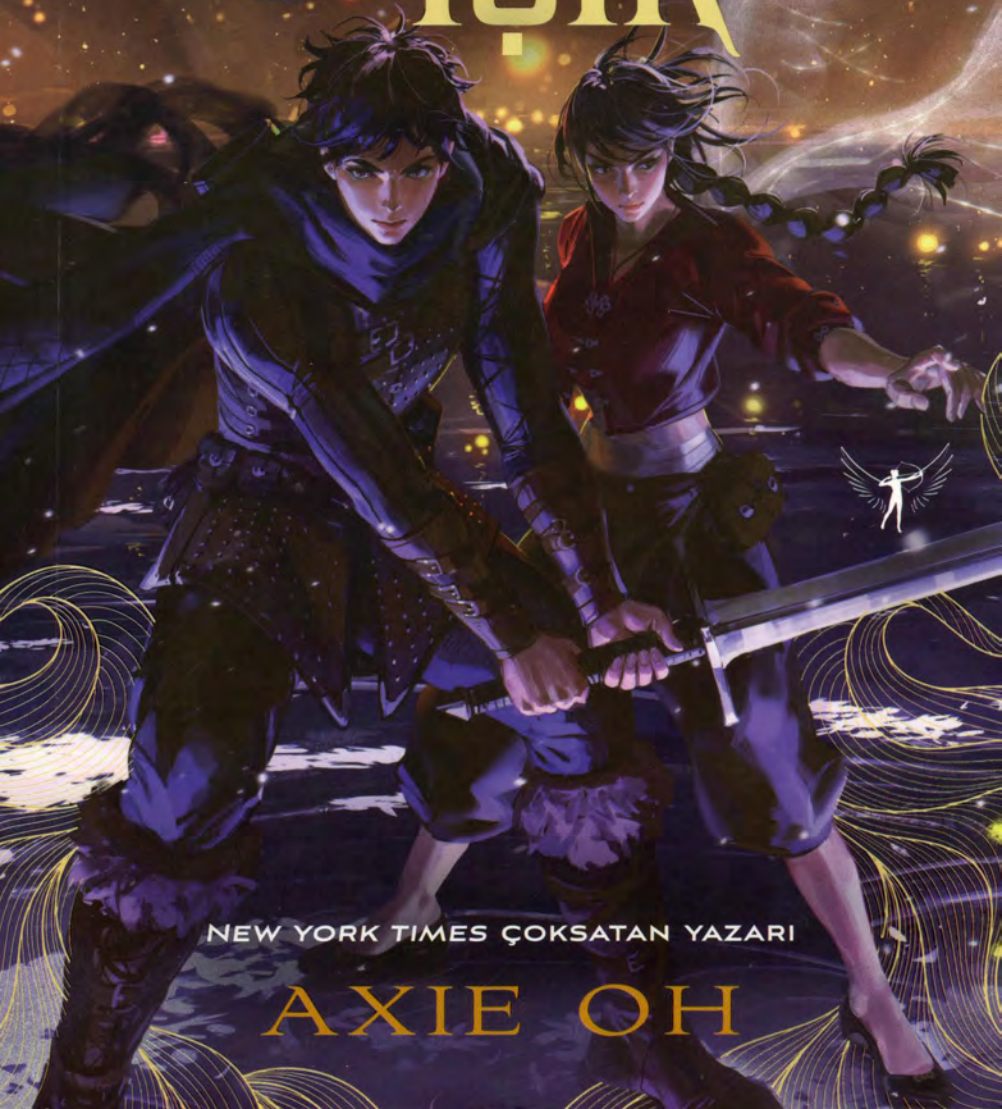

İBLİS VE IŞIK

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AXIE OH

ARTEMIS MİLENYUM

YAYIN NO: 2744

MİLENYUM: 185

İblis ve Işık

Axie Oh

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Özcan Salman
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8667-20-2
Sertifika No: 43949

İblis ve Işık
©2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Demon and The Light
©2025, Axie Oh

Kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Macmillan Publishing Group, LLC alt markası olan Feiwei & Friends ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AXIE OH

İBLİS

VE

IŞIK

Çevirmen: Özcan Salman

Beni Final Fantasy'yle tanıştıran kardeşim Jason'a...

VOLMAR

VOLMARYA

HAEBAEK DAGLARI

NAKJIN NEHRI

GAYA GECIDI

CHEONGDEOK DAGLARI

SEORAWON

ISGAL ALTINDAKI TOPRAKLAR

GORYE KOYU

SARENIYA

KULUBE

YUZEN DUNYA

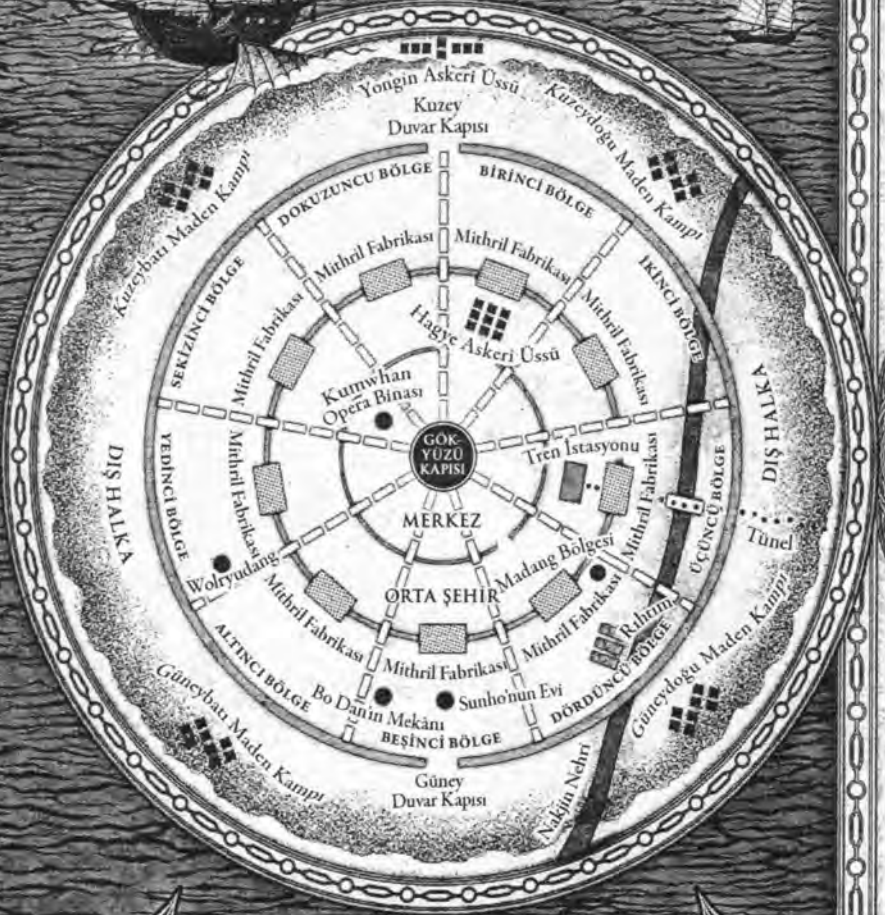
HAEBAEK DAGLARI

VADI

YERALTI DUNYASI

TAMA ADALARI

KUZEY

YERALTI DÜNYASI

BİRİNCİ KISIM

İBLİS

REN

Haebaek Dağları'nın Doğusu

Vadi

Ren, kâğıttan yelpazesini havaya fırlattı. Ardından geriye doğru takla atarak ellerinin üzerine indi ve havada süzülen sapı tam zamanında yakaladı. Etrafındaki köylüler sevinç çığlıklarına boğulurken Ren, coşkulu seslerin vadi boyunca yankılanan rüzgâr çanlarına benzediğini hayal etti. Yelpazesini koluna taktı ve tüm akşam boyunca yedikleri tatlı pirinç keklerinden yapış yapış olmuş ellerini sevinçle sallayan çocuklara göz kırptı.

Köy, kırmızı ve mavi festival fenerlerinin ışıyla parlıyordu. Ren o tanıdık manzaraya göz gezdirince sanki yüreğine bir taş oturdu. Yarın ayrılacaktı, kararını Komutan Su'ya çoktan bildirmişti. İmparatorluk gemisine adım attığı andan itibaren artık vadinin Ren'i olmayacaktı. Hayatını, yazgısı çok daha büyük ve korkutucu biri olarak sürdürecekti.

Bunun düşüncesiyle bile ürperdi ancak tüm bu kötü hisleri düşünmemeye çalışarak zihninin köşelerine kapattı. Endişesi sabahı bekleyebilirdi. Bu geceyi bereketli hasadı kutlamaya ve yakın zaman önce aralarından ayrılan sevdiklerinin ruhlarını onurlandırmaya ayırmıştı.

Bileğini hafifçe savurarak yelpazesini açtı. Sağa sola savururken dengesini sağlamak için bir bacağına öne atıp dönmeye başladı. Dönmeye devam ederken Işık, bir alev gibi tutuştu ve vücudundan dışarı doğru yayılıp varlığını sıcaklıkla doldurdu.

Etrafında dönüp duran rüzgâr daha da hızlandı. Büyüsü hâlâ yeni, ham ve eğitilmemişti. Onu nasıl kontrol edeceğini, onunla neler yapabileceğini henüz bilmiyordu. Rüzgârı yönlendirebiliyor, küçük yaraları iyileştirebiliyor ve gümüş Işık'ı kontrol edebiliyordu. Acaba *başka* neler yapabilirdi? Kanatları olduğunu bile kısa süre önce keşfetmişti. Işık Festivali sabahı ortaya çıkmışlardı. Ren o sabah, kanatlarını kendini kurtarmak için kullanmıştı.

Sunho'yu kurtarmak için...

Bir anlığına sanki Sunho yanındaymış gibi hissetti. Kendisine bakarken parlayan gözlerini ve yakışıklı yüzünü hayal edebiliyordu. Sıcacık, güçlü ellerinin onunkini kavradığını hissedebiliyordu.

Ardından o hisler içinde belirlediği anda her şey değişti ve zihni, pençelerle dolu görüntülerle kaplandı. İkiye ayrılan bir ruhun acı dolu çılgılığı kulaklarında yankılandı.

Dönmeyi bırakırken sendeleyip yere yığıldı. Kalbi hızla çarpıyordu. Çocukların seslerini duydu ancak çok uzaktan geliyor gibiydi. Çığlıkları birbirine karışmıştı, korkuyla doluydu. Onları sakinleştirmesi, ayağa kalkıp gösteriyi tamamlaması gerekiyordu. Başını kaldırdı ve kalabalığın içindeki Küçük Dayı'yla göz göze geldi. Bir hafta önce doğrulmakta bile

zorlanırken şimdi Hwi'nin yanında dimdik duruyordu. Kıvrık saçları, gevşek bir topuzla toplanmıştı. Kaşlarını çatmıştı ama başıyla Ren'e kısa ve kararlı bir selam verdi. Yüz ifadesi sanki *devam et*, der gibiydi. *Her şey yoluna girecek, tek yapman gereken başladığın işi bitirmek.*

Ren, ayağa kalktı. Ardından havaya sıçrayıp iki kez takla attı ve nefes nefese yere indi. Öne eğilerek seyircilere selam verdi. O anda yavru balık gibi etrafını saran bir grup çocuğun arasında kaldı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kollarıyla uzanabildiği kadar çok çocuğa sarıldı.

“Ren, bizi yine ziyarete geleceksin değil mi?” Hwi'nin kardeşi, dişlerinin arasındaki boşlukları göstere göstere sordu. Gözünde yaşlar parlıyordu.

Muhtarın torunu Ren'in kolunu hafifçe çekiştirdi. “*Sonsuza kadar* mı gidiyorsun yoksa?”

Hwi'nin küçük kuzeni, “Lütfen gitme!” diye ağlamaya başladı. “Sen gidince bizimle kim oynayacak?”

“Hwi de Küçük Dayı da yanınızda olacak,” diye avutmaya çalıştı Ren onu.

Bütün hafta boyunca olduğu gibi, onları ardında bırakma düşüncesiyle kalbi burkuldu. Özellikle de Küçük Dayı'yı ama onu yanında götüremezdi. Küçük Dayı, neredeyse hayatına mal olan hastalığın pençesinden yeni yeni kurtuluyordu. O hastalık Teyze'yi de çare bulmak ümidiyle yollara düşürmüştü ve hâlâ dönmemişti.

Çocukların bazılarının dudakları titrese de cesurca başlarını salladılar. “Seni çok özleyeceğiz.”

“Ben sizi daha çok özleyeceğim.”

Hwi'nin kardeşi ciddi bir sesle, “Neşeni kaybetme Ren,” diye araya girdi. Bu kadar küçük birine göre yüz ifadesi haddinden fazla ağırbaşlıydı. “Her şey yoluna girecek.”

Ren'in gözleri yaşla doldu ve küçük çocuğa sımsıkı sarıldı.
"Teşekkür ederim."

Çocuklar ayağa fırladı. Ren, yelpazesini alıp onlara katılırken Komutan Su'nun yaklaştığını gördü. Muhtemelen ertesi sabah erkenden ayrılacaklarını konuştuğu muhtarın yanından geliyordu.

Komutanı, kendine destek sözü vermeden önce pek tanııyordu. Buna rağmen geçen hafta boyunca sert mizacının altında yumuşak bir kalp taşıyan bu tecrübeli savaşçıya güvenmeyi öğrenmişti.

Komutan eğilerek saygısını sunduktan sonra Ren'in içini bir minnettarlık dalgası kapladı. General Iljin tutuklandıktan sonra sorumlulukları yüksek ihtimalle katbekat artmış olsa da onunla birlikte bu vadiye gelmiş, Ren kendini hazır hissedene kadar sabırla beklemişti. Birlikte geçirdikleri kısa zamanda komutanın yıllar boyu generalin hizmetinde bulunduğunu öğrenmişti. General ona, Ren'in annesinin Yüzen Dünya'nın kıyısından atladığını söylediğinde buna inanmıştı. Oysa Ren'in annesini, general itmişti.

Diğer taraftan generalin tek çocuğu olan Jaeil'a rehberlik ettiğini öğrenince şaşırmıştı. Jaeil, babasının yargı sürecinin sonunu beklemek üzere muhafızlar eşliğinde Yüzen Dünya'da kalmıştı. Komutan Su, Ren döner dönmez davanın görüleceğini söyleyerek onu rahatlatmıştı.

Ren, General Iljin konusunda duygularından emindi: nefret edilesi biri, bir hain ve suçluydu. Fakat Jaeil...

Yüzbaşıyla ilgili ne düşüneceğini hâlâ bilmiyordu. Çocukken dostuydu. Yöntemleri belki yanlıştı ama Ren'in hayatta olma ihtimali ortaya çıktığında babasının arkasından iş çevirip ona yardım etmeye çalışmıştı.

Komutan Su bakışlarını batıya, uzakta heybetle yükselen Haebaek Dağları'na çevirdi. “Dağların üzerinde bir fırtına toplanıyor.” Akşam olsa da yüksek zirveleri gri bulutlar kaplamıştı. “Şafaktan önce yola çıkarsak fırtınanın en güçlü olduğu zamandan kaçınabiliriz.”

Ren'in gülümsemesi buruk bir hâl aldı. Daha bir ay önce, onu göğe taşıyacak bir hava gemisine binme düşüncesi bile korkudan donup kalmasına sebep olurdu. Yükseklik korkusu aşılmaz bir dağ gibiydi. Şimdiyse içinde yalnızca bir ürperti hissediyordu.

“Yüzen Dünya'ya girdiğimizde neyle karşılaşsak karşılaşalım, yanınızda olacağım.”

Ren, “Teşekkür ederim, komutan,” dedi.

Bu sırada halkanın diğer tarafından yayılan bir kahkaha komutanın dikkatini çekti. “Affedersiniz, arkadaşlarınızla kutlamaya devam etmelisiniz.”

Ren başını iki yana salladı. “Sessizce ayrılmam daha iyi olur. Uzun bir vedayı yüreğim kaldırmaz.”

Komutan Su, ayrılmadan önce bir kez daha eğilerek saygısını sundu. Ren, halkanın etrafına tekrar göz gezdirip bir ara sokakta hızla gözden kayboldu. Köyün yanından geçen patikaya ulaştı. Burası, köy meydanındaki canlı kalabalığa kıyasla oldukça sakindi.

Nehrin karşı kıyısındaki otlar, okyanus suları gibi dalgalanıyordu. Yalnız bir ardıç kuşu eşine seslendi; flütü andıran berrak ötüşü, alaca karanlıkta hüznle yankılandı.

Patikanın yarısına geldiğinde gözleri, suyun üstünde ona doğru süzülen onlarca altın rengi fenere takıldı. Nehrin yukarısındaki köylerden bırakılmış olmalıydılar. Her birinin kâğıt yüzeyine, zarif fırça darbeleriyle mesajlar yazılmıştı.

Fenerlere bakarken gözleri yaşlarla doldu. Yakın zamanda kaybedilenler arasında onun da sevdikleri vardı. Dadısı Doona, Büyük Dayı... Ölümlerinden kendini sorumlu tutmaması gerektiğini biliyordu. Gorye Köyü'ne saldıran iblis de Ay Işığı Tapınağı'na gönderilen suikastçılar da başkalarının kötücül kararlarından doğmuştu. Yine de bu, gerçeğin acısını hafifletmeye yetmiyordu.

Ne kadar süredir nehrin kıyısında olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bildiği tek şey, bir süre sonra fenerlerin gözden kaybolduğu ve yerlerini nehrin üzerinde beliren ateş böceklerinin aldığıydı. Nefesi şaşkınlıkla kesildi. Hâlbuki kıştı; hava, ateş böcekleri için fazlasıyla soğuktu. Onların buna rağmen hem nehir kıyısını hem de karşıdaki tarlayı sardığını gördü. Âdeta minik yıldızlar gibi yanıp sönüyorlardı. Gözyaşlarını silip ateş böceklerinin sessiz eşliğinde uzun patikadan eve doğru yürüdü.

Kulübenin kapısını araladığında saçaklardan sallanan rüzgâr çanları hafifçe şingırdadı. Bir anlığına eşikte durup tanıdık manzarayı süzdü. Külleri özenle kenara çekilmiş ocak... Ailesinin her sabah ve akşam birlikte yemek yediği ahşap sofra...

Eşyalarının çoğunu o sabah hazırlamıştı. Geriye sadece Küçük Dayı'yla paylaştığı odadan çantasını almak kalmıştı. Sonra kulübedeki diğer odaya, Teyze ve Büyük Dayı'ya ait olana geçti. Teyze'nin mahremiyetine duyduğu saygıdan dolayı döndüğünden beri içeri adım atmamıştı.

Kapıyı yana kaydırır kaydırmaz odanın ne kadar dağınık olduğunu fark etti. Seyahat ettikleri arabadaki pek çok eşya içeri taşınmış, duvar diplerine yığılmıştı. Kostümlerin saklandığı büyük sandık, Küçük Dayı'nın marangozluk aletleri ve Büyük Dayı'nın devasa davulu da oradaydı. Aradığı ufak sandığı, alçak bir dolabın üzerine yerleştirilmiş hâlde buldu.

Anahtar, balık şeklindeki kilidin üzerindeydi. Biraz oynatınca ufak bir *tık* sesiyle kilit açıldı ve parçalar birbirinden ayrıldı. Kapağı yavaşça kaldırdı.

Cübbe, tıpkı hatırladığı gibi göz kamaştırıcı bir kızılıktaydı. O kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. Ellerine alırken bir görüntü seline kapılmayı beklese de zihni inatla şimdide kaldı. On yıl önceki o korkunç geceye dair anılar zihninde canlanıp onu rahatsız etmedi.

Kulübenin kapısının açıldığını duydu. Birkaç saniye sonra Küçük Dayı içeri girdi.

“Gizlice kaçtığını sandım. Beni uyarabilirdin.” Bir elinde sicimle bağlanmış bir demet soğan, diğerindeyse bir paket vardı. “Çöpçatan, beni elinde bir listeyle köşeye sıkıştırdı. *Bir listeyle...*” Birden sustu. “O da ne?”

Ren, Küçük Dayı cübbeyi görebilsin diye havaya kaldırdı. “Bir cübbe. Annemindi, o gece üzerinde bu vardı.” Geçmişinden nadiren söz ederdi. Teyze, hem onun hem de kendinin güvenliği için bunu yasaklamış olsa da Ren, Küçük Dayı kendine geldiğinden beri ona her şeyi anlatmıştı. Yalnızca baygın yattığı sırada olanları değil, Ren’in o gece tanık olduğu her şeyi de.

Küçük Dayı çömelip cübbeyi dikkatle incelerken gözlerini kıstı. “Peki ablamın eline nasıl geçti?”

“Bilmiyorum...” Annesi düşerken *üstünde* bu vardı. O gecenin ilerleyen saatlerinde Teyze, Ren’i bir ağacın kovuğunda saklanırken bulmuştu. Birlikte Yüzen Dünya’dan kaçmışlardı. Teyze, elbiseyi almak için geri mi dönmüştü? Ne zaman? Ayrıca neden?

Ren, kumaşı parmaklarının arasında sıkıca kavradı. “Keşke ona sorabilseydim.” Teyze’nin bir hafta içinde döneceğini umuyordu ama artık vakti kalmamıştı. Derin bir iç çekerek

parmaklarını gevşetti. Cübbeyi yeniden sandığa yerleştirip kapağını kapattı ve kilidi tekrar taktı.

“Ablama bir mesaj bırakmak istiyorsan bu konuda sana yardım edebilirim.” Küçük Dayı, elindeki paketi Ren’in kucağına bıraktı. Ren paketi açtı ve içinde bir mürekkep hokkası, bir tomar parşömen ve bir de fırça olduğunu gördü.

Küçük Dayı homurdanarak söylendi: “Merak ediyorsan söyleyeyim. Çöpçatanın eline, mürekkep tezgâhının yanında düştüm.”

Ren, paketi bir kenara bırakıp ona sarıldı. “Teşekkür ederim. Peki, çöpçatan çok mu ısrar etti? Seni öyle herkese vermem bak!”

“Yalan bu!” diye yüksek sesle söylendi Küçük Dayı. “Yarın beni arkanda bırakacaksın.” İki gece önce, tek başına gideceğini söylediğinden beri Ren’e surat yapıyordu.

Ren dikkatle onun yüzüne baktı ve ince gözlerini, pembe yanaklarını hafızasına kazıdı. Bu anıyı, bir gün en çok ihtiyaç duyduğu zamanda hatırlamak üzere saklayacaktı.

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Yeniden açarken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. “Gitmesem mi acaba?” Ona, öncekinden daha da sıkı sarıldı. “Birlikte yola çıkıp kendi ekibimizi kurarız. Yalnızca ikimiz, ne dersin?”

Küçük Dayı, onu nazikçe itip ayağa kalkarken, “Gerçekten öyle söylemek istemiyorsun,” diye mırıldandı. “Mektubunu yaz, sabah seni uğurlarım.”

Ren, Küçük Dayı odayı terk edene kadar bekledi. Ardından yüzündeki sahte gülümsemenin solmasına izin verdi. Son bir haftadır iyiymiş gibi davranmak onun için yeterince zordu. Ona, aslında ne kadar korktuğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

Pakete uzanıp mektup malzemelerini çıkardı. Tomar hâlindeki kâğıdı çözüp mürekkep hokkasının yanına serdi. Ardından fırçayı eline aldı ve ucunu mürekkebe batırdı. Teyze'ye cübbeyi sorup sormama konusunda oldukça fazla düşünmüş olsa da, fırçayı kâğıda değdirdiğinde ona sormak istediği asıl konunun bu olmadığını anladı.

Uzun bir yolculuğa çıkıp eve geri döndüm ama hâlâ bitmedi, diye başladı. Eli titrese de yazısının okunaklı olmasına özen gösteriyordu. *On yıl önce beni kurtardın. Burada ben kendimi güvende ve mutlu hissetsem de bu süre boyunca Sareniyalılar, akıllalmaz acılara sebep olan bir savaş başlattı.*

Ren, her ne kadar kendini o isme ait saymasa da bu savaş, onun adıyla bağlantılıydı.

Artık kaçıp saklanamam çünkü dünyada bir karanlık var.

Gorye Köyü'ne saldırıp Küçük Dayı'yı yaralayan iblisi düşündü. Kanını maviye çeviren o hastalığa yakalandığında Ren, onu iyileştirecek bir çare bulmak amacıyla Yüzen Dünya'ya gitmişti. Bu yolculuk, onu mithril madenlerinin derinlerine kadar sürüklemişti.

Gözlerini kapattığında o tuhaf laboratuvar zihninde canlanıyordu. İnsanların korkunç canavarlara dönüştürüldüğü o yer ve orada karşılaştığı bilim insanı... O adam, sözde bir panzehir karşılığında Ren'in kanını almıştı. Ren, adamın bunu ne amaçla yaptığını bilmiyordu.

Ayrıca bir karanlık daha vardı. Yüzen Dünya'nın içindeki derin zalimlik ve korkunç yozlaşma.

Ren'in bakışları köşedeki sandığa kaydı. Zihninin derinlerinde, annesini uçurumun kenarında gördü fakat bu kez giydiği kırmızı renkli cübbeye değil, yüzüne dikkat kesildi. Sanki annesinin gözlerindeki ışık sönmüştü.

Oraya dönmenin, beni değiştireceğinden korkuyorum.

Vadide Ren'di. Bir gösteri sanatçısı, Teyze'nin, Büyük Dayı'nın ve Küçük Dayı'nın yeğenydi. Yüzen Dünya'daysa bambaşka biri olacaktı.

Bir prenses, kraliçe ve göksel peri.

Bunlar, annesinin ve soyu ilk göksel periye kadar uzanan tüm kadınların ünvanlarıydı.

Böyle *bir miras*, böyle bir *geçmiş* insana ne yapardı?

Yüzen Dünya'ya dönme düşüncesi bile içinde pek çok korkunun yükselmesine sebep oluyordu ancak en çok korktuğu şey, kendini yitirmektir.

Kâğıtta ancak birkaç satır daha yazabileceği kadar az yer kalmıştı. Bu satırları Küçük Dayı'ya yazıyor olsaydı, kalemin-den sevgi dolu sözler dökülürdü. Fakat bu mektup, Teyze'ye yazılıyordu.

İlk seferde sana haber vermeden ayrıldığım için özür dilerim ve şimdi, sen eve dönmeden önce ayrıldığımdan dolayı da özür dilerim. Öğrettiğin her şeyi aklımda tutmaya çalışacağım.

Fırçası, kâğıdın üstünde tereddütle asılı kaldı. Teyze'ye karşı daha önce hiç dile getiremediği bir duyguyu yazmak, kaleme almak istese de yazacak cesareti bulamadı.

Onun yerine şu satırlarla bitirdi: *Her şey için teşekkür ederim. Yeğenin Ren.*

Ren, ertesi sabah daha şafak sökmeden uyandı. Küçük Dayı yanındaki döşekte, bir bacağını yastığın üstüne atmış hâlde uyuyordu. Ren, battaniyeyi çenesine kadar örtüp yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Ardından, çantasını alıp kulübeden çıktı.

Vedalaşmadan gitmesinden dolayı ona kızacağını bilse de, bunu yaparsa gitmek için cesaretini tekrar toparlayamamaktan korkuyordu.

Sareniya uçakları batıdaki çayırlara demirlenmiş, her biri onlarca halatla bağlanmıştı. Tepeyi aşıp yaklaşıncı gözlerini devasa hava gemilerine dikti. Yerden birkaç adım yüksekte süzülüyorlardı. Yükselmek için gerekli gücü, gövdelerinin merkezine yerleştirilmiş mithril kristallerinden alıyorlardı. Ayrıca rüzgârı yakalayabilen pervaneler ve yelkenlerle donatılmışlardı. Gözlerini kısınca üç geminin de çevresini saran solgun mavi ışığı fark edebildi. Serin bir rüzgâr saçlarının gevşek tutamlarını savururken kollarını kendine sardı.

En yakınındaki hava gemisinin yük iskelesinin yanında Yurhee'yi gördü. Askerler, uzun ve düz bir rampayı kullanarak mallarla dolu arabaları geminin ambarına yüklüyordu. Elini kaldırıp selam verince kız koşarak yanına geldi.

Yurhee, dar bir pantolon ve bol bir gömlek giymiş; alnına bir çift koruyucu gözlük iliştiirmişti. Ren, o yaklaşırken tanıştıkları günü düşündü. Yurhee ondan üç yaş büyüktü ve o zaman da şimdi olduğu gibi asiydi. O zamanlar kızı çok güzel bulmuştu ve onu kıskandığını şimdi kendine itiraf edebiliyordu.

Ren, yanaklarının kızarmasını sert havaya bağlayabileceğini umarak, “Tag nerede?” diye sordu.

Yurhee belli belirsiz arkasını işaret etti. “Vedalaşıyor.”

“Ah, köyde arkadaş edindiğini bilmiyordum.” Ren, bakışlarını tarlada gezdirdi ve Yurhee'nin gümüş saçlı arkadaşını, iki koyunun yanında ayakta dururken gördü.

Yurhee, Komutan Su'nun devasa hava gemisi *Mavi Kaplumbağa*'yı başıyla göstererek, “*Serçe*'yi, ambar kısmına yerleştirdik. Umarım sorun değildir,” dedi. Sareniyalıların savaş gemilerine isim verdiğini öğrendikten sonra Yurhee, *onların*,

yani Tag'le kendisinin helikopterinin de bir ismi olması gerektiğini düşünmüştü. "Yüzen Dünya'ya kadar seninle geleceğiz, sonra ayrılırız. Aslında sana eşlik ederdik. En azından ben bir saray görmeyi çok isterdim ama zaten Wolryudang'dan haddinden fazla uzak kaldık."

Ren, içini kaplayan hayal kırıklığını yutkunarak bastırdı. Uzun süre düşündükten sonra, Sunho'yu aramaya başlamadan önce Yüzen Dünya'ya dönmeye karar vermişti. Onun nerede olduğunu, hatta onu nasıl arayacağını bile bilmiyordu. Yurhee ve Tag ona yardım etmeyi kabul etmiş olsa da onları, evlerinden ve Wolryudang'ın sahibi Jin nineden daha fazla mahrum bırakamazdı. Tüm bunlara rağmen onlarla bu kadar erken ayrılmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Ren, "En azından geri dönerken yolun ilk kısmında yalnız kalmayacağıma sevindim," dedi.

"Yalnız döneceğini de kim söyledi?"

Ren, hızla arkasına döndü ve orada duran Küçük Dayı'yı gördü. Başının üstünde eğri duran bir hasır şapka vardı, omzuna da bir çanta asmıştı.

Ren şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Şapkasının kenarını kaldırıp Ren'e gülümsedi. "Yine ben-siz gitmene izin vereceğimi sanmıyordun, değil mi?"

"Tamam da sen... Sen hastasın!"

"Senin sayende artık çok daha iyiyim." Bu sözlerden sonra kendini kanıtlamak istercesine, bir eliyle şapkasını tutarken diğeriyle çimenlerin üstünde takla attı.

Yurhee yüksek sesle bağırırken Ren, titrek bir kahkaha atmakla yetindi. Ona karşı çıkması, eve dönmesi için ısrar etmesi gerektiğini bilse de başını döndürecek kadar çok rahatlamıştı.

"Tehlikeli olacak!" diye uyardı onu.

Küçük Dayı, kendinden emin bir sesle, "Biliyorum," dedi.

“İblisler olacak.”

“Biliyorum.” Bu kez ses tonu daha ciddi idi. Derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı. “Sen, benim yeğenimsin. Sana göz kulak olmak benim sorumluluğum.”

“Benden sadece bir yaş büyüksün.”

“Aynen öyle ve bu, koca bir yıllık hayat tecrübesi demek.”

Küçük Dayı’nın onunla Yüzen Dünya’ya gitmemesini gerektiren onlarca sebep sayabilirdi ama artık bunların hiç önemi yoktu. Ren, onun yanında olmasını *istiyordu*.

Yine de dayısı, yüz ifadesinden Ren’in kararsız olduğunu sezmiş olmalı ki yüzü daha düşünceli bir hâl aldı. “Tek başına gitmene izin verdiğimi görünce Teyze’nin nasıl tepki vereceğini sanıyorsun?” Küçük Dayı ürperdi. “Doğrusunu söylemek gerekirse iblisler mi daha korkunç yoksa ablam mı, bilmiyorum!”

Yarım saat sonra, Ren’le birlikte vadiye gelmiş olan üç hava gemisinin de kalkış hazırlıkları tamamlanmıştı. Ren, amiral gemisi Mavi Kaplumbağa’ya binmeden önce, Küçük Dayı’yla birlikte Hwi’ye veda etti. Bu veda kolay olmadı. İki küçük kuzeni birden Hwi’nin bacaklarına sarılmış, küçük bir kuzuysa ayaklarının dibine yatmıştı.

“Teyze’ye göz kulak olurum ve nereye gittiğinizi ona söylerim,” diye söz verdi Hwi.

“Teşekkür ederim.” Ren, arkadaşının elini sımsıkı tuttu. “Seni çok özleyeceğim!”

Ren ve Küçük Dayı, güverteye çıkan rampada yürürken Hwi coşkuyla el sallayıp seslendi: “Birbirinize dikkat edin!”

Gemileri yere sabitleyen halatlar kesilince Ren korkuluklara tutundu. Hava gemisi gökyüzüne doğru yükselmeye başlarken halatlar aşağı savruldu.

Gözlerini doğuya çevirdi ve altın rengi ışıkların yayılıp vadinin üstüne serildiği manzaraya daldı. Son on yılını geçirdiği yurduna bakarken kalbi gururla doldu. Kalbinde, en çok bu görüntüleri saklayacaktı. Tarlalarda gezinen ve pamuksu beyaz bulutlara benzeyen koyunlar; vadinin içinden kıvrılarak geçen, gümüş bir ejderhanın sırtını andıran ıslıl ıslıl nehir ve aşağıdaki köylüler... Artık çiçeklerden veya ağaçlardan ayırt edilemeyecek kadar küçük izler gibi görünüyorlardı.

Sonra yukarıda, yelkenlerin rüzgârla buluştuğu yerde bir *uğultu* duyuldu ve hava gemisi süzülerek Yüzen Dünya'ya doğru uzaklaştı.

REN

Haebaek Dağları'nın Doğusu

Sareniya İmparatorluk Gemisi, Mavi Kaplumbağa

Komutan Su, vadiden ayrıldıktan kısa süre sonra Ren'i köprüye çağırdı. Ren bunun üzerine, Küçük Dayı'yla birlikte odasının bulunduğu ana kamaradan ayrılıp dar koridorda yürümeye başladı. Onun uçmaktan keyif alıyor gibi görünmesi kızı rahatlatmıştı. Hava gemisi yükselip alçalırken yelkenler ve pervaneler uyum içinde dönerek gemiyi gökyüzünde hızla ileri taşıyordu ve Küçük Dayı dengesini hiç kaybetmiyordu.

Yürürken mürettebattakiler Ren'in önünde saygıyla eğiliyor ve ona, "Prenses," ya da "Majesteleri," diye hitap ediyorlardı. Bu, üçüncü kez tekrarlanınca Küçük Dayı gülümsedi. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

Ren derin bir iç çekti ve ardından hemen canlandı. "Aslında sana artık Küçük Dayı dememeliyim. En azından başkalarının yanında." Bu ismi, ona seslenirken ailesi ve vadidekiler kullanıyordu. Sevgi ve yakınlık belirten bir hitaptı. Hâlbuki Yüzen

Dünya’da resmî bir danışman rolü üstlenecekti. “Sareniyalıların sana adınla seslenmesini ve saygı göstermelerini istiyorum. Bunu sağlayabilmem için önce ben sana öyle *hitap etmeliyim*.”

Küçük Dayı ellerini başının arkasına koyup gerindi. “Pekâlâ, dene bakalım.”

Ren dudaklarını büzdü ve “Wook...” derken yüzünü buruşturdu.

“Galiba *ikimizin de* alışması gereken bazı konular var.”

Küçük Dayı’nın koluna sarılıp ona yaklaştı. “Yanımda olduğun için mutluyum.”

Küçük Dayı, “Yalnızca senin hatırına yola düştüğümü sanma,” dedikten sonra alaycı bir gülümsemeyle göz kırptı. “Çöpçatanın listesi çok kısaydı. Ben de listeyi biraz genişletmek fena olmaz diye düşündüm.”

“Anladım.” Ren, başını onun omzuna yasladı. “Peki, ilgini çeken biri oldu mu?”

Küçük Dayı başını iki yana salladı ve derin bir iç çekip nefes verdi. “Etrafta çok fazla asker var. Bilirsin, ben şiddete eğilimli insanlardan hoşlanmam. Kendim gibi, yumuşak tabiatlı kişileri tercih ederim.”

“Sen sadece kendini tercih ediyorsun.”

Wook’un kahkahası neşeyle yankılandı ve sesi köprüye adım atarken de onlara eşlik etti. Su, onların geldiğini görür görmez saygıyla eğildi ve sert yüz hatları, sıcacık bir gülümsemeyle yumuşadı. “Ah, ne hoş bir ses. Savaş gemisinde kahkahalar duymak pek sık rastladığımız bir durum değil.”

Ren, kolunu bıraktıktan sonra Küçük Dayı da öne doğru bir adım atıp saygıyla eğildi. “Umarım gemide davetsiz bulunuyor olmam sorun değildir.”

Komutan başını iki yana salladı. “Burada bulunmanızdan onur duyarız.”

Bakışlarını Ren'e çevirince yüz ifadesi ciddileşti. "Az önce acil bir haber aldım." Ren, duvarın yanında bekleyen ulağı o zaman fark etti. Saçları hâlâ nemliydi ve uçuş gözlüğü boyunda duruyordu. "Volmar savaş gemileri Cheongdeok Dağları civarında görülmüş." Bu dağlar, Volmar ve Sareniya yönetimindeki İşgal Altındaki Topraklar arasında doğal bir sınırdı. "Başkente ulaşır ulaşmaz hava gemilerini ikmal edip onlarla yüzleşmek üzere hemen yola çıkmam büyük önem arz ediyor."

Ren'in savaşa dair çok az bilgisi vardı. Hatta tek bildiği, annesinin ölümünden sonra başladığıydı. Yüzen Dünya'yı çevreleyen krallıkları kendi topraklarına katma girişimi, Yüzen Konsey'in -Sareniya soylularından oluşan yönetim kurulu- desteğini arkasına alan General Iljin tarafından başlatılmıştı. Bir zamanlar Yüz Krallık olarak anılan bu bölge, artık Sareniya'nın İşgal Altındaki Topraklar olarak adlandırdığı bir bölge hâline gelmişti. Generalin gözünü kuzeydeki büyük imparatorluk Volmar'a dikmesiyle bu saldırganlık tam anlamıyla bir savaşa dönüşmüştü.

Komutan, "Lütfen beni bağışlayın, prenses," dedi. "Yüzen Dünya'ya döndüğümüzde, özellikle meclisle ilgili konularda size destek olacağıma söz vermiştim."

Ren yüzünü buruşturdu. Sareniya soylularının, doğuştan onların hükümdarı olsa da ücra bir köyden gelmiş genç bir kadının fikirlerine hoşnutlukla yaklaşmayacaklarını sezmişti.

"Yine de..." diye sürdürdü sözlerini. "...güvenebileceğiniz, size sağduyulu öğütler verebilecek bir yoldaşınızın yanınızda olması içimi rahatlatıyor."

Başıyla işaret edip selam verdiğinde Küçük Dayı'nın göğsü gururla kabardı.

Ren, belli belirsiz bir gülümsemeyle hayal kırıklığını gizledi. "Anlıyorum, komutan. Lütfen kendinize dikkat edin ve

olabildiğince çabuk dönün. Sanırım bulabileceğim her yardıma ihtiyacım olacak.”

O gece ilerleyen saatlerde Ren ve Küçük Dayı, komutanın kamarasında onunla birlikte yemek yediler. Yemekten sonra Wook, Ren'in kamarasının yanındaki odasına yerleşirken kız güverteye çıktı. Hava nemli ve serindi, keskin bir ferahlık taşıyordu. Derin bir nefes alınca ağır kokuyu fark etti. Bu, yaklaşmakta olan fırtınanın habercisiydi.

Güvertede mürettebattan birkaç kişi, yelken halatlarını ayarlıyordu. Yanlarına yaklaştığında önünde saygıyla eğilseler de ondan uzak durmayı tercih ettiler. Yalnız kalmak istediğini de düşünmüş olabilirlerdi ama muhtemelen başka bir sebep vardı. Mürettebatın gözünde Ren, Sareniya prensesiydi. Aralarından biri değildi, onların *üstündeydi*. Bu tavrın, Yüzen Dünya'da kendisini nelerin beklediğinin bir göstergesi olup olmadığını merak etti. Yoksa ulaşılmaz bir yıldız gibi diğerlerinden ayrı mı tutulacaktı?

Bu düşünce, zihninde annesine dair anılarını canlandırdı ama onu uçurumun kenarında durduğu hâliyle değil, başka hatıralarıyla getirdi gözünün önüne. Hatırladığı her sahnede, annesi hep yalnızdı.

Derin bir iç çekerek korkuluğa yaklaştı ve eğilip aşağı baktı. Peşlerinden gelen iki hava gemisini görebiliyordu. Biri biraz aşağıda sol tarafta, diğeriye sancak yönünde ilerliyordu.

Uzakta, Haebaek Dağları eskisinden daha yakın görünüyordu. En yüksek zirvenin çevresinde bir fırtına toplanmış; devasa bir kara bulut, dağı tamamen sarmıştı. Komutan, rotalarını korudukları sürece fırtınanın yanından geçebileceklerini

söylemişti. Serin yağmur damlacıkları yüzüne çarparken Ren ürperdi.

Korkuluktan uzaklaşıp arkasını döndüğü sırada güvertenin ilerisinde tanıdık bir silüet gördü. Delikanlının saçları, gecenin karanlığında parlıyordu. Ren, yetenekli bir tamirci olan Tag'le bugüne kadar birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı. Oysa ikisi de on yedi yaşındaydı. Kendini bir anda ona doğru yürürken buldu.

Ren yaklaşırken Tag başını kaldırıp ona baktı. Kıza kısa bir selam verip gözlerini yeniden gökyüzüne çevirdi. Birkaç dakika boyunca ikisi de tek kelime dahi etmedi. Ren normalde sessizliği sohbetle bölme isteğiyle yanıp tutuşurdu ama Tag'le birlikteyken böyle hissetmiyordu.

Belki de ona Sunho'yu hatırlattığından dolayı böyleydi. Aslında fiziksel olarak birbirlerine benzemiyorlardı. Sunho daha uzundu ve saçları onunkine göre koyu bir renkti, Tag'in saçlarıysa yıldız ışığı rengindeydi. Diğer taraftan ikisi de doğuştan sessizdi ve çevrelerine huzur veren bir duruşları vardı.

Yine de Sunho'yu düşündüğünde her zaman *huzurlu* hissetmiyordu.

İçini öyle büyük bir özlem kapladı ki duyduğu acı hissiyle yüzünü buruşturdu. Korkuluklara sımsıkı tutundu ve soğğun tenine işlemesine izin verdi.

Onu Tag'e çekenin, sadece Sunho'ya benzemesi olmadığını biliyordu. Tag, Sunho'yu gerçekten *tanıyordu*. Belki de kendisi ve Yurhee dışında Sunho'nun tek arkadaşıydı.

Ren'in neler hissettiğini anlayabilecek az sayıdaki kişiden biriydi.

"Sence orada mı?" Ren, kimi kastettiğini açıklamasına gerek olmadığını biliyordu. "Çektiği acıyı düşündükçe..." Nefesi göğsünde düğümlendi, boğazının derinlerinde bir ağrı hissetti.

“Sadece fiziksel acısı da değil.” Sesi alçaldı. “Abisine ne olduğunu bilmenin, o suçluluk duygusunun yükünü...”

Sözlerini tamamlamadı. Sunho’yu son gördüğü yer olan çayırda yaşananları Yurhee ve Tag’e zaten anlatmıştı. Ren’in büyü, Sunho’nun içinde en derinlere gömdüğü bir anıyı açığa çıkarmıştı; abisiyle ilgili gerçeği. Junho kaybolmamıştı. Sunho, onu kendi elleriyle öldürmüştü.

“Korkuyorum,” dedi Ren. “O suçluluk duygusunun ona neler yaptığından. Kalbine, *ruhuna*...”

Sonrasında olanlara bir türlü anlam verememişti. Tek bildiği, gerçeği öğrendikten sonra Sunho’nun değişmiş olduğuydu. Yüzen Dünya’ya birlikte gittiği, başta hiç tanımadığı ama zamanla kalbinde derin bir yer edinen o delikanlı; pençeleri, dişleri ve kanatları olan bir yaratığa dönüşmüştü.

Gözlerini sıkıca kapadı, bunun en ufak bir önemi yoktu. O hâlâ Sunho’ydu, hâlâ Ren’in *arkadaşıydı*.

“Ya onu bulamazsam?” diye fısıldadı. “Ya onu bir daha göremezsem?” Göğsü sıkıştı, gözlerinin kenarında yaşlar birikti. Aceleyle gözlerini elinin tersiyle sildi. “Özür dilerim, seni bunlarla sıkamak istemezdim.”

Tag, yavaşça hareket etti. Ceketinin cebinden, üzerine küçük lavanta çiçekleri işlenmiş beyaz bir mendil çıkarıp Ren’e uzattı.

“Teşekkür ederim.” Ren, mendili alıp gözlerini ve ardından burnunu sildi. Mendili geri uzatınca Tag başını iki yana salladı.

Yüzünün çoğunluğunu saklayan yakası yüzünden boğuk çıkan yumuşak bir sesle, “Sende kalsın,” dedi.

Ren, mendili sıkıca kavradı.

“Sunho sana ulaşmak için bir dünyayı tırmandı.” Ren başını kaldırıncaya onun, yüzünü göğe çevirdiğini gördü. Ardından

dönüp kızın gözlerinin içine baktı. “Hiçbir şeyin onu sana dönmekten alıkoyabileceğini sanmıyorum.”

Ren’in yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Tag hemen bakışlarını kaçırdı ve Ren onun da kulaklarının kızardığını fark edince gülümsedi.

Kısa bir sessizliğin ardından boğazını temizledi. “Yurhee bana planlarınızdan söz etti. Wolryudang’a geri dönecekmişsiniz.”

Tag başıyla onayladı. “Halletmemiz gereken işler var. Hem... Haru’yu da görmek istiyorum.” Haru, Sunho’nun küçük komşusuydu. Sunho’yla Tag, onu dövüş ringinden kurtarmışlardı. Yurhee geri dönüp annesini bulana kadar Jin nine onunla ilgilenecekti.

Ren, içten bir gülümsemeyle Tag’e baktı. “Sunho onunla ilgilendiğini bilse içi rahat ederdi.” Tag, yüzünü yeniden ceke-
tinin yakasına gömdü.

Bir süre daha korkulukların yanında sessizce durdular. Ren dışarı çıktığından bu yana hava iyice kararmıştı. Bir an içi ürperdi. Karanlık sonsuz gibi, dipsiz bir uçurumu andırıyordu. Mürettebat, güvertenin iki yanına meşaleler yakmıştı ve alevler rüzgârın etkisiyle sertçe titreşiyordu.

Şiddetli bir rüzgâr esip Ren’in saçlarını geriye savurunca irkildi.

“Sareniya...”

Ren, “Duydun mu?” diye sordu. Bir kadının sesine benziyordu. Sesin geldiği geminin baş tarafına doğru döndü.

Tag kaşlarını çattı. “Hayır, hiçbir şey duymadım.”

Yelkenler çılgınca dalgalanıyordu, muhtemelen rüzgârın etkisiydi. Artık fırtınaya iyice yaklaşmışlardı. Birkaç dakika içinde o kara bulutun hemen yanından geçeceklerdi. Ren’in âdeta kanı çekilmişti.

“İyi misin?” diye sordu Tag, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

“İyiyim.” Tag’ın yüzündeki endişeli ifade geçmeyince onu rahatlatmak amacıyla gülümsedi. “Sadece üşüdüm.”

“İçeri girmelisin.”

“Birazdan gireceğim ama önce birkaç şeyi düşünmem gerekiyor. Sen önden git.”

Tag tereddüt etse de bir süre sonra başını salladı.

Ren, onun ayrıldığını duymaktan çok hissetti. Yokluğunda rüzgâr daha da şiddetlenmişti.

Daha önce söylediği gibi, Sunho’yu ararken Tag ve Yurhee’den yardım isteyip istememesi gerektiğini düşündü. Serçe ambardaydı. İsterlerse bu gece yola çıkabilirlerdi.

“Sareniya...”

Hızla arkasını döndü. Bu sesi duyduğuna adı gibi emindi.

Geminin ön tarafına doğru koştu. Rüzgâr bir anda şiddetlendi ve dört bir yandan eserek Ren’in sarsılmasına sebep oldu. Öylesine güçlü esiyordu ki Ren, dengesini kaybedip geriye savruldu. Mürettebatın uyarı çığlıklarını duysa da aldırmadı. Yüzünü korumak amacıyla kolunu kaldırıp ileri atıldı.

Yağmur şiddetini artırmış, güverteye hızla çarpmaya başlamıştı. Ren’in çözülen saçları yanaklarına çarpıyordu. Neredeyse varmıştı, yalnızca birkaç adım kalmıştı ki kolunu indirdi. Geminin pruvasında sırtı Ren’e dönük bir kadın duruyordu. Omuzlarından dökülen saydam ve siyah giysisi âdeta mürekkep gibi güverteye yayılıyordu.

Kadının saçının tek bir teli bile kıpırdamıyordu. Giysisi de öylece duruyordu, kollarında en ufak bir dalgalanma bile yoktu.

Yağmur damlaları, Ren’in tenine buz kırıkları gibi çarpıyordu.

“Sareniya.”

Ren, olduğu yerde donup kaldı. On yıl geçmiş olsa da annesinin sesini unutamazdı.

Sendeledi ve pelerinin altında gizlenmiş silüete doğru uzandı.

Gecenin sessizliğinde bir patlama sesi duyuldu. Gemi yana savrulurken Ren dengesini kaybedip yere düştü.

Başını kaldırdığında kadını pruvada göremedi.

Bir anda ayağı fırladı, dizini korkuluğa çarpsa da oraya doğru koştu. Acıyı neredeyse hiç hissetmedi. Gökyüzünde o silüeti arıyordu.

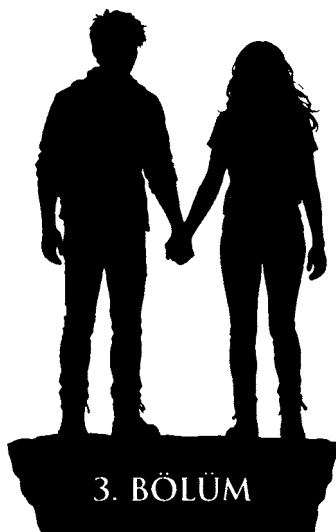
Silüetin yerine, karanlığın içinde bir ışık gördü. Kaşlarını çattı; bir ışık daha, hemen ardından bir tane daha gördü. Karşısında mum gibi titreyen yüzlerce ışık vardı.

Gemi bir kez daha sarsıldı. Sancak tarafından gelen yüksek bir çatırdama sesiyle korkuluktan geriye doğru savrulup güverteye düştü. Sesin ne olduğunu açıkça belliydi, bir şey onlara çarpmıştı.

Başını kaldırınca kara bir bulut gördü. Üzerlerinde yükseliyordu ve tıpkı aşağıdakiler gibi içten parlayan ışıklarla aydınlanmıştı.

Ne olduğunu fark eden Ren'in midesi bulandı. Bunlar, Volmar savaş gemisinin güvertesinde yanan meşalelerdi.

Saldırı altındaydılar.

REN

Haebaek Dağları

Sareniya İmparatorluk Gemisi, Mavi Kaplumbağa

Ren, ayağa fırlayıp delicesine yağın yağmurun arasından neler olduğunu görmeye çalıştı. Bir ok, gürültüyle ahşap güverteye *çarpınca* yerinden sıçradı. Islık gibi uğuldayan bir ses dalgası bakışlarını gökyüzüne çekti. Oklar yağmur gibi gemiye geliyordu.

Hiç düşünmeden elini kaldırıp büyüüne uzandı. Avucundan fışkıran Işık, en yakınındaki okları küle çevirdi. Gerisini de zararsızca güvertenin dört bir yanına savurdu.

Büyüsünden doğan aydınlığın etkisi kısa sürdü. Işık dağılıp sönünce düşman hava gemisinden bağrıışmalar yükseldi.

Volmarlılar nerede olduğunu daha önce bilmiyorsa bile artık biliyordu.

Ayağa kalksa da sendeleyip tökezledi. Mavi Kaplumbağayandan darbe almıştı ve Ren dengesini korkuluklara tutunarak sağlamaya çalışıyordu. Çarpışmanın gürültülü yankısı

kemiklerinin derinlerine kadar işledi. Gemi derinden inleyerek yana yatmaya başladı. Volmarlılar, onları fırtınanın *içine* sürüklüyordu.

Birkaç saniye içinde gökyüzü karardı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Ren aşağıdaki karanlıkta, alevler içinde kalmış bir Sareniya hava gemisini gördü.

Mavi Kaplumbağa'nın üzerine büyük bir gölge düştü. Hemen üstlerinde kara yelkenli, devasa bir Volmar savaş gemisi belirdi. O kadar yakındı ki Ren, geminin gövdesinden gelen ürkütücü gıcırdamayı bile duyabiliyordu.

Geminin yanından halat merdivenler sarkıtılırken en alt basamakları güverteye çarparak takırdadı.

Mavi Kaplumbağa'ya ayak basan ilk Volmarlı, omzuna saplanan bir okla yere yığıldı. Adam, okun sapını kırıp ayağa kalktı ve bir Sareniya askeriyle mücadeleye girişti. Kara zırh kuşanmış, burunları ve ağızları maskelerle örtülü daha çok Volmarlı gemiye indikçe Ren, savaşın gidişatını takip edemez hâle geldi. Volmarlılar güvertenin her yanında komutanın askerleriyle çarpşıyorlardı. Çığlıklar gökyüzünü yırtıp geçiyordu. Askerlerden bazıları güverteden aşağı savruldu ve bedenleri karanlık boşlukta yitip gitti.

Ren, sendeleyerek geriye adım attı ve arkasını dönüp en yakın merdiven boşluğuna doğru koştu. Yağmur suları kaygan ahşap zeminde birikmişti. Ren'in çizmeleri kanla kıızıla bürünmüş suya bastıkça ses çıkarıyordu.

Girişe varmak üzereyken ayağı takıldı ve sertçe güverteye düştü. Duyduğu keskin acıyla bir çığlık attı. Dizini göğsüne doğru çekince ayağının, yaralı bir askerin bacağına takıldığını fark etti.

Asker, sırtını direğe yaslamış, güçlükle nefes alıyordu. Bir ok kalbini kıl payı ıskalamış, göğsünü delmişti. Zırhı siyahtı ve sol omzunda gümüş işlemeli bir kaplan motifi parlıyordu. Bu, Volmar İmparatoriçesi'nin simgesiydi.

Asker, ağzını ve burnunu örten maskeyi çıkarmıştı. Ren'in gözleri, askerin genç ve korkan gözleriyle buluştu. "Lütfen," diye inledi genç asker. Wook'tan çok da büyük görünmüyordu.

Ren, gözlerini merdiven boşluğuna çevirdi. Yalnızca birkaç adım kalmıştı.

Sonra dönüp sürünerek askerin yanına gitti. Yanına diz çöktü, bu sırada asker öksürdü ve dudaklarından kan dökülürken boğulur gibi oldu.

Ok, ciğerini delip geçmişti. Ölümcül bir yaraydı ama yine de...

"Affet beni." Ren, oku askerin göğsünden çekip aldı.

Genç adam acıyla haykırıırken sıcak ve koyu kan, kızın parmaklarına aktı. Bu denli ağır bir yarayı iyileştirmeyi sadece bir kez, Sunho'yla ilk karşılaştığında denemişti. Tıpkı o zaman yaptığı gibi, kendini içgüdülerine bırakıp Işık'ına uzandı ve askerin bedenine akmasına izin verdi. Asker bayılıp geriye devrilince parmaklarını boynuna götürdü. Zayıf da olsa bir nabız hissetti ve rahat bir nefes aldı.

Titreyerek ayağa kalktı. Onun için elinden daha fazlası gelmezdi. Yaşayıp yaşamayacağı kadere bağlıydı.

Sendeleyerek yeniden merdiven boşluğuna yönelse de yine bir bedene çarptı. Bu başka bir Volmarlıydı. Elini savurup Ren'in bileğini yakaladı.

"Demek söylentiler doğruymuş." Boğazından hırıltılar yükselerek konuşan adam, gözlerini kıstı. "İmparatoriçe senin gibi bir ganimet karşılığında beni cömertçe ödüllendirecektir."

Asker, onu merdivene sürüklemeye çalıştı. Ren kurtulmaya çalıştıkça bileğini daha da sıkı tutuyordu.

Sonra aniden irkilip kızı bıraktı ve öne doğru yığılıp kaldı. Sırtına saplanmış bir arbalet oku parlıyordu.

“İyi misin?” Seslenen Tag’di. Savaşın ortasında bile sesi yumuşaktı. Ren arkasını dönüp baktığında silahını indiriyordu.

“İyiyim,” diye yanıtladı Ren, bileğini ovuşturarak.

Tag, onun hareketine karşı kaşlarını çatsa da başıyla merdiven boşluğunu işaret etti. “Bu taraftan. *Kampumbağa*’nın ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyorum. Durum daha kötüye giderse gemiyi terk etmek zorunda kalabiliriz.” Koridorun sonuna ulaşınca sırtını duvara dayadı ve köşeyi kontrol ettikten sonra ilerlemeye devam etti.

Tavandan rahatsız edici bir gıcırtı yükseldi. Tag adımlarını hızlandırdı ve güneye, yatakhanelere doğru ilerledi.

Koridoru dönerken tekme sesleri ve boğuk bir çığlık duydu. İçeriden çıkan bir Volmarlıydı. Uçuş gözlüğü takmış genç bir kadını omzuna atmış, taşıyordu. Ren onu hemen tanıdı. Bu, az önce gördüğü Ulak’tı. Kadın, kendini kaçırان adama öfkeyle tekmeler savuruyordu.

Tag arbaletini indirdi. Ren’le göz göze geldi ve başını belli belirsiz sallayarak ona bir işaret verdi. Askeri vuramazdı çünkü denerse kadını da vurabilirdi.

Ren zihnini zorladı. Koridoru taradı ve odanın karşısındaki duvar süsünde asılı duran bir fener gördü. Büyüsüne uzanıp fenere doğru bir rüzgâr savurdu. Alev birden büyüdü ve feneri eritip askere kadar uzanan bir ateş seline dönüştü. Adam çığlıklar içinde kadını bırakıp yüzünü korumaya çalıştı. Ren haykırarak koridorda ileri atılırken Tag de peşine düştü. Birlikte Volmarlıya çarpıp adamı kamaraya doğru fırlattılar. Ren

kapıyı hızla kapatmış, Tag ise bir tahta parçası bulup kapı kolunun altına sıkıştırmıştı.

Ren, hızla kadının ellerini çözdü ve “Çok özür dilerim,” dedi. Volmarlı yüksek ihtimalle kadını, Ren sanmıştı çünkü aynı boy ve kiloda görünüyorlardı. Kadının *onun yüzünden* hedef alındığını düşününce kendini kötü hissetti.

Kadın ayağa fırlayıp kapıya bir tekme savurdu. “Alçak herif, biraz daha bekleseydiniz onun icabına bakardım!”

Ren, ona öylece bakakaldı ve gülmemek için kendini zor tuttu.

“Buradalar!” diye seslendi Tag.

Kılıçlarını çekmiş askerler koridoru doldururken döşemeler gürültüyle sarsıldı.

“Prenses!” Kadının sesi korku doluydu. Ren hızla arkasını döndü ve alevlerin duvarları yaladığını gördü.

Ateş her saniye biraz daha büyüyordu. Yangınla askerlerin arasında kapana kısılmışlardı. Ren, Işık'ına uzansa da sadece zayıf bir titreşim hissedebildi. Kendini fazla zorlamış olmalıydı, daha önce hiç büyüsunu bu kadar kısa aralıklarla ve böyle-sine farklı biçimlerde kullanmamıştı. Kendi güçleriyle ilgili ne kadar az bilgisi olduğunun farkına vardıkça öfke ve çaresizlikle haykırmak istedi.

Volmarlılar üstünlüklerini kullanarak yavaş adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Ulak, kısa bir hançer çekerek kendini Ren'in önüne attı. Tag arbaletini kaldırdı, parmağı tetikte hazır bekliyordu.

Tam bu sırada yukarıdan bir çarpışmanın gürültüsü duyuldu.

Volmarlılar ilerlemeyi durdurup tavana baktı. Tavan boyunca yankılanan derin bir iniltinin ardından, ahşap parçaları

ve tozlar yere dökülmeye başladı. Sonra inanılmaz bir çatırdamayla tavan çöktü ve devasa bir şey aşağı düştü.

Ulak yana sıçradı. Tag ise Ren'in üstüne atladı ve onu etrafı saçılan parçalardan korudu. Tavanın büyük bir parçası sırtına düştüğü için Ren'in üstüne yığılıp kalmıştı.

Ren, "Tag!" diye haykırdı.

Ren arkadaşının altından sıyrılıp çıktı ve Ulak'la birlikte Tag'i tahtaların altından çekmeyi başardılar.

"Nefes alıyor," diye bağırdı kadın.

Ren derin bir nefes alarak rahatlasa da tam o anda gözlerinin önünde, havada süzülmekte olan şeye takılıp kaldı.

Gece kadar siyah bir tüye.

Tavan tamamen çökmüştü. Yağmur damlaları koridora çapraz bir biçimde dökülüyor, alevleri söndürüyordu. Buna benzer tüyleri daha önce de görmüştü. Seorawon Köprüsü'nün ortasında, Mithril Madenleri'nin derinliklerindeki gizli bir laboratuvarı ve Yüzen Dünya'daki güneşli bir çayırdı.

Başını kaldırdı. Koridorun karşısında Volmarlılar acı içinde inlese de Ren onlara aldırmadı. Tüm benliğiyle ortada duran İblis'e odaklanmıştı.

Sunho.

Tüyleri bıçak gibiydi, duvarları ve döşemeleri paramparça ediyordu.

Ren, ona doğru bir adım attı. Ulağın ona seslendiğini duysa da dönüp bakmadı.

"Sunho," diye fısıldadı. Tüm korkusu, nefesini kesecek kadar derin olan özleminin altında yok olup gitti. O an, ona duyduğu özlemin doğru iyileştirilmemiş bir yara gibi olduğunu anladı. Şimdi, Sunho karşısındayken yarası yeniden açılmış, durmaksızın kanıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdü. Ren'i tanıyacaktı, bunu biliyordu. Aklı ya da bedeniyle tanıyamasa bile *ruhuyla... tanınmalıydı*.

Sunho birden dönüp pençe gibi uzanan tırnaklarıyla saldırdı. Ren son anda geri sıçrasa da geç kalmıştı, omzunda açılan derin yaradan kanlar saçılıyordu.

Sunho kükredi, kanatları duvara çarparken döndü. Ayağa kalkıp Ren'in üzerinde yükseldi. Ren elini yarasına bastırdı, bedenini kaplayan tüylerin arasından Sunho'nun yüzünü görebilmek için kendini zorladı. Birkaç tüy derisini keserek savrulduğu sırada Ren acıyla irkildi.

"Sunho, lütfen!" Ren âdeta yalvarıyordu. "Benim, Ren. Ben..." Sesi titredi, duraksadı. Onun *neyiydi ki?* Sadece yol arkadaşlarıydılar. Yolculukları boyunca birbirlerine destek olmadan ikisi de hayatta kalamazdı. Ren onu iyileştirmişti, Sunho da onu korumuştı. Yol boyunca omuz omuza savaşıp, sürekli şakalaşmışlardı. En çok ihtiyaç duydukları anlarda birbirlerine teselli olmuşlardı. Ren'in vücudu titredi, o son sabah çayırda Sunho'nun ona dokunuşunu hatırladı. Önce elleri nazikçe belini sarmış, sonra biraz daha sıkılaşmıştı. Dudaklarıysa nektar kadar tatlıydı.

"Ben senin arkadaşınım." Ses tonu yumuşaktı. "Hatırlamıyor musun?"

Tamamen onun gölgesine hapsolmuştu. Sunho, her an kızı ezip geçebilirdi. Yine de Ren, onu hatırlaması, geri dönmesi için mücadele etmeliydi. Omzunun yandığını, kendini kısa süre içinde iyileştirmezse kan kaybından bayılabileceğini umursamadan elini uzattı. Eğer gözlerine bakabilirse...

Sunho'nun omzuna bir ok saplanınca acı dolu bir çığlıkla geri çekildi.

"Hayır!" diye haykırdı Ren.

Arkasında duran Tag'in başından kan sızıyordu.

Ren, “Atma!” diye bağırdı. “O Sunho!”

Sunho bu sırada kükreyerek öne atıldı. Tag yayını son kez gerip bıraktı ve oku Sunho’nun kanadına saplandı. Sunho, bir ulumayla yukarı sıçradı ve delikten geçip fırtınanın içinde kayboldu.

Ren bir an bile düşünmeden Volmarlıların üzerinden atlayıp merdivenlere doğru koştu.

Güvertede, düşman askerleri merdivenlere kadar geri çekilmeye zorlanmıştı. Komutan Su, ana direğin yanında pozisyon almış, askerlerine düşmanı takip emirleri yağdırıyordu.

Biri, “Ren!” diye bağırarak ona sesleniyordu. Ren bunu duyar duymaz etrafına bakındı, Küçük Dayı ona doğru koşuyordu. Sımsıkı sarıldı ve ikisinin de kalbi yerinden çıkacak gibi atarken, “Tanrılara şükür, iyisin!” dedi.

Ren de ona sıkıca sarılıp sonra geri çekildi. “Sunho buradaydı, nereye gittiğini gördün mü?”

Uzaktan metal bir çan sesi duyuldu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi hisseden Ren, büyük bir dehşetle korkuluklara doğru koştu. Sunho, altlarında uçan bir Volmar hava gemisine inmişti. Kanatlarını ve sırtını delen okları umursamadan pençeleriyle güvertenin tahtalarını kazıyordu. Ardından geminin içine dalıp birkaç saniye sonra elinde mavi bir nesneyle yeniden ortaya çıktı. *Mithril*. Mavi taş, pençelerinin arasında parlarken ağzını açtı, dişleri ışıldadı ve taşı bir hamlede yuttu.

Havada durmasını sağlayan mithril yok olunca gemi hızla düşmeye, Sunho ise hızla yükselmeye başladı.

Tag, onun ardından güverteye çıkarak, “Bu da ne?” diye sordu. Diğerlerinden daha küçük bir hava gemisini gösteriyordu. Meşaleleri yanmadığı için Ren onu daha önce fark etmemişti. Diğerlerinden farklı olarak güvertesinde yalnızca üç kara cübbelinin başında durduğu bir mancınık yer alıyordu.

Ren, sağanak yağmurun arasından gözlerini kısarak baktı. “Ne yapıyor bunlar?” Mancınıkla doğrudan Sunho’yu hedef almışlardı.

“Sanırım onu vurup düşürmeye çalışıyorlar.” Wook’un sesine kasvet hâkimdi.

Mancınık ateşlendiğinde Ren birden, “Sunho!” diye bağırdı. Attıkları parça havada bir ağ gibi açılıp Sunho’yu yakaladı. Kükreyerek ipleri pençeleriyle kesse de ağ etrafında daha da sıkı sarıldı. Hava gemisi, Sunho’yu bir ağla arkasında sürükleyerek hızla fırtınaya daldı.

Onu *ele geçirmişlerdi* ama neden? Nereye götürüyorlardı?

“Prenses.” Komutan Su, iki askeriyle birlikte ona doğru yaklaştı. Gemiye şimdilik güvenceye aldık ama Volmarlılar saldırılarına devam edebilir. Lütfen güvenliğinizi sağlayabilmemiz için köprüdeki kumanda odasına geçin.”

Ren donuk bir ruh hâliyle başını salladı, zihni sisler içindeydi. Köprüye doğru ilerlerken birden diğerlerinin arasından sıyrılıp güverteye doğru koştu.

Yurhee’yi mürettebata ayrılan kamarada, kırık dökük mobilya parçalarıyla duvarı sağlamlaştırmaya çalışırken buldu. Ren, açıklama yapmakla vakit kaybetmedi. “Sunho’yu yakaladılar, Yurhee. Onun peşine düşmeliyiz. Lütfen, Yurhee!”

Yurhee kaşlarını çatıp arkasından gelen Tag ve Wook’a baktı. “Serçe hepimizi taşımaz.”

Küçük Dayı, Ren’i nazikçe öne itti. “Git.”

Onu *bir kez daha* geride bırakacak olmanın huzursuzluğuyla Ren’in yüreği sızladı.

“Yüzen Dünya’da sizi bekleyeceğim.” Wook’un sesi güven vericiydi. “Seni *ve* Sunho’yu.”

Hep birlikte, helikopterlerini sakladıkları ambara doğru koştular. Helikopter, Ren’in hatırladığından bile daha

küçüktü. Tek kişiyi taşımak üzere tasarlanmıştı, ikinci kişiye bile yer yoktu. Tag arkaya yerleşip kendini bir iple yan tarafa bağladı. Ren ise Yurhee'nin arkasına çömeldi.

Yurhee gözlüğünü indirdi. "Bu yolculuk biraz sarsıntılı geçecek." İşaretiyle Wook, vinci çekip kapağı indirdi. "Sıkı tutunun!" Yurhee, bağırdıktan hemen sonra ambar rüzgârla doldu ve bir anda fırtınanın tam ortasına savruldu.

REN

Haebaek Dağları

Serçe

Serçe, gemiden ayrılır ayrılmaz kısa bir an boyunca hızla aşağı düştü. Ardından mithril devreye girdi ve Yurhee kumandayı kavrayıp tüm gücüyle geri çekti. Helikopter rüzgârda biraz savrulduktan sonra dengesini buldu.

Yurhee güldü. “Gerçekten heyecan vericiydi.”

Bir yıldırım hemen yanlarından havayı delip geçerken Ren onun yakıcı sıcaklığını hissetti.

Yıldırımın ışığıyla Ren, Volmar hava gemisinin kuzeye doğru yol aldığını fark etti. Karanlığı işaret etti. “İşte orada!”

“Sıkı tutunun!” Yurhee kumandayı sertçe çekti. Helikopter hızla ileri atılıp hedefin peşine düştü.

Fırtına bulutunun içinden fırlayıp çıktılar. Rüzgâr birden dinerken yağmur da hafiflemişti. Apaçık görünen gece göğü önlerinde uzanıyordu. Volmar hava gemisi uzakta, rüzgârın

içinde sallanıyordu. Meşalelerini yeniden yakmış, uçsuz bucaksız karanlıkta tek bir ışık hüzmeleri gibi süzülüyordu.

Yurhee bir düğmeye bastı ve Serçe'nin önündeki ışıklar sönmeden önce bir anlığına titredi.

Başıyla Volmar hava gemisini işaret etti. "Güvertede üç kişi gördüm ama bu, aşağıda başkaları olmadığı anlamına gelmez tabii." Araç, bir savaş gemisinden küçük olsa da Serçe'nin iki katı büyüklüğündeydi ve alt güvertesi vardı.

"Onları, Sunho'yu götürdükleri yere kadar takip edeceğiz." Yurhee, Ren'i sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sonra da gizlice içeri sızıp onu kurtaracağız. O zamana kadar gücünü toplamaya çalış."

Ren başını salladı, tutunduğu bölmeden elini temkinli bir şekilde çekti ve geriye yaslanıp yavaşça yere kaydı. Omzundan koluna doğru yakıcı bir ağrı yayılınca irkildi. Vücudunun sol tarafı baştan aşağı kana bulanmıştı. Sunho'nun pençeleri tahmin ettiğinden daha derine saplanmış olmalıydı.

Gömleğini hızlıca pantolonunun içinden çıkarıp şerit hâlinde parçalar kopardı. Bu şeritleri omzuna sıkıca sarıp ucunu dişleriyle çekti. İş bitince kenara yaslandı ve yeniden yere çöktü, derin derin nefes alıp veriyordu.

Yarasını iyileştirmesi gerektiğini biliyordu, kan kaybettikçe daha da zayıflayacaktı. Buna rağmen kalan büyüsunü kullanmak istemedi. Başını kaldırıncı Tag'in kaşlarını çatmış, kendisine baktığını gördü. Karşısında çömelmiş, dikkatle kucağındaki arbaletini tutuyordu. Yarasının durumuyla veya onunla nasıl ilgilendiğiyle ilgili bir düşüncesi varsa bile bunu dile getirmedi.

Helikopterin dengesini bozmadan ona yardım etmek için hareket edemezdi. Helikopter çok küçük olduğundan ağırlıktaki ufacık bir değişiklik bile düşmesine sebep olabilirdi.

Aklına, Yurhee ve Tag'in kendisini Hagye Askerî Üssü'nden kurtardıkları zaman yaptıkları son uçuş geldi. O zaman helikopterin dört bir köşesi tıka basa patlayıcı sandıklarıyla doluydu. Helikopter şimdi boş olsa da azıcık bile daha geniş hissettirmiyordu.

O gece de ağır bir yara almıştı ama en ufak bir korku bile duymamıştı. Çünkü Sunho yanındaydı ve onun kendisi için endişelendiğini görmek acısını unutturmuştu.

Sunho. Ren, onu *bulmuştu*. Daha doğrusu Sunho onu bulmuştu. Peki, Sunho'nun, komutanın gemisinde ne işi vardı? İçten içe, kalbinin en derinlerinde acaba Sunho da onu aramış, onun da ruhu Ren'inki gibi özlemle yanmış mı diye merak ediyordu.

Onu kaçırانlar her kimse hazırlıklı gelmişti. Gemilerinde bu yüzden özel bir araç vardı. Niyetlerinin Sunho'yu ele geçirmek olduğu gün gibi ortadaydı ama hangi amaçla bunu yapmışlardı? Üstlerinde Volmar üniforması yoktu. Ren fırtına yüzünden ayrıntıları seçemiyordu ama siyah cübbeler giydiklerini görmüştü.

Elini, yarasına bastırdı. Sargılar çoktan kıpkırmızı olmuştu. Sunho ona asla zarar vermezdi elbette ama İblis başkaydı. Sunho bir keresinde onu, içindeki karanlık taraf olarak tanımlamıştı.

Ya Ren, onu sonsuza dek kaybettiyse... Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı.

Göz kapakları, yorgunluktan bitap düşmüş bir hâlde ağırlaştı, titreyerek kapandı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Bir süre sonra uyandı. Hâlâ geceydi ve ay, kalın bulutların ardına gizlenmişti.

Yurhee omzunun üstünden baktı. “Ah, iyi. Uyanmışsın.” Karanlıkta daha iyi görebilmek amacıyla gözlüğünü yukarı kaldırmıştı. “Volmar gemisi birkaç dakika önce rotasını değiştirdi. İnişe geçmiş gibi görünüyor.”

Ren, omzundaki sızıyı umursamadan doğruldu. “Neredeyiz?”

“Yönümüze ve şu anki hızımıza bakılırsa,” Yurhee, rüzgârın sesi yüzünden Ren’in onu duyabilmesi için bağıırıyordu. “Volmar sınırına yakın bir yerde olmalıyız. Buralarda büyük kasabalar ya da yerleşimler yok. Yanılmıyorsam, Volmar başkenti daha kuzeyde kalıyor.”

Ren dişlerini sıktı, Volmar gemisi rotasını sağa doğru kırdı. Yurhee hızla Serçe’yi çevirip, çam ormanlarının üstünden alçalarak peşlerine düştü. Çok geçmeden, yoğun ağaç örtüsünün altında titreşen loş ışıkları gördüler. Sunho bayılmış olmalıydı; çırpınmayı bırakmış, ağın içinde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Volmarlılar, açıklığa inmeye hazırlanırken ışıklara doğru yöneldiler. Çevredeki ağaçların arasında gizlenmiş birkaç ahşap yapı Ren’in dikkatini çekti.

Tag, “Burası bir yerleşkeye benziyor,” dedi. Yurhee, Serçe’yi açıklıktan uzaklaştırıp batıya çevirdi; aşağıdan fark edilme riskini göze alamazlardı. Tag sözlerini sürdürdü: “Bir askerî karakol olamayacak kadar küçük. Hem bir garnizona ait gözetleme kulesi de yok gibi görünüyor.”

Yurhee ürpermişti. “Sakın gizli tesis deme, bir tanesi zaten yetti de arttı bile.”

Yurhee ve Tag, Ren’i Hagye Askerî Üssü’nden kurtardıktan sonra Sunho’yla birlikte mithril laboratuvarına götürmüşlerdi. Yüzen Dünya’nın altındaki tehlikeli madenlerin arasında bulunan yolu bulup geçmeyi başarmışlardı. Sunho geçmişine dair gerçeği, yani insanların yetenek sınırlarını genişletmek

amacıyla yapılan mithril deneylerinin bir parçası olduğunu işte o laboratuvarlarda öğrenmişti.

“Gözden uzak bir yere ineceğiz.” Yurhee, ustalıklı Serçe’yi dar bir vadiye doğru yönlendirdi. Helikopteri uzun otların arasından yumuşak bir şekilde indirdi ve iniş takımlarını açtı. Önce hızını alamayıp toprağa saplanır gibi oldu ancak hemen ardından helikopterin hızını yavaşlatarak taşlı bir nehir kıyısında tamamen durdurdu.

İlk inen Tag oldu, sonra hemen gidip Ren’i sağlam kolundan tutarak aşağı indirdi. Bir kenara bıraktığı arbalete uzandı ve gövdedeki kapağı açan halatı çekti. Silahlarla dolu küçük bölmeyi gören Ren’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tag, önceden hazırlanmış bir çantaya uzanıp omzuna attıktan sonra bir alet kemerini alıp Yurhee’ye fırlattı. Ren’e de bir çantadan kınıyla birlikte çıkardığı hançeri uzattı.

Ren silahı eline alıp tarttı, neredeyse dirseğinden bileğine kadar uzanıyordu ve bambu flütü ağırlığındaydı. Bağlı olduğu kemeri beline bağladı. Yurhee beline bağladığı alet kemerini sıkarken, “Hadi gidelim,” dedi. “Güneşin doğmasına sadece birkaç saat kaldı.”

Ren onun hemen ardından yürüyor, Tag’s e ikisinin arkasından geliyordu.

Ren olabildiğince dikkatli ilerledi. Botlarının altında kırılabilir dallardan kaçınıyor, kurumuş yaprakların üzerinden geçmemeye özen gösteriyordu. Bir ürperti tüm bedenini ele geçirirken omzundaki derin acıyı umursamadan kollarını kendine sardı. Fırtınadan dolayı hâlâ ıslak olan giysileri tenine buz gibi bir soğuk yayıyordu.

Yurhee’nin tempolu yürüyüşüne eşlik ederek on dakika bile geçmeden yerleşkeye vardılar. Etrafı en az beş metre yüksekliğinde küçük bir surla çevriliydi. Yurhee, Tag’le Ren’e

beklemelerini işaret edip sura yöneldi ve biraz sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu. Kısa süre sonraysa geri döndü.

“Görünüşe göre devriye yok. Muhtemelen bir sorun beklemiyorlar, burası oldukça iyi gizlenmiş.” Sura geri döndü ve başını kaldırıp baktı. “Diğer taraflardan farkı yok, buradan tırmanabiliriz.”

Çantasına uzandı ve bir kanca tabancası çıkardı. “Bana tutunun. Sadece bir tane var, birlikte tırmanmak zorundayız.”

Ren başını sallayıp ellerini Yurhee’nin beline doladı. Tag ise ikisini birlikte sıkıca sardı. Yurhee kolunu kaldırıp kancayı surun zirvesine doğrulttu ve ardından tetiğe bastı. İnce bir tele bağlı olan kanca hızla fırlayıp taşa saplandı. Bir anlık sarsıntıyla üçü birden yukarı fırladı ve suru aşırp diğer tarafa savruldular. Düşüşleri, tam da olması gereken yerde bulunan bir çalı sayesinde nispeten yumuşak olmuştu.

“Pek zarif sayılmazdı,” dedi Yurhee kolundaki yaprakları silkerek. “Ama işimizi gördü.”

Bir yemekhanenin arkasına düşmüşlerdi. Yerleşkenin kış erzaklarıyla dolu büyük kilerleri, sur boyunca düzgün sıralar hâlinde sıralanmıştı.

“Beni takip edin.” Yurhee dar bir geçitten temkinli adımlarla ilerledi.

Tag, hızlanıp Yurhee’nin önüne geçti ve köşeyi kontrol ettikten sonra eliyle ilerlemesini işaret etti. Yurhee, duvara yaslanıp Tag’e döndü ve “Bu sana da Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasına gizlice girdiğimiz zamanı hatırlatıyor mu?” diye sordu. “Ne tatlı anılar... Fakat bu kez zor durumdaki güzellik Sunho. Hem de ne güzellik!”

Tag kuru bir sesle yanıtladı: “O, kanatları ve pençeleri olan devasa, tüylü bir iblis.”

Yurhee, Ren'e doğru anlamlı bir bakış atarak "Şişşt, o konudan söz etmiyoruz," dedi. "Gerçekten Tag, bazen çok patavatsız oluyorsun."

Yola devam ederken birden Ren'in aklına, buranın Volmar olabileceği düşüncesi takıldı. Oysa oraya daha önce hiç gitmemişti. Üstelik etrafta Sarenia topraklarından ayrıldıklarını gösteren en ufak bir iz bile yoktu. Binalar birbirine benziyordu, hepsi tek katlıydı ve üçgen çatıları vardı.

O an Ren, Sarenia yaklaşık on yıldır Volmar'la savaş hâlinde olsa da savaştıkları ülkeyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Zihninde, savaş öncesinden çocukluğuna dair bir anı belirdi.

Volmar heyeti, annesinin doğum gününü kutlamak üzere Yüzen Dünya'ya gelmişti. Ona, seladon bir kâse, kırmızı bir kaplan postu ve ülkelerinin en yüksek dağının kalbinden çıkarılıp beyaz yeşimle süslenmiş bir hançer gibi armağanlar getirmişlerdi.

Ren geçit törenini, dadısı Doona'nın elinden tutarak taht salonunun kenarından izlemişti. Volmarlıların dilleri de yüz hatları da aynı kendilerinininki gibiydi. Ren, "Bizden hiçbir farkları yok," diye düşündüğünü anımsadı.

Hatta asıl farklı olan uzakta, kürsüde tek başına oturan annesiydi. Güneş ışığı arkasındaki dev pencerelerden süzülüp salonu doldurmuş, içeride duranların gözlerini kamaştırmıştı. Mecburen kafalarını başka yöne çevirmişlerdi.

Ren ise doğrudan kürsüye odaklanmış, gözleri göksel perinin silüetini aramıştı.

Kalabalığın bakışları kısa bir an ondan uzaklaşınca annesinin yüzünde her zaman asılı duran o kayıtsız maske düşmüş, yerini derin bir kedere bırakmıştı.

“İşte oraya inmişler.” Ren başını kaldırıp baktı, Tag ise yukarıdan göz attıkları açıklığı dikkatle inceliyordu. Takip ettikleri hava gemisi, tarlanın ortasında terk edilmiş hâlde duruyordu. Karşılarında diğerlerinden daha yüksek olan bir yerleşke vardı. Tag, “Sunho’yu içeri götürmüş olmalılar,” dedi.

Ren, midesinde beklentiden kaynaklanan bir kıpırtı hissetti. Sunho çok *yakındaydı*.

Yurhee, “Planın ne?” diye fısıldadı. “İçimden bir ses, Sunho’nun kurtarılmaya pek de gönüllü olmayabileceğini söylüyor.”

Ren kaşlarını çatı. “Sadece beni onun yanına götür. Gerisini ben hallederim.”

Yurhee başını salladı. “Emredersiniz, prenses.”

Ren’in henüz tüm ayrıntılarını düşündüğü bir planı olmasa da bir fikri vardı. Gorye Köyü’ne saldıran iblis, Wook’u yaraladığında Küçük Dayı’nın kanına zehir karışmıştı. Ren de bir çare bulmak umuduyla Yüzen Dünya’ya kadar gitmişti. Dönerken bir panzehir getirmiş olsa da Wook’u onunla iyileştirmemişti.

Onu *Ren* iyileştirmişti, büyüyle.

Wook iyileştikten kısa süre sonra zihninde bir düşünce filizlenmişti. Acaba Sunho da aynı yöntemle *iyileşebilir miydi*?

Tabii bu düşünceden kimseye söz etmemişti. Çünkü hem kendisi için büyük bir risk barındırıyordu hem de yalnızca bir varsayımdı. Yine de Sunho tavandan aşağı düştüğü anda, onu iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu anlamıştı. Yani tek umudu, içinde hâlâ yeterince büyü kalmış olmasıydı.

Arkalarından bazı sesler duyunca açıklığı hızla geçmeye koyuldular. Tag, binanın diğer tarafındaki pencerelerden birinin önünde çömeldi. Çantasından bir levye çıkarıp Yurhee’ye

uzattı. Yurhee, aleti ustaca kullanarak pencereyi araladı ve sırayla içeri süzöldüler. Tag en son geçti ve pencereyi arkasından sessizce kapattı.

Ren, üzerinde cam şişeler ve şırıngalar bulunan bir çalışma masasından yere indi. Bulundukları yer, etrafa yerleştirilmiş birkaç solgun fenerin ışığıyla aydınlanan küçük bir odaydı. Odaya göz gezdirirken içini bir korku kapladı. Masanın üstünde keskin ve tuhaf aletler vardı. Ayrıca metal kelepçelerle donatılmış sedyeler de gördü. Bunlar, mithril laboratuvarında gördüğü aletlerin aynısıydı.

Tag, ne olduğu belli olmayan garip bir nesneden geriye doğru çekilirken içinin ürperdiğini belli eden bir sesle, “Burası da ne böyle?” diye sordu.

Tag ve Yurhee laboratuvardayken Ren’le Sunho’ya eşlik etmemiş, bu yüzden hayvanlar ve insanlar üzerinde yapılan deneyleri görmemişlerdi. Sunho, iki yıl önce yanında en yakın iki dostu Rohoon ve Heetae ile birlikte buraya benzeyen bir tesise getirilmişti. O gece korkunç bir şey olmuştu. O gecedен sonra Rohoon ve Sunho değişirken, Heetae...

Yurhee, “Şuna bak!” dedi. Arkada, duvarda asılı duran bir panonun yanında duruyordu. Üzerine onlarca not ve çizim iliş-tirilmişti.

“Bu sembolü daha önce de görmüştüm,” dedi Yurhee. “Bu işaret, Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasından çaldığımız haritada da vardı. Demek ki mithril buraya getiriliyormuş.”

Ren’in gözleri onun arkasında duran bir başka çizime takılıp kaldı. Kâğıdı kaldırıncı bir tüy çizimi olduğunu gördü. Resimdeki tüy başta onunkine benzemiyordu çünkü mürekkeple kaleme alınmış olan tüy fazla uzun ve inceydi. Diğer taraftan siyah kanat gibi simgesel bir betimleme de değildi.

Tüm detaylarını inceledikçe, kendi tüyünün çizildiğine dair hissi gittikçe arttı. Her nasılsa sanatçı, mürekkep kullanmış olsa da tüyü sanki ısıldıyor gibi çizmeyi başarmıştı. Gerçi bunun hiçbir mantığı yoktu. Çünkü tüyün çizildiği kâğıt zamanla hasar görmüş ve buruşmuştu.

Tag, “Burada bir kapı var,” diye seslendi ve Ren elini çizimden çekti. Yurhee’nin yanına giderek odanın karşısına geçti. Tag kapıyı aralamış, karşısına aşağıya uzanan bir merdiven çıkmıştı.

“Eh, bu harika,” dedi Yurhee. “Bilinmez bir karanlığa inen merdivenler... Tam da bulmayı umduğum şey!”

Tag, “Önden buyur” dedi.

Yurhee ağır adımlarla yola düşerken Ren de onu takip etti. Merdivenler, aşağıda geniş bir odaya bakan metal bir geçitte son buluyordu.

Sunho, odanın tam ortasında yere zincirlenmişti.

Ren, hızla korkuluğa atılınca Yurhee kolundan tuttu.

“Bekle, biri geliyor.”

Aşağıdan yankılanan ağır adımlar duyuldu. Siyah cübbe giymiş bir figür, geçidin altındaki kapıdan içeri girdi. Bulundukları yerden sadece adamın arkasını görebiliyorlardı. Adam, yüzü ve bedeni kanatlarının altında gizlenmiş olan ve bilinçsiz gibi görünen Sunho’ya doğru yürüdü.

Siyah cübbesi, bir bakıma Sunho’nun görüntüsünü yansıtıyordu. Simsiyah cübbe, tepeden tırnağa onu tamamen örtüyordu. Ren’in aklına mithril laboratuvarında karşılaştığı o hasta görünümlü bilim insanı geldi. O da aynı bu cübbeden giymişti.

Odadaki yabancı, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Başını geriye doğru atınca omuzlarından aşağı uzanan siyah saçları ortaya çıktı. Tag, Ren’in yanında harekete geçip arbaletini

çıkardı. Tam atışa hazırlanırken oklarından biri kayıp yere düştü.

Ren hemen uzanıp yakalamaya çalışsa da ucu metale çarpıp tiz bir ses çıkardı. Başını hızla çevirdiğinde, adamın gözlerini onlara diktiğini fark etti. Ren, nefesini tutarak haykırışını bastırdı.

Simsiyah, kırmızıyla çevrelenmiş gözler; kalın, öne doğru uzanan boynuzlar; geniş ve keskin dişlerle dolu bir ağız...

Bu, bir iblisin yüzüydü.

REN

Haebaek Dağları

Volmar Sınırının Ötesinde

İblisin yüzüne bakarken Ren'in nefesi kesildi ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Sanki Gorye Köyü'nün dışındaki uçurumda, Büyük Dayı'yı öldüren iblisle yeniden karşı karşıya gelmiş gibiydi. Tıpkı o an olduğu gibi görünmez bir ağırlık üzerine çökmüştü. Korku, tüm uzuvlarını kısıvrak saran bir mengeneyle dönüşmüştü.

İblisin yüzüne bakarken ifadesinin ne kadar hareketsiz olduğunu düşünüyordu. Neredeyse... Bir plastik gibi duruyordu. Simsiyah gözleri, mürekkep dolu iki kuyuyu andırıyordu. Uzun, sivri dişleri öylesine bir ustalıkla yontulmuştu ki... Üzerlerine parlak, kıvılcık bir boya sürülmüştü.

Bu bir maskeydi.

Ren neredeyse kahkaha atacaktı, bunu nasıl fark edememişti? Kendisi bile, bundan çok daha korkunç maskeler takmıştı.

Oyun halkasında, Küçük Dayı'nın yüzünde bu maskeleri yüzlerce kez görmüştü.

Tag, arbaletini doğrulttu. O sırada yabancı, balkondan geriye döndü. Sırtına hedef alınmış oka rağmen hareketleri son derece yavaştı, acele etmiyordu. Ren'le göz göze gelen Yurhee başını hafifçe iki yana salladı. Belki de onları görmemişti. Geçit gölgelerle sarılıyken kendisi ışıktaydı duruyordu.

Yabancı, Sunho'nun yattığı yere doğru yaklaştı. Hâlâ hayatta olduğunun tek göstergesi hafifçe inip kalkan göğsüydü.

Yabancı bir süre onun üzerine eğildi, gölgesi Sunho'nun bedeninin üstüne düştü. Ren, biraz daha ışığa çıkmayı göze alarak korkuluğa yaklaştı. Ne yapıyordu o? Eğer Sunho'ya zarar verirse, en ufak bir yara bile açarsa...

Yabancı yavaşça yere eğildi.

Ren, yabancınn Sunho'yla *konuştüğünü* fark etti. Sesi alçaktı, neredeyse fısıltı gibiydi ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sunho baygındı, nefes alışları düzenli ve tekdüze. Yabancınn sözlerini duyabilmek için nefesini tuttu ancak duymak zordu. Maskesi adamın sesini boğuyordu.

Yabancı kısa bir an sonra ayağa kalksa da geldiği kapıya yönelmedi. Laboratuvara giden merdivenlerden çıkmaya başladı.

Ren, gölgelerde gizlenerek geçitte geriye çekilen Yurhee ve Tag'e eşlik etti. Endişelenmelerine gerek yoktu; maskeli yabancı başını çevirmeden, onlara tek bir bakış bile atmadan çıkmaya devam etti.

Laboratuvar kapısının arkasından hafifçe kapandığını duyan dek beklediler. Ardından Yurhee, Ren'i öne doğru itti. "Çabuk, yakında geri dönebilir."

Ren, çantasından dinamit çubuklarını çıkaran Tag'in yanından atladı ve hızla merdivenlerden indi. İsyankârların, laboratuvarı patlatıp kaçışlarını gizleyeceklerini o an fark etti.

Yurhee, Ren'in peşine düştü. "Ben kelepçelerini açacağım, sen de uyandırmaya çalış." Sunho'nun bileklerindeki kelepçelere yaklaşmak yerine zincirlerin zemine sabitlendiği yere doğru koştu.

Ren, az önce yabancıнын durduğu yere gelip Sunho'nun tam önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Sunho." Kalbi, göğsünde acıyla çarptı. Sunho o kadar zayıf düşmüştü ki kendini korumak istercesine kanatlarına sarılmıştı. Güçlkle nefes alıyor, her soluk alışında bedeni titriyordu. "Özür dilerim. Daha önce gelmeliydim. Seni daha önce aramalıydim."

Okların kanatlarını delip geçtiği yerlerden kan sızıyordu. Tüyleri kana bulanmış ve ağırlaşmıştı. Ren çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Yaraları çoktan iyileşmeye başlamış olmalıydı. Bu, onun yeteneklerinden biriydi; damarlarındaki mithril bedeninin normalden çok daha hızlı iyileşmesini sağlıyordu. O zaman neden hâlâ kanıyordu?

Ellerini uzatıp tüylerinin arasına daldırdı. Tüyler tenini kesince acıyla haykırdı. Bazıları kuş tüyü gibi yumuşak ve esnek olsa da diğerleri kırık cam parçaları gibi keskindi.

Kanadının kenarından tutup var gücüyle geriye itti. Bir tüy, yanağının ince derisini kesince irkildi.

Kanadını açmayı başardı ama içine bir korku yayıldı. Birazdan onunla yüz yüze geleceğini biliyordu. Korkusu öyle olması gerekse de fiziksel değildi. Sunho, onu bir hamlede paramparça edebilirdi. Buna rağmen aslında onca yolu geldikten sonra başarısız olmaktan korkuyordu. Gözlerinin içine bakar bakmaz en ufak bir kuşkuya bile mahal vermeden, geri dönülmez bir hâlde olduğunu görmekten korkuyordu. Umutsuzluk, içinde biraz daha büyüdü. Öyle derin bir acıyla doldu ki o kederin içinde boğulacak gibi hissetti.

Hayır. Ren, derin bir nefes aldı. *Hayır.* İster İblis'e dönüşmüş olsun isterse de artık kim olduğunu hatırlamasın, o *her zaman* onun Sunho'su olacaktı.

Sesler bir anlığına yitip gitti. Binanın derin iniltisi ve Yurhee'nin son kelepçeyi çözmek üzere koşarken adımlarından yankılanan sesler sustu. Kendi kalbinin sesi bile uzaklardan gelen bir yankıya dönüştü.

Sunho'nun uzun, koyu kirpikleri solgun yanaklarının üzerinden süzülüp geçti. Dolgun dudaklarının kenarında birikmiş mavi kan vardı. Hâlâ İblis bedeninde olsa da yüzü eski hâline dönmüştü.

Tabiatı korkunç ve yüzü kana bulanmıştı ama yine de güzeldi.

"Sunho, uyan." Ren, kalbi sızlayarak ona bir adım daha yaklaştı. Uykudayken acı çekmiyordu ve onu uyandırarak buna bir son vereceğini biliyordu. "Tehlikedeyiz, gitmemiz lazım. Ne olur, Sunho!"

Delikanlının kaşları hafifçe kalktı ve gözleri kapaklarının ardında huzursuzca hareket etti.

Yurhee homurdanmaya başladı. "Lanet olsun. Şunu bir türlü çözemiyorum. Tag, penseyi ver. Tag!"

Ren bakışlarını Sunho'dan ayırdı ve Tag'ın de artık zeminde, yanlarında olduğunu gördü. Çantasının kemeri omzundan sarkıyordu. Yurhee'yi duyduysa da hiç tepki vermedi. Bakışlarını balkona dikmişti, korkulukların altında bıraktığı patlayıcılar açıkça görünüyordu.

Ren'in birden başı döndü, dünya ayağının altından kaymış gibi hissetti. *Yabancı, onları bu sefer kesin görmüştü.* Yine de herhangi bir tepki vermemişti. Yoksa muhafızlar çoktan odayı basmış olurdu. Tabii, Ren'in onun niyetini sorgulayacak vakti yoktu. Derhâl gitmeleri gerekiyordu.

Sunho'ya döndü ve elini onun yüzüne uzattı. Teninin buz gibi olduğunu hissedebiliyordu.

Wook'u mithril zehirlenmesinden kurtarmıştı ama Sunho'nun bedeni onunla aynı şekilde etkilenmemişti. Çocukken ilk enjekte edildiğinde belki onda da zehir etkileri göstermişti. Ancak vücudu mithrilin varlığına tamamen alışmıştı ve artık haddinden fazla güçlenmiş, Sunho'nun bedenini ele geçirmişti. Yine de Ren, İblis'i yeterince uzun süre geri püskürtebilirse Sunho'nun kontrolü tekrar ele geçirme fırsatı olabilirdi. Ona karşı koyabilmek adına bir şansa ihtiyacı vardı. İblis'i birlikte mağlup edebilirlerdi.

Derin bir nefes alıp büyüsunü, Işık'ını ona aktarmaya hazırlandı.

İyileş, diye geçirdi içinden. Parmak uçlarından bir sıcaklık yayılmaya başladı. Onu görebiliyordu, ışık Sunho'nun bedenine akıyordu.

Değişim çok ani oldu. Sunho'nun gözleri birden açıldı ve korkunç bir çığlık attı. Sesi, tarifsiz bir acıyla yankılandı. Ren sanki onu *yakıyor* gibiydi.

Kalbi çıkacak gibi çarparken hızla elini çekti.

Sunho'nun yüzü yeniden değişmeye başladı. Göz bebekleri kararırken siyahlık göz aklarını yutarcasına genişledi. Ağzından sivri dişler fırladı, uçlarından masmavi kan damlıyordu. Ayağa kalkınca pençeleri betona saplandı. Kanatları açıldıkça dehşet saçan gölgesi arkasındaki duvara yayıldı.

"Ren, dikkat et!" diye haykırdı Yurhee.

Ren, Sunho hamlesini yapar yapmaz geri çekildi. Pençeleri havayı yırtarak burnunun hemen önünden geçti. Ren, şaşkınlıkla sendeleyip sırtüstü yere düştü. Sunho ona doğru atıldı ancak yere sabitlenmiş son kelepçe onu engelledi.

Başını kaldırıp kükredi, kulakları sağır edercesine yükselen sesi duvarlarda yankılandı.

Ren başını kaldırıp ona baktı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Onu *incitmişti*.

Gücününün sınırlarını neredeyse hiç bilmiyordu. Nasıl işlediğine, nasıl kontrol edebileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Işık'ıyla Gorye Köyü'ne saldıran iblisi yok etmişti. *Ya onu iyileştirmeye çalışırken Sunho'yu da öldürmeye çalıştıysam,* diye düşündü.

Kendini çaresiz ve aptal gibi hissediyordu.

Bu sırada odanın kapısının ardından gürültüler ve bağrışmalar yükseldi. Tag ve Yurhee bir sandık yığınını devirmişti.

Tag, Yurhee'yi başka bir sandığın arkasına çekerek, "Eğilin!" diye bağırdı.

Balkondaki patlayıcılar infilak ederken kulakları sağır edercesine bir ses odayı sardı. Ren çılgılık attı, elleriyle başını korumaya çalışırken tavan üstüne çöktü.

Korkunç gürültü durmak bilmiyordu. Sonunda ses dindiğinde Ren başını kaldırdı.

Tavanın büyük bir parçası çökmüş, ikiye ayrılarak onun iki yanına düşmüştü.

Sunho tepesinde dikiliyordu ve devasa kanatları tavandan dökülen tozla kaplanmıştı.

Kalan son kelepçe de sağ bileğinde sallanıyordu.

Muhtemelen tavan çöktüğü sırada kendini koruma içgüdü-süyle zincirleri koparmayı başarmış ve çok yakın olduğundan kanatları Ren'i de korumuştur.

Tabii Ren buna inanmak istemiyordu. Sunho'nun bunu bilerek yaptığını; onu kurtarmak, korumak için kanatlarını açtığını düşünmek istiyordu.

Soğuk ve ıslak bir şey yanağında süzüldü. Yağmurdu bu. Damlalar, tavandaki devasa açıklıktan içeri düşüyordu.

“Sunho,” diye fısıldadı Ren.

Sunho silkelendi. Tüylerinden talaş parçaları ve tozlar savruldu. Ardından güçlü bir hamleyle kanatlarını çırpıp tavana doğru havalandı.

Ren, “Sunho!” diye haykırdı.

Yurhee koşarak yanına geldi. “Buradan hemen çıkmamız lazım.” Ren’in eline uzanıp onu ayağa kaldırmaya çalıştı. “Bina çöküyor.”

Ren başını iki yana salladı. “Onun peşine düşeceğim. Gemiye bensiz dönebilir misiniz?”

“Bu da ne demek? Ne yapıyor...” Yurhee’nin sözleri yarım kaldı. Ren’in ne yapmayı planladığını anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tag araya girip, “Bizi merak etme,” dedi ve Yurhee’nin elini tutup onunla birlikte geri çekildi.

Ren, tıpkı daha önce olduğu gibi damarlarında gezinen Işık’ı hissetti. Sunho’nun dönüşümü acı doluyken Ren’inki, yumuşak bir cübbeyi kuşanmayı andırıyordu.

Gümüş beyaz bir ışık etrafında parlamaya başladı. Sırtını geriye doğru eğdi ve omuzlarının arkasından Işık kanatları çıktı. Hemen ardından sırtına yerleşerek somut bir hâl almıştı. Havada beyaz bir tüy süzüldü ve hafifçe yanağına dokunup geçti. Aşına olmadığı bu ağırlık bir yük değil, güç gibi hissettirdi.

Önce buna alışkın olmayan kaslarını gerdi ve kanatlarını denedi. Ardından başını kaldırıp göğe doğru sıçradı. Göğe doğru yükseldikçe soğuk hava nefesini kesiyordu. Biraz önce bomboş görünen o yere, yerleşkeye bakınca laboratuvara doğru koşan cübbeli kalabalığı fark etti. Bakışlarını aşağı

indirdiğindeyse Yurhee ve Tag'in ters yöne doğru gizlice uzaklaştıklarını gördü.

Ren, hızlıca Sunho'nun peşine düşmek istese de kanatlarını kullanmayı hâlâ tam anlamıyla bilmiyordu. Bir rüzgâr akımı onu yakalayıp dengesini yitirmesine sebep oldu ve ağaçlara doğru savruldu. Uzun bir çam ağacına çarptı ve sallanan bir dala tutunarak düşmemeyi başardı.

Kendine geldiğinde Sunho gözden kaybolmuştu.

Umutsuzluğun ortasında yüreğini paramparça eden bir düşünce belirdi.

Gitmesine izin vermiyim.

Bu, ondan üçüncü kaçıydı. Ren, bunun İblis'e dönüşüp bilincini ve iradesini kaybetmesiyle ilgili olduğunu sanmıştı ama onu tavandan koruduysa buna inanamazdı.

Peşinden giderek sadece kendi hayatını değil, Sunho'nun ruhunu da tehlikeye atıyordu. Çünkü onu öldürürse bir daha asla insan hâline dönemezdi. Sonsuza dek İblis'in pençesinde yitip gidecekti...

Ama yine de...

Ren, daldan atlayıp kanatlarını açtı.

Kendini kırılmış gibi hissediyor ve yeniden tek parça hâline gelmesini sağlayabilecek tek kişiye doğru kanat çırpıyordu.

Bu, diğer tüm arzularını bastıran basit ve anlaşılabilir bir istekti.

Tek istediği Sunho'nun yanında olmaktı.

Üzgünüm, Sunho, diye geçirdi içinden. Son bir kez daha deneyecekti.

Onu haftalar önce buluşmaya söz verdikleri yerde, Mithril göğünün altında arayacaktı.

Sazlıktaki o kulübe... bazen aklıma geliyor, çok sakindi. Geceleri binlerce yıldız olurdu.

Orada olursan seni nerede bulacağımı bilirim.

Sunho'nun bunu hatırlaması imkânsız gibi görünse de Ren oraya gidecekti. İster onu yeniden yanında görmeyi başarsın, isterse de sonsuza dek kaybetsin, kaderinde ne varsa onunla yüzleşecekti.

Ren, uzun yolu rüzgârda savrulan bir çiçek yaprağı gibi katettiği esnada güneş henüz doğmamıştı. Bitkin düşmüştü, kanatları artık onu güçlkle havada tutuyordu. Yine de sazlıkların arasındaki kulübeyi görünce içinde son bir güç buldu. Yakındaki bir ağaçtan kargalar havalanırken o hızla aşağı süzüldü. Birden etrafını saran kargalar, kanatlarından tüyler yolmaya başladı.

Kollarını savurup, “Kesin şunu!” diye bağırdı. Bu, onları daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Sazlıkların arasına yuvarlandı ve inleyerek ayağa kalktı. Sırtını ovuşturup surat astı, kargalarsa çığlık çığlığa ağaca geri uçtu.

Kanatlarını arkasında sürükleyerek kulübeye doğru koştu. Kapıyı itip açtı ve yabani otlarla kaplı avluya adım attı.

Sunho'nun burada olduğunu hemen anladı. Kapıya kadar uzanan siyah tüyler vardı ve kapı da sanki devasa bir yaratık içeri dalmış gibi savrulmuştu.

Ren avluyu hızla geçti. Eşiğe varınca duraksayıp gözlerinin kulübenin karanlığına alışması için bekledi.

İçerisi hatırladığı gibiydi, boştu ve ortasında eski bir ocak vardı.

Sunho köşede, öfke ve acı içinde kabaran bir tüy yığınının dönüşmüştü. Nefes alış düzensizdi, her nefes aldığı anda göğsü hırıltıyla sarsılıyordu.

Pençeleri ahşap zeminde oyuklar açmıştı ve geriye kalan tahtalar da ayağının altında gıcırıyordu.

Ren, ona yaklaşırken temkinli olması gerektiğini biliyordu. Sunho yaralıydı ve muhtemelen korkuyordu. Yine de dayanamadı ve koşup yanında dizlerinin üstüne çöktü. Sunho aniden geri çekilse de Ren kollarını uzatıp ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü.

Sunho kükreyip çırpındı fakat Ren onu bırakmadı. Tüyle-ri, omuzlarını ve kollarını keserek derin yaralar açtı ancak Ren buna rağmen daha da sıkı sarıldı.

“Özür dilerim.” Sunho âdeta gürleyen çığlıklar atıyordu. “Seni incittiğim için özür dilerim.”

Sunho’da bir ok ya da kılıcın açabileceğinden çok daha derin bir yara açmıştı. Volmarlılar sadece bedenini yaralamıştı. Oysa Ren, ruhunu delip geçmişti. Onu iyileştirmeye çalışmıştı fakat İblis bir hastalık değil, onun parçasıydı.

Bunu şimdi anlıyordu. Bir daha asla onu, İblis’ten ayırmaya çalışmayacaktı. İkisi aynı kişiydi ve bu yüzden onları birlikte kabul edecekti.

“Sunho.” Ren ona seslenirken Sunho, kızı üzerinden atmak için debelenmeyi sürdürdü. Kanatları duvarlara çarpıyor, pençeleri zemini tırmalıyordu. “Lütfen, bunu yalnız başaramam.”

Onu sadece Sunho için değil, kendisi için de kurtarmak istiyordu. Çünkü Yüzen Dünya’da onu bekleyen hain soylulardan, iblis tehlikesinden ve nefretle beslenen o savaştan korkuyordu. Tabii bir de annesini yok eden, izin verirse onu da yok edecek olan göksel peri mirasından.

“Sana ihtiyacım var.” Onun gücüne, keskin zekâsına, düşünceli hâline, gülümsemesine ve kahkahalarına muhtaçtı. Yüreğini sızlatan bir şefkatle başını kaldırdı ve Sunho’nun yüzüne bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.”

Sunho’nun mücadele etmediğini, camdan yapılmış gibi öylece durduğunu fark etti. Onu bırakıp yavaşça geri çekildi.

Bomboş görünen siyah gözlerinde bir ışık parıltısı belirmişti. *Maviydi.*

Ardından Sunho irkilip kapıya doğru döndü.

Güneş ışığı kapıdan içeri sızıp zemin boyunca altın bir yol gibi uzandı. Şafak söküyordu.

Sunho öfkeyle haykırdı, sinir tüm bedenini ele geçirmiş gibiydi. Ren ayağa kalkmış, korkuyla bir adım sendelemişti. Işık, Sunho'nun taşıdığı ilkel bir korkuyu harekete geçirmişti ve az önce ortaya çıkan gözlerindeki mavilik de kaybolmuştu. Pençelerini uzattı ve dişlerini sıkarak Ren'e saldırdı.

Kız gözlerini kapattı ve kanatlarını açtı.

Keskin bir acı bekledi ancak herhangi bir şey olmamıştı.

Gözlerini açınca Sunho'nun dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü.

Başını kaldırmış, içgüdüsel olarak onu korumak üzere ışığın önünde kanatlarını açmış olan Ren'e bakıyordu.

Gözyaşları yavaşça yanaklarından süzülürken dönüşmeye başladı. Kanatları küçüldü, dişleri ve pençeleri geri çekildi. Gözlerindeki siyahlık yok olup yerini kehribar kahvesine bıraktı ve sonunda o tanıdık, mavi parıltı geri döndü.

“Ren!” *Onun* sesiydi. Yumuşak, şaşkınlıkla dolu ve tamamen insandı.

Titreyerek elini kaldırıp Ren'in yüzüne dokundu. Öne eğildi, yanağının yumuşak dokunuşunu, avucuna yaslanışını hissetti ve gözleri usulca kapandı.

Geri dönmüş, yeniden Ren'in olmuştu. Sonunda.

Ren, sonunda rahat bir nefes alıp gülümsedi ve gecenin yorgunluğuna dayanamayarak bir anda yere yığıldı.

SUNHO

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Sunho bir hamlede öne atılıp düşmeden Ren'i yakaladı. Kızın kanatları yavaşça çekildi ve arkasından yok oldu. Kalbi, göğsünde delicesine çarpıyordu ama onun huzurla uyuduğunu, uzun ve derin nefes alışını görünce yavaş yavaş sakinleşti. Yorgunluktan bayılmış olmalıydı. Onu kollarına alıp kendine çekerken başını eğdi.

Şimdi, onun güçlenmesini sağlamanın kendi görevi olduğunu biliyordu. Çünkü Ren, onu kurtarmak uğruna büyük riskler göze almıştı. Yine de sadece omzuna sıkıca sarılmakla yetindi. Kızı biraz daha kendine doğru çekti, tüm bedeni titriyordu. *Affet beni Ren, seni biraz daha böyle tutmama izin ver.*

Sanki bitmek bilmeyen bir kâbustan uyanmış gibi hissediyordu. O rüyada İblis formundaydı. Varlığı yalnızca acıdan, öfkeden ve tüm benliğini yitirmiş olmaktan ibaretti. Ruhunun

içinde süren o savaşta, her ânı bir azaba dönüşmüştü. İblis'in iradesi karanlık ve uçsuz bucaksız bir dalga gibi saldırıyordu.

Bu bir kâbus değildi. Sırtından çıkan o kanatlar, vücutları parçalayıp kesen pençeler *onundu*.

Ren'in omzuna attığı eli titredi, sonra onu daha sıkı kavradı. Sanki yalnızca ona dokunarak şimdiki zamanda kalabilirmiş gibi hissediyordu.

Sonra parmaklarında sıcak ve kaygan bir şey hissetti. Elini kaldırıncaya kana bulandığını gördü. Ren'in omzuna sardığı bez tamamen kan içinde kalmıştı.

Zihni, bir önceki gecenin anılarıyla dolup taşıtı. Fırtınanın ortasında düşüncesizce göğe yükselmiş, sonra kendini bir anda hava gemisi savaşının içinde bulmuştu. Gemilerin en büyüğünün gövdesini delip geçmiş, kanatlarını çırparken duvarları parçalayıp darmadağın etmişti. Kafası karışmış, öfkeyle dolmuştu. Sanki görünmez bir kafesin içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Sonra arkasında bir hareket hissedince öfkeyle bir darbe savurmuştu.

Ren.

Karşısında duruşu zihninde hâlâ canlıydı. Sunho'nun yaraladığı omzunu tuttuğu hâli bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Yaptıklarının dehşeti onu tamamen sardı. Ona asla zarar vermeyeceğini söylemiş ama sözünü tutamamıştı. Acının etkisiyle iki büklüm oldu.

Dudaklarını Ren'in saçına bastırdı. "Affet beni." Ren'in yumuşacık saçları Sunho'nun gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Çok üzgünüm."

Dışarıdan gelen bir uğultu duydu. Kapıya döndü, aralıktan sızan güneş ışığı yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı.

Yanılmamıştı, bu bir helikopterin pervanelerinin sesiydi. Ren'i usulca yere bıraktı.

Elini güneş ışığına siper ederek eşiğin ötesine adım attı.

Sazlık alan, sessiz ve el değmemiş görünüyordu. Sadece rüzgârın esip geçerken sazların saplarını ince tüylerden yapılmış çanlar gibi titreten hışırtısını duyuyordu.

Sazlığın kulübeye en yakın kısmından hışırtılar duydu. Sonra gümüş rengi saçları olan bir çocuk ortaya çıktı. Hemen ardından uçuş gözlüğü takmış, ondan birkaç yaş büyük bir kız belirdi. Avlunun ortasına doğru yürüdüler ve kız gözlüğünü kaldırıp alnının üstüne yerleştirdi.

“Berbat görünüyorsun.” Yurhee'nin sesi neşeliydi.

Sunho, isyankârları en son Yeraltı Dünyası'ndaki Wolryudang çayevinde görmüştü. *İnsan hâlimdeyken en son o zaman görmüştüm*, diye düzeltti içinden.

Onlar da Ren'le birlikte Volmar laboratuvarındaydılar. Hava gemisinde olduklarını da hatırlıyordu.

Eli farkına varmadan omzuna, Tag'in arbaletinden çıkan okun saplandığı yere gitti. Bedeni çoktan yarayı kapatmış, kendini tedavi etmişti.

Tag, dikkatle Sunho'yu izlese de yüzünde özenle saklanmış bir ifade vardı.

“Bizi nasıl buldunuz?”

“Ren'i takip ettik,” diye yanıtladı onu Yurhee. “Hem hangi yöne gittiğini biliyorduk hem de Tag sizin burayla ilgili konuştuklarınızı hatırladı. Sizi bulmamızın imkânsız olduğunu söylesem de *yalvardı*. Deneyelim diye ısrar etti ve işte buradayız! Ren içeride mi?”

Yurhee, Sunho'nun cevap vermesini beklemeden hızlı adımlarla avluyu geçti. Sunho da kenara çekilerek ona yol verdi.

Sunho'nun gözleri konuşma boyunca sessiz kalan Tag'e döndü.

“İyi misin?”

Sunho başını salladı. “İyiyim, yaralı olan ben değilim.”

Tag'in tek tepkisi kaşlarının arasında beliren hafif çizgi oldu. “İşte.” Elindeki bohçayı Sunho'ya uzattı. “Bunlar benim kıyafetlerim. Sana biraz dar gelebilir ama hiç yoktan iyidir...”

Sunho üstüne başına baktı. Üzerinde hâlâ dönüştüğü sabah giydiği kıyafetler vardı ama lime lime olmuş sallanıyordu. Giysilerindeki sayısız yırtığın yanı sıra, gömleğinin karnatlarının çıktığı yere denk gelen kısımlarında bir sürü delik vardı. Üstelik bedeni kir içindeydi ve kanla kaplanmıştı.

Boğuk bir sesle, “Sağ ol,” dedi. Muhtemelen Tag sadece hâlini değil, kokusunu da fark etmişti.

Tag'in bakışları bir kez daha Sunho'nun omzuna kaydı ancak Sunho geri çekilerek onun geçmesine izin verdi. Ardından kulübenin arkasındaki küçük dereyi hatırladı. Çok geçmeden çalılıkların arasından geçip sazlıklarla çevrili gölün geniş kıyısına varmıştı. Sakin gölün üzerinde süzülen turnayı izledi, kanatlarının uçları hafifçe yüzeye dokunuyordu.

Tag'in verdiği bohçayı açtı. İçinde pantolon, gömlek ve eski bir çift bot vardı. Kısa sürede soyunup gömleğinin ve pantolonunun kalıntılarını kıyıya bıraktı. Titreyerek suya girdi; buz gibi su önce bileklerini, sonra belini ve göğsünü sararken derin bir nefes aldı.

Ayakları zeminden ayrılana kadar ilerledi ve sonunda kendini bütünüyle suya bırakıp karanlığın içine gömüldü. Suyun üstünde süzülürken zihninde, uzun süredir taşıdığı son anısı belirdi. Ren'in şifalı dokunuşuyla iyileşmiş olan, bütün parçaları birleştirip korkunç gerçeği açığa çıkarana kadar yalnızca kesik kesik hatırlayabildiği anısı.

Sunho, abisini öldürmüştü.

Bilerek yapmamıştı... Bu bir hataydı, bir kazaydı. Öğretmen, ona mithril serumunu enjekte eder etmez dönüşüm başlamıştı. Junho ona dönüp, ağzından kanlar akarken adını söyleyene kadar ne olduğunu bile anlayamamıştı. Abisinin göğsünde koca bir delik vardı, Sunho'nun pençesi bedenini delip geçmişti.

Ondan sonra yaşananlar acı, gürültü ve dehşetle dolu bir bulanıklıktan ibaretti. Bir katliamdı. Sunho, laboratuvarında bulunan bilim insanlarını ve birliğindeki diğer askerleri de öldürmüştü. Her şey bittiğinde kaçmış, kanatları onu Yeraltı Dünyası'na kadar taşımıştı.

Yeniden insan formuna dönüşmesini sağlayanın ne olduğunu hatırlamıyordu. Tek bildiği, kendine geldiğinde Birinci Bölge'de terk edilmiş mithril fabrikasının yanında uyanmış olduğuydu. Zihninde, o paramparça anılardan geriye kalan ufak bir kırıntı dışında en ufak bir anı bile yoktu. Her şeyi nasıl unuttuğunu düşündü, belki de bir yerlere başını vurmuştu ya da bambaşka bir sebebi vardı. Zihni, yüreğinin parçalanmasını engellemek adına böyle bir yol seçmiş de olabilirdi.

Suyun derinlerine daldı, gölün yüzeyine vuran ışık gittikçe daha da solgunlaştı.

O kadar çok şeyi unutmuştu ki bildikleri artık bir elin parmaklarını geçmiyordu. Emin olduğu tek şey, İblis'i kontrol edemediğiydi.

Yeniden insana dönüşmüş olması hiçbir şeyi değiştirmemişti; yaratık hâlâ içinde, pusuda bekliyordu. Hatta şu an bile varlığını hissedebiliyordu. İblis'in ağır kanatları, hâlâ orada kıpırdanıyordu.

Bir yanı gölün altında kalmak istese de yakında nefessiz kalacağını biliyordu. Diğer yanıysa en azından kısa bir süreliğine

geri dönmeye kararlıydı. Ren'in güvende olduğundan emin olmalıydı ama sonra...

Gölün zifirî karanlığında kendine yemin etti.

Sevdiklerini korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Hatta onları kendinden koruması gerekse bile.

Yarım saat sonra kulübeye döndüğünde, Tag'in ateşi yaktığını gördü. Ocağın üstüne demir bir tencere koymuş, içine patates dilimliyordu. Yurhee onun tam karşısına oturmuştu. Ayaklarını bir ot yığınının üstüne uzatmıştı ve ağzında bir saz sapı vardı.

Sunho, önce Ren'e baktı. Örgüsünden kurtulan birkaç saç teli yanağına düşmüştü ve uyuyordu. Yurhee, Ren'in üstüne ceketini örtmüştü. Sunho, ceketini dikkatle çekti ve ikisinden birinin Ren'in sargılarını değiştirdiğini gördü. Ceketini dikkatlice yeniden Ren'in üstüne örttü ve yakasını kaldırıp çenesine kadar çekti. Bir an duraksayıp orada öylece kalakaldı. Sonra elini uzattı ve nazikçe Ren'in yüzüne düşen saç tellerini kulağının arkasında kaydırıldı.

Ren'in yanında biraz daha kalmak istese de diğerlerine sorması gereken sorular vardı. Tag'le Yurhee'nin yanına, ocağın başına geçip yavaşça yere oturdu.

Tag sebzeleri doğramayı bitirmiş, beline astığı torbadan aldığı baharatları tencereye atıyordu. Kısa bir süre sonra kulübe, son derece yoğun ve baş döndürücü bir koku yayıldı.

Yurhee ateşin yanında doğruldu. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Sunho'nun sesi karamsardı. "Çoğu şeyi." Çayır'da Ren'den kaçtıktan sonra ne tarafa gittiğini umursamadan öylece uçmuş, üçüncü günün sonunda birilerinin onu izlediğini fark etmişti. Takip eden, onu avlayan Volmar gemisiydi. Sürekli görüş

alanında bekliyor ama asla fazla yaklaşmıyorlardı. Ta ki dün geceye kadar.

“Ren...” Sunho, Tag’e döndü. “O nasıl? Yaraları...” Göğsünde, yeniden ezici bir suçluluk duygusu hissetti.

“Yeterince güç toplayınca kendini iyileştirecektir,” dedi Tag. “Dayısını onun iyileştirdiğini biliyor muydun? Mithril laboratuvarında bulduğu serum işe yaramadı. Zehri, onun büyüü ortadan kaldırdı.”

Sunho’nun içini kaplayan rahatlama hissiyle birlikte, bedendeki gerginliğin bir kısmı çözülüp gitti. Büyüsüyle dayısını iyileştirmeyi başarmıştı. Bu düşünce bir an duraksamasına neden oldu çünkü Ren, onu da iyileştirmeye çalışmıştı.

“Ren, göksel peri olduğunu açıkladıktan sonra,” diye sözlerini sürdürdü Tag. “Komutan Su, Ren’in teyzesinin desteğini de alarak generali tutukladı. Ren, Yüzen Dünya’ya dönünce duruşma gerçekleştirilecekti. Hatta Volmarlılar saldırdığı sırada oraya gidiyorduk.”

Demek Ren, Yüzen Dünya’ya geri dönmek için yola düşmüştü. Bu, Sunho’yu şaşırtmıştı. Ren, Sarenia prensesi, halkının vârisiydi.

“Peki şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Tag.

Yurhee, ateşteki patatesi bir çubukla karıştırırken başını kaldırıp, “Elbette onunla gidecek,” dedi.

Sunho hemen karşılık vermeyince Yurhee kaşlarını çatı. “Ne yani, onu *bırakmayı* mı düşünüyorsun?”

Sunho irkildi. “İblis’i kontrol edemiyorum. Her an yeniden dönüşebilirim.”

Yurhee alay edercesine yanıtladı: “Eee, ne olmuş yani? O kadar da kötü sayılmazdı.”

Sunho ona ters bir bakış attı.

“Tamam, kabul” diye homurdandı Yurhee. “Berbattı ama sonuçta Ren de kendi kanatlı hâline dönüşüyor. Aslına bakarsan şiirsel bir tarafı bile var. Birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Sunho şüpheyle.

“Bilmiyorum.” Yurhee ellerini havaya kaldırdı. “Tek bildiğim, Ren’le konuşmadan hiçbir deliliğe kalkışmaman gerektiği. Bana en azından bu konuda söz ver. Uyandığında ona kurtarmak için canını dişine taktığı kişinin, kaçtığını anlatmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Sunho irkilse de Yurhee haklıydı. “Gitmeyeceğim. En azından Ren’le konuşmadan.”

Yanıtı Yurhee’yi yatıştırmış görünüyordu. Tag’in hazırladığı yemekten alması için işaret etti.

Sunho, İblis olarak geçirdiği zamandan sonra o kadar acıkmıştı ki her şeyi silip süpürdü. Yemeğini bitirir bitirmez Ren’in yanına döndü. Kız kollarını kendine sarmış, titriyordu.

Sunho telaşlandı. “Ne oldu? Ateşi mi var?”

Yurhee, “Sanırım üşümüş,” diye yanıtladı. “Ne de olsa kış.”

Kış. Bu kelime Sunho’ya, karın göğsüne kadar yükseldiğini gördüğü kuzeyin dondurucu soğuklarını hatırlattı.

“Yanına uzan, vücut ısın onu daha sıcak tutar,” dedi Tag.

“Ona zarar vermek istemiyorum,” diye fısıldadı Sunho

“Zarar vermezsin.” Tag, ardından Yurhee’nin kolundan tutup kapıya doğru çekti. Sunho’nun kırarak açtığı kapıyı çoktan onarmışlardı. “Hadi, biraz daha odun getirelim.”

Sunho, kapı arkalarından kapanırken Yurhee’nin sesini duydu. “İyi de üşüyorum *ben*.”

Sunho, Ren’e biraz daha sokuldu. Elini tereddütle uzatsa da hemen geri çekti. Onu ısıtmanın başka bir yolu olmalıydı.

Bakışları, Yurhee'nin yaslandığı saman yığınınına kaydı. Saplarla hasır örebilirdi, Heetae'nin buna benzer bir şey yaptığını görmüştü. Tam ayağa kalkacakken yumuşak bir dokunuşla durdu. Ren'in eli yavaşça onun elinin üstüne kaymıştı.

“Gitme,” diye mırıldandı Ren.

Kızın sesini duyan Sunho'nun kalbi hızla çarpmaya başlasa da fark ettiği kırılgan tını onu endişelendirdi. Sesinin güçlü ezgisine, bir sanatçı olarak geçirdiği uzun yılların kazandırdığı o berrak tona alışkındı. Üstelik Ren'in sesi, Sunho'nun en sevdiği melodiydi.

“Seni ısıtacak bir şey aramaya gidiyorum.”

“Ü... Üşümüyorum.” Hâlbuki dişleri birbirine çarpıyordu. Sunho'nun bakışları yumuşadı.

“Tamam, k... kazandın. Ü... Üşüyorum.”

Tüm bedeni soğuktan ürperirken dudaklarından ince bir inilti döküldü.

Sunho tereddüt etmeyi bırakıp ceketini kaldırdı ve Ren'in yanına uzandı. Kendini tuhaf hissediyordu, sanki kendi bedene yabancıydı. İblis formu gerçek hâliymiş de bu bir taklitten ibaretmiş gibiydi.

“Rollerimiz değişmiş.” Ren'in sesi zayıftı ama alaycı bir tonu vardı. “Geçen sefer yaralanan sen, seninle ilgilenense bendim.”

“Bu kez biraz farklı,” dedi Sunho. O zamanlar birbirlerine yabancıydılar.

“Doğru, bizi hiç böyle düşünebilir miydin?” Sunho, ne demek istediğini anladı. *Birlikte*.

“Hayır.” Her zaman, en azından abisini bulana kadar tek başına kalacağını düşünmüştü. “Peki ya sen?”

Kız başını iki yana sallarken Sunho, çenesinin altında Ren'in saçlarının yumuşak dokunuşunu hissetti. Tam olarak yüzünü boynuna gömebileceği boydaydı.

“Kalacağına söz ver,” dedi Ren, yine o kırılğan ses tonuyla.

Sunho, ona daha sıkı sarıldı ve gölün derinliklerinde kendi kendine ettiği yemini hatırladı. İki sözü birden aynı anda tutamazdı.

Ren'in duymak istediklerini dile getirirken içini derin bir umutsuzluk kapladı. Sanki yeniden o göle girmiş, karanlığın içine batıyor gibiydi.

“Söz veriyorum.”

REN

Haebaek Dağları'nın Batısı

İşgal Altındaki Topraklar

Ren, yanağını gıdıklayan bir tüyün dokunuşuyla uyandı. Kendi tüylerinden biriydi bu, bembeyazdı ve açık pencereden süzülen güneş ışığında parlıyordu. Doğrulup etrafına göz gezdirince odanın tamamen siyah ve beyaz tüylerle kaplandığını fark etti. Sanki bir güvercinle karga burada kavgaya tutuşmuş gibiydi.

Pencereden esen hafif rüzgâr, birkaç tüyü havalandırarak odada savurdu. Süzülerek düşerken siyah tüylerden birini yakaladı. Kenarları maviydi, derin bir gök mavisi. Parmağını tüyün üstünde gezdirdi ve yumuşacık olduğunu fark etti. *Sunho'nun sadece dışta kalan tüyleri keskin, içtekilerse yumuşak,* diye düşündü. Ceketinin yakasını hafifçe açıp tüyü, atletinin içine yerleştirdi.

Başını kaldırınca kulübede yalnız olduğunu fark etti. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, Sunho gitmiş olamazdı. Kalacağına söz vermişti.

Birden ayağa fırladı ancak başı döndü ve duvara tutunmak zorunda kaldı.

Biraz sonra açık kapı aralığında Yurhee'nin silüeti belirdi. "Ren!" diye bağırarak hızla içeri girdi. Hemen arkasındansa yüzü yağ lekeleriyle kaplı Tag görüldü.

"Yurhee." Ren'in sesi boğuk çıkmıştı. "Nasıl geldiniz buraya?" Kendinden yaşça büyük olan kızın yanakları, kış güneşinin etkisiyle pembeleşmişti. Saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmış, aradan kaçan birkaç tutamsa alnındaki terin üzerine düşmüştü.

Bir gece öncesine dair silik bir anısı vardı. Yurhee'nin serin eliyle alnına dokunduğunu ve ardından ceketini çıkarıp üstüne örttüğünü hatırlıyordu.

"Tag'in çıkarım yeteneği, benim hızlı uçuşum ve bir yığın şansın bir araya gelmesiyle." Yurhee omuz silkti. "Kısacası seni izledik. Serçe yolda biraz hırpalandı ama Tag onu bir iki güne toparlar."

Bu, Tag'in yüzündeki yağ lekelerini açıklıyordu. "Sunho..." Ren'in gözleri onların arkasında tanıdık sureti aradı. "O nerede?"

Yurhee yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Belki de ortalıkta gezinmen için biraz erkendir..."

Ren üsteledi. "Gitti mi?"

Tag, "Dışarıda" dedi. Yurhee susması için başını iki yana sallayıp dursa da Tag aldırmadı. "Kulübenin arkasında bir göl var..."

Ren sendeleyerek kapıya doğru adım attı.

"Hey, yavaş ol." Yurhee, Ren'in düşmemesi için koluna girdi. "En azından önce kendini iyileştir."

“Onu görmem *lazım*.” Bir gün önce yaşananların gerçek olduğundan emin olmalıydı. Sunho’nun, bedenini İblis’ten geri aldığını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Yeniden kendisi olduğunu bilmek istiyordu.

“Bilmiyorum, bence gerçekten yapmamalısın...” Yurhee sözünü tamamlamadan sustu. Tag, başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe iki yana salladı. Yurhee derin bir iç çekerek Ren’in kolunu bıraktı. “Düşersen ya da bir şey olursa seslen, tamam mı?”

Ren, onu yatıştırmak için, “Yavaş gideceğim,” diye söz verdi.

Birkaç dakika sonra kendini uzun sazların arasından hızla geçerken buldu.

Çamurun içinde, Sunho’nun ayak izlerini takip ederek onun geçtiği yoldan ilerledi. Kargalar sürü hâlinde gökyüzündeydi, kanat çırpıyor ve durmaksızın ötüyordu. Birkaçı o kadar yakından geçti ki Ren, kanatlarından yayılan rüzgârı yüzünde hissetti.

“Yine mi aynı şey?” Kargalardan biri hızla üstüne doğru inince pençelerinden kurtulmak amacıyla birden eğilmek zorunda kaldı.

Kısa bir an, kargaların Sunho’yu kendilerinden biri sanmış olabileceklerini düşündü. Ne de olsa onlar gibi siyah kanatları vardı. Aynı sebepten karga olmayan *kendisini* tehdit olarak görüyorlardı. Bu düşünceyle, “Ona zarar vermeyeceğim!” diye bağırdı.

Son birkaç adımda hızlanıp sazlıkların arasından geçti. Gözlerini kaldırıncı Sunho’nun gölün yanında durduğunu gördü.

Üzerinde düğmeleri çözülmüş bir gömlek, altındaysa bileklerine kadar uzanan yırtık bir pantolon vardı. Bunların, Tag’in

giysileri olduğunu düşündü. Sunho bir ayağını öne koymuş, sanki birazdan suya adım atacak gibi göle bakıyordu.

Sunho bakışlarını ona çevirdiği anda geceye ait anılar Ren'in zihninde yeniden canlandı. Gergin ve huzursuz hissediyordu. Ren onu yanına çağırmış ve Sunho da ona sarılıp yanına uzanmıştı.

Kız yanına vardığında, "Ren," diyerek mırıldandı. Sunho'nun gözleri önce omzuna sonra yere kaydı.

Ona iyi olduğunu, yaranın o kadar da kötü olmadığını, gerçekten de acı vermediğini anlatmalıydı. Yoksa Sunho kendini asla affetmezdi.

Derin bir nefes aldı, ardından uzun ve yorgun bir iç çekti. Gözleri, yeniden onun gözlerine döndü. Sunho, "Ne oldu?" diye sordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Kargalar," dedi Ren.

Sunho başını yukarı çevirip gözlerini sazlıkların üstünde daireler çizen kargalara çevirdi. "Ne?"

"Seni çok sevmiş gibi görünüyorlar."

Sunho'nun bakışlarına merak dolu bir ifade yerleşti. Az önceki o ızdırap dolu bakış silinip gitmişti.

"Kıskandım," dedi Ren, omuzlarını düşürüp abartılı sayılabilecek ölçüde derin bir iç çekerek.

"Kıskandın mı?" diye sordu Sunho dikkatle.

Ren başını salladı. "Kargalardan."

"Çünkü..." diye merakla mırıldandı Sunho. Ren, delikanlının karanlık gözlerinin ardında düşüncelerin döndüğünü anlayabiliyordu. Gözlerini bir an bile onunkilerden ayırmadı. "Beni, senden daha çok sevdikleri için mi?" diye sordu Sunho.

Ren suratını buruşturdu. "Bu haksızlık, *benim de* kanatlarım var."

Sunho uzun süre sessiz kaldı.

Ren, onun ne düşündüğünü merak etti. Acaba söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu mu tartıyor diye düşünmeden edemedi. Ardından Sunho bakışlarını yere indirdi. “Üzgünüm.” Sesi yumuşak ve teselli doluydu. Kızın kalbi hızla çarpmaya başladı, oyununu devam ettiriyordu. “Sana birkaç güvercin bulmamız gerekecek, belki de bir kuğu.”

Ren burnunu buruşturdu. “Kuğular çok huysuzdur.” Bir keresinde kervan yaz günü bir göl kenarında durduğunda, bir kuğunun Wook ve onu kovaladığını hatırladı. Kararlılıkla, “Ördek daha iyi. Hem sen de bir ördek olabilirsin,” dedi.

Sözler ağzından dökülür dökülmez ima ettiği anlamı düşündü ve yüzü kızardı. Ahşap ördekler, düğün törenlerinde ebedî sevginin simgesi olarak evlenen çiftlere sunulurdu. Çünkü inanişâ göre bu canlılar ömür boyu tek eşli yaşardı.

Sunho’nun gözlerindeki o acı dolu ifade tamamen silinmişti. Bakışları kararlıydı ve gözlerini ondan ayıramıyordu. Yüzündeki ciddiyet, Ren’in karnında hafif bir kıpırtıya sebep olmuştu.

“Olur.”

Ren gözlerini kırptırdı. “Olur mu?” Onunla birlikte ördek olmayı mı kabul ediyordu, yoksa... Bundan fazlasını mı?

Sunho’nun bakışları bir kez daha göle kaydı. Suyun karanlığından derinliğinin birkaç metre olduğunu anlamak çok da zor değildi.

Sunho’nun yüzündeki acı ifadesi silinmiş olsa da içine, dönüşümünden önce olmayan bir hüznün yerleşmişti.

Ren, bunun sebebinin abisi olduğunu, o gece yaşananları hatırlamasından kaynaklandığını biliyordu. Öylesine korkunç bir gerçektir ki onu bir yaratığa dönüştürmüştü.

“İblis’e dönüştüğüm sırada ne adımlı hatırlayabiliyordum ne de nereden geldiğimi. Kim olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.”

Ren’e döndü. “Fakat burayı, sazlıkların içindeki bu kulübeyi hatırlıyordum. Ne olduğunu ya da neden önemli geldiğini bilmiyordum. Sadece buraya gelirim daha güvende olacağımı hissediyordum.”

“Peki öyle hissettin mi?” diye sordu Ren alçak bir sesle.

Sunho başını iki yana salladı. “Başta hayır ama sonra... Sen geldin. Beni geri getirdin.”

Ren, “İyi de nasıl?” diye sordu. O ilk anda Sunho kendisine saldırmaya, paramparça etmeye hazırды.

“Kanatların sayesinde...” Sunho gözlerini kapadı, o anı sanki bilincinin hemen altında hâlâ yaşıyordu. “Kanatlarından yayılan ışık bana o kâğıttan şemsiyeyi hatırlattı.” Gözlerini açtı. “Ben... Seni *tanıyamadım* ama... O güven duygusunu anımsadım.”

Ren elini uzattı. Sunho elini kaçırmadı aksine, daha da sıkı tuttu. “Seni *her zaman* koruyacağım,” dedi Ren. Bu sözün imkânsız bir vaat olmasını umursamadı. Yüzen Dünya’ya dönmek ikisini de tehlikenin içine sürükleyecekti. Buna rağmen Ren, onun kalbini, bedenini ve ruhunu elinden geldiğince koruyacağını biliyordu.

“Ben de *seni* koruyacağım,” diye söz verdi Sunho. “Hem de ne pahasına olursa olsun.”

Sunho’nun gözlerinde o tuhaf parıltı olmasa, sözleri onu rahatlatılabildi. Sanki ondan gizlediği bir şey var gibi hissediyordu.

Kulübede hep birlikte en az iki gece daha kalmaya karar vermişlerdi. Tag’in Serçe’yi onarması gerekiyordu. Ren ve Sunho’nun yaralarının iyileşmesi için de zamana ihtiyaçları vardı.

Ren, kendini iyileştirmenin başkalarını iyileştirmekten çok daha zor olduğunu anladı. Omzunu tedavi ettikten sonra derin bir uykuya daldı ve tüm gece uyudu.

Ertesi sabah Tag ve Sunho Serçe'ye yedek parçalar bulmak üzere yola çıktı. Tag, devrilmiş tren enkazında işe yarar bazı parçalar bulabileceğini düşünüyordu. Anlaşılan Sunho ona, kazanın çok uzakta gerçekleşmediğini söylemişti.

Avlunun ortasında oturduğu küçük platformun üstünden Ren, onların sazlıkların arasında gözden kayboluşunu izledi. Sonra sırtüstü uzanıp derin bir iç çekti.

Yurhee yanına gelince bir bacağına altında kıvrıp diğerini de platformdan aşağı sarkıttı ve "O kadar mı kötüydü yani?" diye sordu.

"Onun için endişeleniyorum." Gözlerinde gördüğü ışıltı, içini huzursuzlukla doldurmuştu. Sanki aralarında daha önce hiç olmayan bir duvar örülmüş gibiydi.

"Uzun süre İblis olarak kaldıktan sonra yeniden insan olmaya çalışıyor. Ona biraz zaman ver."

"Benimle konuşabileceğini, onu her hâliyle kabullendiğimi anlamıyor mu?"

Yurhee geriye yaslanıp ellerini başının altına koydu. Ağzına bir saz sapı koymuş, düşünceli bir biçimde çiğniyordu. "Bence... Asıl *kendini* kabul etmesi gereken kişi o."

Yurhee haklı olsa da bu, Ren'in içindeki belirsizliği büyütmekten başka bir işe yaramadı. Ya Sunho o yanını hiç *kabul lenemezse*?

"Hadi ama." Yurhee ayağa kalktı. "İçeri girelim. Hava git-tikçe soğuyor."

Sunho ve Tag o gün akşam olmadan döndü ve Tag, ertesi gün öğlen olmadan tamirâtı tamamladı. Ren, kulübenin

önüne kendi ördüğü sazdan tacı bırakırken kulübeye veda etti. Ardından diğerlerine katılıp helikoptere bindi.

Uçan küçük araçta, dördünün birlikte yaptığı son seyahate göre daha çok yer olsa da hâlâ çok dardı. Ren, Yurhee'yle birlikte önde oturuyordu. Yükselişleri gürültülü ama sorunsuz oldu, kargalar çığlık çığlığa bağırarak Sunho'yu uğurluyorlardı. Dostça esen güneybatı rüzgârıysa onları doğru yöne taşıyordu.

Ren, Yüzen Dünya'ya daha önce hiç hava yoluyla gitmemişti. Teyzesi Leydi Maya'yla gittiğinde Yüzen Dünya'nın merkezindeki o büyük kraterden, yani yılda yalnız bir kez Işık Festivali sırasında açılan o kapıdan yukarı çıkmışlardı.

Serçe, karaya yaklaşırken hava yoğun bir sisle kaplandı. Su damlaları gövdeye çarpıyordu ve dünyanın sınırları boyunca uzanan bir bulutun içine girmişlerdi.

Sislerin arasında, uzakta yankılanan bir şelalenin uğultusu duyuldu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Tag. Ren, Yurhee'nin kumandayı sertçe çevirmesiyle yana savrulan helikopterin kenarına tutundu. Neredeyse bir anda sislerin arasında beliren yapıya çarpacaklardı.

Ren, gözetleme kulesine ait kırmızı ve gümüş renkli sancakları hemen tanıdı. Kulenin siperlerinden bağrıışmalar yükseldi ve bir ok yanlarından geçti. Yurhee harika bir manevra yapmasına rağmen ondan güçlükle kurtulabildi.

"Niye bize saldırıyorlar?" diye bağırdı Yurhee.

"Sanırım sadece bir uyarı atışıydı," diye yanıtladı onu Tag.

"Kahretsin, bayrağımız yok!" diye aniden aydınlandı Ren. Çocukken aldığı kısa ömürlü ama kapsamlı diplomasi eğitiminden böylesine mühim bir ayrıntıyı hatırlayamadığı için kendine kızıyordu. "Bayraksız geçmeye kalkarsak bizi vururlar!"

Aşağıda bir grup muhafızın, devasa bir arbalet kurduğunu ve gözetleme kulesinin duvarına doğru çevirdiklerini fark ettiler. Üzerinde demir bir mızrak vardı ve hedefi tuttururlarsa *Serçe*'yi ikiye bölebilirdi.

Ren, büyüüne uzanarak helikopterin kenarına çıktı ve atladı. Hemen ardından sırtında beliren Işık'ı, kanatlara dönüştü.

Aşağı süzülürken gözetleme kulesindekilerin hayranlık dolu haykırışlarını duyabiliyordu. Okçulardan biri panikle yayındaki oku fırlattı.

Sunho, "Ren!" diye bağırırken sesi panikle titredi. Ren ise oktan kurtulmak amacıyla hızlı bir manevra yapmıştı.

Diğer nöbetçiler okçuyu hemen etkisiz hâle getirdi. Ren, siperin üstünden geçince beşi de dizlerinin üstüne çöküp yere kapanmış, alınlarını toprağa dayamışlardı.

Prences, yeniden *Serçe*'ye doğru uçup zarifçe helikopterin ucuna kondu.

"Eh, bu da gelişini duyurmanın bir yolu tabii" diye neşeyle bağırdı Yurhee. "Daha doğrusu *dönüşünü* duyurmanın."

Ren'in nefesi kesilmişti. Kanatları, onları çağırır çağırmaz hiç zorlanmadan ortaya çıkmıştı. Yeterince çevik olmasa okun kurbanı olacaktı. Kanatları düşüncelerine öylesine uyumlu tepki vermişti ki sanki bedeninin bir uzantısı gibiydi. Zafelerini paylaşmak istercesine Sunho'ya dönse de o eğilmiş, sıkıca helikopterin kenarına tutunuyordu. Yüzü gölgelenmiş, sanki içinde bir şeyle savaşıyordu.

Ren, ona doğru bir adım attığı sırada Yurhee bağırdı: "İşte orada!"

Yoğun sis perdesini delip geçmişlerdi.

Hemen altlarında Yüzen Dünya'nın başkenti, Göksel Şehir Sora uzanıyordu.

Kanat şeklinde çatıları olan zarif yapılar, beyaz taşla döşenmiş yolların iki yanına dizilmişti. Şeffaf dereler incecik kollar hâlinde şehrin dört bir yanından akıyor; bu narin su yolları, ağır ağır ilerleyen bir nehre karışıyordu. Nehir, dünyanın sınırına yaklaştıkça coşkusunu artırıyor, ardından gürleyerek dev bir çağlayana dönüşüyordu.

Ren'in bakışları şehrin en uzak noktasına, ufukta ışıldayan göksel saraya kaydı. Sarayın dışı neredeyse tamamen kristal ve camdan yapılmıştı. Fildişi beyazı merdivenlerin dibinde, geniş ve gümüş renkli bir çeşme akıyordu.

Saray, anılarındakinden bile daha göz kamaştırıcıydı. Yüksek duvarların ardında yemyeşil çimenlerle kaplı büyüleyici bahçelerin ve billur gibi görünen göllerin uzandığını hatırlıyordu.

Ancak Ren, sarayın tüm bu görkemine rağmen derinlerinde akılalmaz bir tehlikenin gizlendiğini biliyordu.

Bir zamanlar sevdiği her şeyin burada yok olduğunu asla unutmayacaktı.

Ren, helikopter alçalırken kendine bir söz verdi. Bu yerin, kendini bir kez daha mahvetmesine asla izin vermeyecekti.

İKİNCİ KISIM

GÖKYÜZÜNDEKİ DÜNYA

REN

Yüzen Dünya

Sareniya'nın Başkenti, Sora

Yurhee, Serçe'yi çeşmenin üstünde oldukça alçaktan uçurdu. Öyle ki suyun yüzeyi dalgalandı ve ardından kontrol kolunu geri çekti.

Bir grup Sareniyalı, sarayın merdivenlerine giden beyaz taş yolda, havuzun kenarında bekliyordu.

Ren, yabancı kalabalığın arasında kıvrıkcık saçlı birini fark etti.

“Wook!” Daha araç durmadan atladı ve zarifçe yere indi. Kanatları önce çevresinde parladı sonra ışık zerreciklerine dönüşerek ortadan kayboldu.

“Ren!” Küçük Dayı, kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru koştu ve sımsıkı sarıldı. “Tanrılara şükür geldin!” Biraz geri çekilip bu kez ellerini tuttu. “Hemen gelmen lazım.”

Küçük Dayı, şaşkın kalabalığın arasından yol açıp onu saraya doğru çıkan merdivenlere götürürken Ren'in içinde birden

alarm çanları çalmaya başladı. Arkasına dönüp Sunho'yu aradı, Yurhee ve Tag'in arkasından geldiğini görünce derin bir nefes aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Ren. "Komutan Su gitti mi?" Ona, sınırda bekleyen hava gemilerini karşılamak üzere yola çıkacağını söylemişti.

"Evet, buraya varduktan kısa süre sonra gitti. Ne büyük talihsizlik! Gitmese belki de onları durdurabilirdi."

"Kimi durdurabilirdi?" Merdivenlerin en üstüne varmışlardı. Tıpkı şehrin caddelerindeki aynı beyaz taşla döşenmiş olan avludan geçtiler.

Küçük Dayı aceleyle konuştu: "Yüzen Konsey dün generalin yargılanmasına karar verdi. Az önce sonuç açıklandı ve vatana ihanetten suçlu bulundu. Derhâl idam edilecekler... O ve Yüzbaşı Jaeil."

Ren bir anda irkilip geri çekildi, neredeyse Wook'u düşürecekti. "Yüzbaşı Jaeil mı?

Wook'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve "Evet, çabuk ol Ren. Bu çılgınlığı durdurman gerek," diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Kız adımlarını hızlandırdı, sağ tarafından birinin yaklaştığını hissedince başını çevirdi. Yurhee aynı hızla ona eşlik ediyordu.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordu arkadaşı. "Seni kaçırıp Wolryundang'ı yerle bir eden Yüzbaşı Jaeil mı?"

Ren irkildi. Jaeil ona *zarar vermişti* ama yine de...

Bir zamanlar Ren'in en yakın dostuydu. Küçük Dayı ve Hwi'den önce, Sunho'dan önce...

Jaeil'la ilgili ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Yaptıkları onu şaşkına çevirmiş, niyetiniyse hâlâ anlayamamıştı. Tüm bunlara rağmen *ölmesini* istemediğine emindi.

Ren hızla, ana taht salonuna uzanan taş merdivenlerden çıktı. Salon tıklım tıklım doluydu; herkes ön tarafa dönmüş, birbirinin sesini bastırmaya çalışıyordu. Geniş bir kürsünün ardında kırmızı ve siyahın iç içe geçtiği gösterişli cübbeler giymiş üç soylu oturuyordu. Ren, sağ tarafta oturanı hemen tanıdı, teyzesi Leydi Maya'ydı. Soldaki kadını tanıımıyordu. En büyük koltuk ortadaki adama ayrılmıştı. O, annesinin tahtıydı.

Bu adam, Komutan Su'dan bile yaşlıydı. Belki yetmişli yaşların ortasıındaydı. Ona bakarken Ren'in zihninde bir anı canlandı. Üzerine eğilmiş büyük bir gölge, onu küçümseyen bir sesle, *tıpkı annesi gibi küçük ve zayıf olduğunu* söylüyordu.

Küçük Dayı, "O Lord Muyeol, Leydi Maya'nın babası, senin de büyük dayın," dedi.

Öyleyse bu adam annesinin dayısı ve bir göksel perinin kardeşiydi.

"Daha yakına gitmeliyiz," dedi Ren. Kalabalığın sık safları arasından ilerlemeye başladılar. Tam varmak üzereyken Ren'in gözü Jaeil'a takıldı.

O ve babası kürsünün tam önünde, yerde bağdaş kurmuş, oturuyorlardı. Baştan aşağı bembeyaz giydirilmişlerdi ve elleri e arkalarından bağlanmıştı.

General mağlup görünüyordu; yüzü yorgun, hâli bitkindi. İşkence gördüğü belliydi, giysileri yer yer yırtılmış ve kana bulanmıştı. Jaeil ise sakindi, hatta... Sanki dünyadan kopmuştu. Babası gibi onun da işkence gördüğü çok açıktı. Dudağı yarılmış, sol kolu arkaya doğru tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

İkisinin de önünde, üstünde birer çay fincanı ve tepsinin bulunduğu masalar vardı.

Lord Muyeol'ün sesi salonun dört bir yanında gürleyince Ren irkildi. "Zehirle ölüme mahkûm edildiniz. Kendi

isteğinizle mi içeceksiniz yoksa reddedip arkanızda kara bir leke mi bırakacaksınız?”

General Iljin, en yakınında duran soylunun ayakkağıllarının yakınına tükürdü. Sakin bir yüz ifadesiyle babasına bakan Jaeil, ardından gözlerini kürsüye çevirdi.

“Memnuniyetle içerim,” dedi Jaeil, sanki kendi idamına değil de çay davetine çağrılmış gibi bir ses tonuyla. “Ancak ben bile ellerim bağılyken bunu başaramam.”

Ren’in yanında duran Wook’un yüzü sarardı. Ren, Jaeil’in tüm duruşma boyunca böyle ters davranıp davranmadığını merak etti.

Leydi Maya, “Çözün iplerini!” diye emretti askerlere. Alaycı bir gülümsemeyle Jaeil’a baktı. “Kaçmaya ya da direnmeye yeltenirse kendini on iki okun hedefinde bulur.”

“İçiniz rahat olsun, leydim,” diye cevap verdi Jaeil. “Gerçekten çok susadım.”

“Saygısız herifin teki, değil mi?” Yurhee’nin sesinde gayri ihtiyari bir hayranlık tınısı vardı.

“Bu gidişle kendi ölüm fermanını imzalayacak,” diye inledi Ren. Wook, ona acı dolu bir bakış atınca ekledi: “Yani, zaten kendini yeterince büyük bir felakete sürüklemişken...”

Ren ileri atıldığında, çevresindeki soylular kaşlarını çatarak ona öfkeyle baktı. Bakışlarında buz gibi bir tehdit vardı. Kanatları yokken ve sade bir ceketle pantolon giymişken muhtemelen onu bir yabancı hatta davetsiz bir misafir gibi görmüşlerdi.

Askerler, Jaeil’in bileklerindeki ipleri kesmeyi bitirir bitirmez, Jaeil birden fincana uzanıp dudaklarına götürdü.

Ren tam o anda, “Dur!” diye bağırdı.

Aynı anda general de, “Oğlum!” diye haykırmıştı.

Ren'in parmak uçlarında bir ışık parladı ve ellerini kullanarak güçlü bir rüzgâr çağırdı. Esinti salonu boydan boya kaplayıp fincanı Jaeil'in elinden uçurdu. Fincan havada dönerek yükseldi ve bir yay çizip Lord Muyeol'un ayaklarının dibinde paramparça oldu.

Ren bir anda açığa çıkan gücün etkisiyle sendeledi. Dengesini ancak Sunho'nun, elini omzuna koyup yardım etmesiyle bulabildi.

Lord Muyeol yerinde doğrulurken, "Bu ne cüret?" diye gürledi. Kürsüdeki konumu sayesinde salondakilerin üstünde heybetle yükselmişti. "Bu, resmî bir mahkeme!"

Ren, omuzlarını dikleştirip kalabalığın arasından öne çıktı. "O hâlde vâris olarak burada bulunmak hakkım olmalı, öyle değil mi? Ne de olsa General Iljin'in annemi öldürdüğü gece oradaydım."

Leydi Maya'nın gözleri Ren'in gözleriyle buluştu ancak bir kaşını kaldırmaktan başka tepki vermedi.

Ren, gerçekten böyle bir *hakkının* olup olmadığından emin değildi. Generalin, kefaretinin ödemesi gereken çok fazla suçu vardı. Onun iktidarda olduğu yıllarda pek çok kişi acı çekmişti. Yine de Ren, bu yargılamanın *sadece* onu kapsadığından şüpheye düşmeye başlamıştı. Büyük dayısıyla teyzesi, komutanın yargılamayı bizzat yöneteceğine dair verdiği güvenceye rağmen o gelmeden infazı gerçekleştirmeye yeltenmişlerdi.

Tıpkı annesinin zamanında yaptıkları gibi, Ren'in adına da kendileri karar vermeye kalkışmışlardı.

Üstelik general bu suçları tek başına işlememiş, kararların çoğu Yüzen Konsey'in onayıyla, yani *onların emirleriyle* uygulamaya konulmuştu. Şimdi bütün suçlamalar Iljin'in üstüne kalacak, diğerleriyse tek bir çizik dahi almadan kurtulacaktı.

Lord Muyeol, Ren'i dikkatle incelerken salon sessizliğe büründü.

Bu durumda, onu suçlamakla kalmayıp kınamaları da mümkündü. Ren'in sahtekâr olduğunu iddia ederlerse Yüzen Konsey'in üyeleri yüksek ihtimalle *onların* tarafını tutardı.

Sessizliği bozan Leydi Maya oldu ve bu, Ren'in rahatlamasını sağladı. Kadın derin bir iç çektikten sonra koltuğunda öne doğru eğildi. "Duyduğun derin öfkeyi anlıyorum, yeğenim fakat yargılamayı en başından beri sen yönetmiş olsaydın da sonuç değişmezdi. Vatana ihanetin cezası ölümdür."

"Peki ya yüzbaşı?" Ren'in sesi sertti. "Onun suçu nedir?"

Arkasında diz çökmüş hâlde duran Jaeil'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Lord Muyeol, "Yüzbaşı, generalin tek evladı," dedi. "Yasa gereğince onunla birlikte infaz edilmeli."

"Bu saçmalık! Birinin sırf babası suç işledi diye cezalandırılmasına nasıl izin verirsiniz?" diye haykırdı Ren.

"Onu cezalandıran ben değilim. Bu yasalar, *senin* de atan olan göksel perinin döneminden beri yürürlükte. Bu kurallara karşı gelmek nesiller boyu süren geleneğe ihanet anlamına gelir."

Ren'in kulağında tuhaf, metalimsi bir ses çınlamaya başladı. *Ona kalan miras bu muydu?*

"Prenses."

Büyülü ve aydınlık bir dünyanın değil de çarpık ve zalim bir düzenin mi parçasıydı?

"Ren."

Seslenenin Jaeil olduğunu anlaması Ren'in birkaç saniyesini aldı. Diz çöktüğü yerden yavaşça ayağa kalkmıştı. Bir yandansa kırık kolunu tutuyordu.

“Generalin oğlu olmaktan başka suçlarım da var. Emre itaatsizlik mesela, izinsiz askerî fon kullanımı ve tanınan bir kaçakla iş birliği yapmak.”

Ren, onun bu son itirafı dile getirirken dudaklarının hafifçe seğirdiğini fark etti. Sanki Yeraltı Dünyası’ndan kaçmasını sağlamaya çalıştığı o günü hatırlamak *onu* eğlendirmişti.

“Bunların hiçbirisi idamla cezalandırılacak suçlar değil,” diye karşı çıktı Ren.

“Daha kötüsünü yaptım.” Jaeil’in karşılık verirken takındığı ses tonu karanlıktı. “Yalnızca hatasız olmadığımı anlatmaya çalışıyorum.”

“Zaten buna kimsenin itirazı yok.” Ren derin bir nefes aldı. “Burada hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bana biraz daha *yardım edebilirsin*. Biraz daha uyumlu... Sen olmaktan biraz daha farklı davransan da hiç fena olmaz.”

Jaeil’in gözleri fal taşı gibi açıldı. O âna kadar sanki niyetini *anlayamamış* gibiydi. “Ah!” Ona doğru baktı. “Anlıyorum.”

Ren yeniden teyzesine döndü. “Eğer bu yasa atalarımın buyruğuyla geldiyse, o hâlde onu yıkabilecek kişi de ben olmalıyım.”

Mahkeme sırasında üçüncü soylu öne doğru kaydı. “Peki, suçlulara ne tür bir ceza vermeyi öneriyorsunuz, prenses?”

Ren, kararını düşünürken bakışlarını generale çevirdi. Geri döndüğünü duyurduğundan beri onun gözlerinin içine ilk defa bakıyordu.

Bir zamanlar onunla yüzleşirken hissettiği korkuyu, kâbuslarında yer edinmiş o yaratığı anımsadı. Şimdiyse sanki zihninden çoktan silinmeye başlamışçasına hiçbir şey hissetmiyordu.

“Generalin ömrünün geri kalanını hapiste geçirmesini, oğlununsa...” Yeniden kürsüye döndü. “...askerî danışman olarak hizmet etmesini talep ediyorum.”

Volmarlılarla süren savaşı sona erdirmesi gerekiyordu ve bunu tek başına yapamazdı.

Elbette Komutan Su, ona büyük ölçüde destek olacaktı ancak Yüzbaşı Jaeil, geçirdiği son kazadan evvel savaşın ön saflarında yer almıştı. Bilgisi paha biçilmezdi. Komutan Su, ona bağlılık yemini ettikten sonra bir uyarıda bulunmuştu. Generalin emrinde olan iki komutan, tutuklanmasının hemen ardından askerlerini de yanlarına alarak ordudan ayrılmıştı. Bu birliklerin, generalin oğlunu desteklemek amacıyla yeniden orduya katılmaya ikna edilmeleri mümkün olabilirdi.

Üçüncü soylu onaylarcasına başını salladı. Ren, önünde duran tokmaktan yola çıkarak onun yargıç olduğunu düşündü.

“Hiç mi intikam arzun yok?” Leydi Maya’nın sesi, sessiz salonda yankılandı. “Annemi öldürdüğü gün orada olduğunu kendin söyledin!”

Ren, uzuvlarında bir ağırlık hissederek sordu: “Şimdi onu öldürürsem annemi kaybetmiş olmamın hissettirdiği acı hafifler mi? Ona verilecek herhangi bir ceza, bu acıyı hafifletmeye bile yetmez.” Hapis cezası, en azından Ren’in vicdan azabı çekmesine yol açmayacak ve onu bir kahraman gibi ölümsüzleştirmek yerine, unutulup gitmesini sağlayacaktı.

“Ayrıca,” Ren başını kaldırdı, daha sert bir yüz ifadesi takınmıştı. “Annemi, generalin uçurumdan ittiği yere sürükleyen bir şey vardı...” Önce Leydi Maya’nın, ardından Lord Muyeol’ün bakışlarıyla karşılaştı. “Ya da biri. O zamanlar çok küçüktüm, anlamamıştım ama artık değilim. Annemin, son nefesini vermeden yıllar önce bile ölü gibi hissetmesine sebep olan güçleri asla affetmeyeceğim.”

Sesini salonun dört bir köşesinde yankılanacak kadar yükseltti: “Evet, annem için intikam peşinde koşmayacağım ama adalet *arayacağım*. Ne Jaeil babasının ne de *ben* annemin gölgesiyim.”

Ren açıkça, bir kukla olmayacağı mesajını vermişti. Teyzesine, büyük dayısına ya da Yüzen Konsey’e meşruiyet kazandırmak adına geri dönmemişti. Kendi amacı, kendi iradesi vardı.

Yargıç, tokmağını kürsüye sertçe vurdu. “Sareniya kuvvetlerinin eski generali, vatan haini Iljin, ömür boyu hapse mahkûm edilmiştir. Görevi süresince işlediği tüm suçların ve yürüttüğü askerî faaliyetlerin eksiksiz bir dökümünü sunmakla mükellef tutulmuştur. Bu şartları, oğlunun özgürlüğünün karşılığı olarak yerine getirecektir.”

General eğilip yere kapandı, alını zemine değiyordu. “Merhametinizin sınırı yok.”

Lord Muyeol, “Yüzbaşı Jaeil’a gelince,” diye söze başladı. Kararını açıklarken bakışlarını Ren’e çevirmişti. “Tüm suçları affedilecek ve derhâl serbest bırakılacaktır fakat ileride herhangi bir suç işlerse eylemlerinden bizzat prenses sorumlu tutulacaktır.”

Ren, “Kabul ediyorum” dedi.

Yargıç kararnameyi bir parşömene yazmayı bitirdi ve Leydi Maya’ya uzattı. Maya ise belgeyi kırmızı bir mühürle damgaladı.

“Mahkeme tamamlanmıştır!” diye duyurdu Leydi Maya. Gür sesi salonda yankılandı: “Hain Iljin’in yargılanması sona ermiştir.”

Salondakiler beklenmedik sonuca hayretle bağırıp çağırarak tepki verirken ortalık bir anda gürültüye boğuldu. Muhafızlar, generali götürmek üzere yaklaştı. Jaeil ise yüzünde hislerini belli eden herhangi bir ifade olmadan yalnızca olup biteni izliyordu.

“Prenses.” Ren, kendisine doğru yaklaşan yaşlı kadına döndü. “Ben Başhizmetçi Eun. Yolculukta yorulmuş olmalısınız, lütfen odanıza kadar eşlik etmeme izin verin.”

“Birazdan. Önce arkadaşlarımla konuşmak istiyorum.”

Kalabalığa dönen Ren, bir an için paniğe kapıldı çünkü soylular dikkatini çekmek için bağıırıyordu. Gözleri Sunho’yu aradı ve sonunda onu kalabalığın arasından kendine doğru yürürken buldu. Ortalığı karıştırmadan ona ulaşmasının mümkün olmadığını fark edince içi sıkıştı.

Başını kaldırınca Sunho’yla göz göze geldi.

Dudaklarını kıpırdatarak, “*Wook’u bul,*” diye fısıldadı Ren. Dayısı zeki biriydi. Soylu olmasa da daha önce pek çok kez soylu taklidi yapmıştı. Bu dünyaya en hızlı uyum sağlayabilecek tek kişi oydu. Sunho yalnız kalmayacak, Ren ise bir sonraki adımlarını planladıktan hemen sonra ikisiyle buluşacaktı.

Sunho ne demek istediğini anlamış olmalıydı ki başını salladı.

“Prenses.” Başhizmetçi Eun hâlâ onu bekliyordu.

Ren, bakışlarını Sunho’dan güçlükle ayırdı. “Hazırım.”

Kürsünün arkasındaki kapıdan çıktılar, kapı arkalarından kapanırken derin uğultu bir anda kesildi.

REN

Yüzen Dünya

Göksel Saray

Ren, teyzesiyle yüzleşmek için kendini hazırlamıştı ama Başhizmetçi Eun'la gittiği küçük odada kimse yoktu.

Rahatlayacağını düşünmüş olsa da tersine içine bir huzursuzluk çöktü. Şüphesiz, sergilediği dik başlı tavırla hem Leydi Maya'yı hem de Lork Muyeol'ü sinirlendirmişti.

Annesini uçurumdan iten general olabilirdi ama onu uçurumun kenarına sürükleyen başka biriydi. Eğer şüphelendiği gibi bu işin arkasında teyzesi, büyük dayısı ve Yüzen Konsey varsa çok dikkatli davranması gerekecekti.

Onları doğrudan suçlayamazdı. Hem Volmar'la savaşı sona erdirmek istiyorsa desteklerine muhtaçtı.

Başhizmetçi Eun, “Bu taraftan prenses,” dedi.

Ren kadının peşinden, odanın arka tarafındaki kapıdan geçti. Bu geçit, ana salonun dışındaki gösterişli avlunun daha

küçük bir kopyasının çevresini saran kapalı bir yürüyüş yoluna çıkıyordu.

Onlar içerideyken güneş batmıştı; ellerinde ısıt kandiller taşıyan hizmetkârlar, telaşla etrafta koşturuyordu. Ren, yerdeki fenerin kapağını açıp mumu fitile değdirerek yakan genç bir kadını izledi.

Başhizmetçi Eun, onu avludan ve ardından sırasıyla açılan kapılardan geçirdi. Her kapı, en az iki muhafızın nöbet tuttuğu bir kontrol noktası gibiydi.

Yaklaştıkları her kapıda Başhizmetçi Eun, muhafızlara ahşap bir madalyon gösteriyordu. Ren dikkatle bakınca madalyonun üzerinde Sarenia simgesinin -açılmış kanatların- olduğunu gördü. Üzerindeyse Leydi Maya'nın kullandığı kırmızı mühür vardı.

Ren, sarayın derinliklerine ilerledikçe bazı bölümleri hatırlamaya başladı. Ortanca çalılarıyla sarılı olan yol, hizmetkârların ve çocukların odalarının bulunduğu batı bölümüne uzanıyordu. Yerdeki büyük taş fener, doğu bahçelerine giden yolu işaret ediyordu. Ren, sık sık derslerden kaçıp Jaeil'la orada bulunduğu günleri anımsadı.

Ortasında yalnızca bir erik ağacının büyüdüğü bomboş bir avluya girdiler. Canlı, kırmızı çiçeklere bakarken içinde bir anının kıpırdandığını hissetti.

Ren, Jaeil'in çok sevdiği kitaplardan birini ona okuduğu çayrardan gelmişti ama onu dinlediği pek söylenemezdi. Çünkü neredeyse bir saattir dört yapraklı yonca arıyordu. Sonunda zelkova ağacının gölgesinde bir tane bulunca sevinçle yerinden fırlamış, heyecanla annesini aramaya koyulmuştu. Sadece göstermek değil, annesine hediye etmek istemişti. Belki de Jaeil'in hikâyelerinin etkisinde kalıyordu. Nadir eşyaların birer tılsım olduğuna ve onları elinde tutan kişiyi koruyacaklarına inanıyordu.

Avluya girince oradan geçen annesini görmüş, hemen koşmaya başlamıştı. Fakat inanılmaz derecede heyecanlandığından erik ağacının topraktan dışarı uzanan köklerini fark edememişti.

Acıyı bir anda ve çok derinden hissetmiş, gözleri dolsa da ağlamamak için direnmişti. Gözyaşları hüzünlü zamanlara aitti ve bu, annesinde zaten bolca vardı.

Bir eliyle dizini tutarken diğer avucunu açmış, yoncanın hâlâ sapasağlam olduğunu görünce derin bir nefes almıştı. Tüm çabasına rağmen başını kaldırıp avluya bakınca kimseyi görememişti. Annesi onu orada bırakıp gitmişti.

“Prenses?”

Son kapıya varmışlar, önlerinde sadece bir tane daha kalmıştı. Kapıda muhafız yoktu; Ren, bu durumun yakında değişip değişmeyeceğini merak etti. Gümüş gibi parlayan yolu küçük bir çamlık çevreliyordu. Hemen ilerisinde, yüzeyini tek bir kuşun bile dalgalandırmadığı durgun bir göl uzanıyordu. Maviye çalan siyah yüzeyinde bir hilalin yansıması vardı.

Ren yavaşça başını kaldırdı; gölün karşısında, gökten düşmüş bir yıldızı andıran saray duruyordu.

Göksel saray kristal ve camdan yapılmışken kraliçe sarayı; ay, kar ve kemik kadar beyazdı.

Ren’in içinden bir ürperti geçti. Bunun, hayranlıktan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığını anlayamadı.

Bir anda kendini gölün kenarında uzanan yoldan saraya doğru yürürken buldu.

Başhizmetçi Eun yanına geldi. “Kraliçe sarayı on yıldır kimse tarafından kullanılmıyor. Yani şeyden beri...”

Ren, bir an için şaşırdı. Leydi Maya’nın, çoktan o bembeyaz duvarların içinde yaşamaya başladığını düşünmüştü. Belki de o bile buna cesaret edememişti.

“Rahat edebilmeniz için ana odaları hazırladık. Kabul salonu, mutfak, yatak odası...” diye sözlerini sürdürdü Başhizmetçi Eun. “Ancak diğerlerini henüz açamadık. Hazırlanmasını istediğiniz bir oda olursa lütfen bana ya da saray görevlilerinden birine haber verin. Giriş bu tarafta.”

Ren sarayın içinin, dışına göre daha davetkâr görüldüğünü fark edince rahatladı. Ahşap döşemeler, ayaklarının altında pürüzsüzdü. Sarayın kuzeydoğu köşesinde, gümüş ve soluk mavi giysiler içindeki iki hizmetkâr zarif yatak odasının kapısında bekliyordu.

Ren yaklaşınca kollarını uzatıp kapıları iki yana doğru açtılar.

İçeri girerken nefesini tuttu; bakışları, arka tarafta hafif bir esintiyle sallanan tül perdelerle takıldı. Perdelerin ardında bir parça yeşil alan görünüyordu.

Başhizmetçi Eun, Ren’in arkasından gelirken açıkladı: “Kraliçenin yatak odası, doğu bahçelerine bakar. Bahçeler ana saraya bağlansa da o kısım size mahremiyet sağlamak adına kapalı tutuluyor.

Ren, bahçelerin birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Annesi sık sık bu bahçelerden diğerlerine geçerci.

“Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Üzerinizi değiştirmek isterseniz uygun giysiler hazırlandı.” Başhizmetçi Eun, başıyla uzak duvarın yanında duran süslü sandıkları işaret etti.

Ardından derin bir saygıyla eğilerek geri geri yürüdü ve odanın eşiğine ulaştı. Koridora ulaştığında dahi hizmetkârlar kapıları kapatana dek saygılı duruşundan ödün vermedi.

Ren yalnızdı ya da en azından öyle sayılırdı. Hizmetkârlar kesinlikle gece boyu kapıda bekleyecekti.

Odayı incelemeye başladı. Duvarın önünde rahat olmaktan çok, büyük sayılabilecek bir yatak duruyordu.

Teyze, Büyük Dayı, Küçük Dayı ve Ren birlikte yatsa bile yine de fazlasıyla yer kalırdı. Uzak köşede, kâğıttan bir paravanın ardında büyük bir küvet vardı.

Süslü sandıklara doğru yürüyüp ilkinin kapağını kaldırdı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. En üstteki cübbenin rengi kırmızıydı.

Hemen sandıktan çıkarıp vücuduna tutarak inceledi. Tam boyuna göreydi ve yere kadar uzanıyordu. Annesi daha uzun boylu ve heykeli andıran bir kadındı, bu cübbenin ona ait olması mümkün değildi. Cübbeyi elinden bırakıp diğer iki sandığı açtı; içinde, boyuna ve ölçülerine uygun başka elbiseler buldu. Başhizmetçi Eun, giysilerin özel olarak hazırlandığını söylemiş olsa da burası kraliçe sarayı olduğuna göre Ren yine de emin olamamıştı...

Aceleyle odanın diğer ucundaki dolaplara doğru yürüdü ve pirinç kulplarından tutup açtı, boştu. Üçüncü dolabı açınca içinde sedef döşemeli, cilalı bir yazı kutusu buldu. Heyecanla kapağını açtı ama içinde yalnızca mürekkep hokkası ve bir fırça vardı.

Yere çöktü. Buraya gelirken neyle karşılaşacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Tek bildiği bu sarayın, bu *odanın* annesine ait olduğuydu ama burada *yaşadığına* dair hiçbir iz göremiyordu. Kitap, müzik aleti veya çizim gibi neyle ilgilendiğini gösteren hiçbir şey bulamadı. Hatta Teyze'nin yanında taşıdıklarına benzer bir silah bile yoktu.

Annesine dair her şeyi *yok etmişlerdi*. Bir an içinde Işık parlarsa da hemen ardından gelen düşüncelerle sönüp gitti. *Belki de...*

Annesi, saklamaya değer hiçbir şey görmediğinden arkasında bir hatıra bırakmamış da olabilirdi. Dünya ona bomboş gelmiş, bu yüzden kendi dünyasını da boş bırakmıştı.

Ren'in bakışları yeniden yazı kutusuna kaydı, içinde çok az eşya olmasına rağmen neden bu kadar büyük olduğunu düşündü. Kapağı kaldırıp mürekkep hokkasıyla fırçayı çıkardı. Kutunun tabanıyla oynarken gizli bir bölme olduğunu fark etti. İçinde dikilerek birleştirilmiş küçük bir kitap vardı.

Titreyen parmaklarıyla kitabı eline aldı. Daha ilk sayfayı bile açmadan kime ait olduğunu biliyordu.

Arka kapağa zarif bir yazıyla şu sözler işlenmişti:

Kanatları olan, daima özgür olur. Sareniya prensesi Aria.

Ren, parmaklarını mürekkebin üstünde saygıyla gezdirdi. Bu, *annesinin* günlüğüydü. Nasıl kendisi *Ren* ismini seçmişse, *Aria* da annesinin kendisi için seçtiği isimdi. *Sareniya* isminin daha samimi bir kısaltmasıydı.

İlk sayfayı açmak yerine, hemen kitabın ortasını açıp aceleyle yazılmış satırları okumaya başladı.

Göksel peri, oduncunun yüzünü ilk gördüğünde, bakışlarının sıcaklığını ilk hissettiğinde böyle mi hissetmişti? Eğer öyleyse, o anda neden gökyüzünden vazgeçtiğini anlayabiliyordum.

Senin uğruna sevgilim, Cennet'ten bile vazgeçerdim.

Ren'in elleri o kadar çok titriyordu ki neredeyse kitabı elinden düşürecekti. Bunlar annesinin sözleri olsa da, Ren'in babasına yazılmamıştı. Çünkü anlatılanlara göre ona karşı ilgisizdi.

Zihninde kısa süre önce yaşadığı bir anı canlandı. Sui-kastçılar saldırmadan önce, Ay Işığı Tapınağı'ndaki gece Leydi Maya başka bir adamdan söz etmişti...

Annenin, saygıdeğer babanla evlenmeden önce bir sevgilisi vardı. Bir askerdi ve ilişkileri açığa çıkınca öldürüldü.

"Sareniya..."

Ren'in ensesinde tuhaf bir his belirdi, sanki biri kulağına fısıldamıştı. Arkasını dönse de kimseyi göremedi. Yalnızca bahçelere açılan kapılardan içeri süzülen hafif esinti vardı.

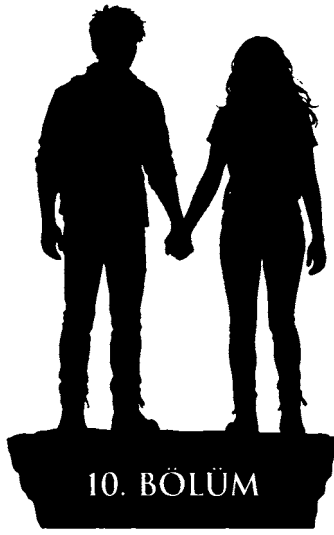
"Sareniya..."

Üzerine tuhaf, rüya gibi bir his çöktü. Çıkan boğuk sesi güçlkle fark ederken günlük elinden düştü.

Ayağa kalkıp kapılara doğru yürüdü. Ağaçlar, önünde karanlık silüetler gibi yükseliyordu. Çıplak ayakla yeşil çimene bastı. Ay yükselmiş, gümüş ışığı önündeki çimenliğe serilmişti.

"Sareniya..."

Ren, sese doğru yürümeye başladı, adımları onu bahçenin derinliklerine doğru sürüklüyordu.

JAEIL

Yüzen Dünya

Doğu Bahçeleri

Jaeil hayattaydı, her şeye hatta kendi isteksizliğine rağmen infazdan kurtulmuştu.

Ölmek *istediğinden* ya da mahkemenin kararına içerlediğinden böyle davranmamıştı. Yalnızca sonucu çoktan belli olan bir davadan nasıl sıyrılabileceğini bilmiyordu. Jaeil, generalin oğluydu. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi ve hainin aile üyelerinin asla intikam peşinde koşamaması için bazı kurallar konulmuştu. Soyu da yeryüzünden silinmeliydi.

Bu, Jaeil'a mantıklı geliyordu. Bir oğul, babasının ölümünün intikamını almak isteyebilirdi.

Kendisi elbette böyle bir şey yapmazdı ama Yüzen Konsey'in üyelerini buna inandırmanın yolu yoktu.

Jaeil o salonda ölmeye hazırdı. Orada, onun tarafını tutacak bir kişi bile yoktu. Sana, Işık Festivali'nden bir gün önceki iblis saldırısında yaralanmış, hâlâ iyileşmeye çalışıyordu.

Emrindeki askerlerin çoğu ülkenin dört bir yanına dağılmış, Duvar'ın dışındaki Yongin Askerî Üssü'nde konuşlanmıştı. Onu savunabilecek tek kişi olan Komutan Su ise duruşmanın prenses gelmeden başlamayacağına dair garantisini aldıktan sonra başkentten ayrılmıştı.

Jaeil, duyduğu yoğun öfkenin ötesinde hissettiği yalnızlığı da inkâr edemezdi.

Sonra... O ortaya çıkmıştı.

Ren, gözlerinin önünde herkese Jaeil'i savunurken âdeta küçükken okuduğu hikâyelerin kahramanları gibiydi. Bu sahneye şahit olunca, göğsünde uzun zamandır hissetmediği bir duygu olan umut kıpırdandı.

Duruşma sona erer ermez zincire vurulmuş olan babasının götürülüşünü izlemiş, ardından kendisi serbest bırakılmıştı. Muhafızlardan hiçbiri ona salondan dışarı çıkarken eşlik etme zâhmetine bile girmemişti. Zaten kaçacak hâli de yoktu. Ayrıca tutuklanmasının ardından mahkeme tarafından el konulan özel uçağının yakın zamanda geri verilmesi de pek olası değildi.

Salondan çıkıp nereye gittiğini bile bilmeden yürümeye başladı. Yüzen Dünya'da doğmuş olsa da oraya yıllardır, hatta orduya katıldığından beri hiç dönmemişti.

Kendini, sarayın doğu yarısını çevreleyen bahçelerde yürürken buldu. Bahçeler genişti; labirent gibi ayarlanmış çitlerle, çardaklarla, göllerle ve havuzlarla doluydu. Jaeil duygusal biri olmamasına rağmen ortamın huzur verici olduğunu kabul edebilirdi.

Bahçede manzaranın tadını çıkaran başka birine denk geldiği anda hepsi ondan uzaklaşıyordu. Hâlâ üstünde taşıdığı mahkûm giysilerinin sert kumaşı cildini tahriş ediyordu. Bir askı verilmediğinden, kırık kolunu diğeriyle destekliyordu. Bu

hâliyle belki de acınası görünse de bu kusursuz manzaraya varlığıyla gölge düşürmekten tuhaf bir haz duyuyordu.

Kuzeydeki dağların üzerinde toplanan kara bulutları görünce acaba gece kar yağar mı diye düşünmeden edemedi. Buz kesmiş havayı derin bir nefesle içine çekti.

Bir oğul, babasının ölümünün intikamını almak isteyebilirdi.

Bir kişinin cezasından dolayı tüm aile fertlerini cezalandıran yasa, hatırladığı kadarıyla yalnızca bir kez uygulanmamıştı.

Olayı ona, ilk kez Komutan Su anlatmıştı. Ardından Jaeil, konuyu daha derine irdilemişti. Ren doğmadan birkaç yıl önce annesi Prenses Aria'nın bir ilişkisi olmuştu. Sevgilisi, iyi niyet elçisi olarak Yeraltı Dünyası'ndan saraya davet edilmiş olan bir askerdi. O zamanlar Aria, Ren'in şimdiki yaşında, yani on yedisindeydi ve dokuz büyük klandan kendisine uygun görülmuş biriyle nişanlıydı. Söylenene göre prenses, o askerle bu bahçelerde tanışmış ve yakalanmadan önce aylar boyu gizlice buluşmaya devam etmişlerdi.

Asker, prensesi yoldan çıkardığı gerekçesiyle idam edilmişti. Aria'nın, o zamanlar Yüzen Konsey'in başında bulunan Lord Muyeol'e sevgilisinin bağışlanması için yalvarıp yakarması hiçbir şey değiştirmemişti.

Söylenene göre askerin infazını onun konumundaki birinden beklenen bir edayla değil, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak izlemişti. Sanki göğsünden bıçaklanıp kanı yere dökülen *kendisiymiş* gibi...

Askerin infazını, hayatta kalan tek yakını olan küçük kardeşi de izlemişti. Yasa gereği onun da idam edilmesi gerekse de, Sarenialıların onda çok değer verdiği bir yetenek olduğundan bağışlanmıştı. Mithrili benzersiz bir biçimde anlayabiliyordu. Hatta onun zehirli etkilerini yok edebilecek bir serum geliştirmeye başlamıştı.

Sareniyalılar, sırf bu yeteneğinden dolayı onun yaşamasına izin vermişti. Karşılığında onların adına deneyler yapacaktı.

Bu genç, bir süreliğine gerçekten de Sareniya'ya hizmet ediyor gibi görünmüş, hatta mithrilin zehrine çare bulmaya son derece yaklaşmıştı. Bir dönem, mithrille güçlendirilmiş askerler yaratmayı amaçlayan gizli bir projede orduyla da çalışmıştı. Proje başarısızlıkla sonuçlandıktan sonraysa ortadan kaybolmuştu.

Şimdiyse geri dönmüştü ancak Sareniya'ya karşı hâlâ kalbini yıllar önce paramparça eden, sönmeyen bir nefret taşıyordu. Jaeil, parçaları Işık Festivali sırasında birleştirmişti; bilim insanı ortaya çıkıp serumu insanlara enjekte etmiş, onları birer yaratığa dönüştürmüştü.

Sareniya, tek bir kılıç darbesiyle iki kişide derin yaralar açmıştı. Aria için bu, yıllar boyu dinmeyen bir acıya dönüşmüş ve onu bir zamanlar olduğu kızın gölgesine çevirmişti.

Askerin kardeşi içinse yıllar geçtikçe içten içe büyüyerek her şeyi yutan bir öfkeye dönüşmüştü.

Abisine karşılık, tüm dünya.

Ailesine sevgi beslemeyen biri olarak Jaeil, böylesine bir intikam arzusuna anlam veremiyordu.

Etrafına baktığında, ayaklarının onu gençliğinde sayısız kez geçtiği tanıdık bir yol ayrımına getirdiğini fark etti. Batıdan gidersen, yabani çiçeklerle dolu bir tarlanın ortasında tek başına duran zelvova ağacının bulunduğu çayırık alana ulaşacaktı.

Doğuya döndü. Yol, bahçeleri çevreleyen duvarların gölgesine vardı. Bu duvarlar sarayı korumak amacıyla inşa edilmiş olsa da aynı zamanda bir sınır işlevi de görüyordu. Duvarların ötesinde Rüzgâr Ormanı, onun hemen ardındaysa uçurum başlıyordu. Ağaçların arasından esen kuvvetli rüzgâr huzur bulamayan ruhların feryatlarına benzetildiğinden, pek çok kişi ormanın lanetli olduğuna inanıyordu.

Jaeil, duvarda aradığı gediği bulabilmek amacıyla mor sal-kımları araladı.

Ardından eğilip, sürünerek karşı tarafa geçti.

O uğursuz gecede, yani on yıl önce, henüz dokuz yaşındaydı. Babası Doğu Bahçeleri'ne gitmesini yasaklamış olsa da Jaeil göstericileri görmek istemişti.

Babasından dayak yemiş ama bedeninde görünür bir morluk olmadığından Ren'den gizleyebilmişti.

Söylerse Ren'in, kendisini iyileştirmek için ısrar edeceğini biliyordu. Bu gücünü, Ren'in zekova ağacının dallarına takılan uçurtmasını almaya çalışırken düştüğü gün keşfetmişlerdi. Ren, Jaeil için ağlamış; tırmanmaya kendi isteğiyle karar vermiş olmasına rağmen canının yanmasına sebep olduğu düşüncesiyle suçluluk duyup küçük yanağını *Jaeil'in* ayak bileğine dayamıştı. Jaeil, başta Ren'in gözyaşlarının kendisini iyileştirdiğini sanmıştı ama sonradan dokunuşuyla aktardığı Işık sayesinde olduğunu anlamıştı. O günden sonra ister eğitim sırasında yaşadığı kazalardan kaynaklansın isterse de babasının öfkesinden, ne zaman yaralansa kız onu hep iyileştirmişti.

O zamanlar tek derdi babasının onayını kazanmak olsa da Ren'in gücünü ondan gizlemesi gerektiğini biliyordu.

Çünkü babası bunu hiç dile getirmemiş olsa da gerçeği öğrenirse Ren'i tehlikeli bulacak ve ona *zarar verecekti*.

Işık Festivali gecesi Ren annesini aramak için ormana gittikten sonra Jaeil, onu beklemek üzere zekova ağacına gitmişti. Gider gitmez babasının bahçelere girmesini yasakladığını hatırlamış ve bunun, yaklaşmakta olan kötü bir olayın işareti olduğunu hissetmişti. Jaeil hemen Ren'i bulmak umuduyla çayırdan kaçıp ormana yönelmiş ve babasının askerlerini ormandan çıkarken gördüğü sırada beyaz tüyü bulmuştu.

Daha sonra general, kraliçenin ve kızının fırtınada öldüğünü söylediğinde Jaeil gerçeği, yani onları babasının öldürdüğünü anlamıştı. En azından birkaç hafta önce, doğuda o Işık görünene dek buna inanmıştı.

Yani bir bakıma, tek bir ânın bir insanın hayatına nasıl da yön verebileceğini Jaeil anlayabiliyordu. O geceden sonra artık babasının onayını almak umurunda olmadı ve bir zamanlar değer verdiği hikâye kitapları eski büyülerini yitirdi. Hikâye anlatımının başka türlerine de sırt çevirmiş, yıllardır ne bir gezgin topluluğun gösterisini ne de bir kukla oyunu izlemişti.

Arkasında bir dal kırılınca hızla dönüp baktı ve ağaçların arasında usulca yürüyen bir silüeti fark etti.

Kaşlarını çattı; o silüet bir hayalet değil, bir kızdı.

Ren'di.

Ne yapıyordu? Gözlerini kısıp Jaeil, karanlıkta kızın yüz ifadesini anlamaya çalıştı.

Görüş alanına girdiğinden artık onu fark etmiş olmalıydı. Jaeil, kızın gece vakti yaptığı geziyle ilgili alay etmek üzere ağzını açtığı anda gözlerini gördü.

En ufak bir ifade ya da kıvılcım yoktu, bomboş bakıyordu. Açık olsalar da hiçbir şey görmediği belliydi.

Doğruca üstüne geliyordu, ikisinden bir yolunu değiştirmezse *çarptıracaktı*. Jaeil son anda kenara çekildi.

Ren, Jaeil'in yüzüne bile bakmadan yanından geçip gitti.

Yüzbaşının içine bir huzursuzluk çöktü. Ren, uyurgezer miydi?

"Prenses?" diye seslendi ancak Ren, hiçbir tepki vermeden öylece yürümeye devam etti.

Onun uçuşuma doğru yürüdüğünü anlayınca birden paniğe kapıldı.

Bu kez, “Ren!” diye bağırdı ve omzundan tutup kendine çevirdi.

Prenses, başını kaldırıp boş gözlerle Jaeil’a baktı. Hemen sonra gözlerini kırptı ve Jaeil o an gözlerinde ay ışığının yansımalarını gördü.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tepki veren Ren, aniden duraksadı. Sesi şaşkın çıkıyordu. Ormanda etrafına bakarak sordu: “Neredeyim ben?”

Jaeil onu dikkatle ve yavaşça bıraktı. “Uykunda yürüyordun. Sanki bir çeşit trans hâlinde gibiydin.”

Ren, başını salladı. “Bir ses duydum...”

Jaeil’ın içini bir ürperti kapladı ve çocukken okuduğu hikâyeler yeniden aklına geldi. Dikkatle ağaçların altındaki gölgelere baktı. Gözlerini yeniden Ren’e çevirdiğinde, kızın kendisine baktığını fark etti.

Aklı tamamen başına gelmiş olmalıydı çünkü dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sakın bana *hâlâ* hayaletlere inandığını söyleme!”

Jaeil boynuna kadar kızarsa da kararlılıkla yanıtladı: “Ben sadece temkinliyim. Sonuçta iblisler var, öyle değil mi?”

Jaeil, daha bu sözleri söylerken bile pişman olmuştu. Ren’in yüzünde donuk bir ifade belirmişti.

Yüzen Dünya’ya dönmekten kaçınmasının pek çok sebebi vardı ama en çok rahatsızlık duyduğu konu, büyüyle çevrili bir dünyada yaşama hissiydi. İblislerin bilimsel bir açıklaması vardı: Onlar, mithrilin marifetiydi. Mithrilin içinde de büyü olsa bile sonuçta kayalardan çıkarılan bir madendi. Yüzen Dünya’da hayaletlerin olduğu teorik de olsa varsayılıyordu. Bir de gücüne akıl sırmeyen bir göksel perinin olduğu söylentisi vardı.

“Kolun” diye mırıldandı Ren.

Neyi kastettiğini anlaması Jaeil'in birkaç saniyesini aldı. Kız, göğsüne bastırıldığı kolunu işaret edip elini uzattı. Jaeil, içgüdüsel bir şekilde geri kaçtı.

Ren bundan hiç rahatsız olmamış gibi ısrarla ona doğru bir adım attı. "Göster bakalım."

"Ben iyiyim, geçer."

"Jaeil!"

Jaeil birden donakaldı. Ona ünvanıyla değil de adıyla seslenilmesine alışık değildi. Sana ve komutan bile ona her zaman *yüzbaşı* diye hitap ederlerdi.

Ona başka biri adıyla seslense, ağır şekilde cezalandırırdı.

Fakat bu, Ren'di. Hayatının ilk bölümünde, adı yalnızca onun dudaklarından sevgiyle dökülmüştü.

"Komutan Su, Işık Festivali sırasında gerçekleştirilen saldırıyı bana anlattı." Ren'in ses tonu alçaktı. Koluna tekrar uzandı ve Jaeil bu sefer kaçmadı. "Kolun orada kırıldı, değil mi?"

Aslında kolunu *ikinci kez kırmıştı* ama bunu Ren'e söyleme gereği duymadı.

Büyüsünün ilk dokunuşunu hiseder hissetmez gözlerini kapadı. Acıtmıyordu, kolu boyunca süzülen büyülü bir ırmak gibiydi.

"Komutan Su, Yeraltı Dünyası'ndaki cinayetleri araştırdığını söyledi. Anlattığına göre bunun, iblislerin işi olduğu sonucuna varmışsın." Gözlerini açan Jaeil, kızın sözlerini tamamlamasını bekledi. "İblislerin neden *şimdi* ortaya çıktığını ve hangi amaçla geldiklerini öğrenmeni, onlarla ilgili derin bir araştırma yapmanı istiyorum. Bir de..."

Derin bir nefes alıp gözlerini Jaeil'inkilere dikti. "Tavsiyelerine ihtiyacım *olacak*. Volmar'la süren bu savaş sona ermeli."

"Hayatımı kurtardın, artık emrindeyim."

Ren burnunu buruşturdu. “Bunu, bana borçlu hissetmen için yapmadım.”

Jaeil bir kaşını kaldırdı. *O zaman neden yaptın?* sorusu, dudaklarından dökülme de bakışlarından anlaşılıyordu.

“Ben...” Ren, cevap vermekte zorlanıyor gibiydi. “Sadece bana yardım etmeni, beni desteklemeni umuyordum. Çünkü bu dünyayı benden daha iyi tanıyorsun.”

“Pek sayılmaz,” dedi Jaeil. “Sen Yüzen Dünya’da...” Cümlesini tamamlayamadı.

Kaybolduktan, katledildikten, öldükten sonra diye düşündü.

Ren’e dikkatle baktı. Verdiği cevabın arkasında başka bir anlam olup olmadığını merak etti. “Bana güveniyor musun? Seni kaçırdım.” Bakışları, hançerini sapladığı omzuna kaydı. “Sana zarar verdim.”

Ren, bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Sen, benim en yakın arkadaşımydın,” dedi.

“Tek arkadaşın bendim.”

“Hayır, Doona da vardı.”

“Yaşlı bir kadın olmayan tek arkadaşındım.”

“Eskisi gibi sana güvenmek istiyorum çünkü *ihtiyacım var*. Bu da beni savunmasız kılıyor, değil mi? Dayım yaptığıma *aptallık* derdi.”

“Dayın haklı olurdu.” Bunu, ona sadık kalmayacağından değil; vereceği öğütlerin, Ren’in hedeflerine ulaşması için yeterli olup olmayacağı konusunda emin olmadığından söylemişti. Gerçekten yeterli olabilecek miydi?

“Yeraltı Dünyası’nda olanlar için seni affettim. Sen de beni affedebilecek misin?”

Jaeil kaşlarını çattı, neyi kastettiğini anlayamamıştı.

“Zelkova ağacında buluşma sözümü tutmadım.”

Jaeil, nefesinin kesildiğini hissetti. Ardından başını çevirdi. “Çocuklar arasında verilmiş basit bir sözden ibaretti.”

Kısa bir süre sessiz kalıp kendini topladı. “Bu konuda yalnız değilsin. İblislerin yayılmasını ve bu savaşı durdurmayı ben de istiyorum.” Artık yeterince hayat kaybedilmişti.

“Sadece savaştan söz etmiyorum,” dedi Ren. “Sareniya’nın egemenliğini tamamen sona erdirmek, Yeraltı Dünyası’nın ve İşgal Altındaki Topraklar’ın halklarına özgürlüklerini geri vermek istiyorum.”

Jaeil başını kaldırdı. “İyi niyetlisin ama Sareniya ve Volmar hâlâ savaş hâlinde. Sareniya’nın, bu bölgelerden gelen desteğini şimdi kesmek, ülkeyi yenilgiye ve muhtemel işgale sürüklemek anlamına gelir. Sareniya zengin olsa da nüfusu fazla değil. Başkent dışında her biri birkaç yüz kişiden oluşan yaklaşık yirmi köy var. Ordusunun çoğu da ele geçirilmiş köylerdeki askerlerden oluşuyor.”

“Benim de güçlerim var.” Ren’in sesi alçaktı.

“Yani gücünü Volmar’ı teslim olmaya zorlamak için mi kullanacaksın? Bunun onları Sareniya, Yeraltı Dünyası ve İşgal Altındaki Topraklar’ın askerî gücüyle tehdit etmekten ne farkı var ki?”

“İşte, tam da *bu sebeple* sana ihtiyacım var,” dedi Ren coşkulu bir sesle. “Şimdi bile doğru yolu bulmama yardım ediyorsun.”

Jaeil başını salladı. “Doğru ya da yanlış olup olmadığını bilemem. Ben askerim, bir stratejist değil.”

“Kendini küçümseme, peşimden Sunho’yu göndermiş olmasaydın şimdi burada olamayacaktım.”

“Şunu hatırlatma bana,” diye homurdandı Jaeil.

“Ay Işığı Tapınağı’ndaki sabahı hatırlıyor musun? Onları durdurmasan suikastçılar beni öldürecekti. Baban beni öldürmek istese de sen, bana onunla yüzleşme fırsatı verdin. Beni

kurtaramayacağını ama kendimi kurtarmamın mümkün olduğunu söylemişti. Onu yenebileceğime inanmıştın, değil mi?”

“Birine inanmanın stratejiyle alakası yoktur.” Bu tamamen mantıksızdı ve Jaeil mantıklı biriydi. O sabah Ren’in, babasını yenip yenemeyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hatta neredeyse hiç şansı yoktu ama yine de... Jaeil umut etmişti. Bu, tehlikeli bir duyguydu.

“Geç oldu,” dedi Jaeil, konudan yorulduğunu belli eden bir sesle. “Odana dön ve dinlen. Teyzen’le büyük dayın da sana karşı kendi sınavlarını hazırlıyordur.”

Ren iç çekti. “Hazırlamışlardır, değil mi? Keşke beni yemekler ve sıcacık kucaklarla karşılayan bir ailem olsaydı.”

Jaeil, Ren’i dikkatle süzdü. “Bir zamanlar öyle bir ailen vardı, değil mi?” Çocukken Ren’in en çok istediği şey onu seven bir ailesinin olmasıydı.

“Evet vardı ve hâlâ var.”

“Senin adına sevindim.”

Bu kez kızarma sırası Ren’deydi ve bir anlığına sanki parladı. Teninden Işık yayılıyordu.

“Dayım burada, yanımda. Üvey dayım. Uzun hikâye ama onunla tanışmanı çok isterim.”

Jaeil, salonda yanında gördüğü kıvrıcık saçlı delikanlıdan bahsedip bahsetmediğini merak etti.

“İyi geceler, Jaeil.”

Jaeil, Ren uzaklaşırken hafifçe eğildi ve kraliçe sarayına doğru ağır adımlarla yürüyüşünü izledi.

Abisi uğruna dünyayı yerle bir etmeyi kafaya koyan bilim insanını düşündü. Aynı şeyi yapacak kadar sevdiği ya da nefret ettiği hiçbir şeyi olduğunu düşünmüyordu.

Yine de Ren’i izlerken bir anlığına da olsa, onun uğruna dünyayı kurtarmayı deneyebileceği düşüncesi aklından geçti.

SUNHO

Yüzen Dünya

Batı Bahçeleri, Eğitim Alanı

Yurhee ve Tag, Wolryudang'a dönmek için sabırsızlanıyor-
du. Bu yüzden Sunho, yargılanmadan sonraki sabah on-
lara sarayın dışında bulunan beyaz taş yoldaki *Serçe*'ye kadar
eşlik etti. Onların yokluğunda geçen saatlerde güverteye ve
pervanelere birkaç güvercin konmuştu. Rahatça tünemiş, kral-
lar gibi dinleniyorlardı.

Yurhee ürpererek, "Burası... fazla temiz," dedi. Kusursuz
döşenmiş yollara, bakımlı çimenlere ve dingin fışkiyeye burun
kıvırdı. "Ufacık bir toz zerresi ya da bir çöp parçası bile yok.
Bu doğal değil."

"Bahçeler güzel ama," diye fikrini belirtti Tag.

Ren'in dayısı Wook bir gece önce, onları misafirhaneye
götürmeden önce batı bahçelerini gezdirmişti. Yurhee, *orada-*
ki birbirine bağlı ve gösterişli havuz ağıyla ilgili en ufak bir
şikâyetle bile bulunmamıştı.

Yurhee kaşlarını endişeyle çattı. “İyi olacağından emin misin? Dün gece salonda seninle ilgili fısıltılar duydum. Ren’le geldiğini bildiklerinden dolayı dedikodu çıkacaktır.”

Gerçekten de Yurhee ve Tag de meraklı bakışlara maruz kalsalar da en çok dikkat çeken kişi Sunho olmuştu. Fısıltıları o da duymuş ve çoğunu önemsememişti ama biri ilgisini çekmişti.

Kız, aynı annesine benziyor.

“Dedikodu yapan soylulardansa, karaborsada silah satan bir tüccarla uğraşmayı tercih ederim.” Yurhee yine ürperdi ama bu sefer daha şiddetliydi.

Tag, cebinden çıkardığı birkaç ekmek kırıntısıyla güvercinleri uçaktan uzaklaştırdı ve ardından başını sallayarak Yurhee’ye katıldığını belirtti. Saçlarının arasına beyaz güvercin tüyleri karışmıştı.

“Daha yaşlı ve bilge birinden tavsiye...” diye devam etti Yurhee.

Tag, sanki yanlarına başka biri gelmiş mi diye kontrol edencesine omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

“Onlara, Ren’e senin üzerinden yüklenebilecekleri bir sebep verme. Burada olmanın başka bir amacı olduğunu düşünürlerse daha az soru sorarlar.”

Sunho, Yurhee’nin söylediklerini düşündü. Onun gerçekten de kendisinden daha zeki olduğuna inanıyordu. “Bir iş gibi mi?”

“Aynen öyle, bizim gibilerin hayatında bir amaç olmalı. Koca bir günü ipek yastıklara uzanıp şekerleme yiyerek geçiremeyiz.”

“Hâlbuki bu, bana gayet iyi bir amaç gibi geliyor,” diye araya girdi Tag.

Yurhee, yumuşak bir sesle devam etti: “Böylece Ren de daha az endişelenir. O, bu dünyada kendi yolunu bulmak zorunda.

Sen de öyle.” Bir adım geri çekildi. “Tüm bunlar ağır gelirse bizi nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Yurhee’ye bakarken Sunho’nun içini garip bir minnettarlık duygusu kapladı. Yeraltı Dünyası’nda onunla çalışırken bir gün çok güveneceği biri hâline geleceği aklının ucundan bile geçmezdi.

İkisi de Sunho için vazgeçilmez dostlar olmuştu.

Yurhee vedayı uzatmadı, iki parmağını selam verir gibi başına götürdü ve tek hamlede helikoptere atladı.

Sunho, Tag’e döndü. “Haru’ya...” diye söze başlasa da devamını getiremedi. Kelimeler boğazında düğümlendi. “Haru’ya geri dönmediğim için üzgün olduğumu söyle.”

“Döneceksin, sadece günü belli değil. Yeraltı Dünyası’na gidiyoruz ama bu, ne planlıyorsa planlasın Ren’den uzak olduğumuz anlamına gelmiyor. *Herhangi bir şeye* ihtiyacın olursa bana haber gönder, Sunho. Hemen gelirim.”

Sunho, Serçe’yi ufukta küçücük bir parça hâline gelene dek izledi.

Ardından Wook’u aramaya gitti ve onu misafirhanenin dışında yakaladı.

Ren bahsetmiş olsa da dayısının ne kadar genç olduğunu görünce şaşırmıştı. Sunho’dan sadece bir yaş büyüktü. Sunho, onda mithril zehirlenmesine dair bir belirti aradı ama tamamen sağlıklı görünüyordu. Güneşle ısınmış yanakları pembe, gözleriye ıslıl ıslıldı. Güven veren yüz ifadesi Sunho’ya, Ren’i hatırlatmıştı. Gerçeği bilmeseydi, ikisini kardeş sanabilirdi.

Sunho planını anlattıktan sonra Wook ona inanamayarak, “Muhafız mı olmak istiyorsun?” diye sordu. Yurhee ayrıldıktan sonra onun tavsiyesini dinleyip bu çözümü bulmuştu. “*Neden?* Ren’in maiyetine katılıp onun peşinden gidebilirsin. *Ben* öyle yapacağım.”

Eğer Ren’le ilişkisi hakkında söylentiler dolaşıyorsa muhafız olarak bilinmesi bunlara son verecekti. Bundan da önemlisi bir şeye ihtiyacı vardı... Dikkatini dağıtacak bir şeye. İçindeki İblis’in, karanlık bir dalganın kıyıya vurması gibi kıpırdandığını hissetti. “Lütfen.”

Wook, cübbesinin yakasını hafifçe çekip ensesini kaşıdı. “Başhizmetçi Eun’a haber veririm. Saraydaki herkesin görevlendirmesini o denetliyor.” Ardından kendi kendine mırıldandı: “Umarım kimse *benden* bir muhafız olmamı beklemiyordur.”

Sunho, Başhizmetçi Eun’un onu yönlendirmek için bir hizmetkâr göndermesini çok uzun süre beklemedi. Kısa sürede batıdaki eğitim alanına götürülmüştü.

Devriyede olmayan Sareniya muhafızları, tüm günü geniş bir alanda talim yaparak geçiriyorlardı. Yetkili komutan, Başhizmetçi Eun’un hizmetkârlarla gönderdiği yazıyı okuduktan sonra Sunho’yu okçuluk talimine gönderdi.

Sunho, diğerlerine katılmadan önce silah deposundan bir yay ve birkaç ok aldı.

Kol koruma bandını bağlarken genç muhafızlardan biri yanına geldi. “Gerçekten prensesle mi geldin?”

Sunho çocuğa şöyle bir baktı. Saray muhafızlarıyla talim yapmanın, aynı zamanda onların kendisiyle *sohbet etmesi* anlamına geleceğini düşünmemişti. Muhafız, “Bu zamana kadar *neredeydi?*” diye üsteledi.

Altın küpeli bir kız araya girdi: “Buradan çok uzakta, ücra bir köyde yaşadığını söylüyorlar.” Kız arkasını dönerken güneş parlak küpesine vurunca, Sunho gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı. “Sen de mi oradan geliyorsun?”

Üçüncü muhafız, yüzünde alaylı bir sırıtmayla yanıtladı: “O Yeraltı Dünyası’ndan geliyor.” Orta boyluydu, yapılı bir vücudu vardı; burnu dar, gözleriyse keskindi.

Kız onu, “Yaramazlık yapma, Jinok,” diye azarlasa da sesinde şakacı bir ton vardı.

“Gerçek bu, derisinin solgunluğundan anlaşılıyor.” Jinok’un alaycı sırıtışı gaddar bir hâl aldı. “Duyduğuma göre Yeraltı Dünyası’nda yaşayanların çoğu güneşi hiç görmezmiş.”

Küpelî kız burun kıvrırdı. “Gerçekten de tüyler ürpertici.”

İlk konuşan muhafız, “Yeraltı Dünyası’ndan yani...” diye başlasa da cümlesi yarıda kaldı.

Tüm grup bir anda sessizliğe büründü. Sanki gizli bir konuşma yapıyormuş gibi birbirlerine anlamlı bakışlar atıyorlardı.

“Aslında epey yakışıklı.” Kız, Sunho’yu baştan aşağı süzdü.

Jinok kıza baktı ve dudakları öfkeye aşağı kıvrıldı. Elini yumruk yapıp Sunho’ya doğru bir adım attı. “Biz bütün ömrümüzü Sareniya muhafızlarının bir parçası olmak uğruna harcadık. Peki, seni bu göreve layık kılan ne? Prensesin torpili mi?” Yüzü meydan okurcasına kasılmıştı. “Onun gerçekten de söylediği kişi olduğunu nereden bileceğiz? Generalin dediği gibi bir sahtekâr da olabilir.”

Sunho’nun vücudu gerildi. İblis, derisinin altında kıvranıyor, dışarı çıkmak için can atıyordu.

Bir başka muhafız, “Yeter artık, Jinok,” diyerek araya girdi. Jinok karşılık verse de Sunho artık onu dinlemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve bir süre sonra geri verdi. İblis sakinleşti.

Omzuna hafif bir el dokundu. “İyi misin?”

Sunho’nun nefesi kesildi ve “Ro... Rohon!” derken sesi titredi.

Yumuşak bir eli vardı. Büyük ve ürkütücü bir silüeti olsa da gölgesi daima yumuşak ve sıcaktı.

Onu savunmak için ayağa kalkan kız, yanındaki çocuğu işaret ederek, “Bu Chulsoo...” dedi. Sunho, arkadaşına benzettiği çocuğun aslında uzun boylu, geniş omuzlu ve genç bir yüzü olduğunu gördü. *Rohoon değildi.*

“Ben de Hwani,” diye devam etti kız. Aşağı yukarı Sunho’nun yaşlarındaydı. Saçı örülmüş ve başının arkasında bağlanmıştı. “Araya daha önce girmedığımız için kusura bakma.” Jinok ve diğerlerine sertçe baktı. “Sadece prensesi tanıdığından dolayı kıskanıyorlar.”

Chulsoo, “İyi misin?” diye sorusunu yineledi.

“Evet,” dedi Sunho. İblis şimdilik kontrolü altında görünüyordu.

“Korkaklar!” Hwani, sanki arkadaşları onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını iki yana salladı.

Chulsoo, dostuyla açıkça gurur duyarak, “Aramızdaki en güçlü savaşçı Hwani’dir,” dedi. “Burada ondan daha yetenekli bir okçu ya da mızrak ustası yok.”

Hwani gülünce sesi Sunho’ya, Heetae’yi hatırlattı. Bir an yine birliktelemiş gibi hissetti. Sanki en yakın dostlarıyla birbirlerini koruyor ve hep birlikte eğleniyorlardı.

Sonra Hwani başını salladı. “Hadi görevimize, talime başlayalım artık.”

Sabahın geri kalanında Sunho, Jinok’tan uzak durup Hwani ve Chulsoo’yla ok talimi yaptı.

Zihnini toplayıp dikkatini sadece art arda ok atmaya verdi. Bir işe odaklandığında İblis’in, artık her zamankinden daha *yakınında* olduğunu unutabiliyordu.

Onu ilk kez Yüzen Dünya’ya geldikleri anda, okçuların hedefi konumuna düştükleri sırada fark etmişti. Ren’e doğru süzülen oka bakarken geçen o birkaç saniyede İblis’in üzerindeki

denetimini yitirmişti. Ren geri çekilip oktan kurtulmayı başaramasaydı, onu kesinlikle durduramazdı.

Son serbest kalışından bu yana, sanki her an dikkatinin dağılmasını kolluyordu. Yalnızca bir an, tek bir düşünce boşluğu yeterli olurdu. Bu, Sunho'yu dehşete düşürüyordu.

Sunho yayını serbest bıraktı ama oku sola sapıp hedefi ıskaladı.

“Göründüğünden daha beceriksizmişsin,” dedi Hwani, anlayışlı bir ses tonuyla onu eleştirerek.

Sunho biraz utanarak başının arkasını kaşdı.

Küpeli kız gülererek seslendi: “Bence kendine dikkat et, Hwani. Prenses, bölgesine girmenden hoşlanmayabilir.”

Hwani gözlerini devirdi.

Sunho iki muhafız arasında gözlerini gezdirdi. “Ne demek istedi?”

Hwani tereddüt edip Chulsoo'yla bakişti. Başta ne söyleyeceğini düşünür gibi göründü ama sonra açıkça söyledi: “Senin, prensesin sevgilisi olduğuna dair bir söylenti var.”

Sunho'nun yanakları önce şaşkınlıkla, ardından da utançla kızardı. Böyle bir düşüncenin oluşacağını öngöremediğinden kendini aptal gibi hissetti. O, Wook gibi Ren'in ailesinden biri değildi. Çocukluk arkadaşı olduklarını bile iddia edemezdi.

Hwani omzunu silkti. “Çoğu kişi bunu basit bir dedikodu diye geçiştirirdi ama kraliçe...”

Sunho keskin bir ses tonuyla, “Kraliçeye ne olmuş?” diye sordu. Ardından koridorda işittiği o fısıltıyı hatırladı.

Aynı annesine benziyor.

“Bu konuda konuşmamamız gerekiyor,” dedi Hwani. “Prensesin şu anki yaşındayken annesi, Yeraltı Dünyası'ndan

bir askere âşık olmuş. Bu yüzden Lord Muyeol ve Yüzen Konsey... askeri öldürmüşler.”

Jinok gizlice dinlediği köşeden alay edercesine lafa karıştı: “Tıpkı seni öldürecekleri gibi.”

Sunho, bu alaycı tavra karşı tepkisiz kaldı. O da İblis de bu kadar kolay tahrik edilemezdi.

Jinok, sözlerinin hedefini bulmadığını görünce kaşlarını çatı. “Peki o zaman gerçek ne? Nereden tanıyorsun prensesi?”

Sunho, gerçeğin söylentileri yatıştıracığını umarak yanıtladı: “General onu öldürmeleri için suikastçılar gönderdiğinde, onu korudum.”

“*Sen mi?*” Jinok etkilenmemiş gibi görünüyordu, muhtemelen Sunho’nun okçuluk konusundaki beceriksizliğini fark etmişti. “Bundan şüpheliyim. Bence seni buraya bambaşka bir sebeple getirdi.”

Sunho, Jinok’un ondan bir tepki almak için uğraştığının ve durmayacağını farkındaydı. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Bilinçli bir şekilde arkasını döndü.

“Anasına bak, kızını al,” dedi Jinok, kendini beğenmiş bir edayla. “Ne dersin, prenses sence beni de yatağına kabul eder mi?”

Sunho, Jinok’un üzerine atıldı.

Bu yüzden İblis’i suçlayamazdı. Jinok’un boğazına yapışan bizzat *kendi elleriydi ve dizi*, muhafızın karnını toprağa bastırıyordu.

“Bir daha söyle... Hadi, cesaretin var mı?”

Arkasında bağırışlar duydu, birilerinin onu kollarından çektiğini hissediyordu ama Jinok’u sınıksız tutmaya devam etti. Jinok ise nefes almak için çırpınıyor, ellerini savuruyordu.

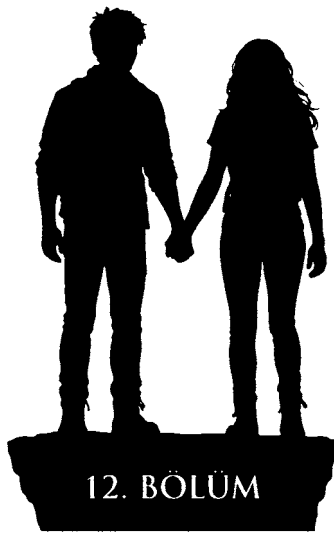
Sonra Sunho gördü. Parmakları uzamış, tırnakları pençeye dönüşmüş, Jinok’un boynunun yanına saplanmıştı.

Dehşetle muhafızı bırakıp geriye çekildi.

“Boynun kanıyor!” diye bağırdı başka bir muhafız.

Jinok elini boynuna bastırdı. “Üzerinde bıçak olmalı!”

Sunho ellerine baktı, normal görünüyordu ama bu hayal değildi. Sadece bir anlığına da olsa dönmüştü... Ardına bakmadan kaçtı.

REN

Yüzen Dünya

Göksel Saray

Ren, hızla göksel sarayın dış avlusunda yürüyor; eteğini, Rucu yere değip de ayağına dolanmasın diye dikkatle yukarıda tutuyordu. Buraya gelirken üzerinde olan pantolon ve ceketini giymeyi tercih ederdi ama göksel peri olarak *görülme*k istiyorsa buna uygun giyinmeliydi. Elbisesini odasındaki süslü sandıklardan birinden seçmişti. Açık maviydi, ince ipekten dokunmuştu ve pelerinine inciler işlenmişti. Korse kısmı, ince ipek üstlüğün üzerine gelecek şekilde tasarlanmış, uzun kollarıysa bileklerinden dökülerek yere kadar uzanıyordu.

Saçlarını örmemiştir. Onun yerine kraliyet kadınlarının geleneğine uyarak omuzlarından aşağı dökülmesine izin vermişti. Saçındaki tek süs, alnını çevreleyen ince, gümüş taçtı. Uç kısmından gözyaşı şeklinde bir safir sarkıyordu, rengi ona mithrili hatırlatsa da daha solgundu.

Sarayın merdivenlerinden çıkarken tamamen kristal ve camdan işlenmiş ışıltılı cepheye baktı. İçeride, Yüzey Konsey'le ilk kez karşılaşacağı ana taht salonu bulunuyordu.

Annesinin, konsey toplantılarına katılmasına izin verilip verilmediğinden bile emin değildi. Belki de sadece törenlerde ve festivallerde halkın karşısına çıkarılıyordu.

Leydi Maya, onu bekleme salonunda karşıladı. Tıpkı Ren ve annesi gibi, teyzesinin saçları da göksel perilerinki gibi siyahtı. Tek fark, teyzesinin saçını sıkı bir topuz hâlinde toplamasıydı. Güzel ama sert hatlara sahipti; dik bir duruşu, insanı dikkatle süzen gözleri vardı.

Ren başını eğerek selam verdi. “Maya teyze.”

Teyzesi, Ren'in kendine bu kadar samimi hitap etmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

Ren'i baştan aşağı süzerek inceledi. “Güzel görünüyorsun. Umarım dün gece yeterince uyuyabilmişsindir.”

Aslında oldukça kötü bir gece geçirse de, “Evet, uyudum. Teşekkür ederim,” dedi. Jaeil'in yanından ayrıldıktan sonra doğruca odasına gitmişti ama devasa yatakta bir saatten fazla uyuyamamış, sürekli dönüp durmuştu.

Teyzesinin bir önceki akşam, duruşmada ona karşı söz aldığı anlardan söz edip etmeyeceğini merak etti ama kadın dönüp salona doğru yürümeye başladı.

“Bekle, seninle konuşmak istediğim bir mesele var,” diye seslendi Ren. Birden huzursuzlaşmış ve yanakları kızarmıştı. “Sunho'nun, yani benimle gelen çocuğun kişisel muhafızım olmasını istiyorum.”

Neden bu kadar utandığına dair hiçbir fikri yoktu, bu gayet makul bir istektir. Sunho'nun muhafız olarak deneyimi vardı. Yeraltı Dünyası'nda kılıç ustası olarak çalıştığı dönemde

de bunu yapmıştı. Dahası Seorawon'a yaptıkları yolculukta ve sonrasında birçok kez onu korumuştı.

Leydi Maya'nın gözleri uzun süre Ren'in üstünde gezindi. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Ren, teyzesinin duruşunu taklit ederek karşılık verdi. "Bu, benim kararım."

Leydi Maya çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Birlikte geldiğiniz görülmüş, zaten söylentiler dolaşıyor. O genç ve yakışıklı biri. Bekâr bir prenses için uygun bir muhafız değil."

Teyzesinin bunu çocukça bulacağını umursamadan yanıtladı: "İyi de o benim arkadaşım."

"Anneni düşün. Tanrılar korusun! Olur da bir gün uygun-suz bir durumda yakalanırsan tarih tekerrür edebilir."

Ren'in yüzü büsbütün kızardı. "Böyle bir şey... Bu mümkün değil..." Derin bir nefes aldı. "Ne öneriyorsun peki?"

"Zaten kraliyet muhafızlarıyla birlikte talim yapmaya başladı. Kendini kanıtlayabilirse kişisel muhafızın olmak için aday olabilir. O konuma kendi çabasıyla *ulaşmalı*. Eğer görev ayaklarına serilirse, bu durum hem senin hem de onun için küçük düşürücü olur."

Ren, teyzesinin önerisinin mantıklı ve bilgece olmasına şaşırdı. Prensес olarak elbette Sunho'nun kişisel muhafızı olmasını emredebilirdi fakat bu, ikisini de eleştirilere açık hâle getirirdi. Oysa teyzesinin söylediği gibi Sunho bu mevkiyi hak ettiğini kanıtlarsa, kimse onun neden Ren'in yanında olduğunu sorgulayamazdı.

Ren kararlılıkla cevap verdi: "Kendini kanıtlayacak." Leydi Maya'nın kaşları hafifçe kalktı. Ren'in kendine duyduğu güvenden hoşnut görünüyordu.

Kız boğazını temizledi. “Konuşmak istediğim bir konu daha var. Kendi eğitimimle ilgili.”

Leydi Maya başını yana eğip dikkatle ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Gücümü eğitmek istiyorum.”

Ren, annesinin de ondan öncekilerin de güçlerinin olmadığını biliyordu ama bu, soylarındaki büyü bilgisinin bir yerlerde korunmadığı anlamına gelmezdi. Mutlaka, önceki hükümdarların dönemlerini anlatan yıllıklar, tarihî kayıtlar olmalıydı.

Leydi Maya başını salladı. “Konsey toplantısından sonra seni Tanrıça Tapınağı’na götürmek üzere birini görevlendireceğim. Başka bir şey var mı?”

Ren rahatladı. “Hepsi bu kadar, teşekkür ederim.”

Leydi Maya ona sırtını dönüp taht salonunun kapısında bekleyen muhafızlara işaret etti. Kapılar ağır ağır açılırken içerdiren gelen onlarca sesin uğultusu bekleme salonuna taşıtı.

Teyzesi salona adım atar atmaz bir haberci gelişini duyurdu: “Sareniya kraliyet hanedanı soyundan, Leydi Maya!”

Ren sırasını beklerken sağ tarafında aniden beliren bir hareket dikkatini çekti.

Bekleme salonunda kendisi ve muhafızlar dışında kimse yoktu. İçeri girer girmez duvarların aynadan yapıldığını fark etmişti. Yansımasına dönünce salondan gelen sesler yavaşça azaldı. Artık yalnızca kendi kalp atışlarını, göğsünde yankılanan o ağır vuruşları duyabiliyordu. Bir kadın ona bakıyordu. Saçları gece kadar koyu, yüzüye ay gibi parlaktı. Oda rüzgârsız olsa da kadının omuzlarındaki geniş siyah cübbe dalgalanıyordu. *Anne!*

“Majesteleri prenses Sareniya!”

Şaşkınlıkla habercinin gür sesine döndü. Yansımasına yeniden baktığında kadın gitmişti. Onun yerine solgun yanaklı, kocaman gözleri olan bir kız vardı. Yeniden kendisiydi.

Sarsılmış hâlde yansımasından uzaklaşıp salona adım attı.

Soylular bir önceki akşam, kalabalık hâlinde tahtın bulunduğu yükseltinin önünde duruyorken şimdi uzun halı kaplı geçidin iki yanına dizilmişlerdi.

Fısıltılar eşliğinde tahta doğru yürüdü. Ellerini saklamasını sağlayan kabarık kollu elbisesine minnettardı.

“Prenses.”

“Sareniya.”

Sonra biri, “Aria” dedi.

Ren, bunu söyleyen kadına baktı. Altmış yaşlarındaydı ve soğuk, gri gözleri vardı.

“Bağışlayın beni. Üzerinizdeki kıyafetle annenizi o kadar andırıyordunuz ki, bir an hayaletini gördüğümü sandım.”

Ren ürperdi, aynadaki yansımayı ve hava gemisinde gördüğü hayaleti düşündü. Neler oluyordu? Neden orada olmayan birini görüp duruyordu?

Dün gece Jaeil’a, *hayaletlerin olmadığıyla* ilgili takılmıştı. En azından fiziksel olarak var olmamaları gerekirdi ama yine de o ruhu görmüş, o sesi duymuştu...

Kadın başını eğdi. Selam verip, kalabalığın arasına doğru geri çekilirken Ren geçitten ilerlemeye devam etti.

Bir önceki akşam olduğu gibi Lord Muyeol’ün tahtta oturacağını düşünse de kenarda duruyordu. Ren yanından geçerken başını eğdi.

Başını kaldırıp tahtın bulunduğu yükseltiye baktı. Üzerinde kanatlarını açmış bir figürü simgeleyen vitray bir pencere vardı. Birden başı dönmeye başlayınca korkuluklara tutundu. Bir anı, zihnini sis gibi sardı. Tahtta oturan annesini ve camdan süzülen güneş ışığını hatırladı.

Silkinip anıyı bir kenara bırakmaya ve nefesini yeniden denetim altına almaya çalıştı. Annesinin izinden yürüdükçe bu tür olayları daha sık yaşayacağını biliyordu.

Lord Muyeol arkasından, “Prenses...” diye seslendi. “Yardıma ihtiyacınız var mı?” Sesi endişeli olmaktan öte kendini beğenmiş bir tondaydı. Sanki onun zayıflık göstereceğini önceden tahmin etmiş gibiydi.

Ren, sesini sakın bir tonda tutmaya çalışarak, “Hayır, teşekkür ederim,” dedi.

Daha fazla kesintiye uğramadan merdivenlerden çıktıktan sonra dönüp tahta oturdu. Elleriyle, sıkıca tahtın iki yanındaki kolları kavradı.

Fısıldaşmaya başlayan kalabalık, Lord Muyeol’ün ortaya hitap etmesiyle yeniden sessizliğe büründü. “Görüşmemiz gereken önemli meseleler var. İlk olarak derhâl, prensesin kişisel muhafızını seçmeliyiz. Geleneğimiz gereği bu kişi, kraliyet muhafızlarının arasından seçilecektir. Seçim yarın sabah, batı bahçelerinin dışındaki talim alanında yapılacak bir sınavla belirlenecektir.”

Ren, geçidin sağındaki grubun arasında, Lord Muyeol’ün arkasında duran Leydi Maya’yla göz göze geldi. Bu grup, sol tarafta bulunanlardan en az iki kat daha fazlaydı. Ren, bunların iki ayrı grup oldukları sonucuna vardı. Sağ tarafta teyzesiyle büyük dayısını destekleyenler, sol taraftaysa daha bağımsız düşüncedekiler vardı. Gerçek bir değişim gerçekleştirmek istiyorsa iki tarafın da desteğini almak zorundaydı.

Lord Muyeol sözlerini sürdürdü: “Prensesin hizmetkârları meselesini de görüşmemiz gerekiyor. Elbette hepsi, dokuz klanın vârisleri arasından seçilecek.” Bu sözler, sağ taraftaki grubu memnun etti. Aralarında hafif bir kıkırdama yükseldi. “Son olarak bir eş prens seçmemiz gerekiyor...”

Ren toplantısının gidişatından, özellikle de bu konudan hiç hoşlanmadı ve birden araya girdi: “Ben, çok daha *önemli* bir meseleyi konuşmak istiyorum!”

Lord Muyeol, Ren’e baktı. İfadesi oldukça soğuktu.

Prences, sarsılmayı reddederek başını kaldırdı. “Volmar’la ateşkes müzakeresi yapmak istiyorum.”

Salonda hayret dolu haykırışlar yükseldi. Lord Muyeol, bir elini kaldırarak sükûneti sağladı ve bir kaşını kaldırdı. “Öneriniz nedir?”

Ren, karşı çıkmamış olmasına şaşırarak bakakaldı. “Ben... Emin değilim,” dediği an aldığı küçümseyici bakışlar karşısında irkildi. “Yalnızca bu savaşın sona ermesini istiyorum.” Avuçlarının terlediğini hissetti. Rolüne hazırlıksız yakalanmış bir oyuncu gibi hissediyordu ki bu, gerçeğe pek de uzak sayılmazdı. Göksel perilerin kanını taşısa da kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu.

Lord Muyeol söze, “Zaten Volmar halkına karşı bir sempati beslediğinizi biliyordum,” diye başladı.

Soylulardan biri keskin bir ses tonuyla, “Bu da ne demek?” diye sordu.

Lord Muyeol’ün destekçileri arasında duran bir adam araya girip yanıtladı: “Son saldırı sırasında bir Volmar askerini kurtarıırken görülmüş.”

Bu haber büyük bir öfkeyle karşılandı. Biraz önce meraklı görünen bakışlar şimdi düşmanca ve soğuk bir hâl almıştı.

Ren, askerin Wook’u andıran yüzünü, kollarında kanlar içinde yatışını ve yaşamı için yalvarışını hatırlayarak karşı çıktı. “O sadece bir çocuktur.”

“*Askerlerimizin* hatırasına saygısızlık ediyorsunuz! Bu savaşta Volmarlıların kaç askerimizi yok ettiğinden haberiniz var mı?” diye bağırdı bir soylu.

Ren üstelemeye devam etti: “Tam da bu yüzden savaş sona ermeli. Herkesin iyiliği için!”

“Artık çok geç. Eğer daha erken dönmüş olsaydınız, bunu bilirdiniz,” diye cevap verdi aynı soylu.

Ren’in ağzı açık kaldı, tek kelime edemedi. Annesinin ölümüne tanık olmuş ve suikastçılardan kaçmıştı. Üstelik o zamanlar daha *bir çocuktuk*.

Lord Muyeol tekrar elini kaldırdı ve bir kez daha salondakileri susturdu. “Bence bu konuları konsey üyeleri özel olarak tartışmalı. Birkaç gün sonra tekrar toplanıp olası çözümleri dinleyeceğiz. Rahatsız olduğunuz başka bir konu var mı, prenses?”

Ren, öfkesini bastırmak istercesine tahtın kollarına daha da sıkı tutundu, haykırmak istiyordu. Büyük dayısının, konseyin önünde otoritesini sarsmak istediği apaçık ortadaydı. Ren’in ona bağırması, yalnızca bu amaca hizmet ederdi.

“Işık Festivali’nden bir önceki akşam,” diye başladı Ren sözlerine. Sakin kalmak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekti. “Yeraltı Dünyası’nda bir iblis saldırısı yaşandı. Oradaki halkın korunması adına neler yapıldığını bilmek istiyorum.”

İblis kelimesi, konsey üyeleri arasında güçlü bir tepkiye yol açtı. Salondan şaşkınlık nidaları ve öfke dolu bağırışlar yükseldi.

Lord Mueyol’un kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. “Olay yaşanalı haftalar oldu. Sonrasında başka vakayla da karşılaşmadık. Juwon’u şehirden kaçarken gördüğünü söyleyen tanıklar var ve afişleri de ülkenin dört bir yanına dağıtıldı. Tekrar görüldüğü anda tutuklanacak.”

Juwon. Demek laboratuvarı karşılaştığı bilim insanının adı buydu. Bileğini yakaladığı sırada adamın parmaklarının derisine gömülüşünü ve elini çektiği anda söylediği sözleri hâlâ hatırlıyordu: *Lanetliyim ben*.

“Bence araştırmalarını geliştirmeye devam ediyor,” dedi Ren. O gece Ren’den, amacını bilmediği bir sebeple bir tüp kan almayı başarmıştı. Dağdaki laboratuvarıda onu görmemiş olsa da işin içinde olduğundan adı gibi emindi. “Durdurulmazsa korkunç olaylara sebep olabilir.”

“Mithril geliştirme projesinden söz ediyorsunuz,” dedi Lord Muyeol.

Ren geri çekildi. “Bu projeden haberiniz var mı?”

“Emri ben verdim.”

Ren daha yanıt veremedi Lord Muyeol salona döndü. “Savaşı kaybediyorduk. Bu yüzden gidişatı değiştirebilecek bir çözüm yolu buldum. Projenin amacı, mithril kullanarak geliştirilmiş askerler yaratmaktır. Ne yazık ki bir felaketle sonuçlandı. Mithril enjekte edilen askerlerin çoğu bir anda hayatını kaybetti. Hayatta kalan az sayıdaki askerlerse dönüşüme uğradı ve kanları maviye döndü. Tüm akıl yetilerini kaybedip iblislere, *yaratıklara* dönüştüler.

Lord Muyeol bakışlarını yeniden Ren’e çevirince kızın içi ürperdi. “Bir zamanlar insan olsalar da onlar artık iğrenç birer yaratıktan başka bir şey değiller. Eğer herhangi birinin hayatta kaldığı tespit edilirse, derhâl ve istisnasız yok edilecekler.”

Toplantının bitiminde Ren, bitap düşmüştü. Soylular, bir tarafta hâlâ süren bir savaş varken önemsiz sayılabilecek pek çok konuda uzun uzun kafa yormuştu. Duvar’ın dışında kurulan göçmen kamplarının ya da dış bölgelerdeki hastalıklı mahsullerin artmasından söz etmek istememiş, bunların Yeraltı Dünyası’na ait meseleler olduğunu iddia etmişlerdi. Büyük dayısı konuşmayı öyle bir yönlendirmişti ki sonunda alınan her

karar *onun istediği gibi* olmuştu. Ren ise buna gittikçe artan bir üzüntüyle tanık olmaktan öteye geçememişti.

Hiç değilse Leydi Maya sözünü tutmuş, Ren'i Tanrıça Tapınağı'na götürmek üzere bir kişiyi görevlendirmişti. Tapınağın geniş avlusuna girince onu derin bir sessizlik karşıladı. Taht salonundaki uyumsuz gürültünün ardından burası, âdeta huzurlu bir vahaydı. Uzun ve dökümlü cübbeler giymiş rahip adayları mermer zeminde ağır adımlarla yürüyordu. Ren, ana bölümün koridorundan geçerken yüksek kemerli tavana göz gezdirdi. Tapınağın ön kısmında dua edilen sunak vardı ve orada ilk göksel perinin heykeli yükseliyordu.

Tanrıça olan o perinin, Ren'in kendi atası olduğunu bilmek tuhaftı. Heykeltıraş onu, yüzü yumuşak hatları olan genç bir kadın olarak betimlemişti. Gözleri yere bakıyordu ve elleri birbirine kenetlenmişti. Beyaz kanatları açık değildi, pelerin gibi bedeninin etrafına dolanmıştı.

Yumuşak bir hışırtı dikkatini çekti, başka bir odadan bir rahibe çıktı. Yaklaşıp abartılı bir reveransla Ren'i selamladı. "Varlığınızla bizi onurlandırdınız, prenses. Başrahibe sizi bekliyor." Kadın, Ren'e az önce çıktığı odayı işaret etti. "Lütfen beni takip edin."

Prensese, rahibeyi takip etmeden önce muhafızına bakıp ana salonda beklemesini işaret etti. Kadın, Ren'i önce küçük, ardından daha geniş bir avludan geçirdi. Ardından karanlığa uzanan tek bir merdivenin bulunduğu taş binaya girdi. On basamak indikten sonra, aşağıdan hafif bir ışık süzölmeye başladı. Bu ışık, fenerlerden yayılan sıcak parıltıya benzemiyordu. Daha soğuk bir ışıltısı vardı ve merdiven, geniş bir yeraltı mağarasına açılıyordu.

Önünde bir bahçe uzanıyordu. Düzensiz bir sıra hâlindeki büyük, kabarık lahanalar, şalgamların ve yemyeşil salatalıkların yanında yetişiyordu. Işık, toprağa gömülü taşlardan

yayıliyordu. Mavimsi bir tonu vardı ve sanki taşın yüzeyindeki mavi mineral damlalardan yayılıyormuş gibi görünüyordu. Ren büyülenmiş hâlde taşa doğru yaklaşıp yavaşça ona doğru uzandı.

Sebzelerin arasında çömelmiş duran bir kadın başını kaldırdı. “Mithril. Çok güzel, değil mi?”

Ren elini hemen geri çekti. “Zehirli değil mi o?”

Kadın, “Evet, zehirli, ” deyince Ren irkildi. “Ancak her zaman değil. Doğal hâlindeyken hiçbir zararı yoktur. Orada bulunması sayesinde bitkilerin büyümesini sağlıyor. Size hiçbir zararı dokunmaz.” Eldivenli elini uzatıp taşı okşadı, ardından elini geri çekerek ayağa kalktı.

Başrahibe orta boyluydu, pantolon giymişti ve bahçe eldivenlerini dirseklerine kadar çekmişti. “Mithril kendi hâline bırakıldığında zehirli değildir. *Vücuda girdiğinde* bu tür etkiler göstermeye başlar.” Ren yavaşça başını salladı. Madenleri ziyaret ettiğinde etrafı mithrille çevrili olmasına rağmen kendini hasta hissetmediğini anımsadı.

Başrahibeyi takip eden Ren, havanın sıcak ve yoğun olduğu başka bir odaya girdi. Odanın ortasında bir havuz vardı ve yüzeyinden ağır ağır buhar halkaları yükseliyordu. Havuzun etrafını çevreleyen büyük kayalardan birinin üzerine beyaz bir elbise serilmişti.

“Bu gibi yerler kutsaldır,” diyen başrahibenin sesi odada yankılandı. “Atalarınız buraya gelir, ruhlarını arındırır ve bilgelik arardı. Umarım siz de burada aklınızdaki sorulara yanıt bulabilirsiniz.”

Rahibe eğilip selam verdikten sonra Ren’i odada yalnız bıraktı.

Ren, hızla üstünü değiştirip suya daldı. Havuz derin değildi, dizlerinin üstüne çöktü ve boynuna kadar suya girdi. Sıcak

su kaslarını gevşettikçe, sırtüstü uzanıp gözlerini kapattı. Ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Teyze'nin tüm uğraşlarına rağmen meditasyonda hiç başarılı olamamıştı. Küçük Dayı'yla ona, eğitimlerinin bir parçası olarak bir görev verildiğinde asla yerlerinde duramazlardı. Teyze geri döndüğünde, onları hep ya çimenlerde güreşirken ya da kim ağacın en yüksek dalına tırmanacak diye yarışırken bulurdu.

Ren, derin bir iç çekerek gözlerini açtı.

Artık o odada değildi.

Ani bir hareketle doğruldu, kalbi deli gibi atıyordu. Uzun otlar iki yanında salınıyor, ayaklarını gıdıklıyordu. Dizlerini kendine doğru çekip ayağa kalkarken etrafına baktı ve ağzı açık kaldı. Bir esinti yüzüne düşen saç tellerini geriye savurdu. Bir çayırdıydı.

Burayı tanıyordu, daha önce defalarca gelmişti. Gölette her zaman en az iki ördek yüzerdi, doğu kıyısına kıvrılarak akan küçük bir nehir ve bir de zelkova ağacı...

Fakat ağaç yoktu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ren, o ağacı ilk kez beş yaşındayken keşfetmişti ve *kendini bildi bileli* oradaydı.

Sağ tarafında bir hareketlilik dikkatini çekti, küçük bir kız nehre doğru yürüyordu. Su, dizlerine kadar çıkmıştı. Ense hizasından kesilmiş saçları sanki Ren gelmeden çok önce suya girmiş gibi ıslaktı.

“Rina! Çabuk geri gel, çok tehlikeli!”

Ren sesin geldiği yöne döndü, göletin kenarındaki bir kayanın üzerinde yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadın da Ren'i fark etmiş olacak ki, “Ah, merhaba,” dedi.

Ren olup biteni hızla anlamaya çalışıyordu. “Burası neresi?” diye sordu. Kış mevsimine de benzemiyordu, aksine yaz gibiydi. “Hangi zamandayım?”

“Bu ne saçma soru. Rina, beni niye dinlemiyorsun? Hemen çık oradan!”

Kız nehirden çıkıp çimenlerin arasından ağır adımlarla onlara doğru yürüdü. Rina yaklaşırken Ren onun güzelliğinin farkına vardı. Kahverengi yüzü güneşten bronzlaşmış ve yanakları pembeleşmişti ama suratı...

“Sen bir göksel perisin,” dedi Ren bir anda. Bunu, havuza daldıktan sonra kendini bu çayırda bulmasından ve kızın adından çıkarmıştı. “Rina, Sarenia’nın kısaltılmış hâli, değil mi?”

Kız onu duymazlıktan geldi ve oturup çizmelerini çıkardı. Birini ters çevirince içinden küçük bir balık düştü. Balığı kuyruğundan tutup nehre attı.

Yaşlı kadın, “Torunumun davranışını mazur gör, iyi yetiştirilmedi,” dedi.

Rina, “Beni *sen* büyüttün,” diye cevap verdi.

Ren başını hızla kaldırıp kadına baktı. Bu, *onun da* bir göksel peri olduğu anlamına gelirdi.

Ren, perilerin güçlerine dair kanıtlar bulmayı ummuştu. Kaynağın kendisinden öğrenilebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Ren, “Adınız nedir?” diye sordu.

“Bana *büyükanne* diyebilirsin.”

“Ben Ren. Sanırım siz, benim atalarımıdansınız.” Derin bir nefes aldı. “Buraya sizden bir şeyler öğrenmeye geldim.”

“Öyle mi?” Büyükanne başını kaldırdı. “Duydun mu, Rina? Benden bir şeyler öğrenmek istiyormuş. Bu bilge kadının sözlerini dinlesen iyi edersin.”

Rina burnunu kırıştırdı.

Ren kıza şöyle bir baktı ve “Sanırım o da benim atalarım-
dan biri,” diye sesli düşündü. “Belki de ikinizden de öğrenebi-
leceğim bir şeyler vardır.”

Büyükanne dizine vurarak güldü. “Rina sana ne öğretebilir
ki? Daha dokuz yaşında!”

Ren kaşlarını çattı. “Anlayamıyorum.” Rina burada dokuz
yaşında görünse de eğer Ren’in atalarından biriye, büyümüş
ve kendi kızı olmuş olmalıydı. Aksi takdirde Ren de olamazdı.

Büyükanne elini çayıra doğru uzattı. “Burası Atalar Âlemi,
biz buraya böyle deriz. Rina burada küçücük bir kız, geleceğini
henüz bilmiyor.”

“Anlıyorum...” dedi Ren yavaşça. “Peki o hâlde neden bu-
rada?”

Rina araya girdi: “Sizi duyduğumun farkında mısınız?”
Çizmelerindeki suyu tamamen boşaltmış ve bağdaş kurarak
çimenlerin üstüne oturmuştu.

“Büyükannemin sana ne öğretmesini istiyorsun ki?”

“Büyü.”

“Ah!” Büyükanne kaşlarını çattı. “Ne yazık ki bende zerre
kadar yok.”

Ren’in kalbi sıkıştı ve çayıra yeniden göz gezdirdi. “Bura-
dan nasıl çıkabilirim?”

“Nasıl işlediğini ben de bilmiyorum. Belki de önce bunun
nasıl yapılacağını öğrenmen gerekiyordu,” diye yanıtladı bü-
yükanne. Ardından Ren’e dikkatle baktı. “Büyüm yok ama
yine de sana bir şeyler öğretebilirim.

“Nehrin öte yakasında bir dut ağacı var. Bana bir sepet dol-
durup getir.”

Ren iç çekti fakat zaten tapınağa geri dönemiyordu. Nehre
yaklaşıp ayaklarını buz gibi suya daldırdı ve karşıya yüzmeye

başladı. Akıntı neredeyse direnemeyeceği kadar güçlüydü. Yanında sepet olmadığından dutları eteğinin içine doldurdu. Bir eliyle eteğini tutarken diğeriyle yüzerek yeniden karşıya geçti. Geri döndüğünde sıırıslıkla olmuştı ve üşüyordu.

Büyükanne ve Rina dutları yediler. Sonra büyükanne, Rina'yı sırtına alıp çayırda on tur atmasını istedi.

Tur atmayı bitirdiğinde Ren yorgunluktan yere serildi; Rina da yanına, çimenlerin üstüne yattı.

Ren homurdandı. "Belki öyle görünmüyordumdur ama ben bu tür işlere alışkınım. Teyzem bana benzer bir eğitim verdi."

Büyükanne, "Teyzen bilge bir kadınmış," dedi. "Elbette öyle olacak. Sonuçta o da benim soyumdan geliyor."

"Hayır, ben evlatlık alındım."

Büyükanne, sanki Ren'in ikinci başı çıkmış gibi ona bakakaldı.

Rina, Ren'e dönerek hemen sordu: "Annenin başına ne geldi ki?"

"Uzun hikâye ama Yüzen Dünya ona ihanet etti. Bu ihanet yüzünden on yıl boyunca saklanmak zorunda kaldım. Şimdi geri dönmüş olsam da korkunç bir savaş var ve topraklara iblis biçiminde bir karanlık yayılıyor."

Büyükanne, yumuşak bir sesle karşılık verdi: "Bu kulağa oldukça ciddi gelse de bizi ilgilendirmiyor, değil mi?"

Ren kaşlarını çatarken Rina, dizlerini göğsüne çekti.

Prenses, Rina'nın boyunda taşlardan bir kule ve Büyükanne'nin oturması için çimlerden bir minder yapmak gibi kalan görevlerini de bitirdiğinde akşam olmuş, neredeyse tüm gücü tükenmişti. Sonunda yüksek sesle, "Bunların bana nasıl bir faydası olduğunu anlayamıyorum!" diye yakındı.

Büyükanne azarlayarak yanıtladı: “Değişim bir gecede olmaz ancak disiplin ve sıkı çalışmayla güçlenebilirsin. Hem iblislerle savaşmak istiyorsan, güçlü olman *şart*.”

“Elbette ama bunun *büyüyle* ne ilgisi var ki?”

“Bunu hâlâ çözemediysen demek ki hâlâ hiçbir şey öğrenmemişsin, değil mi?”

Ren, bir an için öfkesini bastırmayıp haykırmak istedi ve sert bir sesle konuşmaya başladı: “Senin hiç büyüün olmamış. Bu yüzden böyle bir sorumluluğu taşımanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın!”

Öfke dolu sözlerinden sonra kısa bir sessizlik yaşandı. Ardından büyükanne sessizce, “Sanırım Ren’in artık geri dönme vakti geldi,” dedi. Rina da başını sallayarak onu onayladı.

Ren’in içi burkuldu. “Bir dakika, öyle demek istemedim...”

Bir anda kendini suyun altında buldu. Önce çırpınarak dengesini sağlamaya çalıştı, ardından yüzeye ulaşip derin derin nefes aldı.

Etrafındaki mağaranın duvarlarında mithril parlıyordu. Yeniden Tanrıça Tapınağı’nın altındaydı.

REN

Yüzen Dünya

Batı Bahçeleri, Eğitim Alanı

Ren, ertesi sabah berbat bir ruh hâliyle uyandı. Atalar Âlemi'nde zaman daha yavaş akıyor olsa da talimin fiziksel etkilerini hâlâ hissediyordu. Saraya yorgun dönmüştü ve vücudu inanılmaz derecede ağrıyordu. Başhizmetçi Eun kapısına gelip de muhafızını seçeceği sınavın yakında başlayacağını haber verinceye kadar yataktan kalkamadı.

Göksel sarayın dışındaki ana avluda onu, Küçük Dayı karşıladı.

“Çok güzel görünüyorsun,” diye başladı söze Wook ama Ren ona ters bir bakış atınca sustu. “Ya da görünmüyorsun.”

Ren derin bir iç çekti. “Sen de fena değilsin.” Wook’un ipekten giysileri ve zarif şapkasıyla oldukça yakışıklı ve olgun görüldüğünü daha önce de fark etmişti. Yine de bu bile alnındaki bandanadan dışarı çıkan o asi buklelerini dizginlemeye yetmemişti. “Asil beyefendi hayatı sana yaramış.”

“Aslında pek sayılmaz.” Utanmış bir hâlde ensesini kaşısa da dudaklarına yerleşen ufak gülümsemeyi gizleyemedi. “Sadece iyi bir oyuncuyum.” Wook’un gülümsemesi, Ren’i dikkatle izlerken yavaşça soldu. “Gözlerinin altı morarmış, uyuyamıyor musun?”

Ren, yüzünü yana çevirdi. “İyyim ben.” Wook’un onun için kaygılanmasını istemiyordu. Yeniden, tıpkı küçükken gördüğü gibi, karanlık bir ormanda onu kovalayan iblislerin olduğu kâbuslar görmeye başladığını öğrenirse endişeleneceğini biliyordu. Bir de annesinin hayaletinin peşinde olmasından korktuğunu.

Sınav, saray muhafızları görevde olmadığı bir sırada batı bahçelerindeki talim alanında yapılacaktı. Ren oraya varıp da kalabalığı görünce endişelendi. Çimenlik alanın karşısında büyük, kırmızı çadırlar kurulmuştu.

İpek yastıklara yayılmış soylular çadırların altında gruplar hâlinde oturuyordu. Önlerindeki masalar parlak şekerlemeler, çiçekler ve yıldız şeklinde kesilmiş sulu meyvelerle dolup taşıyor; onlar da bu ikramların keyfini çıkarıyordu.

Ren’in gelişiyle birlikte, alana bir kıpırtı yayıldı. Sınavı izleyeceği örtülü platforma doğru ilerlerken üstünde yüzlerce bakışın ağırlığını hissedebiliyordu.

Katılan muhafızlar da onu fark etti ve başlarını eğerek prensesi selamladılar.

Kalabalığın arasında Sunho’yu arasa da henüz orada değildi. En azından henüz alana çıkmamıştı. Dakikalar geçtikçe kışlayı çevreleyen ormanlık alandan daha fazla muhafız geliyordu.

Midesinde bir kıpırtı hissetse de gerginlikten kaynaklandığını düşündü. Teyzesiyle konuşurken kendinden emin görünmüştü ama aslında neyle karşılaşacağından hiç haberi yoktu.

Sunho'nun başarılı olması *gerekiyordu*. Çünkü ancak o zaman kimse neden yanında olduğunu sorgulayamazdı.

Ren, bir günden yalnızca biraz daha fazla bir süredir onu göremese de çok özlediğini fark etti. Acaba o da aynı duyguları taşıyor muydu?

Güçlü görünümlü bir delikanlı, hedefin tam ortasına peş peşe ok atarken çevresinde bir kalabalık toplanmış, hayranlıkla onu izliyordu.

Wook, Ren'in bakışlarını takip etti. "Bu Jinok, Leydi Maya'nın kocasının yeğeniymiş. Saraydaki herkes onun kazanacağını düşünüyor."

Ren, kaslı duruşu ve sert bakışlarıyla tam bir savaşçıya benzeyen delikanlıya bakarken dudaklarını ısırıldı.

Sonra kaşlarını çatarak Wook'a döndü. "Sen bunu nereden biliyorsun?" Wook da bu sınavdan en fazla onun kadar, hatta muhtemelen daha kısa süredir haberdardı.

Wook homurdandı. "Dün sen tapınakta keyif çatarken ben, işe yarayabilecek bilgiler topluyordum. Oyun masalarındaki soylulara göre dikkat edilmesi gereken ikinci kişi, Hwani adındaki muhafızmış."

Ren içten içe etkilense de çıkıştı: "*Kumar* mı oynuyordun sen?"

"Birine içki ısmarlamak, onu konuşturmanın en iyi yoludur." Wook ardından gülümseyip ekledi: "Bir de tüm paralarını almak için elbette."

Yakında alaycı bir ses yankılandı: "Bir dahaki sefere paraya ihtiyacım olursa bunu aklımda tutmam gerekecek."

Wook irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük çadırlardan birinden çıkan Jaeil, hemen arkalarında duruyordu. Ren, eski dostunun iki gece öncesine göre çok daha iyi görüldüğünü fark edince rahatladı. Kendiyle ilgilenmişti; sakal tıraşı

olmuş, koyu renk saçlarını kısaltıp taramıştı. Diğer soyluların aksine şapka takmamıştı. Yüz hatları, kış güneşinin altında belirgin bir keskinlikle ortaya çıkıyordu.

Şimdi karşısında duran sert bakışlı savaşçıyı, bir zamanlar tanıdığı o sessiz ve kitaplara sevdalı çocukla bağdaştırmakta güçlük çekiyordu.

“Kolun nasıl?” diye sordu. Büyüsünün ne kadar işe yaradığını kontrol etmek istediğinden, içgüdüsel olarak elini kaldırmıştı. Göz ucuyla bakınca çadırın girişinde oturan soyluların bu hareketine güldüğünü gördü.

Dikkatini yeniden Jaeil’a verince hiç kıpırdamadığını fark etti. Sanki Ren’in ne yapacağını merak ederek öylece kalakalmıştı. “Sayende eskisi gibi sapaşğlam oldu.”

Ren boğazını temizleyip elini geri çekti. “Bu dayım Wook. Sana daha önce bahsetmişim. Wook, bu da Jaeil.”

Kız, Wook’un her zamanki gibi esprili bir şey söylemesini beklese de dayısı bu kez sessiz kalmıştı. Ona bakınca yanaklarının kızardığını gördü. Jaeil’ın duyduklarından dolayı utandığını fark edip gülümsedi.

“Sınav esnasında çizgilerin gerisinde dur,” diye Ren’i uyardı Jaeil ve sonra kısa bir an için Wook’a döndü. Ardından gözlerini yeniden Ren’e çevirdi. “Etrafta birçok ok uçuşacak. Rüzgârda tehlikeli olabilir.”

Ren gülümsedi. “Çok büyük sorun yaratacağını sanmıyorum.”

Jaeil’ın ifadesi yumuşadı, muhtemelen rüzgârı kullanarak elindeki zehir dolu kadehi nasıl devirdiğini hatırlamıştı. Çabucak bir selam verip, adımlarını hızlandırarak diğer çadırlara yöneldi.

“Uzun zamandır sormak istediğim bir şey var.” Wook, ceketinin kolunu çekiştirdi. “Yüzbaşayı nereden tanıyorsun?”

Ren, kısa bir süre konuşmuş olsalar da az önce çocukluğunda en çok değer verdiği iki kişinin tanıştığını fark etti. Yüzen Dünya'dan ayrıldıktan sonra Jaeil aklından uçup gitmiş, Wook'a ondan hiç söz etmemişti.

Şimdi bu yüzden kendini suçlu hissediyordu. Jaeil her ne kadar kendisini unutmamasını istese de Ren, onu unutmuştu ancak bunu bilerek yapmamıştı. Geçmişine dair *her şeyi* zihninin en karanlık köşelerine itmiş olmasından kaynaklanmıştı.

“Çocukluk arkadaşımdı.” Bu cümle elbette Jaeil'in, kendisi için ne ifade ettiğini anlatmaya yetmiyordu. Jaeil, tıpkı Ren'in de onun için olduğu gibi prensesin yoldaşı ve tek tesellisiydi. Birbirlerinden başka kimseleri yoktu.

“Ah,” diye mırıldandı Wook. Ren derin bir nefes verdi. Dayısının kendisini anlaması, rahatlamasını sağlamıştı ki Wook devam etti: “Yani sana âşık.”

“Ne? *Hayır! Ben çocukluk arkadaşı* derken onu *kastetmedim.*” Biri duymuş olabilir mi diye etrafına bakındı. Neyse ki herkes sınava hazırlanan muhafızlara odaklanmış görünüyordu.

“İyi de bu, her zaman o anlama gelmez mi?” Wook'un sesi alaycı olsa da gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

Ren, ona ne demek istediğini sormaya bile fırsat bulamadan yeni bir muhafız birliğinin gelişi dikkatini dağıttı. Sunho'yu aralarında hemen fark etti. Damarlarında sıcak bir his yayıldı, sırtında kanatlarının hafifçe kıpırdandığını hissetti ancak ortaya çıkmamışlardı.

Tag'in bol gelen kıyafetlerini çıkarmış, yerine gümüş ve kızıl renklerden oluşan muhafız üniforması giymişti. Bu arzu neredeyse dayanılmaz olsa da Ren, alanı uçarak geçip ona gitme isteğine karşı koydu. O sırada, bir kızın Sunho'nun yanında yürüdüğünü fark etti. Kendileriyle yaşıt sayılabilirdi ve çok güzeldi. Kızıl, kahverengi saçları örgülerden oluşan bir taç gibi toplanmıştı. Sunho güldü, kız herhâlde komik bir şey söylemiş

olmalıydı. O tatlı gülüşün sesi, mesafeyi aşıp Ren'in kulaklarına kadar geldi.

Ren, göğsüne bir darbe almış gibi hissetti. Bu his hiç beklemediği bir anda geldiği için neredeyse geriye sendeleyecekti.

Wook, Ren'in omzundan tutup uyardı. "Yerine geçmen gerek, birazdan başlayacak."

Bakışlarını Sunho'dan güçlkle ayıran Ren, Wook'un kendini platforma yönlendirmesine izin verdi ve kalbini yatıştır-maya çalıştı. Aslında bunda üzülecek, *kıskanacak* hiçbir şey yoktu. Hatta Sunho'nun arkadaş edinmiş olmasına sevinmesi gerekirdi. Başkalarının da ona yakınlık duyması son derece doğaldı. Sunho doğası gereği nazikti, gülümsediğinde karşısındaki kişi bir armağan almış gibi hissederdi. Bunu en iyi kendi biliyordu.

Platforma yaklaşırken, sınav boyunca teyzesiyle büyük dayısının arasında oturması gerektiğini görünce iç çekmemek için kendini zor tuttu. Küçük Dayı, çadıra girip soyluların arasına karışmadan önce ona anlayış dolu bir gülümseme sunarken Ren, basamakları çıkıp yerine oturdu.

Muhafızlar, alanda düzgün sıralar hâlinde dizilmişti. Sunho, onun bulunduğu yöne dönük olsa da bir kez bile başını kaldırıp platforma bakmamıştı.

Hâlbuki burada olduğunu adı gibi *biliyor olmalıydı*. Kimi açıkça gözlerini diyor, kimiye gizlemeye çalışıyordu ama herkesin gözü prenesteydi. Ren, Sunho geldiğinden beri gözlerini ondan alamıyordu. Peki, onun için kendisini görmezlikten gelmek nasıl bu kadar kolaydı? Sunho'ya karşı hisleri onu tüketiyordu, duyguları açık yaralar gibiydi ama Sunho hiç etkilenmiyor gibi görünüyordu.

"Prensesim..." diye seslendi Lord Muyeol. "Sizi layıkıyla selamlayamadığımdan dolayı bağışlayın. General Iljin'in yük-selişinden kısa süre sonra çekilip işleri kızıma bırakmıştım.

Şimdi, general görevden alındığına göre dönüp ikinize de rehberlik etmek bana düşüyor.”

“Vereceğin her bilgece öğüte minnettarım, büyük dayı.” Lord Muyeol, bu cevabı duyunca memnun bir ifadeyle gülmüştü. “Ancak belki de bugünün meselelerine dair teyzemin daha çok ilgisi ve bilgisi vardır.”

Lord gözlerini kıstı. Ren, teyzesine dönünce son derece ifadesiz bir yüzle karşılaştı ama dudakları hafifçe büzülmüştü.

Prensese, bakışlarını yeniden alana çevirip Sunho’yu aradı ve biraz ileride çimenlerin üstünde diz çökmüş hâlde buldu.

Kalbi, üzerine bir hastalık gibi çöken duygularla hızla çarpmaya, nefesi kesilmeye başladı. Onu asıl şaşırtansa, tepkisinin bu kadar güçlü olmasıydı. Sunho için daha önce de endişelenmiş, onu daha önce de çok fazla özlemişti ama bu farklıydı. Bu duygu çok daha güçlüydü. Ne değişmişti?

Sunho yavaşça başını kaldırıp alana çıktığından beri ilk kez Ren’e baktı. Sanki dünya bir anda yok olmuştu. Ren, Sunho dışında kimseyi görmüyordu.

Göksel peri, oduncunun yüzünü ilk gördüğünde, bakışlarının sıcaklığını ilk hissettiğinde böyle mi hissetmişti? Eğer öyleyse, o anda neden gökyüzünden vazgeçtiğini anlayabiliyordum.

Senin uğruna sevgilim, Cennet’ten bile vazgeçerdim.

Bakışlarını ilk kaçıran Ren oldu. Sandalyesinin kollarını tutarken avuçları ter içinde kalmıştı.

Mühim olan sadece Ren’e bakmış olması değil, Sunho’nun ona *nasıl* baktığıydı. Sanki en başından beri Ren’in farkındaymış gibi, sanki bu alanda hatta Yüzen Dünya’da Ren’i ondan daha derinden hissedebilen kimse yokmuş gibi...

Görevli, sesi tüm alanda duyulsun diye bağırdı: “Kraliyet muhafızlığı sınavı başlasın!”

SUNHO

Yüzen Dünya

Batı Bahçeleri, Eğitim Alanı

Sunho, bir elini toprağa gömerken diğer elini göğsüne götürdü. İblis, Jinok’la dövüştüğünden beri sessiz olsa da şimdi içinde kıvranıyor, dışarı çıkmak için can atıyordu.

“Sunho...” Kolunda hafif bir dokunuş hissetti. Başını çevirince Hwani’nin yanında çömeldiğini gördü.

Jinok’la dövüştükten sonra hızla uzaklaşırken Hwani ve Chulsoo peşine düşmüş, Jinok’un bunu hak ettiğini söyleyip durmuşlardı. Onu düşünmeden aralarına almışlardı ve Sunho bu yüzden onlara minnettardı. “Bir şey mi oldu?” diye sordu Hwani.

Sunho başını iki yana salladı. Düşünceleri bir saat önceye döndü. Hwani, Chulsoo ve birkaç kişiyle eğitim alanına gelmiş, ısındıktan sonra gölgeye çekilmişlerdi.

Chulsoo onlara hikâye anlatırken Sunho'nun tüyleri diken diken olmuştu. Ren yakındaydı. Onu hissedenin kendisi değil, İblis olduğunu anladı. *Bu*, ne anlama geliyordu?

"Sıraya girmeliyiz, sınav başlamak üzere," dedi Hwani.

Sunho ayağa kalktı, gözlerini Ren'in olduğu tarafa çevir-memeye özen gösterdi. Zaten nerede olduğunu anlaması için bakmasına da gerek yoktu. Göz göze geldikleri an kızın kalp atışlarının hızlandığını bile hissedebiliyordu.

Sersemlemiş bir hâlde Hwani'nin peşinden gitti, alanda oluşan iki sıradan birinde onun arkasında yerini aldı. Lider-leri olan gümüş saçlı kadın, kuralları onlara bir önceki akşam açıklamıştı.

Sınav iki bölümden oluşacaktı; önce okçuluk sınavı gerçek-leştirilecek, sonra adayların seçtiği silahlarla düello yapılaca-ktı. Her aşamanın sonunda iki kategoriden, en fazla otuz puan olmak üzere puanlar verilecek ve sonunda prensesin muhafızı seçilecekti.

İki grup, kırk adım ilerideki hedeflere doğru paralel sırala-ra girdi. Her seferinde ikişer kişi atış yapacak, turların sonunda hedefler biraz daha uzağa taşınacaktı. Son turdaysa yüz adım uzağa yerleştirileceklerdi.

"İyi şanslar ama o yayla işin zor," dedi Hwani. Sunho, hâlâ cephanelikten aldığı eğitim yayını kullanıyordu.

Hwani çizgiye adım attı, yayını kaldırırken sırtı dimdikti. Yay çekti, dudakları hafifçe aralandı ve oku fırlattı. Sunho, okun hedefine giderken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Hemen sonra ok, hedefin tam merkezine saplandı.

Görevli bayrağını kaldırdı, sesi uzaklarda yankılandı. "On puan!"

Soylular büyük bir coşkuyla alkışladı. Hwani arkasını dönüp, Ren'in bulunduğu yöne doğru hareketlenerek selam verdi ve sonra sıranın arkasına geçti.

Sunho'nun önündeki okçular sırayla atışlarını yaptı.

"Dokuz puan!"

"Altı puan!"

"Dokuz puan!"

Sunho beyaz çizgiye adım attı.

Okunu yayına yerleştirirken kalabalığın arasından bir ses yükseldi.

Birinin, "O yayla bu mesafeye nasıl ok atacak ki?" diye sorduğunu duydu.

Derin bir nefes aldı. Yay, diğer muhafızların yaylarının neredeyse yarısı kadardı ve alan rüzgârlıydı. Düz bir atış yapmak neredeyse imkânsızdı. Yay hafifçe yukarı kaldırdı, kirişini geriye doğru çekti ve fırlattı. Ok, bir uçurtma misali yukarı doğru kavislendi, sonra yavaşça hedefe doğru alçaldı ve merkezin hemen yanına saplandı.

Görevli, bayrağını havaya kaldırarak bağırdı: "On puan!"

Chulsoo diğer sıradan seslendi: "Şanslı serseri!"

Görevliler, hedefleri geri taşıdı. Artık yetmiş adım mesafedeydiler.

Hwani, "Bu inanılmazdı," dedi. Sunho ise utanarak başının arkasını kaşıdı.

Elini indirirken bir çift gözün üzerinde olduğunu fark etti.

Jaeil. Kaşlarını çatmış, alanın kenarından onu izliyordu. Ren'i, biraz önce onunla birlikteyken görmüştü. İblis, tıpkı daha önce olduğu gibi içinde kıvrılan bir alevmiş gibi kıpırdandı.

Gözlerini kapatıp nefesini yatıştırmaya odaklandı.

“Sunho!” Hwani’nin yüzü endişeyle gerilmişti. “İyi misin? Sıra sende.”

Başını sallayıp çizgiye adım attı. Yayın kirişini yeniden çekerken zihninde bir ses fısıldadı:

Sevdiğimiz kişileri ararız ama bir iblisin yüreğindeki sevgi, nefretten farksızdır. İşte bu yüzden, en çok sevdiklerimizi yok etmeye çalışırız.

Bu, Junho’nun sesiydi.

Sunho anlayamıyordu. Abisinin sesiydi ama o ölmüştü. Onu kendi elleriyle öldürmüş, dahası bu sözleri Sunho’ya hiç söylememişti.

Oku bıraktı. Yedi puanlık dairenin dışına saplanan ok tok bir ses çıkardı.

“Altı puan!”

Görevliler son tur için hedefleri hazırlarken Sunho sıradan çıktı ve sendeleyerek en yakındaki çadıra gitti.

Az önce ne olmuştu? O ses, o sözler... Yoksa bu İblis’in bir oyunu muydu? Masadaki suyu alıp yüzüne serpti.

Duyuları keskinleşti, Ren’in birkaç saniye sonra çadıra gireceğini o an anladı.

“Sunho, neler oluyor? Sen... Neyin var?”

Ren’in varlığı Sunho’nun tüm benliğini sarstı. İblis serbest kalmak istercesine yüzeye tırmanıyor, içinden kurtulmaya çalışıyordu.

Zihninde, İblis olduğu zamana dair bir anı canlandı. Amaçsızca uçmuş, anıların ve girdabın içinde kaybolmuştu. Ruhunu çağıran o sarsıntı olmasa sonsuza dek o hâlde kalacaktı. Kalbine bağlanmış bir Işık şeridi gibi onu doğuya doğru çekmişti.

Anı bir anda dağıldı, nefesi kesilmişti. Başı zonkluyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Sevdiğimiz kişileri ararız ama bir iblisin yüreğindeki sevgi, nefretten farksızdır. İşte bu yüzden, en çok sevdiklerimizi yok etmeye çalışırız.

Komutanın gemisinde Ren'i aramıştı. İblis, ona duyduğu hisler ve derin özlemi yüzünden kızı arıyordu.

İblis'i cezbeden Sunho'nun öfkesi, korkusu ve acısı gibi karanlık yanları değildi. Onu çeken Ren'di.

Buradan çıkmalıydı, hemen uzaklaşmalıydı. *Ren'den uzağa gitmeliydi.*

"Bir şeyim yok." Sesini sabit tutmakta zorlanıyordu. "Sadece kötü bir atış yaptım." İstemsizce titredi ve ardından kesik kesik nefes aldı. "Böylesi daha iyi, Hwani güçlü bir savaşçı. O, seni koruyabilir."

Hwani ve Chulsoo'yla yalnızca birkaç saat birlikte vakit geçirmişti. Ancak onların Heetae ile Rohoon gibi, iyi yürekli ve güvenilir insanlar olduklarını hissediyordu.

Hwani, Ren'i korurdu. Onu, zarar verebilecek herkesten, hatta *kendinden bile* uzak tutabilirdi.

"Anlamıyorum." Ren ona doğru bir adım attı. "Bu da ne demek?" Elini uzattı.

"Yapma."

"En yüksek puanı Hwani *değil*," Sunho, onun canını yaktığını Ren elini geri çekince anlayabildi. "Jinok aldı."

Sunho kalbi duracak gibi hissetti. "Jinok mu?"

Çadırın kapısı savrularak açıldı ve Wook içeri daldı. "Ren, acele et! Üçüncü tur başlayacak ama sen olmadan başlatamıyorlar."

Ren, daha söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünse de Wook aceleyle sözlerini sürdürdü: “Buraya girdiğini Lord Muyeol gördü.” Ren’in yüzü, bu sözle birden solgunlaştı.

Ren, çadırdan çıkan Wook’un peşine düşse de gitmeden önce son bir kez dönüp Sunho’ya baktı. Kızın yüzündeki belirsiz ifadeyi görünce delikanlının yüreği sızladı.

Sunho sendeleyerek çadırın diğer tarafından çıktı. Gözleri hemen renkli bayrakların asılı olduğu yarışmacıları simgeleyen skor tahtasına kaydı. İblis’le uğraşırken Jinok’un yirmi puan aldığını fark edememişti. Hwani’nin bayrağını aradı ve onun, on dokuz puanla ikinci sırada yer aldığını gördü.

Düello bölümünde Jinok’un puan kaybetmesi mümkündü elbette fakat yakın dövüşte oldukça iyiydi.

Görevliler hedefleri yüz adım uzağa taşımışlardı.

Hwani beyaz çizgiye bastı. Kirişi bıraktı ve ok havada titreyerek hedefe doğru gidip on puanlık halkanın hemen dışına saplandı.

Görevli, “Dokuz puan!” diye bağırdı.

Sunho, diğer sıradaki Jinok’un alaycı bir gülümsemeyle yayını hazırladığını gördü. Sunho ile birlikte en son atışları yapacaklardı.

Sunho, son okunu yayına yerleştirdi.

Omuzlarını gevşetip hedefe odaklandı ve yayı sonuna kadar gerdi.

Ellerinden karanlık kıvrımlar yayılmaya başladı, yayın güçlenmesini sağlayıp bir arada tuttu. Sunho bu sayede yayı biraz daha... Ve ardından biraz daha geriye çekti.

Chulsoo, “Hey dikkat et!” diye uyardı. “Yay kırılacak...”

Göz ucuyla Jinok’un okunu attığını gördü.

Ardından, son anda bedenini çevirip kendi atışını yaptı. Bir anda yayın kolu çatladı, ok havayı yırtarak geçti ve *diğer* hedefin tam merkezine saplandı. Jinok'un oku, Sunho'nunkiyle çarpışınca paramparça oldu.

Alanın üzerine derin bir sessizlik çöktü.

Jinok öfkeyle yayını yere fırlattı ve "Bunu yapamaz!" diye haykırdı. "Bu kurallara aykırı! Yeniden atış yapılmasını ve *onun* yarıştan men edilmesini talep ediyorum!"

"Kesin!" Leydi Maya yerinden kalktı. "Normalde böyle bir davranış yarışmadan men edilmesini gerektirirdi ancak bu adayın prensesine daha önce gösterdiği sadakat göz önünde bulundurularak, karar prensese bırakılacak." Bakışlarını Ren'e çevirdi. "Bu askerin yarışmadan men edilmesini ister misin?"

Ren alçak bir ses tonuyla konuştu: "Hayır."

Leydi Maya sanki böyle bir yanıt bekliyormuş gibi başını salladı. "O hâlde bir uzlaşma olarak adayın, benim özel muhafızımla düello etmesini öneriyorum. Onu yenerse kişisel muhafızın olduğunu kanıtlamış olur. Bu, seni tatmin eder mi, yeğenim?"

Sunho, Ren'in başka bir çözüm önerisinde bulunmasını dilercesine ona baktı. Ren kararsız görünüyordu, kaşları çatılmıştı ama başını salladı.

Sunho gözlerini kapattı. Artık geriye yalnızca bir tek seçenek kalmıştı.

Kaybetmek zorunda kalacaktı. Buna mecburdu. Ren'in özel muhafızı olamazdı. İblis'i daha da kışkırtmayı göze alamazdı.

Leydi Maya'nın maiyetinden bir adam öne çıktı. Orta yaşlı, uzun boylu ve kaslı biriydi.

"Bu yeni sınavda..." dedi görevli. "...dövüş, taraflardan biri pes edene kadar sürecek!"

Bir ses yankılandı. “Hayır! İlk kan akana kadar.”

Sunho’nun gözleri bir anda açıldı. Konuşan Lord Muyeol’dü. Alaycı bir sesle, “Prensesi hedef alan bir düşman asla *pes etmezdi*,” dedi.

Ren’in gözleri paniğe kapılmış hâlde yaşlı soyluya döndü.

Diğer muhafız Sunho’yu yaralamayı başarırrsa Sunho’nun bir iblis, bir mithril askeri olduğu ortaya çıkardı.

“Bekleyin! Hayır...” diye araya girdi Ren. “O yapamaz...”

Jaeil araya girdi. Sesi sakın ve kendinden emindi. “Leydim, sizin şampiyonunuz olarak adayla savaştıktan onur duyarım.”

Sunho’nun göğsünde bir korku dalgası yükseldi. Leydi Maya’nın şampiyonuna karşı dövüşürken kendini tutabilirdi ama İblis’i, Jaeil’in kanını istemekten alıkoyabileceğinden emin değildi. Hatta bunu gerçekten isteyip istemediğinden bile emin değildi.

Jaeil öne eğilip Ren’in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sunho, keskinleşmiş duyularıyla güçlkle de olsa onu duydu. “*Bana güven.*”

“Pekâlâ,” dedi Leydi Maya. “Adayla ilk kan akana kadar Yüzbaşı Jaeil mücadele edecek.”

SUNHO

Yüzen Dünya

Batı Bahçeleri, Eğitim Alanı

Sunho, arenanın karşı tarafında Jaeil'la yüz yüze geldi. Güneydeki dağlardan esen serin rüzgâr, alanı çevreleyen ağaçların arasından süzülüp geçti ve ince dallar birbirine vurarak çatırdadı. O dağların ötesinde, geç açan çiçeklerle kaplı bir çayır olduğunu biliyordu. O çayırda bir yaratığa dönüşmeden önce Ren'e, hayatını paha biçilmez bir armağanmış gibi koruyacağına dair söz vermişti.

Bu, gerçeği öğrenmeden önceydi.

Cephaneden aldığı başka bir silah olan, elinde sımsıkı tuttuğu kılıca baktı. Kendi kılıcını ve Ren'in verdiği, kaybettiği kırmızı süsü hatırladı. İkisini de general onu boynundan yakalayıp Gökyüzü Kapısı'ndan fırlattığında düşürmüştü.

Şimdi karşısında General Iljin'in oğlu duruyordu. Ren'in yüzbaşıya güvendiğini, çocukluk arkadaşı olduklarını biliyordu ancak Jaeil, Ren'i kaçırmış ve ona *zarar vermişti*.

O gece hissettiği öfkenin gölgesi içinde yeniden kıvılcımlandı, sönmüş bir alev yeniden tutuştu.

Bu sırada görevli bağırdı: “Başlayın!”

Sunho kılıcını kaldırdı, gözlerini Jaeil’den bir an bile ayırmıyordu. Jaeil, onu salonda gördüğü zamandan beri değişmişti. Yalnızca giysileri ya da görünümüyle değil, daha derin bir şey vardı. Kılıcı sol elinde tutuyordu. Oysa daha dün o kolu kırıktı. Duruşmanın bitişinden şimdiye kadar geçen zamanda, Ren onu bir ara iyileştirmiş olmalıydı.

İçinde bir endişe uyandı. Ren, düşmanının oğluna çok yakındı, tehlike altındaydı. Ren’in elini uzatıp onun koluna dokunduğunu hayal etti. Kanında karanlık bir his kabardıkça iblis de kıpırdamaya başladı.

İlk hamleyi Sunho yaptı, alanı hızlıca geçti ve kılıcını Jaeil’a savurdu. Yüzbaşı darbeyi karşılarsa da çimenlerin üstünde geriye doğru kaydı. Sunho geriye sıçrayıp kılıcını bu kez bambaşka bir açıyla savurdu. Jaeil kollarını büküp, dirseklerini yukarı kaldırarak bu saldırıyı karşılamayı başardı. Buna rağmen yüz ifadesi değişmiş, sanki Sunho’nun bu denli sert saldırmasına şaşırmıştı.

Jaeil’la daha önce dövüşmüş olsa da ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. Sunho’nun her saldırısını karşılamayı başarıyor ve kılıçları çarpıştıkça çıkan ses alanda yankılanıyordu.

Yüzbaşı yetenekliydi, Sunho onu değerli bir rakip olarak kabul etti. Eğer Sunho sıradan bir kılıç ustası olsaydı, yüzbaşının onu mağlup etme ihtimali olabilirdi. Oysa Sunho, Kırk Dördüncü Birlik’in bir parçasıydı; damarlarına enjekte edilen mithril, onu değiştirmişti. Artık daha güçlü ve daha hızlıydı. Öğretmenin coşkulu bir sesle haykırdığı gibi, bu yetenekler onları âdeta birer tanrıya çevirmişti. *Size mithrilin armağanı*

sunulmuş, demişti ama Sunho gerçeği biliyordu. Onlara armağan verilmemişti, onlar lanetlenmişlerdi.

İblis, dövüşün adrenalinden beslenerek en derinlerde kükredi. Mithrilin gücü damarlarında dolaşırken kolu titredi, kanı ısındı ve kasları gerildi. Bir sonraki darbesi Jaeil'in kılıcını kolaylıkla ikiye bölecek ve kolunu koparacaktı.

Jaeil, Ren'i tehdit etmişti, ona zarar vermiş, *dokunmaya* cüret etmişti.

Kanatları derisinin altında gerildikçe sırtından aşağı doğru bir titreme yayıldı.

Dehşet içinde sendeledi. Sunho ne yapmaya çalışıyordu? Jaeil düşmanı değildi. Ren, onun idam edilmesine *mani olmuştu*.

Bu, hiç de Sunho'ya benzemiyordu. Böylesine vahşi düşünceler onun doğasında yoktu. Bu düşünceleri bastıramazsa kendini kaybedecekti. Dönüşürse dostla düşmanı ayırt edemezdi. Ren onu durdurmaya çalışırsa ve İblis ona saldırırsa ne olacaktı?

Jaeil'in hızla üzerine geldiğini görmeden önce hissetti. Kaldırdığı kılıcı üzerinde güneş gibi parladı.

Silahını son anda kaldırırken darbenin sarsıntısı kolundan yukarı doğru yayıldı.

Jaeil, "Sunho" diye fısıldadı. Nefes nefese kalmış, alnı terden sıırıslıklam olmuştu. "Beni dinle. Lord Muyeol, mithril projesini biliyor. Gerçeği öğrenirse seni yaşatmaz."

Jaeil saldırısını yarıda kesti ve ikisi de geriye sıçradı. Sunho, Jaeil'in sözlerini kavradı ve gözleri hızla Lord Muyeol'e kaydı. Ren ellerini önünde kenetlemiş, onun yanında duruyordu. Bedenine bir titreme daha yayıldı. İblisi dizginlemek adına var gücüyle direndi ve bakışlarını güçlükle onlardan ayırdı.

Sunho, Jaeil'in saldırmasını bekledi. Yüzbaşının hamlesi ikilinin, başkalarının duyamayacağı kadar yaklaşmasını sağladı. "Planın ne?"

“Bırak ben kazanayım,” dedi Jaeil. Sunho’nun kuşkuyla bakan gözlerini görünce ekledi: “Bana güvenmiyorsan bile Ren’e güven. Önce soldan, sonra sağdan saldıracağım. Beni engelleme ve bunu belli etmemeye çalış.”

Jaeil, sahte saldırısını başlatıp kılıcını Sunho’nun sol tarafına doğru savurdu.

Sunho darbeyi karşılamaya çalışır gibi kılıcını kaldırırken Jaeil aniden yön değiştirdi ve sağ tarafta yöneldi.

Kendini savunmamak Sunho’nun tüm içgüdülerine aykırıydı. İblis çoğu yarayı iyileştirebilirdi ama kalbine bir kılıç saplanırsa hiçbir şey yapamazdı.

Jaeil saldırısını tamamladı ve bu hareketi onları birbirine iyice yaklaştırdı. Sunho, onun hızla atan kalbini duyabiliyordu. Bir yırtılma sesi duyuldu ve Sunho’nun derisine serin bir rüzgâr değdi. Soyluların arasından biri çığlık attı. Sunho geriye doğru sendeleyip elini yaraya bastırdı. Jaeil’in kılıcı, zırhı delip geçmişti.

“İlk kan döküldü!” diye haykırdı görevli.

Sunho elini yavaşça çekti, kana bulanmıştı.

Kırmızıydı.

Sersemlemiş hâlde eline bakakaldı. Sonra, acı hissetmediğini fark etti. Kanın altında, vücudunda yara yoktu.

Dönüp Jaeil’a baktı. Elini arkasına götürmüş, parmaklarını sıkıp yumruk hâline getirmişti.

“Sanırım bu gösteri yeterince uzun sürdü,” dedi Leydi Maya. “Prenses, uygun görürsen diğer adaylar sınava devam edecek.”

Ren daha ona bakamadan Sunho hızlıca başını çevirdi.

Jaeil yüksek sesle, “Seni bir şifacıya götürmeliyiz,” dedi. Ardından yalnızca Sunho’nun duyabileceği bir ses tonuyla ekledi:

“Seni şu lanet alandan uzaklaştıralım. Yoksa birazdan yakından incelemeye kalkabilirler.”

Sunho, kolunu Jaeil’in boynuna dolayıp üzerine gerekenden fazla ağırlık verince Jaeil homurdandı. şıfacının çadırına girmek yerine eğitim alanını çevreleyen ormana doğru yöneldiler.

Ağaçların gölgesine vardıklarında Sunho kolunu çekti. O sessizce beklerken yüzbaşı, ağzıyla kıyafetinden bir parça kumaş koparıp eline sardı. Çok hızlı hareket ettiğinden, Sunho onun kendi avucunu kestiğini fark edememişti.

“Bence asıl sen şıfacıya gitmelisin.” Sunho’nun sesi kaygılıydı.

“Bu kol daha on saat önce kırıldı.” Jaeil omuz silkti. “Ufacık bir kesikten bir şey olmaz.”

Biraz sonra geçici sargısını tamamlamıştı. “Hadi, madem buradasın, sana göstermek istediğim bir şey var.”

Ormandan çıkıp doğu bahçelerine yöneldiler. Jaeil, sarkık mor salkımları aralayıp duvardaki açıklığı gösterdi. Sunho tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey sormadan içeri süründü.

Epey yol katetmişlerdi ki bir dalın kırılma sesi duyuldu.

“Peşimizde biri var,” diye mırıldandı Sunho.

Jaeil bir küfür savurup hemen bir ağacın arkasına kaydı ve sırtını dayadı. Sunho da yanına gelip çömeldi.

Sunho bir süre sonra yaklaşan ayak seslerini duydu. Peşlerindeki kişi o kadar sessizdi ki Sunho’nun işitme duyusu çok keskin olmasa fark edemeyebilirlerdi.

Yürüyüşünde aşına olduğu bir şey vardı, o adımlar... tanıdık geliyordu.

Jaeil onu yakaladığı anda Sunho tanıdı ama uyarmaya bile vakit bulamadan yüzbaşı, çocuğu yakasından tutup ağaca yapıştırdı.

Wook, bir çılgılık atıp gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde onlara baktı.

Sunho, “Jaeil,” diye uyardı. Yüzbaşı onu bırakmamakta kararlı görünüyordu. Oysa yakaladığı kişinin Ren’in dayısı olduğunu anlamış olmalıydı.

Sunho elini yumruk yaptı, gerekirse Ren’in ailesini kendi ailesiymiş gibi koruyacaktı.

Jaeil sonunda delikanlıyı bıraktı ve Wook bitkin hâlde ağacın gövdesine yaslandı. Yüzbaşı, “Niye takip ediyorsun bizi?” diye sordu sertçe.

Jaeil’in soğuk ses tonu Wook’un irkilmesine neden oldu. “Ren gönderdi.” Ardından gözleri hızla Sunho’ya kaydı. “Sana bir şey olmadığından emin olmamı istedi.” Çenesini kaldırdı ve bakışları Jaeil’in sargılı elinin üstünde gezindi. “Gerçi, görünüşe göre yanlış kişi için endişelenmişiz.”

Jaeil bakışlarını kaçırdı ve çenesindeki kaslardan biri gerildi. “Yanlış kişi için endişelenmediniz ama gördüğün gibi ikimiz de hayattayız. Artık dönmelisin, prensesin sana ihtiyacı olabilir.”

Wook hemen ayağa kalktı, belli ki çabuk toparlanabiliyordu. “Büyük dayısına karşı gayet iyi iş çıkarıyor. Asıl endişelendiği ikinizsiniz.”

“Öyleyse ona de ki...” dedi Jaeil. “...benden araştırmamı istediği konunun peşindeyim. Bir ipucu *bulmuş olabilirim* ve *Sunho’nun* yardımına ihtiyacım var.” Başını Sunho’nun bulunduğu yöne doğru salladı ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Bu, Wook’u caydırmışa benzemiyordu. O da Sunho’yla birlikte Jaeil’in peşine takıldı.

Jaeil yalnızca çaresizce iç çekti. Sunho, Ren’in Jaeil’den neyi araştırmasını istediğini merak ediyordu. Yakında öğrenecekti.

Yürürlerken Sunho, bazı ağaçların gövdelerine beyaz ipler bağlandığını fark etti. Wook da onları fark etti ve yanından geçerken birini işaret etti. “Bu da ne?”

“Sınıra yaklaştığımızı gösteriyorlar,” diye yanıtladı Jaeil. Sunho, yüzbaşının cevap vermesine şaşırmıştı. “Bazılarına göre bu ipler, hayaletlerin varlığına karşı bir uyarıdır.”

Wook, ağaçların altındaki karanlık gölgelere bakarak Sunho’ya biraz daha yaklaştı.

Eğitim alanında abisinin sesini duyana kadar, hayaletlere inanacağı Sunho’nun aklının ucundan bile geçmezdi. Junho *o sözleri* söylemiş olsaydı muhakkak hatırlardı. Birkaç dakika sonra Jaeil’in onları, girişi yaklaşık iki metre yükseklikte olan bir mağaraya götürdüğünü anladı.

Jaeil, girişi kapatan kalın bir ağaç dalını kenara atarken yakınında duran Wook irkilerek geriye sıçradı. “Bu mağarayı iki gün önce keşfettim.”

Sunho mağaraya baktı. Jaeil ve Wook yalnızca karanlık görse de o, elli metre sonra sola dönen patikayı görebiliyordu.

“O yol nereye çıkıyor?”

“Emin değilim.” Jaeil, mağaranın girişinde çömeldi ve önceden oraya koyduğu belli olan bir çantayı karıştırmaya başladı. “Aşağı yukarı dört yüz metre kadar yürüdükten sonra geri döndüm...” Sözünü tamamlamadı. Sanki bir şey daha söyleyecekti de son anda vazgeçmişti.

Çantasından bir fener çıkarıp yaktı ve karanlığa doğru kaldırdı. İçeriden buz gibi bir rüzgâr esti.

Wook ürperdi. “Oraya *tek başına* mı girdin?”

“Bu mağaranın içinde ne olduğunu öğrenmek istedim. Gizli bir geçit Sareniya sınırları içinde tehlike oluşturabilir.”

Sunho başını salladı. Bu mantıklı bir davranıştı, o da aynıını yaptı.

Wook ikiliye hayretle baktı.

“Artık girelim mi?” Jaeil, önlerine düşüp karanlığa doğru adım attı.

Wook ışığı taşıyan Jaeil’a yaklaştı. “Sadece bir fener mi var?” Jaeil uzaklaşmadı. Aksine Wook’un fenere daha da yakın durabilmesi için yönünü hafifçe değiştirdi.

“Yanıma birinin geleceğini düşünmemiştim.”

Wook elini Sunho’ya doğru uzatıp, “O ne yapacak?” diye sordu.

“Karanlıkta görebiliyorum,” diye açıkladı Sunho.

Wook’un gözleri şaşkınlıkla açılsa da Jaeil şaşırdığına dair en ufak bir belirti bile göstermeden ölçülü bir hızla yürümeye devam etti.

Sunho, Jaeil’ın başının arkasına bakarak kaşlarını çattı. İblis olduğu zamandan kalma anıları çok net hatırlamıyordu fakat çayırdaki yaratığa dönüştüğü anda ilk gelenin Jaeil olduğunu unutmamıştı. Diğer askerler dönüşmesine tanık olmamıştı. Zaten öyle olsa Sunho Yüzen Dünya’ya adım attığı anda idam edilirdi.

Jaeil, sadece Sunho’nun sırrını bilmekle kalmamış, bu sırrı *saklamıştı*. Sunho’nun kanının mavi olduğunu gizlemek adına kendi elini kesmişti. Bu da mavi kanın bir mithril askerinin alameti olduğunu bildiğini gösteriyordu. Peki Jaeil, o projeye ilgili başka neler biliyordu?

Sunho, “Beni buraya çağırmanın bir sebebi var, değil mi?” diye sordu.

Jaeil yürümeyi bırakıp ona döndü ve ceketinin cebinden bir şırınga çıkardı. Sunho o aleti görünce irkildi.

“Bunu, ilk geldiğimde buldum. Düşüren kişi, mağaranın daha derinlerinden getirmiş olmalı.” Jaeil mağaranın derinlerini işaret etti. “Tutuklanmadan önce Yeraltı Dünyası’ndaki cinayetleri

araştırıyordum. Bunun iblislerin işi olduğuna kanaat getirmiştım. Sonra prenses, bu araştırmamı derinleştirmemi istedi. Bu sebeple mağaraya en kısa sürede dönmem gerekiyordu.”

Sunho, o erzak çantasını bu yüzden orada bırakmış olmalı diye düşündü. Jaeil, kendisi olsa da olmasa da bu mağaraya geri dönecekti. “Aslında bana katılmanı planlamamıştım ama sonra sahip olduğun yetenekler ve zaten işin içinde olduğunu düşünürsek bana yardım edebilecek en uygun kişi olduğuna karar verdim. Yanılıyor muyum?”

Sunho şırıngaya bakarken öğretmenin elindekini hatırladı. İblis’ten insana döndüğünden beri abisi ve Ren’e yaptıklarının, hatta bizzat kim olduğunun suçluluğuyla boğuşmaktan bir gerçeği tamamen unutmuştu. Onu bu hâle getiren biri vardı!

Sunho’nun sesi yanıtlarken kasvetliydi. “Yanılmadın.”

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra duvar boyunca kıvrılarak aşağı inen bir merdivene ulaştılar.

Wook titreyerek, “Çok karanlık,” diye fısıldadı.

Sunho, “İstersen bana tutunabilirsin,” dedi ama uzakta bir taş parçası düşüp mağarada yankılanınca Wook birden Jaeil’in koluna yapıştı.

Sunho, yüzbaşının onu itmesini beklese de Jaeil, Wook’un kolunu nazikçe tutup omzuna yerleştirdi. Jaeil, “Yanımda kal,” derken Wook, başını güçsüzce sallamakla yetindi.

Saatlerce aşağı indiler, geri dönmek de en az bu kadar hatırla belki de daha fazla sürecekti. Sunho, Jaeil’a geri dönmeleri gerektiğini söylemeyi düşünmeye başladığı sırada havada bir değişim hissetti. Bu değişim, bir uğultuyu andırıyordu.

Mithril. Çevresinde onun ağırlığını hissedebiliyordu. Yavaş yavaş mağaranın duvarları parlamaya başladı. Mavi damarlar ışıldıyordu.

“Bu... Bu da ne?” diye fısıldadı Wook.

“Mithril.” Jaeil birden kendine gelip eliyle ağzını kapattı. “Kahretsin, maskem yanımda değil.”

Mithrilin zehri Sunho’yu zaten etkilemezdi ama Yurhee, Tag ve Ren’le madenlere gittikleri son sefer aklına geldi. Hiçbiri hastalanmamıştı.

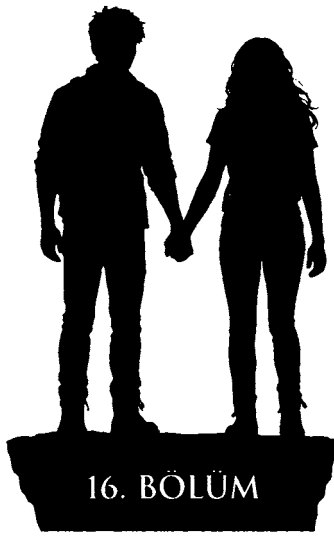
“İstersen geri dönebiliriz,” diye belirtti.

Jaeil’in bakışları Wook’a kaydı. Yüzüne kasvetli bir ifade yerleşmişti. “Buraya kadar geldik. Bari şu merdivenlerin altında ne olduğunu görelim. Birimizde mithril zehirlenmesinin en ufak etkisini görürsek hemen döneriz.”

İnmeye devam ettiler ve sonunda başka bir mağaraya girdiler. Mağaranın arka tarafında, bir binanın kalıntılarının görüldüğü dev bir çöküntü vardı. İzlere bakılırsa sebebi patlayıcılarıydı.

Sunho, yıkıntıların arasındaki binayı tanıdı. Daha önce buraya geldiğini fark etti. Burası, Rohoon’la dövüşüp onu *öldürdüğü*, abisini son kez gördüğü ve yaratığa dönüşmesine sebep olan serumun yapıldığı yerd.

Mithril laboratuvarlarıydı.

JAEIL

Yüzen Dünya

Mithril Madenleri

Jaeil, laboratuvarlara girebileceği bir yol ararken ağzını ve burnunu kapatıp yıkıntıların üstünden geçti.

Buraya vardıklarında Sunho ona, Işık Festivali gecesi Ren'le birlikte iki isyankâra eşlik ettiklerini ve onların, tesisi havaya uçurmak amacıyla patlayıcılar yerleştirdiklerini anlatmıştı. Belli ki işlerini oldukça iyi yapmışlardı ve bu da yüzbaşının canını epey sıkmıştı.

Dış kısım içe doğru çökmüş, girişi tamamen kapatmıştı. Yukarıdaki dev tünellerden ısıklık gibi bir ses çıkararak esen rüzgâr mağaraya dolunca, Jaeil'in içi soğuktan titredi. Geniş ve bomboş alanda, mağaraya giren o dondurucu hava akımlarını engelleyebilecek neredeyse hiçbir şey yoktu. Rüzgâr, küçük ama hırçın fırtınalar hâlinde içeri giriyordu.

Wook sadece birkaç dakika içinde üçüncü kez titremişti.

Jaeil kaşlarını çattı. Ren'in üvey dayısının onlara katılmasına izin vermemeliydi. Wook, kendileri gibi bir asker değildi, bedensel rahatsızlıklara karşı duyarsızlaşmamıştı. Dayanıklı olmayan bir sivildi.

Jaeil, sivillerle pek iletişim kurmazdı. Sana'nın dediğine göre yüzbaşı soğuk, ilgisiz ve huysuz olduğundan bu, siviller için de iyiydi. Teğmeni, onu bir yaratığın boynuz darbesinden kurtarmaya çalıştığı geceden beri Hagye Askerî Hastanesinde iyileşmeye çalışıyordu. Sana'nın onu kurtarması festival gesinden kalan tek keyifli anısıydı.

Bu konudaki tek istisna Ren'di. Hayatında kendisine yumuşak davranmasını isteyen tek kişiydi. Zalim adamlarla çevrili, soğuk ve disiplinle yoğrulmuş çocukluğunda Ren, ona bir teselli olmuştu.

Jaeil, cübbesini çıkarıp Wook'a uzattı. Delikanlı bir an ona baktı ve sonra cübbeyi alıp giydi. Kısık bir sesle teşekkür etti.

"Jaeil." Başını çevirip yıkıntıların yanında çömelmiş Sunho'ya baktı. Binanın bir kısmı eğik biçimde çöktüğünden kenarında açıklık kalmıştı. "Bir yol buldum."

Jaeil açıklıktan içeri baktı. Karanlık, göz alabildiğine uzanıyordu. Feneri kaldırsa da ışık içeri neredeyse hiç işlemedi.

Orada bir geçit olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi ancak Sunho, keskin görüşü sayesinde bunu fark etmişti. Jaeil, tıpkı daha önce yaptığı gibi Sunho'yu şöyle bir inceledi. En azından bildiği kadarıyla, mithril geliştirme projesinden sağ çıkan tek askerdı.

"Önce ben girerim." Sunho, Jaeil'in cevabını bile beklemeden eğilip içeri girdi.

Jaeil, Wook'a kendini takip etmesini işaret edip feneriyle Sunho'nun peşine takıldı.

Alan dar olduğundan, patlamadan geriye kalan molozlara çarpmamak için eğilmek, beton levhalardan tırmanmak ve çelik kirişlerin altından geçmek zorunda kaldılar. Jaeil, Wook'un bu dar geçitte ne kadar rahat ilerlediğini görünce şaşırdı ancak sonra hatırladı. Ren, ailesinin profesyonel akrobatlar olduğunu söylemişti.

Üstlerinde yankılanan derin bir gıcırdama sesi duydular ve Jaeil'in huzursuzluğu iyice arttı. Bunun, mağaranın içinde esen rüzgârdan mı yoksa üzerlerine çökmek üzere olan harap binadan mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Kısa süre sonra zemin düzleşti ve artık ayakta durabilecekleri kadar yüksek bir tünele ulaştılar.

Jaeil, Sunho'nun durup tünelin derinliklerine dikkatle baktığını fark etti. "Buraya daha önce de geldiğini söylemiştin."

Sunho yavaşça başını salladı. Mithril laboratuvarlarını gördüğünden beri güçlü bir duygunun tesirine girmiş gibi görünüyordu. "İki kez. İlk gelişimi, buraya ikinci kez geldiğimde hatırlayabildim. Abim..." Jaeil'a döndü. "Onu nerede bulabileceğini bildiğini söylemiştin."

Jaeil'in göğsü sıkıştı. *Suçluluk* hissediyordu. Alışık olduğu bir duygu değildi ve son birkaç dakika içinde iki kez yaşamıştı. Bu histen hiç hoşlanmamıştı.

"Junho'yla birlikte görev aldım. Sekizinci Alay'da bir yıl boyunca beraberdik. Babam beni bir süreliğine cepheden geriye çekmişti. Geri döndüğümde abin yoktu, başka bir birliğe alındığını sanmıştım." Boğazını temizledi. "Orduda bağlantılarım var. Eğer hâlâ ordudaysa onu bulmam çok da..."

"O öldü."

Jaeil irkildi. Kafasının arkasının zonklamaya başladığını hissetti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Onu ben öldürdüm. Bir kazaydı... Burada oldu."

Bir kazaydı... Fakat bu, Sunho'nun duyduğu derin suçluluğu hafifletmiyordu.

"İstersen geri dönebilirsin." Jaeil, ağzından dökülen bu sözlerle kendi bile şaşırdı.

Bunları düşünmeden dile getirmişti ve büyük ihtimalle pişman olacaktı. Sunho'yu yanında getirme sebebi yetenekleri ve proje hakkında bildikleriydi. Geri dönmeyi seçerse yola tek başına *devam edecekti*.

"Hayır, bunun neden benim başıma geldiğini öğrenmek istiyorum."

Jaeil kaşlarını çatıp Sunho'yu dikkatle inceledi. "Bunu az da olsa biliyorsun, değil mi? Yer aldığın programla ilgili bir şeyler duydum."

Komutan Su'nun sözlerini hatırlayıp tekrar etti: "Amaç mithril kullanarak savaşı kazanmak için ortalama bir piyadeden daha güçlü yeni bir asker türü yaratmaktır."

Sunho, "Bu, Sarenia'nın amacıydı," dedi.

Jaeil başını salladı. Bunu zaten tahmin etmişti. Hem o bilim insanının geçmişi hem de meydandaki davranışları bunu doğruluyordu. Projeyi Lord Muyeol ve Yüzen Konsey'in yönlendirmesiyle başlatmış olsa da en başından beri kendi planı olduğu gün gibi ortadaydı.

"Eğer öğretmen yaşıyorsa, onu öldüreceğim," dedi Sunho, son derece sert bir sesle.

Jaeil hafifçe kaşını kaldırsa da Sunho düşüncelere daldığından onu fark edemedi. Sunho zaten güçlü bir müttefikti, bir de intikam güdüsüyle hareket ederse ölümcül olabilirdi.

Ayrıca kolayca yönlendirilebilirdi. Jaeil bunu daha önce başarmış, Ren'in peşine düşmesi için abisiyle yeniden buluşma ihtimalini yem olarak kullanmıştı. Bunu yine yapabilirdi.

Göğsünde bir kez daha suçluluğun ağır yükünü hissetti ama bu kez onu derinlere gömdü.

“Öğretmenden kastın programdan sorumlu bilim insanıysa, evet, hâlâ hayatta.”

Sunho tepki vermedi. Jaeil onun gerçeği zaten bildiğini ya da sezmiş olabileceğini düşündü.

“Bildiklerimizi birbirimizle paylaşmamız ikimize de fayda sağlar,” dedi Jaeil.

Wook, “Bir de Ren’le,” diyerek araya girdi. Ren’in dayısının gözü üzerlerindeydi. Jaeil, döndüğü zaman ona her şeyi anlatacağına adı gibi emindi.

“Evet,” diye onayladı yüzbaşı. “En çok da prensesle.” Bilgileri toplayabilirlerdi ancak aralarında bir şey yapabilecek tek kişi Ren’di. “Tabii sonra. Bu fener fazla dayanmaz ve açıkçası karanlıkta mahsur kalmaktan hiç hoşlanmam.”

Tünelde yürümeye devam ettiler. Sonunda, zeminde olmuş devasa bir çukur yüzünden karşıya geçmeleri imkânsız olan büyük bir odaya vardılar.

Sunho olduğu yerde kaldı. Zaten solgun olan teni, hastalıklı bir renge bürünmüştü. Sanki laboratuvarın havası üstüne çökmüş gibiydi.

“Demek karanlıkta görmeni sağlayan şey mithril.” Wook’un doğal neşesi, kasvetli ortamda bile sesine parlak bir ton katmıştı. “O yayla isabetli atış yapabilmeni ve düello sırasında bu kadar çevik hareket edebilmeni de açıklıyor bu.”

Sunho başını salladı. “Mithril zehirli olsa da büyülu özellikleri var. İnsanlar bu elemente maruz kalırsa mithril onları değiştirir. Tabii çoğu, başka etkilerini görmeye fırsat kalmadan ölür.”

Wook bunu düşünürken kaşlarını çattı. “Gorye Köyü’ne gelen iblis beni pençeleriyle yaraladığında ben de mithrile

maruz kaldım. Kanının bir kısmı benimkine karışmış olmalı. Çünkü ateşim çıkmış ve kanım maviye dönmüştü. Ren olmasa çoktan ölmüştüm. Bana bir panzehir getirdi ama işe yaramadı, beni iyileştiren şey onun büyüydü.”

Jaeil’in gözleri dikkatle Wook’un üstünde gezindi. Mithril zehirlenmesinden kurtulduğu bilinen tek kişi Wook’tu. Enfeksiyondan bir kez kurtulmayı başarmışsa aynı sonuç bir kez daha elde edilebilirdi.

Onu dikkatle gözetim altında tutması gerekecekti.

Wook sözlerini sürdürdü: “Yani benim dışımda mithrille enfekte olup hayatta kalan herkes birtakım güçler kazandı, öyle mi?”

Sunho kaşlarını çattı. “Galiba öyle.”

Wook derin bir iç çekti. “Ne büyük talihsizlik! Karanlıkta görebilmeyi, çok hızlı hareket edebilmeyi ve inanılmaz derecede yakışıklı olmayı çok isterdim.”

Sunho’nun yanakları tuhaf bir maviye büründü. Jaeil, onun utandığını fark etti. Omuzlarını kulak hizasına kadar kaldıran Sunho, birden geriye döndü ve odadan ayrılan daha karanlık bir tünele yöneldi.

Wook, Sunho’yu izlerken yüzündeki ifade yumuşadı. Jaeil onu, laboratuvardaki karanlık anılarından kurtarmak istediğini anladı.

Wook, yüzbaşının bakışlarını fark etmiş olmalıydı ki göz göze geldiler. Yüzbaşı kaşını kaldırırken nedense Wook’un yüzü parlak pembe bir renge büründü, ardından hemen Sunho’nun peşinden gitti. Jaeil ise daha ağır adımlarla onu izledi.

Tünel, mağarayı andıran başka bir alanda son buldu. Öncekilerden farklı olarak burası, büyük ölçüde sağlam kalmıştı. Jaeil, geniş ve yankılı alanın obsidiyen zeminine adımını atar atmaz sanki karanlık bir gölün üzerinde yürüyormuş gibi hissetti.

Wook'la Sunho odada ilerlerken Jaeil, duvarı takip etti ve sonunda bir açıklığın üzerine asılmış perdeyi fark etti.

Daracık alana adımını attığı anda bilim insanının yaşadığı yeri bulduğunu hemen anladı. Ortalık alelacele boşaltılmış, kâğıtlar ve parşömenler gelişigüzel biçimde dört bir yana dağıtılmıştı. Duvarın dibinde üzerinde ince bir yatak bulunan kar-yola, hemen yanındaysa bir lazımlık vardı. Jaeil bu iki şeyi de geride bırakarak odadaki bir diğer şey olan masaya doğru ilerledi. Bir çekmeceyi çekti. Çiviye takılıp kalınca yeniden sertçe çekmek zorunda kaldı. İçinde küçücük, kenarlarından dikişle tutturulmuş bir defterden başka hiçbir şey yoktu.

Sayfaları çevirirken *Uçan Yılan* adlı bir hava gemisiyle taşınan sevkiyat listesine denk geldi.

“J... Jaeil!”

Başını kaldırdığında perdenin geriye itilmiş olduğunu ve Wook'un açıklıkta dikildiğini gördü.

“Yani, yüzbaşı...”

“Jaeil demen yeterli, bir şey mi buldun?”

“Şuna baksana.”

Jaeil, Wook'un peşinden odanın en arkasına gitti. Orada Sunho, büyük bir hazneye benzeyen bir şeyin yanında duruyordu. Patlamalar sırasında paramparça olmuştu. Odanın zeminine, yoğun kıvamlı mavi bir sıvı yayılmıştı. Botları o yabancı maddeye değmesin diye dikkatle hareket ederek çömeldi.

Sıvının rengi salt mavi değil, parlak bir yıldız ışığı gibi turkuazdı. Mithril sıvısıydı. Sıvının içindeki bir nesneyi fark etti ve eldivenli eliyle uzanıp aldı. Mithril, üzerinden yağ gibi süzülüp aktı. Nesne uzundu ve silindir biçimindeydi. Ağzın üzerine yerleşecek şekilde tasarlanmış bir düzeneğe bağlıydı.

Wook, onun sol omzunun arkasından, “O da ne?” diye sordu.

“Bir solunum cihazı,” diye yanıtladı Jaeil. “Sıhhiye çadırlarında bunlardan görmüştüm. Hastaların nefes almasına yardımcı eder.”

Aygıtı, cebinden dikkatle çıkardığı bir mendile sardı ve çantasına yerleştirdi. Onu bir ulakla Hagye’ye gönderecek ve bilim insanlarının, üstünde deneyler yapmasını sağlayacaktı.

Gözleri, kırık parçalardan birine ilişmiş olan uzun ve siyah bir tutam saç takıldı.

Bu haznenin içinde biri veya *bir şey* tutulmuştu fakat içinde bir yaratık hapsedilmişse şimdi neredeydi?

Jaeil, festival gecesi gördüğü yeni dönüştürülmüş iblisleri, pis kokulu nefeslerini ve dişlerini gıcırdatmalarını hatırladığında titremesini güçlükle bastırdı. Acaba bilim insanları bu deneyle hangi karanlık amaca ulaşmaya çalışıyordu?

“Jaeil.” Sunho, mağaranın diğer ucundaydı. “Wook’u da alıp geri dön.”

“Ne buldun?” Yüzbaşı, Sunho’nun yanına doğru yöneldi.

“Başka bir geçit.” Gözlerini Sunho’nun bulunduğu tarafa çevirdi. Bu bir geçit değil, mağaranın üst tarafına yakın bir yerde uzanan bir tüneldi. Tünelin girişini çevreleyen taşlar, mithrile benzeyen bir maddeyle sıvanmıştı. Uzaktan bakıldığında rengi sanki gümüş gibi görünüyordu. “Haznenin içindeki her neyse, oradan kaçmış olmalı,” dedi Sunho.

Jaeil, “Nasıl...” diye soracakken kendini tuttu. O haznenin içinde bulunan elbette insan değildi. Doğal olarak insanların sınırlarına da bağlı kalmayacaktı.

“Tek başına gidemezsin,” diye itiraz etti yüzbaşı. Hâlbuki bu fazlasıyla tehlikeliydi ve yanına silah almayı da akıl edememişti.

Sunho, daha yüzbaşı konuşurken başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Geri dönmemiz bir gün, belki de daha fazlasını

kaybetmek anlamına gelir. Hem o zamana kadar tüm izler silinebilir.”

“O zaman ben de geliyorum.” Jaeil’in sesi kararlıydı.

“Gelemezsin.” Yüzbaşı, onun haklı olduğunu biliyordu. O tünel çok dikti. Hem tırmanması hem de zifirî karanlıkta ilerlemesi mümkün değildi. Sunho, yumuşak bir sesle devam etti: “Ben senin gibi değilim. Zaten beni buraya getirmek istemenin sebebi de yeteneklerimdi, değil mi? Karşımızdaki ne tür bir yaratık olursa olsun aramızda onunla savaşılabilecek tek kişi benim.”

“Lanet olsun,” diye bağırdı Jaeil. Ardından, “En azından şunu al,” dedi. Çantasından bir kanca atma tabancası çıkarıp Sunho’ya doğru fırlattı.

Göz göze geldiler. “İyi şanslar.”

Sonra fenerin içinde sönmekte olan aleve bakan Wook’a döndü. Jaeil, yüzeye ulaşmadan çok önce alevin söneceğini düşünüyordu.

“Gidelim.” Sesi kasvetliydi. “Geri dönüş yolu uzun.”

REN

Yüzen Dünya

Kraliçe Sarayı

Ren, sabaha kadar odasında dolaşıp durarak Wook'un Sunho'dan bir haber getirmesini bekledi. Sınavdan sonra ormana gitmiş ve hâlâ dönmemişlerdi. Oysa Yüzen Dünya'nın bahçelerine çoktan gölgeler düşmeye başlamıştı. Anlam veremiyordu, nereye gitmişlerdi? Sanki üçü birden ortadan kaybolmuştu.

Jaeil'a güvenmekte haklı olduğunu görmüştü. Elini o kadar çevik bir hareketle kesmişti ki Ren bile sonradan fark edebilmişti. Dövüşü sonlandıran onun kanıydı.

Yine de Sunho'nun adına endişeleniyor, düşüncelerini o meşgul ediyordu. Çadıra, onun yanına gittiğinde gözlerindeki bakışı fark etmişti. Sanki kendini köşeye sıkışmış gibi hissettiğini anlayabilmişti.

Uzaktan yankılanan çan sesini duyunca Yüzen Konsey toplantısına geç kaldığını hatırladı. Kapısını kaydırarak açınca

koridorda bekleyen, çevik yapılı yeni koruması Hwani'yi gördü. Lord Muyeol, Jinok'un sınavdaki taşkınlığının ardından diskalifiye edilmesine öfkelenmiş, Leydi Maya ise bir özel muhafızın soğukkanlı kalmasının önemini vurgulamıştı. Okçuluk bölümünün ardından Hwani düellolarda üstün başarı göstermiş ve bu görevi hak etmişti.

Yeni koruması eğilerek onu selamladı. "Majesteleri." Ren'le aşağı yukarı aynı yaştaydı, belki bir iki yaş büyük olabilirdi. Yay kullanmayı tercih etse de mızrak türü silahları da ustalıkla kullanabiliyordu. Sınav biter bitmez kendini tanıtmıştı. Ren, onun Sunho'nun yanında gördüğü, gülerek konuştuğu kız olduğunu hatırlamıştı. Bu yüzden utangaç bir sesle Sunho'yu nereden tanıdığını sormuş, bir başka muhafız olan Chulsoo'yla birlikte ilk eğitim gününde onunla arkadaş olduklarını öğrenmişti.

Hwani, Ren'e alaycı bir bakış atmıştı. "Yakışıklı biri." Sesi alaycı ya da duygulu değil, oldukça sakindi. "O akşam nişanlı mı gördüğümde ona da aynısını söyledim."

Şimdi, karşısında duran Ren koridora göz gezdirdi. "Haber var mı?"

"Ne yazık ki yok, majesteleri." Hwani bir an tereddüt etti, bu şekilde konuşmasının sorun olup olmayacağını düşündü ancak yine de ekledi: "Sunho çok güçlü. Onun kadar ustalıkla kılıç kullanan birini hiç görmedim. Nerede olursa olsun iyi olduğuna eminim."

Ren minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim." Ardından hemen kendini toparladı. "Konsey toplantısına geç kaldım." Birlikte aceleyle salona yöneldiler.

Önceki toplantılarda olduğu gibi soylular yine koridorun iki yanına sıralanmıştı. Ön tarafta bulunan Lord Muyeol ve Leydi Maya ise toplantıya önderlik ediyorlardı.

Ren, tahtına oturunca Lord Muyeol konuşmasına başladı: “Az önce Volmar’la ateşkes önerini konuşuyorduk. Savaşta barışçıl çözümlerle yaklaşman takdire şayan ancak korkarım bir çocuğun hayallerinden ibaret. Savaşı sonlandırdığımızı ilan etmek şimdiye kadar Sarenia’nın şanı uğruna can verenlerin mezarlarına tükürmek anlamına gelecek. Stratejimize göre savaş on yıl daha sürdürürsek başkentlerini ele geçireceğiz.”

“Sarenia’nın şanı mı?” diye sordu Ren. Tüm vücudu gerilmişti. “İnsanlar can verirken gurur uğruna yapılan bir savaşta onay veremem. On yılda kaç mezara daha sebep olacağız?”

“Belki de doğru kelimeyi seçememişimdir...” Lord Muyeol’un ses tonu yatıştırıcıydı. “Fakat ne olursa olsun bu savaş, Yüzen Dünya’nın, yani *senin* mirasın uğruna sürdürülüyor.”

Toplanan soyluların duyabilmesi için sesini yükseltti: “Yüzen Dünya çöküyor! Konumumuzu sağlamlaştırmazsak, yarımadayı Volmar’a kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız.”

Ren tahtına yaslandı. Yüzen Dünya’nın çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu ama bu mantıklıydı. Savaşı sürdürmek adına yıllardır mithril madenlerini tüketmişlerdi. Hâlbuki toprak parçasını havada tutan bu madendi. Bir anlığına aklına başrahibeyle konuştukları geldi. *Mithril kendi hâline bırakıldığında zehirli değildir. Vücuda girdiğinde bu tür etkiler göstermeye başlar.*

“General de böyle düşünüyordu, değil mi?”

Lord Muyeol’un bakışları Ren’le göz göze geldiğinde çelik gibi sertti. “Konsey’e ihanet ederek yanlış yapsa da inancında asla yanılmadı. Bu savaş, sınırlarımızı istiladan korumak, Sarenia’yı ve *seni* güvende tutmak için şart.”

“Buna inanmayı reddediyorum, böyle bir mirasın parçası olmayacağım.”

“Aptal kız...” diye öfkелendi Lord Muyeol. “Krallıklar, genç kızların hayalperest düşleriyle ayakta kalamaz.”

“Bu bir *krallık* değil...” Ren’in sesi son derece soğuktu.

Lord Muyeol, on yıl önce annesine üzüldüğünden dolayı değil, generali kontrol etmesi imkânsız hâle geldiğinden konseyden çekilmişti. Hatta o zamanlar onu desteklemiş bile olabilirdi. Şimdiyse generalin yokluğunu fırsat bilip geri gelmiş, tıpkı annesine yaptığı gibi Ren’i de korkutup kendi buyruğuna sokmak, mutlak otoriteyi yeniden ele geçirmek istiyordu.

“Burası, bir *dünya*...” Ren, Lord Muyeol’ün öfke dolu bakışlarına karşılık verdi. “Ve *ben*, onun vârisiyim!”

“Küstah çocuk! Sen, Sareniya’nın sonunu getireceksin.”

Ardından hızla dönüp salondan ayrıldı.

Salona ağır bir sessizlik çöktü. Soylular merakla Ren’e bakıyor, ne yapacağını merak ediyorlardı.

Ren sertçe, “Büyük dayım, tüm konsey üyeleri adına mı konuşuyor?” diye sordu. “Leydi Maya, senin fikrini almak isterim.”

Teyzesinin cevabını beklerken nefesini tuttu. Eğer dayısının tarafını tutup kendisine sırtını dönerse destek bulması neredeyse imkânsız hâle gelirdi. Yine de teyzesinin, kendi fikirleri olan bir kadın olduğu izlenimini edinmişti.

Leydi Maya yavaşça konuşmaya başladı: “Bir zamanlar bu sarayda bir adam, bir Volmarlı vardı.”

“Volmarlı elçiden bahsediyorsunuz,” dedi kırklı yaşlarının sonunda, kır saçlı bir kadın olan Leydi Go. “Ailesiyle birlikte, savaş başlar başlamaz Volmar’a geri gönderilmişti.”

Leydi Maya sözlerine devam etti: “Ateşkes görüşmelerine başlayacaksak, Volmarlılarla aramızda arabuluculuk yapabilir.”

Ren, kaslarındaki gerginliğin biraz olsun gevşediğini hissetti. Kafasındaki *plan* sonunda şekilleniyordu. “Peki, Volmar sarayındaki elçimiz ne olacak?”

“O kişi bendim, majesteleri.” Yumuşak sesli bir kadın koridorda öne çıktı. Yüzü derin kırışıklıklarla dolu olsa da kırk yaşından daha büyük olamazdı. Ren, elçinin kuzey imparatorluğuyla bağları yüzünden pek çok acıya katlanmak zorunda kaldığını tahmin etti. “Volmar’ın savaş boyunca yaptıklarının hiçbir bahanesi yok...” Kadının sesi yavaşça azaldı ve ardından tereddüt etti.

“Rahatça konuşabilirsin,” dedi Ren.

“Volmar İmparatorluğu anaerkil bir düzende yönetiliyor. İmparatoriçe, bu savaşta ailesinden çok kişiyi kaybetti.”

“Sence ateşkese yanaşır mı?” diye sordu Ren

“Bence değerlendirebilir çünkü kişisel nedenleri var.”

“Öyleyse Volmarlı elçiye bir mektup gönderin,” diye buyurdu Ren. “İmparatoriçe’nin şartı varsa iyi niyetle değerlendireceğimi iletin. Özellikle de düşmanlığı sonlandırmaya hevesli olduğumu belirtin.”

Ren, konsey toplantısı sona erdikten sonra Hwani’yi de yanına alıp tapınağa gitti. Kendini suyun altına bıraktığında aklından bir anlığına, büyükanneyi ve Rina’yı yeniden göreceği düşüncesi geçti. İlginçti ama bu düşünce onu rahatsız etmedi. Anlamsız görevlerle onu oyalıyorlar gibi görünse de birlikte geçirdikleri zamandan keyif almıştı.

Gözlerini açtığında kendini taht salonunda buldu. Burası, konsey üyelerinin yokluğunda çok daha büyük görünüyordu.

Halı, açık kapılara kadar uzansa da dışarısı zifirî karanlıktı. Sanki bu salonun dışında, dünya hiç var olmamıştı.

Salonda, “Kimsin sen?” diyen tok bir ses yankılandı.

Ren hızla arkasını döndü, tahtta bir kadın oturuyordu. Uzun, siyah saçları ve zarif, dimdik omuzlarıyla şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu.

“Be... Benim adım Ren.” Boğazını temizledi. “Senin soyundanım.”

Kadın kuşkuyla baktı. “Sen mi?” Ren, aynı düşüncede olmasa bu tavra alınabilirdi.

Kadın öne doğru eğilip parmaklarını tahtın kollarına vurdu. “Buraya kadar geldiğine göre doğru olmalı.”

“Neredeyiz?” Ren, kapının dışındaki karanlığı düşündü. “Büyükanneyle yanındaki genç kız buraya Atalar Âlemi demişti. Sen... Burada mı yaşıyorsun?”

“Tabii ki hayır. Gerçekten benim soyumdansan çok ama çok...” Kadın duraksayıp Ren’i baştan aşağı süzdü. “...*uzak* bir gelecekten geliyor olmalısın ve eğer öyleyse ben çoktan ölmüşüm demektir. Ben, yalnızca bu hâlimle buradayım. Yaşamış olduğum hayatta beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Bu şartlarda sana sadece Saya’nın yaşamının bu ânında bildiklerini öğretebilirim. Sanırım buraya bir şeyler öğrenmeye geldin, değil mi?”

Ren’in bu sözleri algılaması birkaç saniye sürdü. “Büyün var mı?”

Saya, Ren son derece rahatsız edici bir şey söylemiş gibi kaşlarını çatı. Tahttan kalkıp ona doğru yürüdü ve bileğinden tuttu. Dünya etrafında bükülürken Ren’in başı döndü ve kendini bir anda başka bir odada buldu.

Sendeleyerek geri adım attı. “Nasıl yaptın bunu? Bu da başka bir gücün mü?”

Saya küçümseyerek güldü. “Saçmalama. Buna, bu yerin kendine özgü doğası izin veriyor.”

Ren etrafına bakındı. Oda mızraklar, kargılar, çift başlı baltalar gibi pek çok türden silahla doluydu. Daha önce hiçbir yerde, bu kadar silahı bir arada görmemişti. “Neredeyiz?”

“Göksel Cephane. Yaşadığın zamanda burası yok mu?”

Varsa bile Ren hiç duymamıştı.

Saya, görkemli bir boynuz yay bulunan rafa doğru yürüdü ve ince, zarif ahşap boyunca parmaklarını gezdirdi. “Bu benimdi, oldukça iyi bir okçuydum. Ya sen?”

“Ben değilim.” Ailesinde okçuluk konusunda yetenekli olan tek kişi Wook’tu.

Saya iç çekti. “Hangi silahla eğitim gördün peki?”

Ren gururla, “Bir kâğıt yelpaze ve şemsiyeyle,” dedi.

Saya rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Çeşitli boydaki kılıçların sergilendiği duvara yöneldi. Aralarından en küçüğünü aldı.

O, kılıcı elinde çevirirken Ren, bıçağının mavi olduğunu görünce şaşkına döndü.

“Bu mithrilden yapılmış.”

“Mithril, cevherlerin en güçlüsüdür. Hatta katı hâldeyken neredeyse kırılmazdır. Büyümüzü, bu metal aracılığıyla yönlendirebiliriz. Bir silahı, Işık’la daha sağlam hâle getirebilirsin.”

“Ben, mithrilin işlenirse zehirli hâle geleceğini sanıyordum.”

“Göksel büyü olanlar için değil.” Işık, Saya’nın elinden yayılıp kılıcı sardı ve yıldız gibi parlayarak ışıldamaya başladı.

Ren hevesle kılıca uzandı. “Ben de denemek istiyorum.”

Saya, kılıcı ona uzattı. Silah küçük olmasına rağmen ağırdı ve Ren silahı alınca beceriksizmiş gibi göründü.

“Büyü, beden, zihin ve cesaretle yönetilebilir,” diye açıklamaya başladı Saya. “Işık’ı bedenin üretir, bu yüzden onu

eğitmelisin. Zihninse Işık'a yön verir. Böylece hem iyileştirme gücünle saldırı gücünü ayırt edersin hem de kanatlarını oluşturursun. Güç, yüreğinde saklıdır. Ne kadar güçlü bir iraden olursa kudretin de o kadar artar.”

Saya'nın yüz ifadesi onunla tanıştığından beri ilk kez yumuşadı. Aklından güzel bir anı geçmiş gibiydi. “Hiçbir ok, benim attıklarım kadar düzgün, isabetli ve hızlı değildi.”

Sonra yeniden Ren'e bakıp kaşlarını çattı. “Işık'ını kılıca aktarmayı dene. İçinden çağır, kolundan kabzaya ve oradan da bıçağına yayıldığını hisset.”

Ren, kılıcı önünde tuttu. Saya'nın söylediklerini düşünüp odaklansa da sadece kısa sürede sönüp giden ufak bir kıvılcım ortaya çıkarabilmişti. “Olmuyor.”

Saya aniden elini uzatıp parmaklarını Ren'in şakağına bastırdı. Ardından bir küfür savurup hemen elini geri çekti. “Gücünü bastırıyorsun! Bunu neden yapıyorsun?”

“U... Uzun süre kullanmama izin verilmedi.”

Saya'nın yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşti ve geri çekildi. “Büyünü kullanmanı engellemeye cüret eden de kim? Annen mi?”

“Hayır, teyzem.” Teyze, Ren'e güçlerini daima gizli tutmasını tembihlemişti. Çünkü kimse fark etmezse güvende kalacağına inanıyordu.

“O, bir peri mi?” Saya inanmakta zorlanıyor gibiydi. “Hayır...” Kaşlarını çattı. “*Bir insan.*”

“Beni korumaya çalışıyordu,” dedi Ren kısıp bir sesle.

“Bu, korumak falan değil! Savunmasız kalmana neden olmuş. Tıpkı atamızın kanatlarını çalan oduncu gibi, o da seni büyüden yoksun bırakmış. Sırf korktuğundan seni kısıtlamış. Zaten insanlar büyüden her zaman korkar ve onu kendilerine isterler.”

Hayır, Teyze sadece onu korumak istemiş, güvende kalması için büyüsunü gizlemesi gerektiğini söylemişti. Aklına Lord Muyeol ve general geldi. *Onlar* korkmuştu.

“Güçlenmek istiyorsan, insan olmadığını hatırlamalısın. Ataların göğün kızlarıydı. Gerçek gücüne ulaşmak istiyorsan önce kim olduğunu kabullenmelisin.”

Güneş batmak üzereydi. Ren, uzun yoldan kraliçe sarayına dönüyordu. Hwani ise yakın bir mesafeden ona eşlik ediyordu.

Ren saraya vardığında bir hizmetkâr, elindeki son dolu kovayla küvete sıcak su dolduruyordu. Oda biraz esiyordu ama yıkanma bölümü geniş bir paravanla kapatılmıştı.

“Yardım ister misiniz?”

Ren başını iki yana salladı. Bunun üzerine kadın, yavaş yavaş geri çekilerek odadan çıktı.

Hwani de, “Bir şeye ihtiyacınız olursa bahçelerde devriyede olacağım,” dedi ve o da çekildi. Sonunda yalnız kalan Ren, gizli bölmeden annesinin günlüğünü çıkardı. Hemen soyundu ve sayfaların ıslanmaması için büyük bir özen göstererek göğsüne kadar suya girdi.

Daha önce okuduğu sayfayı açtı.

Göksel peri, oduncunun yüzünü ilk gördüğünde, bakışlarının sıcaklığını ilk hissettiğinde böyle mi hissetmişti? Eğer öyleyse, o anda neden gökyüzünden vazgeçtiğini anlayabiliyordum.

Senin uğruna sevgilim, Cennet'ten bile vazgeçerdim.

Teni, suyun sıcaklığıyla zaten ısınmışken bir anda daha da alevlendi. Juwon'un adının geçtiği bir bölüm bulana kadar hızlıca sayfalara göz gezdirdi.

Âdeta bir gölge... Gözlerinde yıldızlarla Hyun'un peşinden giden tatlı bir çocuk.

Onun bana kinlenmesinden korkmuştum. Hyun'un ışığı benim için parladığından, Juwon'un öfkeleneyeceğini sanmıştım ama yanılmışım.

Hyun benimle ilgilendiğinden o da beni önemsiyor ve tanımak istiyor.

Parlak bir zekâsı var ve her yeni keşfiyle ilgili fikrimi soruyor. "Bir gün amca olacağım," diye şakalar bile yapıyor ve elbette bu, beni utandırıyor.

Yine de bu şakaları yapmasını seviyorum. Çünkü böyle konuşunca Hyun'un yanakları da kızarıyor.

Bu nasıl bir sevgi?

Kardeşim yoktu, ta ki Hyun sayesinde onunla tanışana kadar.

Kıskanan biri varsa o da benim. Onların arasında özel, kopmaz ve sarsılmaz bir bağ var.

Sonraki birkaç bölüm, Aria'nın Hyun'la buluşmalarına dair oldukça ayrıntılı anlatılardan oluşuyordu. Bu yüzden Ren, o sayfaları hemen geçip yeniden annesinin bilim insanından söz ettiği sayfalara geldi.

Son birkaç haftadır Juwon ortada görünmüyor.

Nerede olduğunu Hyun'a sordum ama o da bilmiyor. Endişelendiğini biliyorum. Juwon'un zindanlarda bir şey bulduğunu söyledi.

Ren, sonraki sayfayı çevirdi.

Konsey yarın, eşimin kim olacağıyla ilgili karar alacak. O aile zengin olduğundan beni, dayımın eşinin ailesinden biriyle evlendirmek isteyeceklerini biliyorum ama onlara gerçeği söyleyeceğim. Ben, Hyun'u istiyorum. Onu seviyorum. Ömrüm boyunca tek bir isteğim dahi olmadı. Şimdi, beni nasıl reddedebilirler ki? Tek dileğimi kabul ederek sonsuza kadar mutlu olmamı sağlayabilirler.

Sonraki sayfayı çevirince koparılmış olduğunu gördü. Son sayfa dışında tüm sayfalar koparılmıştı.

O artık yok.

Benim için dünyadaki tüm ışıklar söndü.

Ren, ufak bir tırmalama sesiyle irkildi. Su hâlâ sıcak olsa da birden ayağa kalktı ve havayla temas edince titreyerek bir sabahlığa uzandı.

nce, sesi hayal ettiğini sandı ama döşemelerden gelen bir gürültüyle aynı sesi tekrar duydu.

Bağırmayı düşündü, Hwani onu duyabilirdi ancak ya bir şey yoksa?

Her ihtimale karşı örgüsünden çıkardığı sa tokasına uzanıp ince metali avucunun içine aldı.

Halıyı kenara itti, altında gizli bir kapak vardı.

Bir gürültü daha koptu.

Hemen kapağı açtı.

Ve kendini Sunho'yla yüz yüze buldu.

REN

Yüzen Dünya

Kraliçe Sarayı

“Sunho!” Ren, elini uzatıp onu geçitten yukarı çekmeye çalıştı. “İyi misin? Sen neden...”

Sunho, çömelmiş, kendini çekmeye çalışan Ren’e uzandı ve bir eliyle belinden diğeriyle omzundan sıkıca tutundu. Kalbi, kızın kalbine değecek kadar hızlı atıyordu; nefes alışverişi düzensiz ve kesik kesikti. Ren, çıktığı yere baktı ve odanın altında uzanan karanlık bir tünel olduğunu fark etti. Ne kadar süredir o zifirî karanlıkta yalnız dolaşıyordu?

Güçleri sayesinde karanlıkta görebiliyordu fakat bu, üstüne çöken derin ağırlığı ve hava azaldıkça içine sinen korkuyu hissetmediği anlamına gelmezdi.

Teni buz gibiydi, tüm bedeni titriyordu.

Ren, Işık’ını çağırdı. O anda bedenine yayılan sıcaklık, temas ettikleri noktaya doğru yayıldı. Parmaklarını, saçlarının arasından geçirip ensesine uzandı.

Birkaç dakika boyunca öyle durdular ve Sunho'nun titremesi ancak bir süre sonra geçmeye başladı. Ren büyüsünü kullanmayı bıraktı, bu kadar küçük bir çaba bile nefessiz kalmasına neden olmuştu.

Sunho'nun tehlikede olmadığını idrak edince gelişinin içinde uyandırdığı diğer duygulara izin verdi. Yaralanmadığından dolayı rahatlamış ve yeniden bir araya geldikleri için yüreği sevinçle dolmuştu. Son görüşmelerinden bu yana neler yaptığını da delicesine merak ediyordu.

Tabii bir de... Sunho onu kollarında tuttukça yavaşça farkına vardığı, zamanla güçlenen bir his vardı.

Bedenlerinin ne kadar yakın ve üzerinde ne kadar az kıyafet olduğunu fark etti. Sabahlığı, nemli tenine yapışmıştı.

Delikanlı, onun gerildiğini hissedip aniden geri çekildi ve aralarına mesafe koydu. Ren ise odanın soğukluğunu yeniden hissedip kollarını kendine doladı.

Sunho, kıza bakmak yerine etrafa şöyle bir göz attı. Süslü mobilyaları fark etti ve gözleri, suyun yüzeyinden yükselen buğuya takılıp kaldı.

“Neredeyiz?”

“Kraliçe sarayındayız. Burası benim odam. Sunho, sana *ne oldu?* Buraya nasıl geldin?”

Sunho'nun yüzü acıyla buruştu ve gözlerini kapattı. “Jaeil bahçelerin dışında bir mağara buldu.”

Üçünün birlikte mağaranın derinliklerine ilerlediklerini, ardından mithril laboratuvarlarının bulunduğu bölgeye inen merdivenleri takip ettiklerini anlattı. Ren o korkunç yeri, Juwon'la ilk karşılaştığı ânı hatırlayıp ürperdi.

“Mithril izinin işaret ettiği bir yol vardı. Bu, başka bir tüneldi ama yukarı doğru gidiyordu. Diğerleri oraya ulaşamayacağından yalnız devam ettim. Tüneller uzun ve dardı, rastgele

kollara ayrılıyorlardı. Bir süre sonra mithril izi sona erdi ama ben hâlâ oradaydım. Orada sonsuza dek mahsur kalacağımı sandığım anlar oldu.”

Ren ona biraz daha yaklaştı ve yanağına dokundu. Sunho gözlerini açıp ona baktı. Tıpkı bir hayalet gibi içlerinde en ufak bir ışık dahi yoktu.

“Buradasın.” Ren’in sesi kararlıydı. “Artık karanlıkta değilsin.”

Nerede olduğunu yeniden idrak ettiğini ve yavaşça Ren’in farkına vardığını gördü. Odaya girdiğinden beri ilk kez gerçekten ona baktı ve Ren’in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Yine de Ren’in yanından uzaklaştı. Kız bunu, yüreğine inen bir darbe gibi hissetti.

Sunho ayağa kalktı. “Gitmeliyim.”

Ren de onunla birlikte ayağa kalkmıştı. “Bekle! Tünellerde üşümüştün.” Küveti işaret etti. “Önce banyo yap. Su hâlâ sıcak, kendini daha iyi hissedersin.”

Reddedeceğini düşünse de Sunho hafifçe başını salladı.

Fikrini değiştirmesin diye aceleyle hareket edip, “Sana kıyafet bulurum,” dedi Ren. Giysi sandıklarına doğru koştu. Yığınlar arasında uygun giysiler aradı ve sonunda Sunho’nun geniş omuzlarına uygun bir sabahlık buldu.

Hızla geri dönüp paravanın etrafından dolaştı. Sonra, bir anda olduğu yerde donup kaldı. Sunho gömleğini çıkardı; geniş, düzgün omuzları, sağ göğsüne işlenmiş dövmesi ve karnındaki gergin çizgiler ortaya serildi. Gömleğini yere bıraktı.

Ren bakışlarını hızla ondan kaçırdı, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sabahlığı en yakın masanın üstüne bırakıp alelacele odanın öbür ucuna kaçtı. Köşeye çömelip kollarını dizlerinin etrafına sardı.

Kalbi, göğsünde acıyla çarpıyordu. Daha önce soyunan birçok insan görmüştü. Kervandakiler bu konuda hiç de çekingen değildi. Hatta yarasını sarması gerektiğinde Sunho'yu da soyması gerekmişti ama şimdi her şey farklıydı. Kendini de farklı hissediyordu; sanki kemikleri camdan, teni çiçek yapraklarından yapılmıştı. Yüzünü, dizlerinin arasına gizledi.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Sunho, kendi gibi keyif yapmamış, sadece temizlenmişti. Ahşap zeminin gıcırdayışını ve ardından kumaşın yumuşakça sürtünme sesini duydu.

Ren, giyinmesi için yeterince bekledikten sonra ayağa kalkıp ona döndü. Sabahlık çok yakışmıştı. Başta koyu mavi kumaştan yapılmış sade bir şey sanmıştı ama şimdi çok daha zarif olduğunu fark ediyordu. Üzerine gümüş bir ejderha deseni işlenmişti. Atalarından birinin eşine ait olmalıydı.

Sunho alçak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten de daha iyi hissediyorum." Ren'le göz göze geldi ve gülümsedi. Ren'in kalbi sanki yerinden fırlayacak gibiydi. Sonra Sunho bakışlarını yere çevirdi. "Geç oldu."

"Biraz daha kalsan olmaz mı?" Ren, istemedi sesine sızan yalvarışı fark edip irkildi.

"Wook, laboratuvarlarda bulduklarımızla ilgili bilmen gereken her şeyi anlatacaktır. Jaeil ve o, şimdiye kadar çoktan dönmüş olmalıydı."

"Onun için demedim." Elbette ne keşfettiklerini öğrenmek, kendi bildiklerini de onlarla paylaşmak istiyordu ancak bunları, yeniden bir araya geldiklerinde konuşabilirlerdi. "Seninle konuşmak istiyorum, sadece ikimiz."

Sunho'nun gözleri mithril mavisıyla parladı, bu bir uyarıydı. "Yapmam."

"Sebebi İblis, değil mi? Onu kontrol edemeyeceğini düşünüyorsun."

Sunho başta tereddüt etse de çok geçmeden başını salladı.

Ren derin bir nefes alıp Sunho'ya doğru bir adım attı. "Onu kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Sana anlatmam gereken çok şey var. Atalarımın görüşüyorum, onlardan büyümle ilgili çok daha fazlasını öğreneceğim. Anlattıklarına bakılırsa güçlerimiz birbirine çok benziyor. Onları kontrol etmeyi birlikte öğrenebiliriz."

Sunho'yla çalışmayı, onunla vakit geçirmeyi düşününce içi umutla doldu.

Sunho başını iki yana salladı. "Güçlerimizin benzer hiçbir tarafı yok. Seninki iyilik ve ışıken, benimki karanlık ve ölüm."

"Hayır!" Ren, zaman zaman hissettiği içindeki karanlığı düşündü. Düşmanca ve zalimlikle dolu değil, yumuşak ve sakin.

"İblisin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Öyleyse anlat bana!" Neden konuşmuyordu? Sunho tamamen içine kapanmış bir tavır sergilerken, Ren'in içi içini yiyordu. "Pes etmiş gibisin, *çabalamıyorsun* bile."

"İşte sorun da bu, Ren." Sunho'nun sesi çatlamıştı. Ren, onun saklamaya çalıştığı acıyı hissedince nefesi kesildi; Sunho da en az kendi kadar paramparçaydı. "Ben, seninleyken *hep* mücadele ediyorum. İblis... Seni istiyor. *Yalnızca* seni. Seni tamamen ele geçirmek istiyor. Onu kontrol edebiliyorum ama sen yanımdayken bu imkânsızlaşıyor. Şu anda bile..." Sert bir nefes aldı. "Sana zarar vermesini istemiyorum, Ren. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Vermezsin. Yemin ederim. Sen asla..."

Sunho'nun gözleri, kızın gözleriyle buluştu ve ardından yavaşça aşağı indi. Elini kaldırıp parmaklarını Ren'in

sabahlığının yakasının altına kaydırıldı. Parmakları oradaki izin, sebep olduğu yaranın üstünde gezinirken Ren derin bir nefes aldı.

Yara ve çevresi hâlâ hassastı. Ren bu yüzden dokunduğu anda ürperdi.

Nabızı hâlâ çok hızlı atıyordu. Gözlerini, Sunho'nun gözlerine çevirdi. İrislerinde parlayan mithril canlı bir maviyle ışıldıyordu. Sunho'nun bakışları Ren'in dudaklarına kaydı.

Ren, onun kendisini öpmesini istedi. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş olabilirdi. Nefesi nefesine değdi; karanlığı Ren'i sardı, sonunda hissedebildiği tek şey onun dokunuşu oldu.

Fakat hemen sonra Ren, serin bir havada dalgası hissetti. Sunho geri adım attı ve eli yeniden yanına düştü. "Sana bir daha zarar vermeyeceğim."

Ren'in gözleri yaşla doldu. "Madem böyle hissediyordun, o zaman neden Yüzen Dünya'ya gelmeyi kabul ettin?"

Sunho kaşlarını çattı. "Seni korumak için."

"Kendimi koruyabilirim. Koruyamasam bile... Artık yanımda Hwani ve Jaeil var."

Sunho'nun yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada olmak istemiyorsan gitmelisin."

Sunho irkildi.

Ren, bu sözleri sarf eder etmez pişman oldu. Onunla daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştı.

Yoksa söylediklerinde ciddi miydi? Onun da kendi kadar acı çekmesini *istiyordu*.

"Belki de öylesi daha iyidir." Sunho'nun sesi o kadar kısık çıkmıştı ki Ren neredeyse onu duyamadı.

Sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Ren bir anda paniğe kapıldı.

“Sunho, bekle!” diye haykırsa da Sunho çoktan gitmişti.

Yere çöktü. Ne yapmıştı? Midesi bulanıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kulübede onu sevdiğini söylemişti. O anda, aslında gerçekte ne demek istediğinden emin olmadığına kendini inandırmıştı. Sonuçta *arkadaşlardı* ama içten içe aslında emin olduğundan, bunun ne demek olduğunu her zaman bildiğinden korkuyordu.

Ne değişmişti? Kalbindeki gerçeği açığa çıkaran annesinin günlüğünü okuması mı olmuştu? Emin değildi. Bildiği tek şey, Sunho’yu sadece arkadaş olarak görmediği idi.

Çok daha fazlasını hissediyordu.

Hâlbuki Sunho için durum farklıydı. Aynı olsaydı Ren’den... Ve onlardan bu kadar kolay vazgeçemezdi.

Ya bir daha hiç dönmezse? Daha önce İblis’in etkisi altında olduğundan gitmişti. Oysa şimdi kendi seçimini yapıyordu.

Sunho’yu seviyordu fakat bu yeterli değildi.

“Ağlama tatlım. Bırak da acını dindireyim.”

Yine o sesti, annesinin sesi...

Yavaşça ayağa kalkıp sesin geldiği yere, bahçelere doğru yürüdü. Mantıken hayaletlerin olamayacağını bilse de... Sonuçta tapınaktaki havuzdan da haberi yoktu. Atalarıyla konuşmasını sağlayan böyle bir yerin olduğunu bilmiyordu.

Annesi hayattayken Ren’i hiç korumamıştı. Belki de duyduğu pişmanlık geri gelmesini sağlamıştı.

Çimenler çıplak ayağına buz gibi değse de bundan rahatsız olmadı. Havada süzülen nefesini görebiliyor; buhar, kristallere

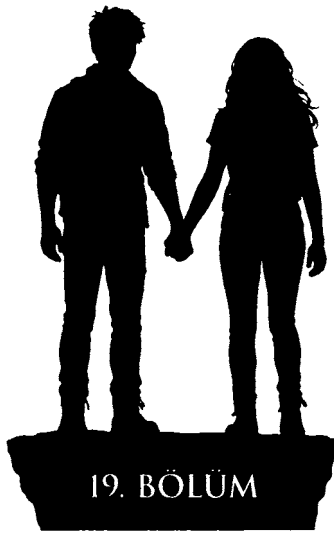
dönüşüyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha... Annesinin sesi uzaklardan, kayalıklardan geliyordu.

“Prenses!” Bu ses, sanki uzaklardan gelen bir yankıydı.

Sonra aynı ses, birden tam önünden geldi. “Prenses!” Hwani omuzlarından tutmuştu. Hâlbuki muhafızının kendisine dokunduğunu hiç hissetmemişti. “Burada ne işiniz var? Donu-yorsunuz, hemen içeri girmelisiniz.”

Soğuğu o anda hissetti. Sanki tenine binlerce bıçak saplanı-yordu. Aniden duyduğu acıyla nefesi kesildi. Muhafız, hemen ceketini çıkarıp Ren’in omuzlarına sardı ve içeriye götürdü. Hizmetkârlara hemen daha fazla köz getirmeleri için seslendi. Sesi gür ve yankılıydı.

Ren bahçeye baktı. O varlık yok olmuştu. Annesi gerçek-ten oradaysa bile gitmişti.

JAEIL

Yüzen Dünya

Eğitim Alanı, Batı Bahçeleri

Mithril madenlerinden dönmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti. Jaeil, böyle bir deneyimi bir kez daha yaşamayı asla istemiyordu. Diğer taraftan, o günden beri Ren'le Sunho'nun arasında bir soğukluk olduğunu hissediyordu. Oysa hayatlarını birbirlerine adadıklarını sanmıştı. Jaeil, Ren'i kaçırdığında onu kendi yanlış kararlarından *korumaya* çalıştığını söylese de Sunho, kellesini almaya bile kalkmıştı. Üstelik Ren, Sunho'yu eski hâline döndürmek gibi çılgınca bir maceraya atılarak prenseslik görevlerini bile bir kenara itmişti. Bunu ona, bir daha asla tekrarlamak istemediği tırmanış sırasında Wook anlatmıştı. Şimdiyse sanki bunların hiçbir önemi yok gibi davranıyorlardı. İkisinin de ayrılık acısı çektiği apaçık belli olmasına rağmen prenses ve Sunho ısrarla birbirinden uzak duruyordu.

Jaeil, bu duruma tanık olmayı dayanılmaz buluyordu.

Buna rağmen Ren'in danışmanı olduğundan *ondan* uzak durması da mümkün değildi. Sunho'dan da kaçamıyordu çünkü delikanlı, babasının darbe girişiminden sonra Hagye'ye dönmeyen birkaç askeriyle birlikte talim yapıyordu.

Bütün sabah, çadırın altında oturup talimi izlemişti. Bir saat önce başlayan yağmur hâlâ dinmemişti. Buna rağmen ne Sunho ne de askerleri talimi bırakmış, atış talimlerinden sonra bire bir mücadelelere geçmişlerdi. Üzerlerindeki talim zırhları tamamen çamura bulanmıştı.

Sunho çimenlerin üzerinde çevik adımlarla hareket ediyor, sağından ve solundan gelen saldırıları ustalıkla karşılıyordu. Jaeil'in askerleri, Sunho'nun kılıç kullanmakta çok iyi olduğunu fark ettiklerinden beri onunla ikiye bir düelloya giriyorlardı.

Sunho mithrille güçlendirilmiş duyuları olmadan bile sıra dışı bir dövüşçüydü. Görünüşe göre mithrilin ona kazandırdığı keskinleşmiş duyular, güç ve çeviklik gibi doğal yeteneklerin dışında, tıpkı Ren'in Işık'ı gibi *etkinleştirmesi* gereken başka güçleri de vardı. Gözlemlediği kadarıyla Sunho buna rağmen o güç kaynağını, yani İblis dediği şeyi asla kullanmıyordu.

Jaeil, ordunun yürüttüğü deneyleri onaylamıyordu. Onları insanlık dışı olarak tanımlıyor, her ne kadar sonradan çalışmayı durdurmaya çalışmış olsa da babasının en başta buna izin vermiş olmasından tiksiniyordu.

Yine de... Sunho *zaten* bu deneylere maruz kalmıştı ve Jaeil, onu silah olarak değerlendirmeden bu gücü heba etmenin doğru olmayacağını düşünüyordu. Jaeil'i kimse, hiçbir zaman gerçekçi olmamakla suçlamamıştı sonuçta.

Dikkati, arazinin diğer ucundan yaklaşan kadın ve maiyetinin çamura batan adımlarına kaydı. Kraliyet nezdindeki itibarını yeniden kazandığından beri, Ren'i onun aracılığıyla etkilemek isteyenlerin sayısı bir hayli artmıştı. Normalde sıradan

insanlardan bile daha fazla nefret ettiği soylulara karşı kaba ve küçümseyici bir tavır sergilerdi ancak davranışlarının Ren'i olumsuz etkilemesini istemiyordu.

Soylu kadın yanına kadar geldiğinde ona doğru bir adım attı. Maiyetindekilerse yağmurun altında beklemeye başladı. Kadın gençti ama on dokuz yaşındaki Jaeil'dan büyüktü.

Dilini, kırmızı boyalı dudaklarının üzerinde narince gezdirerek, "Yüzbaşı" dedi. "Hayal kırıklığına uğradım. *Sizi* alanda görmek isterdim."

"Yağmur ve çamurun içinde mi? Sanmam, yerimden gayet memnunum."

"Öyle mi?" Kadın sesini bir ton alçalttı. "Bence çok daha tercih edilebilir yerler var."

Jaeil bakışlarını ona çevirdi. Ne ima ettiğini elbette anlamıştı.

Çevresindeki çoğu kişinin ona ilgi duyduğunu biliyordu. On beş yaşına girdiğinden beri, bir çocuktan çok genç bir delikanlıya yakışan o sert ve asık suratıyla, nice arzulayıcı bakışın odağı olmuştu. Sana, bu durumla epey eğleniyordu. Jaeil ise bu tür yakınlaşmaların peşine nadiren, hatta sadece bir çıkarı varsa düşerdi. Hem romantik ilişkiler zahmetliydi ve çoğu zaman en azından karşı taraf için tatsız duyguları körüklerdi.

"Size bir hediye getirdim." Soylu kadın, sırlıslıkla olmuş maiyetindekilerden birine işaret etti. Hizmetkâr, bir sepetin üstündeki bezi kaldırdı. Kızdan sepeti alan kadın, onu talim sandıklarının bulunduğu masanın üstüne bıraktı ve bunu yaparken bir mızrağı yere düşürdü. Bezin altında birkaç hamur işi vardı. "Hava çok soğuk, biraz ısınmanıza yardım edeceğini düşündüm."

"Minnettarım," diye mırıldandı Jaeil.

"Yalnızca minnettar mısınız, yüzbaşı?"

Bu tutumdan usanmıştı. Ren, kaba bir askerî danışman seçmiş olmanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Jaeil, bir keresinde Sana'nın, yetişkinleri bile ağlatabileceğini söylediği o en sert sesiyle yanıtladı: "Görünüşe göre üstü kapalı dile getirdiğiniz arzularınıza rağmen bende uyandırabildiğiniz tek duygu bu."

Soylu kadın öfkeyle derin bir nefes alıp oradan hızla uzaklaşırken maiyetindekiler, kadının başının üstüne şemsiye tutmak kaygısıyla hemen peşine düştü.

Kadın uzaklaşırken diğer tarafa doğru koşan Wook'un yanından geçti. Jaeil kaşlarını çattı, Ren'in dayısı yanına bir şemsiye alma zahmetine bile girmemişti.

Yağmurdan dolayı saçları alnına yapışmış, omuzları ve kolları sıırılsıklam olmuştu. Soylu kadını fark edip selam vermeye çalışırken ayağı kaydı ve dengesini kaybetti.

Tam yere düşecekti ki Jaeil onu son anda yakaladı. Düşmeden yakalayabilmek için yağmurun altına çıkmıştı. Ensesinden aşağı süzülen yağmur damlaları buz gibi soğuktu.

Jaeil, Wook'u çadırın altına götürürken sakince, "Bir akrobata göre epey sakarsın," dedi.

Wook, başının arkasını kaşıyarak, "O kimdi?" diye sordu. Gözleri hâlâ soylu kadınla maiyetinin üzerindeydi.

Jaeil sade bir sesle, "Emin değilim ama umarım prensesin çok değer verdiği biri değildir," diye yanıtladı. "Hamur işi getirmiş." Sepeti işaret etti ve sonra yere düşen mızrağı alıp yeniden masaya dayadı. "İstersen tadına bakabilirsin."

Jaeil duraksadı, dudaklarının kenarındaki alaycı gülümsemeye mani olamamıştı. "Umarım içine afrodizyak katmamıştır."

Bunu şakayla karışık söylemiş olsa da Wook'un yüzü endişe verici bir pembeye döndü.

Jaeil iç çekti, şaka yapmayı bırakmalıydı. Ne de olsa bu, en güçlü yönü sayılmazdı. “Benden bir şey mi isteyecektin?”

“Ah!” Wook’un yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. “Ren, zindanların girişinde onunla buluşup buluşamayacağını sordu. Aramak istediği bir şey varmış.” Ardından ürperdi. “Zindanların nerede olduğuna ya da neden *yer altına* gitmek istediğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Eğitim alanlarının güneyinde. Babam orada tutuluyor.” Konunun bununla ilgisi olmamasına rağmen son bilgiyi neden verdiğini kendi de anlayamadı.

Wook’un gözleri büyüdü ve aceleyle, “Ben onunla giderim!” dedi. “Sen burada kal, ben de...”

“Olmaz.” Zindanlar karanlıktı. Wook’un ilkinden bu kadar kısa süre sonra yeniden karanlığa maruz kalmasını istemiyordu. Merdivenlerin yarısına kadar geldiklerinde mum, fitilin sonuna kadar yanmıştı. Kalan yolu, hiçbir şey görmeden katetmek zorunda kalmışlardı. Jaeil, dikkatini dağıtmak amacıyla ondan bir hikâye anlatmasını istemiş, Wook anlatmaya başladığında sesi titrese de devam ettikçe öz güveni yerine gelmişti. Mağaranın duvarlarında yankılanan sesi, gür ve parlak tınısıyla karanlıktan çıkmalarına yardımcı olmuştu.

Wook derin bir iç çekerek, “Peki,” derken Jaeil kaşlarını çattı. Wook’un sesinin neden bu kadar bezgin çıktığını anlayamamıştı. “Muhtemelen Ren’i sen götürmek istersin,” dedi Wook.

Aslında pek de öyle sayılmazdı. Ren, Sunho’nun özlemiyle yanıp tutuşurken onu teselli etme düşüncesi pek de cazip gelmiyordu. Yine de onunla konuşması gerekiyordu. Mithril laboratuvarında bulduğu defterde önemli olabileceğini düşündüğü bazı bilgiler vardı.

“Benimle şimdi mi buluşmak istiyor?”

Wook nedense öncekinden daha telaşlı göründü ve aceleyle, “Önce bir şeyler yemeyecek misin?” diye sordu.

Jaeil çoktan aklından uçup giden sepete baktı. Wook sepetin üstünden bir hamur işi kapıp büyük bir parça kopardı ve çiğnemeye başladı.

Jaeil, Wook çöreği çiğnerken yüzünü izledi. Wook ise ekmeğini çiğneyip yutmadan önce hafifçe öksürdü. “Tamamen güvenli, gördün mü?”

Wook daha ikinci ısırığı alamadan Jaeil, uzanıp çöreği elinden kaptı. Dudaklarına götürüp bir ısırık aldı.

“Emin misin?”

Wook ağzı açık hâlde ona bakakaldı.

Jaeil arkasını döndü ve onu çadırda bırakıp yola düştü.

Yüzbaşı, yağmur dinmiş olsa da yaklaşan fırtınayı hissedebiliyordu. Rüzgârla birlikte çadırın örtüsü dalgalanıyordu. Doğuda kara bulutlar toplanmıştı.

Sunho, Jaeil’in askerlerinden ikisiyle birlikte ayakta duruyordu. Elindeki çöreğe bakakaldılar. Büyük ihtimalle onu daha önce yemek yerken hiç görmemişlerdi.

“Bugün iyi iş çıkardınız, gidebilirsiniz.” Askerleri hızla eğilip selam verdi ve Sunho’yla yüzbaşmayı baş başa bıraktılar.

“Onlarla dövüşürken tüm gücünü kullanmıyor musun?”

Sunho onu temkinle süzdü. “Evet.”

“Az önce gücünün yüzde kaçını kullandığını tahmin etmen gerekse, cevabın ne olurdu?”

Sunho bir süre düşündü. “Yüzde otuz.”

Jaeil kaşını kaldırdı. *Kendisiyle* dövüşürken de böyle davranıp davranmadığını merak etti. “Peki, içindeki İblis’e erişsen ve tüm potansiyeline ulaşsan gücünün ne kadarını kullanabilirdin?”

Sunho gözlerini onunkinden ayırmadı. “Yüzde yüzünü.”

Olağanüstü. Yalnızca İblis’in gücüne dokunması bile iki katından daha fazla güçlenmesini sağlayacaktı. Dönüşüm geçirdiğindeyse muhtemelen bundan daha fazlasına sahip oluyordu. Keşke o gizli gücü açığa çıkarabilselerdi.

“Prensesle buluşmaya gidiyorum. Kalenin altındaki tünellere bağlı olan zindanlarda aradığı bir şey varmış. Bize katılmak ister misin?” Jaeil, onu dikkatle süzüp ekledi: “Sadece ikimiz olacağız.”

Tepki vermesini beklese de Sunho’nun yüz ifadesinde en ufak bir değişim olmadı.

Jaeil’in içinde hafif bir öfke kıpırdandı. Bu çocuğu bir türlü anlayamıyordu. Eğer Sunho, Ren’e düşündüğü kadar âşıkса neden onun yanına gitmekten kaçınıyordu?

Başını iki yana sallayıp Sunho’yu arkasında bıraktı. Yürürken çörekten bir ısırık daha aldı.

Jaeil yanına vardığında Ren çoktan zindanların kapılarına gelmişti. Artık yanında görmeye alıştığı Hwani de oradaydı. Yüzbaşı, prensesin korumasını çok az tanıyordu. Hatta yalnızca soylu bir klana tabi olan küçük bir aileden geldiğini duymuştu. Uzundu, Jaeil’dan bile. Yüzbaşı duruşunu biraz doğrularak düzeltti.

“Hwani, dışarıda bekler misin? Yüzbaşıyla birlikteyken güvende olacağım.”

“Elbette, prenses.” Jaeil yanlarından geçerken kızın gözleri kısılmıştı.

Girişteki nöbetçiler Jaeil’a bir fener uzattı. Yüzbaşı, feneri yüzünü buruşturarak aldı. Belli ki karanlık merdivenlerden inmek kaderinde vardı. Bu tuhaftı. Neredeyse bütün hayatını Yeraltı Dünyası’nda geçirmişti. Buna rağmen sadece bir

haftalığına güneşe çıkınca karanlığa karşı tüm direncini âdeta yitirmişti.

Çocukken karanlıktan korksa da inadına Yeraltı Dünyası'nda yaşamayı seçmişti. Çünkü bunun, onu daha güçlü ve cesur kılacağını sanmış ve bir zamanlar olduğu çocuktan farklı bir kimliğe bürünmek istemişti. Babasından korkan o çocuktan... Ren'i ormanda yitiren o çocuktan... O çocuk zayıftı, zihni peri masallarıyla doluydu. Şimdiyse tek kişi bile Sareniya ordusunun yüzbaşısına, zayıf ya da korkak diyemezdi.

Ren, nemli merdiven boşluğunda içine yayılan ürpertiye bastırmaya çalıştı.

“Bunu al.” Jaeil pardösüsünü çıkarmaya yeltendi.

“Gerek yok, sorun değil. Üşümedim. Sadece... karanlık.”

Ren'in dikkatini dağıtmasını umarak ceketinin iç cebine uzandı ve mithril laboratuvarında bulduğu defteri çıkardı. “Sana bunu göstermek istiyordum. İlginî çekeceğini düşündüğüm sayfayı işaretledim.”

Ren defteri alırken yüzbaşı, okuyabilmesi için feneri kaldırdı. Prenseler, yazarları incelerken kaşlarını çatı. Metin, laboratuvarın Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasından satın aldığı mithril karşılığında ödediği paranın dökümünü içeriyordu.

“Bu defterde, *Uçan Yılan* adlı bir hava gemisine yüklenmiş sevkiyatın kayıtları var. Bu isimde bir hava gemisi var mı diye kayıtları inceledim ama hiçbir şey bulamadım,” diye açıkladı Jaeil.

“Belki de bir şifredir.”

“Başta ben de öyle düşünsem de sonra yanlış yolda olduğumu anladım.” Jaeil'in heyecanı apaçık belli oluyordu. “Bu bir hava gemisi değil, normal bir gemi.”

Ren kaşlarını çattı. “Anlamadım, Yüzen Dünya’da nehir ya da deniz yok ki! En azından bir yere ulaşan bir nehir yok.”

“Evet ama Yeraltı Dünyası’nda *var*. Sanırım orada başka bir laboratuvar daha vardı. Birkaç hafta önce şehirdeki cinayetleri araştırırken bunların, dönüştürülmüş insanların işi olduğunu fark edememiştim. İlk cesedi Dış Halka’daki balıkçılar bulmuştu. İkinciye Duvar’ın dışında, bir kanalizasyon kanalının çıkışının yakınında görüldü. Büyük ihtimalle ikinci laboratuvar ya kanalizasyonun yakınında ya da *içinde*.”

Ren defteri ona geri verirken, Jaeil alıp yeniden ceketinin cebine yerleştirdi. “Bu ipucunun peşine düşebilir miyim?” Bu-
raya girmeden önce gördüğü fırtına bulutlarını hatırladı ve bir an önce ayrılmak istedi. Kapkara bulutların büyüklüğüne bakılırsa, gerçekten de şiddetli bir fırtına yaklaşıyordu. Yüzen Dünya’daki fırtınalar kuvvetli olur, günlerce sürerdi.

İçinden bir ses, çok zamanlarının kalmadığını söylüyordu. Bilim insanı her ne planlıyorsa artık amacına çok da uzak değildi. Jaeil, bilim insanının planının ne olduğunu öğrenmeyi başarırsa belki de onu durdurabilirlerdi.

“Gitmen gerekecek,” dedi Ren kısık bir sesle.

Jaeil’in âdeta kanı çekildi. Ren’in sesini hiç bu kadar... kederli duymamıştı. Sunho *ne yapıyordu böyle?* Ren’i bu hâle getirdiği için gidip Sunho’nun yakasına yapışmak, aklını başına getirmek istiyordu.

“İki günden fazla sürmeyecek. Başka bir sorun mu var?”

“Ben iyiyim. Sadece son zamanlarda pek uyuyamıyorum.” Gözlerinde Jaeil’i huzursuz eden bir ifade vardı. “Şu tarafta ne var?”

Yüzbaşı, kızın konuyu değiştirmesine izin verip onun yöneldiği yere baktı. Yol ikiye ayrılıyordu. Sol tarafta...

“Zindanlar.”

“Onu görmeye gitmek ister misin?” diye sordu Ren usulca.

“Hayır.”

Sağ taraftan ilerlediler. “Neden buraya gelmek istedin? Wook bir şey aradığını söyledi.”

“Annemin günlüğünü okuyorum. Günlükte *ondan*, bilim insanı Juwon’dan bahsediyor. Juwon, o askerin kardeşiydi. Bir şey bulmuş. Burada, aşağıda.”

Ara sıra terk edilmiş mahzenlere açılan kapıları aralayarak tünellerin karmaşık ağı boyunca ilerlemeye devam ettiler. Aşağı yukarı bir saat dolaştıktan sonra, diğerlerinden farklı olan bir odaya girdiler. Burası, tuhaf eşyalarla ve eski kalıntılarla dolu bir depoya benziyordu.

Jaeil, rengi zamanla solmuş yeşil bir makyaj kutusunu alıp ince işçiliğini dikkatle inceledi. Arkasını döndüğünde Ren’in donup kaldığını gördü. Kirişi eksik, eski bir yay parçasına bakıyordu. Yay oldukça uzundu. Sağlamken normal yaylardan en az iki kat daha büyük olmalıydı.

“Güzel silah ama ne yazık ki gerekli özen gösterilmemiş,” dedi yüzbaşı.

“Sence kaç yıllıktır?” Ren’in sesinde hafif bir hayranlık vardı.

Eğilmiş tahta ve kalın toz tabakası Jaeil’in dikkatini çekti. “Birkaç yüzyıllık olmalı.”

“Yüzyıllar...” diye fısıldadı Ren.

Jaeil onu dikkatle inceledi. “Neden sordun?”

Ren yutkunup başını iki yana salladı. “Önemli bir nedeni yok.”

Ren odanın uzak tarafını incelerken Jaeil arkaya yöneldi. Nişin içinde, duvara asılmış bir halı vardı. Üzerine bir şelalenin yanındaki gölde yıkanan üç göksel peri tasviri işlenmişti.

Yükselen buhar çıplak vücutlarını örtüyordu. Bir çam ağacının dalındaysa giysiyi andıran kanatları asılıydı.

Duvar halısının altında bir sandık vardı, kapağını kaldırıncaya içinin boş olduğunu gördü.

Ren arkasından yaklaştı. “Sence içinde ne vardı?”

“Elbise,” diye tahminde bulundu yüzbaşı. “Ya da belki bataniye. Hatta şu duvar halısı bile olabilir.”

Ren hırslı bir nefes verdi, sinirlenmişti. “Günlükte Juwon’un *bir şey* bulduğu yazıyordu. Keşke ne olduğunu bilseydim.”

“Belki de makyaj kutusuydu,” diye takıldı Jaeil.

“Belki de.” Ren’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Yakınlar...” dedi alçak bir sesle. “Annem ve Juwon.”

“Mantıklı. Ortak ilgileri vardı. İkisi de en çok aynı kişiye değer veriyordu,” dedi Jaeil ve ardından ekledi: “Yani sen doğmadan önce.”

“Bunun doğru olmadığını herkesten iyi biliyorsun.”

Bir süre sessizlik oldu, dakikalar geçerken ikisi de konuşmadı. Sonunda Jaeil, “Ona hâlâ kırgın mısın?” diye sordu.

“Nasıl kırgın olabilirim ki? Annemin, beni sevmeye hiç fırsatı olmadı.”

Jaeil buna inanmadı. Ren’in de buna gerçekten inandığına ihtimal vermiyordu. Kederden yıkılmış olsa da o, yine de *Ren’in annesiydi*. Kızını sevmeyi seçebilirdi.

“Senden bir ricam olacak.” Ren, Jaeil’a dönüp çenesini hafifçe kaldırdı. “Sunho’yla ilgili.”

Jaeil ona döndü, temkinliydi. “Ne olmuş Sunho’ya?”

“Benim için ona göz kulak olur musun?”

Jaeil’ın göğsü yine o istemediği duyguyla sıkıştı, suçlulukla. Daha bugün, Sunho’yu nasıl *kullanabileceğini* düşünüyordu. “Onunla arkadaş olduğumuz söylenemez,” diye geçiştirdi. Yine

de mithril madenlerinde birbirlerine yeterince saygılı davranmışlardı.

“Lütfen,” diye ısrar etti Ren.

“Sen benim hükümdarımsın. Bana emir verebilirsin.” Ren bir şey söylemeyip hüznle bakmaya devam edince yüzbaşı derin bir iç çekti. “Gerçekten de göz kulak olunmasına ihtiyacı var mı? En iyi askerlerimden hatta *benden* bile güçlü.”

“Sadece söz ver,” diye fısıldadı Ren.

Jaeil, artık onun uğruna yapamayacağı çok az şey olduğunu anlamalıydı. “Söz.”

O akşam ilerleyen saatlerde Jaeil son hazırlıklarını yaparken ofisinin kapısı çalındı. İçeri girenin Sunho olduğunu görünce şaşırdı.

Dışarıda güçlü bir rüzgâr uğultusu olduğundan Sunho, sesini duyurabilmek adına kapıyı kapatmak zorunda kaldı. “Beni de götür, kanalizasyona daha önce de girdim. Ayrıca oraları iyi bilen birini tanıyorum.”

Gideceği yeri muhtemelen Wook, Ren'den; Sunho ise Wook'tan öğrenmişti. Sunho'yu yanında götürmesi *faydalı olabilirdi*. Delikanlı, yüksek ihtimalle madenlerde olduğu gibi kanalizasyonda da işe yarardı ancak sonra gözlerinin önüne Ren'in yüzü geldi. Ne kadar da üzgün görüldüğü... *Gitmen gerekecek*, diye mırıldanışını hatırladı.

Gösterdiği bu zaafa lanet etti. “Hayır, burada kalacaksın. Bana irtibatının adını ver.” Arkasını dönüp Sunho'ya sırt çevirdi. “Onlara haber göndereceğim.”

“Benim de gelmem *gerekiyor*,” dedi Sunho.

Sunho'nun sesindeki bir şey, Jaeil'ı dönüp bakmaya zorladı. Sesi sanki acı çekiyor gibi çıkmıştı. Ren'le aralarında neler geçtiğini bilmiyordu. Biraz uzak kalmaları, belki ikisine de ne istediklerini anlamaları konusunda yardımcı olurdu.

“Tamam...” dedi sonunda Jaeil. “Ama önce gideceğini Ren’e haber ver. Daha da önemlisi, geri döneceğini de söyle.”

Yarım saat sonra salona girdiler. Jaeil ne kadar kalabalık olduğunu görünce kaşlarını çattı. Yargılandığı zamankinden bile daha çok insan vardı.

Ren kürsüdeydi. Yüz ifadesi o kadar soğuk ve ulaşılmazdı ki bir anlığına kalabalığa bakanın Aria olduğunu sandı.

Bir süre sonra Jaeil'in bakışları, omuzlarında kaplan arması taşıyan siyah giysili bir topluluğa kaydı. Volmarlılara.

Bir kadın gür sesle konuşuyor, sesi salonun dört bir köşesinde yankılanıyordu. “Volmar İmparatoriçesi Jindeok adına konuşuyorum,” diye bildiriyordu.

“İmparatoriçe, meclisin sunduğu teklifi tek bir şartla kabul edecek: Sareniya prensesi, imparatoriçenin torunu Volmar Prensi Jinpyeong’la evlenmeyi kabul ederse.”

Salonda bu sözlerin hemen ardından derin bir sessizlik oluşurken çok geçmeden bir karmaşa başladı.

“Lanet olsun!” Kalabalık birden öne doğru hareketlenirken yüzbaşı geri çekildi. Bu kalabalıkta Ren'le konuşmaları mümkün değildi. Diğer taraftan zamanları da kalmamıştı çünkü fırtına başladıktan sonra hiçbir uçak havalanamazdı.

Jaeil bir anlık kararla Sunho'ya döndü. Onun yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Hadi gidelim.”

Uçağa geldiklerinde neredeyse kalkışa hazırды.

Pilot, uğuldayan rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak, “Yüzbaşı!” diye bağırdı ve Jaeil’in kolundan tutup uçağa çekti. Ardından Sunho’ya uzandı. “Tam zamanında geldiniz. Biraz daha gecikseniz kalkış yapmamız imkânsız hâle gelecekti.”

“Jaeil!” Biri arkasından bağıırıyordu. Yüzbaşı geri dönünce rampadan yukarı doğru koşan Wook’u gördü.

Yüzbaşı, kapı tam kapanmak üzereyken atlayan Wook’u tuttu ve uçaktan düşmeden önce onu yakalamayı başardı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ben sadece...” Zemin ayaklarının altından çekilirken Wook’un gözleri büyüdü. “Seni durdurmaya çalışıyordum.” Ne olduğunu fark etmiş olmalıydı çünkü yüzü kireç gibi oldu.

Jaeil’in yüreğine bir ağırlık çöktü. Yalnızca Sunho’yu değil, Ren’in en büyük diğer destekçisi olan Wook’u da yanında götürüyordu.

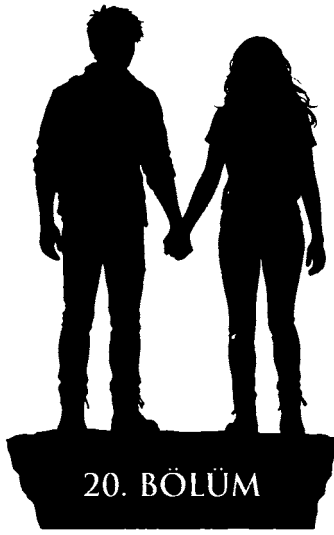
Kendi kendine, “Bu ayrılık uzun süremeyecek,” diye mırıldansa da sanki sadece kendini teselli etmeye çalışıyordu.

Sunho yere çökmüştü. Sırtını uçağın duvarına yaslamış, başını da ellerinin arasına almıştı.

Jaeil, Ren’in güvenliği konusunda endişeli değildi. Hwani yetenekli bir savaşçı olarak tanınıyordu.

Yine de zindanlara gittiklerinde Ren’in gözlerinde gördüğü o ifadeyi unutamamıştı. Sanki bir şey onu kovalıyor...

Ya da avlıyordu.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Dördüncü Bölge, Dış Halka

Sunho başının arkasını, at arabasının kadife döşeli iç yüzeyine yasladı. Perdeli pencerenin ardında binalar bir gölge gibi geçip gidiyordu.

Ayrılarak hata mı yapmıştı? Ren, kürsüdeyken kırılgan ve yapayalnız görünüyordu. Sunho yanına gitmek istese de cesaret edememişti. O bir prenesti. Delikanlı bütün kuralları bilmese de içgüdüleriyle hareket etmemesi gerektiğini biliyordu.

Tabii bir de İblis vardı.

O korkunç gecenin üzerinden geçen bir haftada hiçbir şey değişmemişti. Ren'e zarar vermekten hâlâ korkuyordu.

Onu kontrol edebileceğini düşünse de o gece kontrolünü *yitirebileceğini* anlamıştı. İblis'in gücünün duygularına bağlı olduğunu biliyordu.

Ren'den daha yoğun duygular beslediği kimse yoktu.

Ne yapması gerektiğini bilse de gönlü bunu yapmaya bir türlü el vermiyordu.

Yüzen Dünya'dan ayrılmalı ve bir daha asla geri dönme isteği duymayacağı kadar uzağa gitmeliydi.

Bunu düşünmek bile nefesini kesiyordu ancak Ren'i korumak adına yapacaktı.

Doğru kararın bu olduğuna neredeyse kendini inandırırdığı sırada yüzbaşının görevini öğrenmişti. Uzak kalmanın Ren'e duyduğu özlemi bastıracağına inanarak Jaeil'a kendini de götürmesi için yalvarmıştı ama durum daha da kötüleşmişti.

Onu eskisinden daha da fazla özlüyordu.

Yanında oturan Wook boynunu uzatıp dışarı baktı. "Buraya gelirken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Korkutucu olacağını sanmıştım ama hiç de öyle değil. Fenerler şehri bambaşka bir ışıltıyla parlatıyor."

Jaeil, sayfalarını çevirdiği defterden başını kaldırdı. "Bence de güzel."

Jaeil'ın yanıtı Wook'u şaşırtmış olmalıydı; dudakları aralandı, ardından tereddütle gülümsedi.

Daha önce Merkez'den Orta Şehir'e ve oradan da Dış Halka'ya geçmişlerdi. Şimdiyse Dördüncü Bölge'deki rıhtıma doğru yol alıyorlardı. Nehirden gelen pis koku pencerelerden içeri sızmaya başlayınca Sunho vardıklarını anladı. Arabacı dizginleri çekip atları durdurdu.

Dışarıda gözlerinin içi parlayan, kısa saçlı genç bir kadın asker onları bekliyordu.

"Yumi," dedi Jaeil arabadan inerken. "Bir dahaki sefer kokunun bu kadar dayanılmaz olmadığı bir yerde buluşalım."

Yumi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Belli ki Jaeil'ın ona böyle takılmasını beklemiyordu.

“E... Evet, yüzbaşı. Bu... Şey, harika olur...” Sözüünü yarıda kesti ve yeniden toparlandı. “Evet, yüzbaşı.”

Wook ona anlayışla gülümsedi.

Yumi boğazını temizledi. “Mesajınızı alır almaz buraya geldim ve rıhtım amiriyle konuştum. *Uçan Yılan*’ı birkaç haftadır hiç görmemiş.”

“Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim,” dedi Jaeil. “Burada kanalizasyona açılan bir kapı var mı?”

“Evet efendim. Lütfen beni izleyin.”

Jaeil, iskeleden ayrılıp ahşap döşemelerden nehrin çamurlu kıyısına adım atarken anlatmaya başladı: “Gizli bir laboratuvarın nerede olabileceğini biraz düşündüm. Bence en uygun yer Dokuzuncu Bölge’deki mithril fabrikasının altındaki kanalizasyonlar. Çünkü o fabrika, laboratuvarlara mithril sağlayan ana kaynaktı. Yine de Juwon gibi bir bilim insanının saklanma yeri olarak orayı seçtiğine inanmak oldukça zor.

“Her ihtimale karşı oraya bir ekip gönderdim. Fabrika, şehrin kuzeybatısında. Diğer iki cesetse güneyde ve doğuda bulundu. İlk cesedin bulunduğu rıhtımdan, ikincisine rast gelen Duvar’a uzanan yolu izlersek belki laboratuvarın yerini gösterebilecek bir ipucu bulabiliriz.”

Kanalizasyon girişine vardılar. Üzerinde pis su püskürten geniş bir boru vardı. Jaeil feneri kaldırıp karanlık girişe doğru tuttu. Işık, birkaç adım öteyi bile güçlkle aydınlatıyordu.

Wook’a döndü. “İçeri girmek zorunda değilsin. İstersen Yumi’yle burada bekleyebilirsin.”

Kenarda duran Yumi dostça el salladı.

Wook, omzundaki yayı okşadı. Yayı ve okları Hagye’deki cephanelikten almıştı. “Bir iblisle *karşılaşırsanız*, korumaya ihtiyacınız olabilir. İster inan ister inanma, ben oldukça yetenekli

bir okçuyum. Üstelik o bilim insanını bulmak benim kişisel meselem. Ailemi yok eden iblisi o yarattı!”

Jaeil, birkaç saniye boyunca ona dikkatle baktı. Wook gözlerini kaçırmayınca başıyla onayladı. “Ya benim ya da Sunho’nun yakınında kal.”

Sunho, “Ben önden giderim,” dedi ve borunun içine adım attı.

Başını eğip biraz ilerledikten sonra dar tünel, geniş bir geçide açıldı. Sunho, iblislerin varlığına karşı gözünü dört açsa da kanalizasyon suyunun sesi dışında sadece duvarların arasında koşturan fareleri ve yol arkadaşlarının kalp atışlarını duyuyordu. Jaeil’inki yavaş ve düzenliyken Wook’un kalp atışları biraz daha hızlıydı. Botlarının altında bir şey ezilip sıçradı fakat aşağı bakmadı.

Kısa süre sonra duvarın dibinde bir silüet gördü.

“Tag!” Seslenmesi, dostuna hitap etme gerekliliğinden çok diğerlerini uyarmak amacı taşıyordu. Tag muhtemelen onları uzaktan, fenerlerinin ışığından fark etmişti.

Onların yaklaştığını görünce elini kaldırdı. Gümüş renkli saçları fenerin ışığıyla parladı.

“Bizi dışarıda bekleyebilirdin.” Sunho’nun sesi içtendi. Arkadaşını gördüğüne gerçekten sevinmişti.

“Doğru haritayı alıp almadığımdan emin olmak istedim.” Sunho, o anda sol elinde büyük bir tomar tuttuğunu fark etti. “Merak etme,” dedi Tag, göz kırparak. “Bu kanalizasyonlara daha önce de girdim.” Bu hareketi Sunho’ya, kanalizasyondan ilk kez geçtikleri zamanı hatırlattı.

Wook kaşlarını çatı. “O zaman niye karanlıkta bekliyordun?”

“Işığımı idareli kullanmak istedim.” Ses tonu gayet makuldü.

“İyi de...” Wook ne diyeceğini bilemeyip sustu ve yüzbaşısını işaret ederek, “Boş ver,” dedi. “Jaeil’la tanıştınız mı?”

Tag donuk bir sesle, “Evet” dedi. “Evime baskın düzenledi, misafirimi kaçırdı ve büyükannemi korkuttu.”

“Of!”

“Jin nine, gerçekten de senin büyükannen mi?” diye sordu Sunho. Wolryudang’ın sahibesiyle Yurhee veya onun akraba olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Tag, “O herkesin büyükannesini,” diye yanıtladı.

Jaeil araya girdi: “Aslında teknik olarak *sen* orada değildin. Yani aslında tanışmış sayılmayız.”

Wook, “*Jaeil!*” diye uyardı.

Tag, eğilip ayaklarının altındaki feneri aldı. Fitilini bir kibritle yakıp neredeyse sönecekken bulanık suya attı. Sunho, Tag’ın omzundaki arbaleti o zaman fark etti.

Tag, “Bu tünel ağı çok eski. Şehir ilk kurulduğu zaman inşa edilmiş. Yurhee bu haritayı birkaç yıl önce, onarım çalışmaları sırasında görev alan bir mühendisten almış,” diye açıkladı. Haritayı, karanlıkta üstündekileri görebilecek tek kişi olan Sunho’ya uzattı. Harita, rastgele kollara ayrılıyormuş gibi görünen tünel ve geçitlerden oluşan bir labirenti andırıyordu.

“Bu taraftan,” dedi Tag. Aşağı yukarı yarım saat yürüdükten sonra durdu ve ilerlediklerinden daha geniş bir tüneli işaret etti. “Bu tünel Madang Bölgesi’ne gidiyor. Oradan genellikle bakım işçileri geçer, oldukça sık kullanılır. Yani bulunmaya değer bir şey olsa çoktan haberimiz olurdu.”

Tag yıkılmış bir duvar aralığından geçti. Sunho’yla diğerleri onu izleyerek diğerinden daha dar bir tünele geçtiler. Burada kanalizasyon suyu daha az olsa da hava daha ağırdı. Küf kokuyordu. Tag, kuzeye yönelmeden önce haritayı kontrol etti.

“Nasıl oluyor da korkmuyorsunuz?” diye sordu Wook.

“Ben korkuyorum.” Tag’in sesi son derece duygusuzdu.

Wook ona kuşkuyla baktı.

Tünel, en fazla iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar dardı. Sunho öne geçip Tag'ın yanına geldi.

Wook'un ayakkabısına bir taş kaçtı ve acıyla inledi. Jaeil onunla kalıp taşı çıkarmasına yardım ederken diğerleri ilerlemeye devam etti.

Tag, ceketinin yakasını aşağı çekti. "İblisken seni vurduğum için özür dilemeye fırsat bulamadım." Dudağındaki *piercing* fener ışığıyla parladı. "Özür dilerim."

Tag'ın neden bahsettiğini anlaması Sunho'nun birkaç saniyesini aldı ama sonra hatırladı. O gün hava gemisinin alt güvertesinde yaratığa dönüşmüş, Tag ise onu arbaletle vurmuştu. Sunho, onun bu kararının yükünü ne zamandır taşıdığını merak etti. Başkalarına göre duygusuz olabilirdi ama Sunho her zaman onun hislerini çok daha kolay anlamıştı.

"Ren'e zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

Tag omuzlarından ağır bir yük kalkmışçasına rahatladı.

Birkaç dakikalık sessiz bir yürüyüşün ardından yeniden doğrulup, "Nasılsın?" diye sordu.

Soruyu başkası sormuş olsa Sunho onu geçiştirirdi ama Tag sormuştu.

İçtenlikle yanıtlamaya çalıştı: "Yüzen Dünya'ya adım attığımdan beri sanki sürekli İblis'i dizginlemek, serbest kalıp birine zarar vermesini engellemek için savaşıyorum. Yani, kimseye zarar *vermeyeyim* diye."

"Dönüştüğün şeye İblis mi diyorsun?" Ses tonu ne yargılar gibiydi ne de duygu yüklüydü. Sadece merak doluydu.

Sunho gözlerini kapatıp başını salladı. "İblis'in Yüzen Dünya'ya tepki vermediğinden adım gibi eminim. Ren'e tepki gösteriyor. En çok... ondan etkileniyor."

“Gayet mantıklı.” Sunho cevabı duyunca gözlerini açıp Tag’e baktı. “İblis senin ruhunun bir parçası. Siz birbirinizden ayrı iki varlık değilsiniz. Sen etkilendiğin için İblis de etkileniyor.”

Sunho umutsuzca, “İşte bu yüzden *gitmem* lazım,” dedi. Kalabilmek için elinden geleni yapardı ama nafileydi. Çünkü değiştirmeye yanaşmayacağı tek şey, Ren’e olan duygularıydı.

“Belki de gerek yoktur. Hatırlasana, Ren’le iblis formunda ilk karşılaştığında ona saldırmış, kendini kontrol edememiştin...”

Sunho irkildi.

“Ama ikinci karşılaşmanızda onu korudun. Volmar laboratuvarındaki patlamalar tavanın çökmesine sebep olunca onu korumak için zinciri kopardın.”

Bunu gerçekten yapmış mıydı? O zamana dair anıları birbirine girmişti.

“Üçüncü seferdeyse ruhun, onun ruhunu tanıdığından insana dönüştün.”

Tag’in sesi yumuşasa da hâlâ kararlıydı. “Ren’e karşı duyduğun hisler, İblis olduğunda değişmiyor. Ona zarar vermek-tense ölmeyi tercih edeceğini söylüyorsun. Bence iblis de aynı şeyi yapardı.”

Sunho’nun yüreğinde umuda dair bir kıpırtı oluştu ancak bundan emin olmasının tek yolu Ren’e yeniden yaklaşmaktı. Bu da onu bir kez daha riske atmak anlamına gelirdi.

Tünelde yankılanan bir çığlık duyular.

Wook’tu.

Geldikleri yönden geriye doğru koşarken Jaeil ve Wook’la çarpıştılar. Sunho, “Ne oldu?” diye sordu.

Jaeil nefes nefese yanıtladı: “Burada, aşağıda bizden başka bir şey var.”

Tünelde bir hırlama yankılandı ve duvarlardan geri yansıdı.

“Komşum Haru, bana kanalizasyonda ayı görüldüğüne dair bir söylentiden bahsetmişti,” dedi Sunho.

“Bunu ben de duymuştum,” diye ekledi Jaeil. “Ama askerleri araştırmaları için göndersem de hiçbir şey bulamamışlardı.”

Tünelde bir çığlık daha yankılandı ama bu ses daha tizdi. Sunho dikkatle karanlığa bakıp kılıcını kınından çekti. Tünel birkaç yüz metre boyunca uzanıyor, sonra sağa dönüyordu.

Köşede bir kadın görüldü, kanalizasyon sularında kaysa da hemen toparlandı. Saçları yüzüne yapışmıştı. Yavaşça aksayarak onlara doğru yürümeye başladı. Ardından hızlanıp pençeye dönüşmüş tırnaklarıyla üstlerine yürüdü. *İblis*.

Sunho hemen arkadaşına talimat verdi: “Tag, arbaletini omzumun üstüne yerleştir. Ateş emrimi bekle.” İblisi sadece o görebiliyordu. Diğerleri yanlarına gelene kadar onu göremeyecekti.

Tag, arbaletin namlusunu omzuna dayayınca Sunho silahın ağırlığını hissetti.

İblis yaklaşıp kadar bekledi, kadın onları görünce çığlıkları daha da yükseldi.

“Şimdi!”

Ok hazneden fırlarken sertçe geri tepmesi Sunho’nun irkilmesine neden oldu. Ok, iblisin boğazına saplandı ve ölüm sancıları içinde boğuk sesler çıkararak yere yığıldı.

Tünelde yankılanan başka çığlıklar duydular.

Jaeil karanlığa bakıp bir adım öne çıktı. “Daha kaç tane var bunlardan?”

Sunho köşeden çıkanları hızla sayarken, “Dört” dedi.

“Yaklaşmalarını bekleyeceğiz,” diyen Jaeil, Wook’a döndü ve ekledi: “Öldürmeyi deneme.” Yayını germiş olan Wook’un yüzünde kararlı ama kasvetli bir ifade vardı. “Karanlıkta doğru

hedef almak çok zor. Okları israf etmeyelim, yaralamaya çalış.” Tag kendinin de anladığını ifade edercesine başını salladı. Jaeil’in gözleri Sunho’nunkilere kilitlendi. “Geri kalanı biz hallederiz.”

Sunho, dikkatini yaklaşan ibislere verdi.

Wook ilk atışını yaptı ve oku en yakındaki iblisin omzuna isabet etti. Tag’in okuysa diğerinin bacağına saplandı. İblis yere yığıldı.

Jaeil, çevik davranıp iblisin başını tek hamlede uçurdu ve hemen arkasından diğerinin saldırısını engelledi.

Sunho kılıcını iblisin göğsüne saplayıp çekerken diğer iblisin Jaeil’in boğazına saldırdığını gördü. Hemen kılıcını fırlatıp onu duvara çiviledi.

Bu sırada Wook’un çığlığını duydu. Hızla arkasını döndü ve bir iblisin Jaeil’la kendisini atlatıp arkaya sarktığını gördü. Wook’a saldırıyordu.

Tag, arbaletini bir kenara atıp eline bir ok aldı ve iblisin boynunun yanına sapladı. Yaratık bir çığlık atıp pençesini savursa da Tag, boynundaki oku çevirmeyi başardı. İblisin bedeni hareketsiz kaldı, ardından yere yığıldı.

Jaeil mücadelenin ardından, “Herkes iyi mi?” derken Wook’a baktı.

Wook haykırdı. “Tag!”

Sunho’nun yüreği sıkıştı, gümüş saçlı çocuğun kolu kanıyordu. Son iblis darbesi koluna gelmişti.

Sunho hemen uzandı. “Bir bakayım.”

Tag kolunu geri çekti. “Sadece bir sıyrık.” Sunho ısrar etti. Yara yüzeysel olabilirdi ancak kesinlikle önemsiz değildi.

“Yüzen Dünya’ya dönmeliyiz,” dedi Wook. “Ren seni iyileştirir.”

“Ben iyiyim.”

Wook üsteledi. “Ya enfekte olduysan? İblis beni yaraladığında hastalanmıştım, Ren olmasa ölecektim.”

Birden Wook’un aklına bir şey geldi ve dehşetle geri çekildi. “Ya onlar da tedavi edilebiliyorsa?” Ölen iblislerin hepsi insana dönüşmüştü. Wook onları işaret etti. “Biz... Az önce bu insanları mı öldürdük? Ben... ”

Yanıtı Sunho verdi: “Enjektör bir kez uygulandıktan sonra artık tedavi edilemezler.” Bu sözünü kanıtlayacak delili olmasa da doğru olduğunu biliyordu. Ren onu iyileştirmeye çalıştığı sırada içinden ruhunu yakan bir ateş geçiyor gibi hissettiğini anımsadı. “İblisin kanı sana bulaştıktan sonra hastalandın ama dönüşmedin. Dönüşüm serumla tetikleniyor. Etkisi biyolojik, geri döndürülemez.”

Jaeil, Tag’e döndü. “Mithril zehirlenmesi için seni gözlemlememiz gerekecek. Devam edebilecek misin?”

Tag başını salladı.

Wook, Jaeil’in arkasından “Nasıl bu kadar taş yürekli olabiliyorsun?” diye bağırdı. Ardından Tag’in yanına geldi.

Jaeil, Wook’a şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırıp yoluna devam etti. Sunho, Tag’in arbaletini yerden aldı. Ardından kılıcını duvardan söküp yüzbaşının peşine düştü.

İblisler bir iz bırakmıştı. Birbiri ardına dizilmiş dar tünellerden hızla ilerlediler ve sonunda diğerlerinden daha aydınlık bir geçide vardılar. Jaeil eliyle durmalarını işaret etti, temkinle hareket ediyordu.

Koridorun sonunda geniş ve boş bir oda vardı. Arka duvarında su seti olduğu belli olan devasa bir kapak duruyordu. Tavana asılmış fenerlerde elektrik cızırtıları yükseliyor, yakın zamanda terk edilmiş alanı aydınlatıyordu. Etraf devrilmiş

çalışma masaları ve yere saçılmış, her yere mavi mürekkep yayan kırık aletlerle doluydu.

Jaeil odanın arka tarafına yönelirken Wook, Tag'i bir sandalyeye oturttu. Çalışma masalarından birinden bulduğu sargılarla kolunu sardı.

Sunho laboratuvarın içine doğru yürüdü. Madendekiler gibi duvar boyunca hücreler sıralanmıştı. Az önce saldıran iblisler belli ki burada tutulmuştu. Yerde bir şey gördü ve eğilip aldı.

Bu, anahtarı hâlâ üstünde duran bir asma kilitti.

Biri bu kafesleri bilerek açmıştı.

Hızla arkasını döndü. "Jaeil!"

Su setinin kapağı açılırken gür bir inleme duyuldu ve ardından devasa bir iblis içeri daldı.

Sunho, *bu, o ayı olmalı*, diye düşündü. İki yetişkin adam boyundaydı; göğsü fıçı gibi geniş, pençeleri devasaydı ve kılıç kadar uzun dişleri vardı. Rohoon ve Sunho'nun bedeninde çıkan tüylerin aksine, onun bedeni kalın tutamlar hâlinde kana bulanmıştı.

Kolunu savurduğu gibi Jaeil'i odanın öbür ucuna fırlattı. Yüzbaşı duvara çarpıp sersemlemiş hâlde yere yığıldı.

Wook, "Jaeil!" diye bağırarak öne atıldı.

Sunho ona bağırdı: "Geride dur!" Bu yaratık diğerlerine benzemiyordu. İnsan eliyle öldürülmesi mümkün değildi.

Sunho, İblis'e seslendi ve öfkeyle hareket etmesine izin verdi. Ayı iblis, küreyerek ona saldırırsa da Sunho daha çevik olduğundan ani bir hareketle kenara kaçmayı başardı. Kılıcını iblisin yan tarafına sapladı, tüm ağırlığını vererek bıçağı yarısına kadar derisine gömdü ve ardından hızla geri çekildi. İblis acıyla uludu. Kabzayı ısırды, kılıcı bedeninden söktü ve tam ortasından kırdı.

Yarasından fışkıran kan, safir rengi birikintiler hâlinde yere damlarken Sunho toparlanmasına fırsat vermeden harekete geçti. Parmak uçlarından çıkan pençelerle iblisin boynuna saldırıp baştan aşağı kesti. Yaratık, geriye doğru sendeledi, bir dizinin üstüne düştü ve şekil değiştirmeye başladı.

Sunho bu acı dolu dönüşümü izlerken karşısına birlikte savaştığı askerlerden birinin çıkıp çıkmayacağını merak etti ama öyle olmadı. Karşısındaki adam daha yaşlıydı ve üzerinde siyah bir cübbe vardı.

Ağızından köpüklü mavi kanlar saçarak öksürdü. “Senden bahsetmişti.”

“Kim?” Sunho, adamın yakasından tuttu. “Öğretmen mi?”

Adam alay edercesine gülerken çatlamış dudaklarından kan akıyordu. “Siyah kanatlı olan.”

Geri çekildi. *Rohoon mu?* İyi de o gitmişti!

Sunho’nun öğrenmek istediği çok şey olsa da adamın gözleri donuklaşmaya başladı.

Sertçe kendine doğru çekti. “Öğretmenin planı ne?”

“Hepimizin istediği şey, Sarenia’nın sonunu getirmek.”

Jaeil, Sunho’nun yanına geldi. “Bunu nasıl gerçekleştirmeyi planlıyor?” Sol gözünün üstündeki derin çizikten kan süzülüyordu. “Volmarlılarla mı çalışıyor?”

Adamın gözleri tavana döndü ve sayıklamaya başladı: “Başını öne eğ, Sarenia’nın hizmetkârı! Sen, ışığa layık değilsin.”

Adam, “Onu kurtaramazsın!” diye kükredi. “O kız, orada... Yüzen Dünya’da. Her şeyin sebebi o. Az kaldı.”

“Kim orada, kimi kurtaramam?” diyerek haykırdı Sunho.

Oysa yanıtı biliyordu.

Ren. Tehlikede olan Ren’di.

Adamı yere bırakıp hızla ayağa kalktı.

Jaeil kolundan tuttu. “Ne yapıyorsun?”

“Ren’in yanına gitmeliyim.”

“Blöf yapıyor olabilir.”

Sunho sessizliğe gömülmüş adama baktı. Hâlâ açık olan gözlerinden mavi bir damla süzüldü. “Sanmıyorum.” Yalan söylemesi için nedeni yoktu. Sunho, onun sadık olmadığını, yalnızca acı ve korkuyla itaat ettiğini düşünüyordu. “Ama blöf-se bile bu riski alamam.”

Tag sendeleyerek yaklaştı. Sol kolunu, sağ eliyle tutuyordu. “Yer altının derinliklerindeyiz ve uçağımız yok. Zamanında ulaşman imkânsız.”

Haklıydı. Kanalizasyondan çıkmanın kestirme bir yolunu bulsa bile fırtınadan geçmesini sağlayacak bir araç bulması saatler alırdı. Yüzen Dünya’ya varmasıysa çok daha uzun sürerdi.

Kalp atışları kulaklarında yankılandı. Onu yalnız bırakamazdı. Ren’e bir şey olursa kendini ömür boyu affetmezdi.

Wook arkasından seslendi: “Sunho!”

Arkasını dönünce hepsi geri çekildi. Gözlerinde ışıldayan mithrili gördüklerini biliyordu.

Az önce delip geçtiği iblisten akan mavi kan avuçlarından damlıyordu. Pençeleri çekilmiş, eli eski hâline dönmüştü.

Ren’i kurtarabilirdi. Ona yetişme umudu hâlâ vardı ama tabii yeniden dönüşürse...

Yalnızca İblis olursa.

REN

Yüzen Dünya

Kraliçe Sarayı

Ren, kraliçe sarayındaki odasına döndüğünde dışarıda korkunç bir fırtına kopuyordu. Yalnız kalmak istediğinden hizmetkârlarını hemen gönderdi. Terliklerini çıkarıp, sendeleyerek yatağa ulaştı ve kendini yüzüstü battaniyelerin üstüne bıraktı.

Gün kötü başlamış ve sürekli daha kötüye gitmişti. Volmar elçisi, imparatoriçenin şartlarını açıkladıktan sonra Ren, Lord Muyeol, Leydi Maya ve konseyin diğer kıdemli üyeleriyle birlikte özel bir odaya geçmişti.

Şartları kabul etmemişti ama kesin bir dille reddetmiş de değildi. Sadece prensle bir görüşme yapacaktı.

Her ne kadar Komutan Su, sınıra ulaştığından beri çatışmalar durmuş olsa da Sareniya'yla Volmar hâlâ savaş hâlindeydi. Bu yüzden görüşme tarafsız bölgede yapılacaktı.

Leydi Maya, görüşmenin Yeraltı Dünyası'nda yapılmasını teklif etti. Volmarlılar açısından çok avantajlı görünmese de elçi kabul etmişti. Çünkü Ren, Sareniya'nın tek vârisi ve son göksel perisi olarak o bölgeden dışarı çıkmamalıydı. Adil olması adına, prensin maiyetindekiler dışında elli askere kadar varan bir Volmar birliğinin de şehre girmesine izin verilecekti. Ren, o noktadan sonra görüşmelerin kontrolünü Leydi Maya'ya bırakmıştı.

Dikkatini toplayamıyordu. Akıllı hâlâ sabah gördüğü manzaradaydı. Sunho'yla Jaeil'i salona girerken görmüş, onu görür görmez kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Son konuşmaları hâlâ canını yakıyordu ama bu, onu özlemediği anlamına gelmiyordu.

Sunho'dan ne istediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, kalbinde bir çatlak olduğuydu. O çatlağı açan kişi de onu onarabilecek kişi de Sunho'ydu.

Elçi, antlaşmanın tek yolunun evlilik olduğunu açıkladığında Sunho'yu aramış, göremeyince paniğe kapılmıştı. Jaeil'la birlikte ayrıldığını ve Wook'un da onların peşinden gittiğini sonradan öğrenmişti.

Bütün hafta boyunca onu yitirdiği hissinden kurtulamamıştı. Ya bir daha hiç dönmezse? Ya onu sonsuza dek kaybettiyse?

"Sareniya..."

Bahçelere açılan kapılar gürültüyle savrulurken rüzgâr ve yağmur içeri doldu.

Hemen yataktan kalkıp oraya ilerledi. Sendeleyerek keskin rüzgârın içine daldı. Ardından, adımlarını hızlandırıp kraliçenin özel bahçelerini doğu bahçelerinden ayıran kemerin altından geçti.

Muhafızlar ellerinde şemsiyelerle devriyedeydi ancak Ren, âdeta bir hayalet gibi yanlarından geçti. Nefeslerinin buğusunu

görebiliyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu sorgulamadı, zihni bulanık ve sisliydi.

“*Sareniya...*”

Duvardaki açıklığı kapatan mor salkım ağacına ulaştı. Dalların altından eğilerek geçti ve Rüzgâr Ormanı’na girdi. Ağaçların arasında gerilmiş kalın, beyaz ipi geçti. Hayaletleri ve diğer kötü ruhları uzak tutmak amacıyla ipe asılmış kâğıt muskalar sallanıyordu. Uzaklarda, güneyde uğuldayan şelaleyi işitti.

Uçurumun kenarında bir silüet duruyordu.

Saçları, karanlık bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Üzerinde geceyi andıran bir pelerin vardı. Uçaktayken dalgalanmayan o kumaş şimdi rüzgârda hafifçe savruluyordu.

Gerçekti... O gerçekti.

Kadın yavaşça döndü ve Ren, tıpatıp benzediği yüzüne baktı.

“Anne...”

Oydu, Aria. Ren onu yedi yaşından beri görmemiş olabilirdi fakat yüzünü asla unutmazdı. O yüz, on yıl boyunca hep Ren’i takip etmişti.

Sendeleyerek bir adım attı. “Anlamıyorum, nasıl burada olabilirsin?”

“Seni uyarmaya geldim.” Ren, annesinin güçlü sesini duyunca derin bir nefes aldı. Oysa biraz önce neredeyse bir fısıltıydı. “Tehlikesesin.”

Tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı. Haklıydı. Annesi onu korumak üzere geri dönmüştü.

“Muyeol, Yüzen Meclis’in kontrolünü ele geçirmek istiyor. Iljin’le müttefik,” diye devam etti annesi.

Ren kaşlarını çattı. Bu mümkün değildi. Dayısı, generali neredeyse idam edecekti. Hem böyle bir planı olsaydı teyzesi ona muhakkak söylemez miydi?

“Benden aldıklarını senden de almalarına izin verme. Sen, göksel perinin mirasından geriye kalan tek kişisin. *Benim* mirasımsın. Bana, uyarımı dikkate alacağına ve onlara karşı kendini koruyacağına dair söz ver.”

Ren içten içe hâlâ kuşku duysa da başını salladı. “Söz veriyorum.”

“Uzun süre kalamam, buraya gel.” Annesi ona doğru uzandı ve Ren karşılık verip onun ellerini tuttu. Parmakları buz gibiydi.

“Sen... Sen bir hayalet misin?”

Aria’nın bakışları yumuşadı. “Bir bakıma öyle. Ruhumun kalıntılarıyım. Seni korumak için bu dünyada kaldım. Şimdi söyle bana, sormak istediğin bir şey var mı?”

Ren’in boğazı düğümlendi. Sormak istediği öyle çok şey vardı ki... Ama biri çok mühimdi. “Beni neden terk ettin?”

“Zayıftım, biliyorum gitmemeliydim. Bir anne olarak başarısız oldum. Seni korumam gerekirdi. Beni affet, sevgili Ren, seni seviyorum.”

Annesi ona sarıldı, kolları narin ve yumuşacıktı. Usulca çiseleyen yağmurun kokusunu taşıyordu. Fırtına, Yüzen Dünya’nın dört bir yanını esir almıştı ama burada o kadar etkili değildi. Sanki bir kozanın içinde, dünyanın geri kalanından izole hâldeydiler. Ren’in yanaklarından yaşlar süzüldü. Hayatı boyunca tek istediği, annesinden bu sözleri duymaktı. *Affet beni. Seni seviyorum.* En büyük dileği buydu.

Yine de hatırladığı hiçbir anıda annesi ona sarılmamıştı.

Sıcaklığı hissetti, güvende hissetti, sevildiğini hissetti ve işte o anda anladı... Artık biliyordu...

O, annesi değildi.

Hayalet, Ren'in gerginliğini hissetmiş gibi kollarını daha da sıkı sardı. Ren kurtulmaya çalışsa da yaratık sıkıca tuttu. Tırnakları, kollarına batıyordu.

"Sevgili kızım, neden direniyorsun?"

Artık hayaletin tenine işlemiş olan mavi rengi görebiliyor, havayı kaplayan metalik kokuyu alabiliyordu.

Yaratık, Ren'i kollarında tutarak geri geri uçuşumun kenarına doğru yürümeye başladı ve mırıldandı: "Az kaldı, yakında her şey sona erecek." Ren'in kalbi âdeta bir davul gibi atıyordu. Nefesinin çekildiğini hissetti. Büyüsü sönmeyen bir alev gibi *titrerken* hayaletin ondan Işık'ını çekip aldığını fark etti.

Büyük bir güçlkle, kemerine sıkıştırdığı hançerine uzandı ve çekip aniden hayaletin yüzüne savurdu. Hançer tenine değince hayalet çığlıklar içinde onu bıraktı.

Ren geriye doğru sendeledi ve dünyanın kenarından aşağı düştü.

Karanlığın içine savrulurken tüm bedenini bir korku sardı. Baskı dayanılmaz hâle gelmişti; hava onu eziyor, rüzgâr her yandan vücuduna çarpıyordu. Hayaletin büyüyle engellenmiş olan fırtına, şimdi korkunç bir kasırgaya dönüşmüş ve yağmur yüzüne şiddetle çarpmaya başlamıştı. Kanatlarını açıp kendini toparlayamıyordu. O yaratık tüm Işık'ını çekmiş, hiç büyü kalmamıştı.

O anda bunların, annesinin son anlarında yaşadıklarının aynısı olduğunu algıladı. Öfkeyle ve çaresizlikle haykırdı.

Gökyüzünde devasa bir şey ona doğru yaklaştı. Bağırma bile vakit bulamadan tanıdık kollar onu sardı. Bir el sırtına, diğeryse bacaklarının altına kaydı.

Yumuşacık bir tüy yanağına dokundu. Gözlerini kaldırınca karşısında Sunho'yu gördü. İblis'in değil, *onun* yüzüydü.

“İyi misin?” Sunho’nun sesi titrediğinden Ren anlayamadı, artık düşmüyordu. “Bana sarıl.”

Ren, delikanlının söylediğini yaptı ve kollarını boynuna sardı. Sırtından çıkan kanatları görünce gözleri dehşetle büyüdü.

Geniş ve uzundu. Ren’in kanatlarının en az iki katıydı. Koyu tüyler yanından süzülüp geçerken irkildi. O keskin tüylerin acısını hatırlamıştı ama bu kez tenine dokunanlar yumuşacıktı. Birer yaprak gibi kayıp gidiyorlardı.

Göğsünün derin bir nefesle genişlediğini, ellerinin kendine daha da sıkı sarıldığını hissetti. Havada süzülüyorlardı.

Uçmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını sanmıştı ama taşınmak bambaşkaydı. Alçalırken midesini tuhaf hissetti ve yüzünü Sunho’nun boynuna bastırarak sıkıca sarıldı.

Onları Yüzen Dünya’nın etrafında süzülerek güneye götürdü. Ren, çok geçmeden gürül gürül bir ses duydu ve bunun, şelalenin sesi olduğunu anladı. O kadar yakınından geçtiler ki serin su zerrecikleri yanağına değdi. Sonra Sunho, çağılayan suların arka tarafına, akarsu yatağına doğru alçaldı.

Ayaklarının üstüne indi. İlk birkaç adımda sendelese de kızı düşürmedi. Onu, Ren’in içini sızlatan bir şefkatle geniş ve düz bir kayaya bıraktı. Sonra suya doğru sendeleyerek ondan uzaklaştı. Ren, kayadan inmeye başladı.

“Geri dur!” Sunho’nun sesi kısıldı ve akarsu yatağında diz çöktü. Parmakları çakıllara gömüldü, dönüşmeye başlamıştı. Kanatları bedenine çekiliyor gibiydi. Çok geçmeden yeniden Sunho’ydu. Üstündeki giysiler parçalanmıştı ama yeniden, tamamen insandı.

Titreyerek ayağa kalktı. Ren çoktan kayadan inmiş, daha Sunho yüzünü ona dönemeden koşmaya başlamıştı. Kız hızla ona çarpıp kollarını beline dolarken, Sunho reflekse kollarını kaldırdı ve onu yakaladı.

Ren hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Gözyaşları, Sunho'nun zaten ıslanmış olan gömleğini sıırsıklam ediyordu. Son birkaç saatte hissettiği tüm duygular, Yüzen Dünya'ya geldiğinden beri yüreğinde biriken tüm hisler bir anda boşalmıştı. Çok korkmuş, çok şaşırmış ve çok *yalmızdı*...

"Ağlama," dedi Sunho. "Artık güvendesin. Daha önce gelemediğim için özür dilerim."

Ren, elini yumruk yapıp Sunho'nun göğsüne bastırdı. Önce hafifçe sonra daha sert vurdu. Sunho geri çekilmedi, güçsüz yumrukların göğsüne inmesine izin verdi.

Ren, onun burada olmasına çok sevinmiş olsa da *bir o kadar da öfkeliydi*.

"Beni *biraktın!*"

"Özür dilerim. Ben... Ben, değer verdiklerimi incitiyorum."

Aklından abisinin ve mithril laboratuvarında dövüştüğü diğer çocuğun geçtiğini biliyordu.

"Seni de onlar gibi incitmekten korktum."

Yine de gelmişti. Gücünü kullanmayı göze almış, onu kurtarmak için kısmen de olsa İblis'e dönüşmüştü.

"O zaman ne değişti?"

"Seni kaybetmenin düşüncesine bile katlanamadım. Yanında olmak uğruna her şeyi yaparım. Seni incitebileceğimi bilmek bile beni mahvediyor ama eğer yanında olmamı sağlayacaksa, bununla her gün savaşacağım, ne gerekiyorsa göğüsleyeceğim. Bir daha asla yanından ayrılmak istemiyorum, Ren."

Fırtına dinmiş, ay bir süreliğine kendini gösterse de yeniden bulutların ardına gizlenmişti. Ren, ılık solarken göğe bakıp öfkeyle inledi. Bulutlar neden en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtını dönüyordu?

"Seni göremiyorum," diye yakındı.

“Ben seni görebiliyorum.” Sunho’nun sesi alçaktı, sıcaktı ve yakından geliyordu.

Sunho’nun parmağı, yanağının kıvrımını izlerken Ren derin bir nefes aldı. Nazikçe yüzünü kaldırdı ve dudaklarında Sunho’nun nefesini hissetti.

“Bekle,” diye fısıldadı. “Geçen sefer çayırda...” Yüzü kızardı. “Ya Işık’ım sana zarar verirse? Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.” Bu durumun ironisine belki gülebilirdi ama kendini kırılgan ve biraz da çaresiz hissediyordu.

Sunho birkaç gece önce onun kendisine söylediği sözleri tekrarlayarak, “Bana zarar vermezsin. Verseydin bile buna değdi,” dedi.

Ren sinirli bir kahkaha attı. “Ne dedin? Sen...”

Ay, bulutların ardından sıyrılıp çıktı.

Kız derin bir nefes aldı.

Sunho gözlerini ayırmadan ciddiyetle ona bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki sanki aklında ve yüreğinde ondan başka kimse yoktu.

Ren’in içinden ürpertiye andıran bir korku dalgası geçti ama bu az önceki gibi değildi. Sanki teninde incecik bir alev dalgası dolaşıyordu. Tüm uzuvları yumuşayıp gevşedi. Sunho onu tutmuyor olsa büyük ihtimalle düşerdi.

Delikanlı yavaşça başını eğdi. Bakışlarını kızdan bir an bile ayırmadı. Aralarında yalnızca birkaç santim kalmıştı. “Seni öpebilir miyim?”

Ren, “Evet,” diye fısıldadı.

Sunho, aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Bu, yumuşak ve nazik bir öpücüktü. Ren’in içi bir anda huzurla doldu.

Sunho geri çekilip gözlerini açtı ve Ren'in de aynı şekilde kendisine baktığını gördü. Daha fazlasını istiyordu.

Sunho'nun gözleri hafifçe büyüdü. İrislerindeki mavi renk derinleşti ama geri çekilmedi.

Yumuşak bir iniltiyle onu yeniden öptü. Bu kez daha tutkulu ve güçlüydü.

Ren, Sunho'nun dudaklarının, dudaklarına değdiğini hissettiğinde âdeta eridi ve ona daha da yaklaştı.

Göğsünün derinlerinde bir sıcaklık yükseldi; içinden taşarak kollarına, bacaklarına ve sırtına doğru yayıldı.

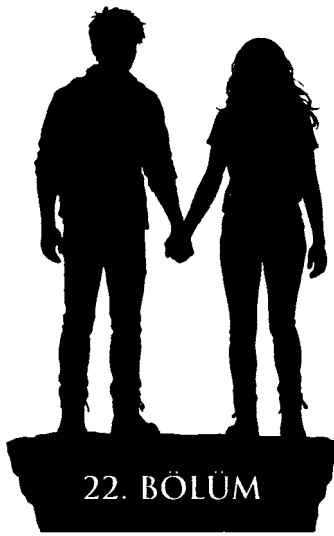
Sunho onu bıraktı. Nefes alıp veriş i düzensizleşmişti.

"Ne?" diye soludu Ren. "Ne oldu? Sana zarar mı verdim?"

"Hayır. Sen..."

Ren, Sunho'nun gözlerinde parlayan bir ışık gördü ve o anda anladı. O ışık kendisiydi.

Parlıyordu.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Duvar'ın Dışı

Sunho, Ren'e bakakalmıştı. Işık'ı şelalenin altındaki kayalara dökülüyor, parıltısıyla Sunho'yu baştan aşağı aydınlatıyordu. Işık onu sararken kesik kesik nefes aldı. Sanki yıldızlar tenine dokunuyordu.

Ren gözlerini kapadı, odaklanırken hafifçe kaşlarını çattı. Işık, sonunda bedeninde tek bir yerden, avuç içlerinden yayılmaya başlayana kadar yavaşça geri çekilmeye başladı. Gözlerini açıp bir kez kırıştırdı. Birlikte havada asılı duran ve âdeta ufak bir ayı andıran küreye dalıp gittiler.

“Bunu yapabileceğimi bilmiyordum.”

Sunho elini Işık'a doğru kaldırdı.

Ren, “Dur...” diye atıldı.

Sunho'nun parmakları içinden geçti. Küre tıpkı kanatları gibi ısı vermeden sadece Işık yayıyordu.

Sunho, “İnanılmaz,” diye fısıldadı. Ren büyülerinin aynı olduğunu söylediğinde ona inanmamıştı ama belki de bazı yönlerden gerçekten de benziyordu. Duygularına göre şekil değiştiriyor ve geliyor gibiydiler.

Daha önce İblis’e dönüştüğünde yalnızca kederli ve öfkeliydi. Büyük iblisle savaşıırken ise tek amacı öldürmektir. Bu kez tam tersine sadece koruma isteğiyle dönüşmüş, bu yüzden yalnızca kanatları belirmişti.

“Diğerlerini bulmalıyız, endişelenmişlerdir,” dedi Sunho.

“Küçük Dayı ve Jaeil!” diye bağırdı Ren. “Neredeler?”

Sunho yanağını kaşıdı. “Şey... Onları kanalizasyonlarda bıraktım. Yola devam ettilerse Duvar’ın kuzeyine yaklaşmış olmalı. Onları orada bulabiliriz.”

Yola koyulmadan önce Sunho giysisinden parçalar koparıp Ren’in çıplak ayaklarını sardı. Aslında botlarını vermeyi düşünmüştü ancak onların destek olmaktan çok köstek olacağını biliyordu. Ren, Sunho’nun uzattığı elini tuttu ve Duvar’a doğru yürümeye başladılar. Küre de peşlerinden süzülüyordu.

Şelalenin yakınında yere inmişlerdi. Bu da Duvar’dan oldukça uzakta oldukları anlamına geliyordu. Sunho Yüzen Dünya’nın, Yeraltı Dünyası’ndan ne kadar *büyük* olduğunu unutmuştu. Ren’i taşımak için bir kez daha İblis’e dönüşmeyi düşünmeye başladığı sırada uzaktan geçen arabaları gördü. Kasları gerildi, elini yumruk yaptı; tam parmakları pençeye dönüşmeye başlayacağı sırada pencereden başını uzatıp coşkuyla el sallayan Yumi’yi gördü.

Wook, “Ren!” diye bağıırıp koştu ve onu kollarına aldı. “Yumi, Duvar’dan gelen ışığı gördü. Senin olduğunu hemen anladım.” Sözlerinden hoşnut olmuşçasına Işık küresi havada bir kez döndü ve ardından sönüp yok oldu.

Sunho, Tag'de mithril zehirlenmesine dair bir iz aradı. Yumi kolunu düzgünce sarmıştı. "İyiyim" dedi arkadaşı. "Yara mikrop kapmışa benzemiyor."

Sunho dudaklarını ısırды. "Yine de emin olmakta fayda var. Ren de baksın." Ardından Jaeil'a döndü. "Başka var mıydı?"

"Hayır ama laboratuvarın yerini haritada işaretledim. Hagye'den bir ekip gönderip bölgeyi inceleteceğim." Jaeil, Yumi'nin ona getirdiğini tahmin ettiği yedek ceketı alıp Ren'in omuzlarına bıraktı. "Donuyorsun. Konsey yokluğunu fark etmeden geri dönmeliyiz."

Sunho, Jaeil ve Ren'in arasına girdi. "Onunla ben gideceğim." Sesi kararlıydı. "Şu arabayla." Başını ilk sıradaki arabaya doğru salladı.

Ren'in yüzü kızarıırken ellerini yanaklarına bastırdı.

Jaeil tek kaşını kaldırdı ve "Benim için fark etmez," diye gevşek bir sesle mırıldandı. "Ben Yumi'yle giderim."

Onlara sırtını dönerek ikinci arabaya yöneldi.

Tag de arabalara şöyle bir bakıp Jaeil'a katıldı.

Wook, Ren'le Sunho'nun karşısındaki koltuğa oturdu. Bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Aranızda bir şey oldu, değil mi?"

Ren alaycı bir tavırla güldü. "Ne saçmalıyorsun? Beni kurtardı, sonra da buraya geldik. Senin ne düşündüğünü bilmem ama benim bundan çok daha önemli işlerim var..." diye konuşsa da sözlerine devam edemedi.

Wook gözlerini kıstı. "Neyden daha önemli, aşktan mı?"

"Yorgunum." Ren gözlerini kapatıp başını pencereye yasladı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Wook'un bakışları bu kez Sunho'ya döndü. O ise yalnızca omuz silkti. Bir şey açıklaması gerekmiyordu. Sonuçta Wook, *Sunho*'nun dayısı değildi.

Hagye'ye varınca Ren, Jaeil ve Wook uçağa bindi. Sunho ise Tag'i bir kenara çekti. Üsse varır varmaz Ren onun yarasını iyileştirmişti ve arkadaşı, yeni iyileşmiş koluna hayranlıkla bakıyordu.

“Önümüzdeki hafta civarında seninle iletişime geçebilirim.” Artık ortada bir tehdit olduğundan emin olduklarına göre hızlı davranmaları gerekecekti. “Yurhee'yle senin yardımına ihtiyacımız olacak.”

Tag başını salladı. “Hazır olacağız.”

Yüzen Dünya'ya döndüklerinde Sunho, Ren'i odasına götürürken nöbetçi muhafızlara görünmemeye dikkat etti. İçeri girdikten sonra gizli kapağın altındaki geçidi kontrol etti ve küveti üstüne sürükledi.

Odadan sadece Hwani'nin nöbet tuttuğu koridora ve doğu bahçelerine açılan kapılardan çıkılabiliirdi. Gece boyunca muhafızlar bahçede nöbet tutuyordu. Ren, hayaletin etkisi altına girmiş ve muhafızlardan birinin yanından fark edilmeden geçip gitmişti. Sunho, Jaeil'a muhafız sayısını artırmasını söylemeyi aklına not etti.

“Bu, bana Yeraltı Dünyası'na ilk gittiğimiz zamanı hatırlatıyor,” dedi Ren. Sunho, odanın ortasında durmuş, ona gülümseyen kıza döndü. “O zaman da beni böyle koruyordun.”

Elini arkasına gizleyen Ren, yaramazca öne eğildi. “Bana saldıran her neyse, artık farkında olduğumu biliyor. Geri dönmeyecektir.”

Sunho arka kapıya gidip kilidi zorladı ve sağlam olup olmadığını kontrol etti. “Yine de tedbirli olmakta fayda var.” Mandalı işaret etti. “Bunu her gece kapatıp kilitlediğinden emin ol.”

“Olacağım.” Ren, söz verse de sesine gizlenen sinsi gülümsemeyi gizleyemedi. “İstersen kalabilirsin.” Sunho’nun ona baktığını görünce yüzü kızardı. “Zaten sabaha az kaldı.”

“Kontrol etmem gereken başka şeyler de var.” Ren hayal kırıklığına uğramış gibi görününce ekledi: “Ama bu gece yine görüşürüz.”

Bir an duraksadı, sonra kollarını açtı. Ren de yaklaşıp yüzünü onun göğsüne bastırdı. Sunho, İblis’in tepki vermesini beklese de o sessiz kaldı. Belki de yakın zamandaki dönüşümlerden sonra doymuştu.

Birkaç saniye sonra iç çekip kollarını bıraktı.

Geriye doğru bir adım atıp, “Bu gece,” diye yeniden hatırlattı ve sonra sessizce kapıdan çıktı.

Ren kapıyı arkasından kapatıp kilitleyene kadar bekledi. Ardından doğuya yöneldi. Bahçe duvarından atladı ve koşar adım ormana daldı. Hızla uçuşuma doğru ilerlemeye başladı.

Ren’in hayaletle mücadele ettiği yerde toprak kazınmış, izler kalmıştı. Belli ki o büyük iblisin hem hayranlık hem de korkuyla bahsettiği *kız*, Ren’den başkası değildi.

Ren’in uçuşumdan düştüğü âni hatırlayınca içi ürperdi. Onu iten karanlık gölgeyi bir anlığına görmüş olsa da hiç tereddüt etmeden kanatlarının izin verdiği hızla Ren’in peşinden gitmişti.

Yerde bir şey parladı. Sunho eğilip bakınca kan izleri gördü. Demek ki Ren, boğuşurken yarattığın derisini kesmeyi başarmıştı.

Kan, gümüş rengine dönmüştü ve içinde kristalimsi mavi damarlar vardı.

Mithril.

O akşam Sunho, Ren, Jaeil ve Wook'la kraliçe sarayının kütüphanesinde buluştu. En son içeri giren Wook oldu. Ağır ağır yürüyüp Jaeil'in tam karşısındaki koltuğa yerleşti.

"Bildiklerimizi paylaşmalıyız," diye başladı söze Jaeil. "Sunho, senin de yer aldığın o proje hakkında bildiğin her şeyi bizimle paylaşır mısın?"

"Kırk Dördüncü Birlik, projenin ana deneklerini barındırıyordu." Yüzü kasvetle gölgelenmişti. "Çoğumuz Yeraltı Dünyası'nda doğmuştuk. Bu yüzden mithrilin zehirli etkilerine karşı doğal bir direncimiz vardı..."

Onlara enjeksiyonları anlattı. Bedenlerinde yarattığı değişimleri, zehre yenik düşüp ölenleri ve sonunda o uğursuz günde, onu İblis'e dönüştüren son enjeksiyonu... Sesi sakın ve duygudan yoksundu. "Kendilerine *kara cübbeliler* diyorlardı. Liderleriniyse biz *Öğretmen* olarak bilirdik."

"Esas *yaratık* o," diye atıldı Wook.

Sunho devam etti: "Son zamanlarda, serumun etkisinin kişiden kişiye farklılık gösterdiğini düşünüyorum. Enjekte edilenlerin çoğu, kanalizasyonlarda gördüğümüz gibi akılsız yaratıklara dönüşüyor. Bir kısmıysa yarı dönüşmüş hâlde kalıyor ve onlar, diğerlerine göre çok daha güçlü oluyor. Bazı yetilerini koruyup konuşabiliyorlar. Ben onlara *büyük iblisler* diyorum."

Jaeil araya girdi: "Bir de sen varsın. İnsandan iblise ve iblis-ten insana dönüşebilen biri."

Sunho başını salladı. Şimdiye kadar bunu yapabilen başka kimseyle karşılaşmamışlardı.

Jaeil yavaşça, "Kara cübbelilerin en az iki laboratuvarı olduğunu biliyoruz," dedi. Sunho sanki onun aklının nasıl

çalıştığını görebiliyordu. “Biri mithril madenlerinde, diğeryse Yeraltı Dünyası’nın altındaki kanalizasyonlarda.”

Ren başını kaldırdı. “Bir tane daha var. Volmar sınırının ötesinde gizlenmiş bir tesis. Sıkı korunan bir yerdi. Orada da deneyler yapılıyordu ve bir adam vardı...” Başını yana eğip dudaklarını büzdü. “Ama Öğretmen değildi. Ondan daha uzundu. Maske taktığından yüzünü göremedim.” Sunho’ya döndü. “Sence kim olabilir?”

Sunho’nun anıları bulanıktı. Adamın yüzünü görüyor ve bazı sesler duyuyordu ama her şey birbirine geçmişti. Ayırt etmesi güçtü.

“Bilmiyorum,” dedi kendine öfkelenerek.

“Önemli değil.” Ren’in ses tonu yumuşaktı. “O sırada çok acı çekiyordun.”

Wook, “Eğer Volmar’da bir tesis varsa bu, öğretmenin onlarla iş birliği yaptığı anlamına gelmez mi?” diye sordu.

Jaeil başını iki yana salladı. “Sanmam, Juwon’un derdi Sarenia’yı yok etmek. Volmar İmparatoriçesi, ona devletleri yok edecek bir güç vermek istemez. Torunlarından birini göksel periyle evlendirmek onun amacına çok daha uygun. Çünkü o zaman soyları sadece Yüzen Dünya’nın değil, göksel perilerin gücünü de miras almış olacak.”

Sunho huzursuzca kıpırdandı. Ren’in başka biriyle, hele de hiçbir şey hissetmediği hâlde sırf siyasi ittifak uğruna bir Volmar prensiyle evleneceği düşüncesi onu huzursuz etmişti.

Ren araya girdi: “Henüz en büyük gizemi konuşmadık. O hayaletimsi varlığı.” Bu sözleri üzerine ürperince Sunho ona doğru bir adım attı ama Ren, onun bakışını yakalayıp belli belirsiz bir gülümsemeyle sakinleşmesini sağladı. “Onu ilk kez buraya gelirken uçakta gördüm. Sonra Yüzen Dünya’da sesini duymaya başladım...”

“O gece seni ormanda gördüğümde de onu takip ediyordun, değil mi?” diye sordu Jaeil.

Ren başını salladı. “Onun sesini duyunca içimi tarif edemediğim bir his kaplıyor. Sanki bir rüyanın içindeymişim gibi... Karşı koyamıyorum. Daha doğrusu, karşı koymak da *istemiyorum*.”

Cesaretini yeniden toplayıp derin bir nefes aldı. “Annemin hayaleti olduğunu sanmıştım. Ben... Öyle olmasını *istemıştim*.” Bakışları birden sertleşti. “Bence bunu o da biliyordu. Zaafımı kullanıp beni ortaya çıkarmak ve büyümü almak istedi.” Elini kalbinin üzerine koydu.

Ren’in büyüsü zamanla, dinlenerek kendini toparlayacaktı. Hatta şimdiden güçlenmeye başlamıştı bile ama yaşadığı dehşetin izlerini atlatması çok daha uzun sürecekti.

“İpucu aramaya gittiğimde bir şey buldum,” dedi Sunho. “Yerde kan buldum ama gümüş rengiydi, içinde mithril izleri vardı. Daha önce Mithril laboratuvarında da bu tür kalıntılar görmüştüm ama o zaman ne olduğunu bilmiyordum.”

Wook sandalyede doğruldu. “Orada bir hazne vardı. Büyük ihtimalle hayalet orada tutuluyordu.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Ren. “Onu, Juwon’la ilk karşılaştığımda ben de *görmüştüm*. Zorla kanımı almıştı, sebebini anlayamamıştım. Ama *o yaratık içinmiş*.”

Sessizliğini koruyan Jaeil sandalyesinde öne doğruldu. “Anlattığın bu zihin kontrolü, büyü yapmak gibi şeyler... Bunlar, iblislerin özellikleri değil.”

Sunho başını yavaşça salladı. “Mithril, insanda zaten var olanı güçlendirir. Ren’in bahsettiği türden bir büyü kazandırmaz.”

Olasılıkları birer birer düşünürken üzerlerine sessizlik çöktü.

Yeniden söze başlayan Jaeil oldu: “Bu şey her neyse, Juwon’un planlarında mühim bir yeri olduğu kesin. Kanalizasyonlardaki büyük iblis de bunu ima etmişti ve Juwon, Işık Festivali’nden kaçmış olsa da hayalet burada kaldı...”

Ren araya girdi: “Çünkü benim peşimdeydi, kanım yetmedi. Bir sebepten dolayı Işık’ıma ihtiyacı var. *Hâlâ* istiyor. Bıçağımla onu yaraladığımda işini bitirememişti.”

“Demek ki önünde sonunda geri dönecek,” dedi Jaeil.

“Tabii, Yüzen Dünya’da değil. Artık ondan haberdar olduğumuzu biliyor,” diye ekledi Sunho. Muhafız sayısının artırılmasının yanında Ren’in kapılarına ek kilitler takılmış, başka önlemler de alınmıştı. Ren, mor salkım ağacının altındaki boşluğun kapatılmasını emretmiş, odasının altındaki geçidi de toprakla doldurtmuştu.

“Volmar Prensi’yle yapılacak görüşme,” diye araya girdi Jaeil. “Hamlelerini o zaman yapacaklar. Onları fark ettiğimizi bildiklerine göre artık daha hızlı olmak isteyeceklerdir. Hayalet fazla dikkat çekici olduğundan ilk hamleyi *kendisi* yapacaktır. Belki de seni kaçırmaya çalışacak. Yüzen Dünya’dan uzak olman, bunun için uygun zemini hazırlayacaktır. Muhtemelen ya rüşvet ya da tehdit yoluyla heyete sızmaya çalışacak.”

“O zaman Ren karşılama heyetinde olmamalı, bu çok tehlikeli,” diye inledi Wook.

“Ren orada olmazsa Juwon ortaya çıkmaz.”

Sunho, “Onu yem olarak kullanmayı mı öneriyorsun?” diye söylendi.

Jaeil’in yüz ifadesi belirsizdi. “Karar onun.”

“Yapacağım. Zaten heyetle görüşmem gerekiyor. Hem Juwon onu beklediğimizi bilmeyecek. Hazırlıksız yakalayıp durdurabilir, planlarına engel olabiliriz.”

Sunho yüzünü buruşturdu ancak karşı çıkmadı. Zaten Ren'in cevabının bu olacağını başından beri biliyordu.

Wook, "Juwon'un heyete sızmaya çalışabileceği konusunda imparatoriçenin sarayından gelen Volmarlıları uyarmamız gerekmez mi?" diye sordu.

Yanıtı Jaeil verdi: "Onların kara cübbelilerle iş birliği yapmadığından emin olamayız."

Ren de kararlı bir ifadeyle başını sallayarak onu onayladı.

"Öğretmen korumasız gelmez, muhakkak önlem alacaktır," diye belirtti Sunho.

Jaeil alçak sesle konuştu: "Yani iblisleri diyorsun, daha doğrusu insanları iblise *dönüştüren* serumları. Bu güçlü bir olasılık ve tam da bu yüzden Ren'i koruma görevinde Hwani'ye katılacak, hep onun yanında kalacaksın."

Sunho kısa bir baş hareketiyle onayladı. Plan artık hazırды, öğretmeni yakalayacaklardı. İçini karanlık bir düşünce kapladı. Eğer yakalamaları mümkün olmazsa onu öldürecekti.

"Ya öğretmen gelmezse?" diye sordu Wook çenesini kaşıyarak. "O zaman Ren'in Volmar Prensi'yle nişanlanması mı gerekecek?"

Ren kaşını kaldırdı. "*Bu konuda* bir fikrim var."

Diğerleri gittikten sonra Sunho, Ren'in odasının dışındaki bahçede Hwani'yle buluştu.

"Sağ ol, Hwani." Elini selam verir gibi havaya kaldırdı. "Toplantı az önce bitti."

Hwani çenesindeki kemeri çekip muhafız şapkasını çıkardı. İç çekerek yüzünü apaçık gece göğüne çevirdi. Sunho, Ren'in onun gözetimi altındayken saldırıya uğramış olmasının hâlâ Hwani'nin vicdanını sızlattığını biliyordu.

Ren elbette onu sorumlu tutmamıştı. Hayaletin doğaüstü güçleri vardı. Yine de bu bile Hwani'nin kendini suçlamasına engel olamamıştı.

“Dinlenmelisin” dedi Sunho. Hwani, Ren döndüğünden beri kendine dinlenmek için hiç fırsat tanımamıştı. “Prensesle bu gece ben kalırım.”

Hwani başını yana eğip Sunho'ya yandan baktı. “Öyle mi?”

Sunho'nun yanaklarına sıcaklık yayıldı. “Yani onu korurum, *dışarıdan*.”

Gülümseyerek, “Anladım,” dedi Hwani. Onun takılmasıyla Sunho da gevşedi. “Sabah görüşürüz.”

Hwani gittikten sonra Ren'in odasının kapısına yaklaştı. Duraksadı ve eğilip ahşaba yavaşça vurdu.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Ren oldukça şaşkın görünüyordu. Kapıyı biraz daha aralayıp onu içeri çağırды.

“Hwani'ye biraz dinlenmesini söyledim.” Ardından ayağa kalktı. Loş odaya şöyle bir göz gezdirdi. Yazı masasının üstünde bir fener yanıyordu. “Ne yapıyordun?”

“Bir mektup yazıyorum. Volmar İmparatoriçesi'ne teslim etmesi için prense vereceğim. İmparatoriçe'ye savaşta Sareniya'nın aldığı toprakları iade edeceğimi yazdım. Yani tabii, o topraklarda yaşayan insanlar da bunu isterse ve bir de... Evlenmeyi düşünmediğimi de yazdım.” Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. “En azından şimdilik.”

Sırtını kapıya yaslayıp yere kaydı. Sunho da uzun bacaklarını uzatarak yanına yerleşti.

Ren derin bir iç çekti. “Buraya nasıl geldik? Ben hiç kimse olmak istiyordum. Hiç kimse olan biri uzun ve huzurlu bir ömür sürebilir. Sıradan biri sevdiklerini güvende tutabilir.”

Sunho haftalar önce evinin dışındaki çatı katında yaptıkları konuşmayı düşündü. Eğer bu, birlikte olabilecekleri anlamına geliyorsa o da sıradan biri olmayı istemişti.

“İster sıradan biri ol ister göksel peri, senin yanında olacağım. Seni koruyacağım, Ren.”

Ren, başını sallayıp Sunho’nun omzuna yasladı ve gözleri ağırlaşırken uykulu bir sesle fısıldadı: “Birbirimizi koruyacağız.”

REN

Yüzen Dünya

Göksel Saray

Ren, ertesi sabah Volmar heyetinin gelişini görüşmek üzere konseyi topladı. Bir an için, önceki gece Sunho'nun omzunda uyuyakaldığını hatırladı. Yatağında, örtüler üstüne özenle örtülmüş hâlde yalnız uyanmıştı. Yüzen Dünya'ya geldiğinden beri ilk kez dinlenmiş hissediyordu.

Omuzlarını gererek salona girdi, yanında Hwani vardı.

Tahtına otururken büyük dayısının partisinden olan soylu Lord Pyo öne çıktı. "Prensesim, toplantıya başlamadan önce sarayda dolaşan şaşırtıcı bir söylenti hakkında konuşmak isterim."

Ren başını dik tutup bakışlarını ona çevirdi ve "Neymiş o söylenti?" diye sordu.

"Önceki gece Yüzen Dünya'dan gizlice ayrıldığınız ve ertesi sabahın erken saatlerinde gizlice geri döndüğünüz doğru mu? Sizi Yüzbaşı Jaeil, dayınız ve şüpheli kökenli genç bir adamla birlikte görenler olmuş."

Ren, bu işte büyük dayısının parmağının olduğunu hemen anladı. Lord Muyeol, kaidenin önündeki saygın yerinden vazgeçmiş; koridorun sağında, uzakta durmayı tercih etmişti. Bir hafta önceki öfke patlamasından sonra toplantılara katılmaya devam etse de neredeyse hiç konuşmuyordu. Sanki sessiz kalmasının, Ren'e verilecek en büyük ceza olduğunu düşünüyor gibiydi. Sabırla konseyin kontrolünü yeniden ele geçirebileceği ânı beklediğini düşündü. Hayaletin söylediklerine, yani büyük dayısının generalle iş birliği yaptığına inanmamıştı. Yine de emin olmak adına Jaeil'dan bir gözünün onun üstünde olmasını istemişti.

“Söylentiler asılsız.” Ren'in sesi kesin ve sertti. “Şimdi...” Koridorun sol tarafına döndü. Bu kısım, o geldikten sonraki bir buçuk haftalık sürede daha kalabalık hâle gelmişti. “Volmar heyetini karşılayacağımız konumu belirledik mi?”

Leydi Go, koridora çıkıp derin bir saygıyla eğildi. “Volmar Prensi sanatın hamisi olarak bilinir. Bu yüzden uygun görürseniz, Kumwhan Opera Binası olabilir.”

Bu isim zihninde, yüz kadar parlayan fenerle çevrili görkemli bir sahne imgesi canlandırdı. İpekler içinde, boyalı maskeler takmış sanatçılar dans ederken sahne, davulların gürleyen ritmiyle sarsılıyordu.

Lord Pyo usulca sordu: “Opera binası Sekizinci Bölge'de ve kız kardeşiniz o bölgenin bakanı değil mi?”

Leydi Go sakince yanıtladı: “Evet, öyle. Zaten bu yüzden orayı önerdim. Kız kardeşim saygın bir kadındır. Hanedanımız, kraliyet heyetini ağırlamak üzere gerekli hazırlıkları yapmaktan onur duyar.”

Ren'in önce Jaeil'la konuşması gerekiyordu ama yine de buranın çok uygun bir mekân olduğunu düşünmeden edemedi. Tiyatro, Volmarlıları oyalamak için kusursuz bir dikkat

dağıtıcı olurdu. Diğer taraftan okçulara iyi bir görüş açısı ve net kaçış yolları da sunabilirdi. Juwon'u tiyatro salonuna çektikleri anda kaçması imkânsız hâle gelirdi.

“Evet, bunun gayet iyi bir öneri olduğunu düşünüyorum. Teşekkür ederim.”

Toplantı sona erdikten sonra Ren, teyzesinin yanına gitmeden önce Lord Muyeol'ün salondan ayrılmasını bekledi.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

Leydi Maya başını merakla yana eğdi ve hiç itiraz etmedi. Ren'i taht odasının arkasındaki küçük odaya kadar izledi.

“Bir kuşkumu anlatmak istiyorum,” diye başladı söze Ren. Bunu teyzesiyle paylaşmanın doğru olup olmayacağını uzun süre düşünmüştü. Konuyu konsey toplantısında açarsa Lord Muyeol'ün kendisini yine küçümseyeceğinden adı gibi emindi. “Yeraltı Dünyası'ndaki saldırıların arka planındaki bilim insanı Juwon'un, Volmar heyetiyle yapılacak görüşme sırasında bir saldırı daha düzenlemeye kalkacağını düşünüyorum.”

Leydi Maya söylediklerini düşünüyor gibi görünürken hafifçe kaşlarını çattı. “Endişeni anlıyorum fakat ortaya çıkacağını sanmıyorum. Tesis yok edildi.”

Ren üsteledi. “Ya dönerse?”

“Resmi, Yeraltı Dünyası'nın dört bir yanına dağıtıldı. Duvar'ın ötesine adım attığı anda tanınacaktır. Neden böyle bir riski göze alsın ki?”

“Çünkü abisine yapılanların intikamını almak istiyor.”

Leydi Maya gözlerini yere indirdi. “O, uzun zaman önceydi.”

Ren, teyzesinin sesinde beliren hüznü duyunca şaşırdı. Aniden aklına takılan bir düşünceyle nefesi kesildi. “Onu tanıyor muydun?”

“Çok yakın değildik.” Leydi Maya gözlerini kapadı. Sanki acı bir hatırayı yeniden yaşıyordu. “Annenle kuzen olsak da pek konuşmazdık. Babansa... O benim çocukluğumdan beri dostumdu, birlikte büyüdü. O da tıpkı annen gibi bu dünyanın tutsağıydı. Kan bağıyla, bitmek bilmeyen güç ve servet kavgasıyla zincirlenmişti.

“Artık bu dünyada değil. Ailesi de öyle, general onların hayatına da son verdi. Yani acının nasıl kalıcı olabileceğini, nasıl pişman olabileceğimiz davranışlara yol açabileceğini anlıyorum...” Sözlerine yavaşça son verirken Ren, teyzesinin *kendine* karşı davranışlarından pişmanlık duyup duymadığını merak etti. “Ancak bunlar geçmişte kaldı.” Leydi Maya kararlı bir sesle devam etti: “Juwon geri dönmeyecek, *dönemez*. Biz... Yani sen, artık önüne bakmalısın. Şu anda asıl kaygılanman gereken konu Volmar Prensi, ittifakı güvenceye almak ve bu savaşı sona erdirmek olmalı. *Bu hikâyedeki* görevin bu. Anladın mı?”

Ren başını eğip onayladı ama teyzesinin gözlerine bakmadan arkasını döndü. “Anladım.”

Heyetin gelişinden bir gün önce Ren, odasında dolaşıp duruyordu. Her şey plana uygun ilerliyor gibiydi. Leydi Go'nun kız kardeşi heyeti opera binasında ağırlamayı kabul etmişti ama yine de Ren'in içinde bir huzursuzluk vardı.

Hayaletin geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Onu, sınırın ötesine çekmeye çalışmıştı ama neden? Annesinin suretine bürünebiliyor ve Işık'ını kısa süreliğine de olsa çalabiliyordu. Eğer yeni bir tür iblise şimdiye kadar karşılaştıkları arasında en tehlikeli olan bu olabilirdi.

Tek tesellisi, Öğretmen'i yakaladıklarında tüm soruların cevabını alabilecek olmalarıydı. Hayalet her ne olursa olsun, izini sürüp yok edeceklerdi.

Arka bahçeye açılan kapı sessizce yana kaydı. Ren hızlıca arkasını döndü ve Sunho'nun içeri süzülüp kapıyı sessizce kapattığını gördü. "Gece kilitlemeni söylemiştim!" Azarlasa da sesinde sıcak bir tını vardı.

Ren hızla ona koşup göğsüne çarptı. "Seni yarından önce göremem sanıyordum." Geri çekilip ona baktı. Saçlarını kestirmişti, o kadar yakışıklı görünüyordu ki Ren'in içi kıpır kıpır oldu.

"Jaeil ayarladı, Hwani'yle birlikte ana muhafız birliğinde yer alacağım. Yani bütün süreçte yanında olacağım."

Ren'in yüreği sevinçle doldu. Hwani'ye güvense de Sunho oradayken kendini çok daha iyi hissedecekti.

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki Sunho'nun kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Kendininkinden daha güçlü ve daha hızlıydı. Yeraltı Dünyası'ndan döndüklerinden beri onunla hiç baş başa kalmamışlardı.

Gözlerinde beliren tanıdık mavi ışıltıyı gördü. Sunho bu sırada biraz uzaklaştı. "Bana bir dakika ver."

Ren başını sallayıp kollarını kendine sardı. Geri çekilmesinin bir reddediş değil, kalmak isteğinden kaynaklandığını biliyordu. Yine de onu biraz daha uzun süre kollarında tutmasını arzulamadan edemedi.

Birkaç dakika sonra sanki İblis'i yeniden kontrol altına almış gibiydi. Başını kaldırıp Ren'e baktığında gözleri berraktı.

"Nasıl bir his?" Ren'in sesi alçaktı. "İblis olmak?"

"Sanki ateşim çıkmış gibi. Kanım ısınıyor, nabzım hızlanıyor ve duyularım keskinleşiyor. Peki Işık'ının olması nasıl bir his?"

Gözlerini kapadı. O hissi kelimelere dökmeye çalıştı. “İçten gelen sıcacık bir sarılmaya benziyor.”

Kelimeler dudaklarından dökülürken içinde bir suçluluk kıpırtısı hissetti. Sunho, İblis’in gücünün denetlenemez olduğunu söylemiş ve bir hastalık gibi tasvir etmişti. Buna rağmen Ren başını kaldırıp ona baktığında, Sunho’nun yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “Kulağa hoş geliyor.”

Bir süre daha birbirlerine baktılar. Ren’in bedenine bir sıcaklık yayıldı; huzurluydu, mutluydu.

“Gitmeliyim,” dedi Sunho.

Ren’in midesinde huzursuz bir kıpırtı oluştu. “İyi de daha yeni geldin.”

“Aslında gelmem doğru değildi. Jaeil beni şu söylentiler konusunda uyardı...” Ren, Lord Pyo’nun bahsettiği söylentileri kastettiğini hemen anladı. “Şüpheli kökenli genç bir adam,” dediği sırada gülmek için kendini zor tutmuştu. Sunho’nun onunla birlikte geldiğini ve Yeraltı Dünyası’ndan olduğunu biliyorlardı. Lord Pyo, davranışları ya da yakın olduğu kişilerle onu utandırmak istemişse Ren’i çok yanlış değerlendirmiş demekti. “Ama ben, yarın hakkında konuşmak ve bir de... İyi olduğundan emin olmak istedim.

“Yarın tam olarak neler olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz.” Sunho’nun sesi temkinliydi. “Öğretmen ortaya hiç çıkmayabilir fakat eğer çıkarsa onunla konuşmak zorunda kalabilirsin.”

Ren ürperdi, o tuhaf odayı ve öğretmenin kanını almak için kullandığı şırıngayı hatırladı. Jaeil onu kaçırmayı planladığı konusunda haklıysa bu, Öğretmen’in artık eskisinden de büyük bir tehdit olduğu anlamına gelirdi.

“Eğer Volmarlılar, Öğretmen’in planını biliyor ve ona yardım ediyorsa...” Sunho’nun kaşları çatıldı. “...bir çatışma çıkabilir. Üstelik sen de tam ortasında kalırsın.”

“Yalnız olmayacağım.” Ren, bir gece önce verdikleri sözü hatırladı. *Birbirimizi koruyacağız.*

Sunho bu sözlerle gülümsese de içindeki endişeyi gizleyemedi.

Ren de endişeliydi ancak Sunho’ya güveniyordu. Tabii Jaeil’a, Hwani’ye, Wook’a ve en çok da kendine. Kendini savunabilecek kadar güçlüydü ama yine de *keşke Saya’yı ve diğer atalarımı ziyaret edip güçlerimle ilgili daha fazlasını öğrenmeye fırsatım olsaydı*, diye düşünmeden edemedi.

Yarın Juwon’u yakalayacak, Volmar’la ateşkes antlaşmasını imzalayacak ve savaşa son vereceklerdi.

Yarın tüm bunlar sona erecekti.

Bakışları Sunho’ya takılıp kaldı. Kim bilir, belki de bir gün her şeyi birlikte arkalarında bırakabilirlerdi. Sunho, İblis’i tamamen kontrol altına aldığı anda ve kendisi de Yüzen Dünya’dan bağımsız hâle geldiğinde onları durdurabilecek hiçbir şey kalmazdı.

Bu bir düş gibi gelse de Ren, o düşe sımsıkı tutunmaya kararlıydı.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Sekizinci Bölge, Merkez, Kumwhan Opera Binası

Kumwhan Opera Binası, Sekizinci Bölge'nin bir mahallesi-nin tamamını kaplayan dev bir yapıydı. Yüzen Dünya'nın kristal ve camdan yapılmış saraylarının aksine tiyatro binası büyük ölçüde İşgal Altındaki Topraklar'dan getirilen koyu yakut renkli ağaçlarla inşa edilmişti. Onlarca kâğıt fener binanın üzerine parıltı saçıyor, yapıyı sanki altınla kaplı gibi gösteriyordu.

Göksel periyi karşılamak üzere büyük bir kalabalık toplanmıştı. Sunho sokağın karşısındaki yerinden, kalabalığın arasında gizli silahları ele verebilecek olan o ince çelik parıltılarını taradı. Mor çiçeklerle işlenmiş koyu ipek elbise giyen bir kadın, prensesin geçeceği yolu açmak amacıyla genç görevlileri kalabalığın içine yönlendiriyordu.

“Vay canına! Şu, Sunho değil mi?” Arkasındaki sokaktan gelen tanıdık sese doğru döndü. “Dokuzuncu Bölge'deki

mithril fabrikasına birlikte baskın yaptığımız, duygularını içine gömmüş kılıç ustasından buralara kadar gelmişsin ha!”

“Yurhee!” Sunho, onu sıcak bir selamlamayla karşıladı. “Seni görmek ne güzel.”

“Şuna bak, Tag. Bir ay önceki Sunho beni bu kadar içten bir sevgiyle selamlar mıydı hiç?” diye fısıldadı Yurhee.

Tag eğlenmiş bir ifadeyle hafifçe tebessüm etti.

“Tag...” diye fısıldadı Yurhee. “Yüzünde bir gülümseme mi görüyorum yoksa?”

Tag, ona arkasını dönüp, “Mesajını aldığımızdan beri, yani on iki gündür gözümüz opera binasının üzerinde,” dedi.

“Sanatçıların ve sahne ekibinin çoğu düzenli olarak bu tiyatroyla çalışan topluluklardan. Sadece birkaç kişi küçük roller için son anda işe alınmış. Provalardan sonra onların izini sürüp araştırma yaptık. Aralarından herhangi birinin kötü niyetli olduğuna dair en ufak bir iz bile bulamadık.”

Söze Yurhee devam etti: “Binanın iki çıkışı var. Biri ana giriş, diğeri de çalışanların kullandığı arka kapı. Sareniya sarayına mensup olmayıp tiyatroya girip çıkan herkes, Sekizinci Bölge’nin bakanı tarafından denetleniyor.” Yurhee, Sunho’nun az önce fark ettiği siyahlar içindeki kadını işaret etti.

“Teşekkür ederim.” Sunho, bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. “Çok yardımcı oldunuz.”

“İyi şanslar,” dedi Tag. “Biz buradan gözetlemeye devam edeceğiz.”

Yarım saat sonra Jaeil, Hagye Askerî Üssü’nden bir grup askerle bölgeye geldi. Sunho, ana girişte Tag ve Yurhee’nin raporunu ona aktardı. İç kısım da en az opera binasının dışı kadar

görmeliydi. Ortama loş bir hava katan yüzlerce fener, salona esrarengiz ve düşsel bir hava katıyordu.

Salonun en dikkat çekici özelliği, ortasındaki alanı kaplayan kare sahneydi. Seyirciler, gösteriyi sahnenin etrafını saran ipek minderlerden izleyecekti.

Sahnenin tahtaları neredeyse siyahtı. Mum ışığında su gibi parlıyordu. Sunho'ya mithril laboratuvarının yer altı mağaralarını hatırlattı. Bu benzerlik huzursuz hissetmesine neden olmuştu.

Jaël, sahnenin çevresinden dolaşıp Ren'in prensle oturacağı arka bölüme doğru yürürken, "Planlarımızda bir değişiklik yaptık," dedi. Kuzey tarafına kısa, yükseltilmiş bir platform kurulmuş, üstüne yan yana iki zarif minder yerleştirilmişti. Minderlerin biri Sareniya'nın çift kanatlı armasıyla, diğeryse Volmar'ın kaplan motifiyle işlenmişti. "Hwani platformda Ren'i tek başına koruyacak. Öğretmen seni tanır." Sunho daha itiraz bile edemeden Jaël sözüne devam etti: "Orada olduğunu görürse ortaya çıkmaz. Bu yüzden yine yakınında olacaksın ama göz önünde değil." Gözlerini, platformun arkasındaki kalın kırmızı perdelere çevirdi. "İnsanları tehdit olarak görmez ama deneylerinin başarılı bir sonucu olduğundan senden çekinecektir."

Sunho, Öğretmen'le aynı cümlede anılmaktan hoşlanmasa da Jaël haklıydı. Öğretmen kendi eserlerine çok değer verdiğinden, Sunho'dan korkardı.

İşte bu yüzden onu Sunho öldürmeliydi. Kılıcını taşıyan askısının kemerini sıkıca kavradı.

"Perdeye birkaç delik açacağız. Bu sayede Ren'i ve sahneyi görebileceksin. Tabii maddelerin *içinden* de göremiyorsan."

Sunho, Jaël'in göğsünü korumak istercesine gayriihtiyari kolunu kaldırdığını gördü.

“Göremiyorum.”

Jaeil kolunu indirdi. “Pekâlâ.”

İkinci kattaki balkona çıktılar. Jaeil kendi okçularına, Volmarlı okçuların da sığacağı şekilde aralarında iki adım boşluk bırakarak dizilmelerini emretti.

İşi bitince korkulukların yanında bekleyen Sunho’nun yanına döndü. Bulundukları yerden, tam altlarında kalan bölge dışında tiyatronun her yerini görebiliyorlardı. Bakan Go girişte duruyor, izleyicilerin masaları kurulurken işçilere talimat veriyordu. Masalar sedef kakmalıydı, üzerlerinde porselen çay takımları ve çiçek biçiminde kurabiyelerle dolu tabaklar vardı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, kırk yıl düşünsem seninle çalışacağım aklıma gelmezdi,” dedi Sunho.

“Evet, bu gerçekten de akılalmaz bir durum. Gerçi teknik olarak Bo Dan’da seni tuttuğumdan beri birlikte çalışıyoruz. Tek fark, o zaman beni satmış olman.”

Sunho kaşlarını çatı.

“İtiraf etmek gerekirse iyi başlamadık. Özellikle de beni öldürmek için tavandaki pencereden içeri girmen oldukça kötüydü.”

Sunho bir iç çekti. Aslında Jaeil’la medeni bir konuşma yapmaması gerektiğini biliyor olmalıydı.

Jaeil’in bakışları yukarı, opera binasının tonozlu tavanına kaydı. “Çatıya da birkaç okçu yerleştirmeliyim, değil mi?”

Sunho sade bir ses tonuyla, “Evet,” dedi.

Opera binasına gelen üçüncü grup Ren, Leydi Maya, Lord Muyeol ve Yüzen Konsey’in diğer üyelerinden oluşuyordu. Onları Bakan Go karşıladı ve platforma kadar onlara eşlik etti.

Hwani ikinci katın balkonunda duran Sunho'yla Jaeil'i hemen fark etti. Onlara başıyla belli belirsiz bir selam verip dikkatini hemen Ren'e çevirdi.

Prensес hafifçe eğilerek Bakan Go'ya teşekkür etti ve oturdu. Bakansa diğer konukların rahatıyla ilgilenmek üzere ayrıldı. Hain olduğu ortaya çıkan Bakan Jo yoktu ama Yeraltı Dünyası'nın diğer yedi bakanı da salondaki yerlerini almıştı.

Geriye yalnızca Volmarlıların gelişini beklemek kalmıştı. Sanki zaman daha ağır akıyordu. Sunho yerinde kıpırdandı. Zihninde biri bitip diğeri başlayan pek çok olasılık dönüyordu.

Her türlü önlemi almışlardı. Jaeil sinir bozucu bir kişiliği olsa da işinde yetenekliydi. Sunho bu duruma şaşırsa da ona güveniyordu. Ren'in *güvenliğini* Jaeil da en az kendi kadar önemsiyordu.

Bulunduğu yerden Ren'i çok net görebiliyordu. Dikkatini sahnenin bir köşesinde toplanmış, kostümlerini giymiş olan sanatçılara vermişti. Sunho aklından kendi topluluğunu, yani Wook ve Teyze'nin de içinde bulunduğu o grubu geçirdiğini biliyordu.

Bu gösteri onlarınkine göre daha görkemli olduğundan sahnede yirmi kişilik bir ekip vardı. İçlerinden ikisi çoktan ağaç kostümleriyle sendeleyerek sahneye çıkmış, kuzeydoğu ve güneybatı köşelerinde yerlerini almıştı.

Çalmaya başlayan borazanlar, Volmar heyetinin gelişini duyurdu.

Sunho, Jaeil'a başıyla hafifçe selam verip basamaklardan aşağı indi. Perdelerin arkasındaki yerine geçti ve kumaştaki kesiklerden sahneye göz gezdirdi. Perdeler görüş alanını daraltıyordu. Kendi kendine, maddelerin içinden görebilme yetisi olsa şimdi çok işine yarayabileceğini düşündü. Yine de platforma yaklaşan Volmar Prensini oldukça net biçimde görebiliyordu.

Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu, ince yapılıydı ve zarif adımlarla yürüyordu.

“Majesteleri...” Belini zarıfçe eğerek selam verdi ve ardından başını kaldırdı. “Söylentiler gerçekten de doğruymuş. Tıpkı anneniz gibi çok güzelsiniz.”

Sunho’nun istemsizce çenesi seğirdi ve başının ağrıdığını hissetti ancak kendini toplayıp odaklanmayı sürdürdü. Prens *haksız sayılmazdı*. Ren göz alıcıydı, uzun ve geniş kolları neredeyse yere kadar uzanan beyaz ve dökümlü bir elbise giymişti.

“Annemi tanıyor muydunuz?” Sesinde hafif bir özlem tınısı vardı.

“Hayır ama büyükanmem ona büyük saygı duyardı. Sizin büyükanmenizle de çok yakın dostlardı. Generalin, göksel perinin ölümüne dair iddialarına asla inanmadı. Kısa süre sonra da savaş patlak verdi. Aksi takdirde annenizin kaybı için yas tutardı, buna eminim.”

Ren bir süre sessiz kalırken Sunho yanına gitme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Prens biraz sonra devam etti: “Beni onurlandırdınız. Umarım ülkelerimiz geçmişin barış dolu günlerine geri dönebilir.”

“Benim de en büyük dileğim bu.”

Volmar Prensi basamaklardan çıkıp Ren’in yanındaki koltuğa oturdu. Sunho boynunu hareket ettirip omuzlarındaki gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalıştı. Gözleri, yer değiştirmiş olan Jaeil’a takıldı. Şimdi, balkonun güney ucunda duruyordu. Yüzbaşı, Sunho’yu *görmesi mümkün olmasa da* sanki *uzak dur* der gibi, gözlerini kısarak o yöne doğru baktı.

Sunho kaşlarını çattı. Sırf kıskançlıktan, *savaşı bitirecek* bir toplantıya gölge düşürecek kadar ileri gitmezdi.

“Size danışmanım Hannabi’yi tanıtmak isterim,” diyordu o anda prens.

Sunho, sırtından aşağı inen soğuk bir ürperti hissetti ve eli, kılıcının kabzasına doğru indi. Pelerinli bir silüet ortaya çıktı ve eldivenli elleriyle başlığını indirdi.

Görünüşü epey değişmişti, yüzü daha sıska ve gözlüğünü takmamıştı. Yine de tanımamak imkânsızdı.

Ren en ufak bir tepki bile göstermedi. Kılık değiştirmeden ortaya çıkması çok büyük bir cüretkârlıktı. Prensle mithril laboratuvarında karşılaşmıştı, şüphesiz kendisini tanıyacağını biliyordu.

“Sizinle tanışmak bir onur, majesteleri.” Ses tonu yumuşak olsa da içindeki sinsilik belli oluyordu.

Ren, sakın ve ölçülü bir sesle yanıtladı: “O onur bana ait.”

Bakan Go, Öğretmen’i platformdan olabildiğince uzak bir koltuğa yönlendirdi. Sunho bunu görünce sımsıkı tuttuğu kılıcının kabzasındaki tutuşunu biraz gevşetti.

Balkona baktı, Jaeil orada değildi. Birkaç saniye sonra onu alt katta, Öğretmen’in biraz gerisinde fark etti. Öğretmen de onu görmüştü.

Tiyatronun dört bir yanında gürültü yankılandı. Sesler, sahnenin iki yanında büyük davulları döven iki sanatçıdan geliyordu.

Tavana asılı kirişlerden parlak fenerler indirildi. Elinde balta tutan genç bir adam sahnenin ortasına doğru yürüdü. Yüzü beyaz kille boyanmıştı ve kaşlarının yerine kömürle çekilmiş siyah çizgiler vardı. Arkasından, elinde boş, hasırdan bir sepet taşıyan başka bir sanatçı geldi. Yanakları derin çizgilerle oyulmuş, sert bakışlı ve yaşlı bir kadını tasvir eden bir maske takmıştı. Genç adama sertçe tekme atıp sepeti işaret etti. Sanki onu dolduracak kadar yiyecek getirmediğinden azarlıyordu. Sonra ince sesli bir flüt çalmaya başladı ve sahneye bir geyik sıçradı.

Sunho bu hikâyeyi hiç izlememiş olsa da her detayını biliyordu.

Oduncu ile Göksel Peri. Gözlerini sahneden güçlkle ayırıp seyirciler arasında bir tehlike işareti aradı fakat herkes büyülenmişçesine pürdikkat sahneye odaklanmıştı.

Oduncu, geyiğin hayatını bağışladıktan sonra onu ormana doğru takip ederken ağaçlar sallanmaya başladı. Şelalenin yanındaki gölete geldiklerinde oduncu bir ağacın arkasına saklandı.

Kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çöktü. Sadece telli bir çalgıdan yayılan ezgi, göksel perilerin geldiğini haber veriyordu.

Sunho, Ren'e öyle dikkat kesilmişti ki genç kızın onları görür görmez iç çekişini bile duydu.

Göksel periler mavi, kırmızı ve sarı tonlarında ipek giysiler giymişti. Her bir giysinin arkasına gümüş iplikle işlenmiş kanatlar dikilmişti. Bu sırada çalgıcılar neşeli bir ezgi çalmaya başladı. Kız kardeşler üstlerindeki pelerinleri çıkarıp gölde oynamaya koyuldular. Sevinçleri izleyenleri de etkiliyordu.

Dikkatleri dağıldığından oduncunun sessizce yaklaşıp en alt daldaki, en küçük perinin kırmızı pelerinini aldığını fark edemediler.

Sonra, oduncuyu gören kardeşlerden biri parmağıyla onu işaret etti. Müzik birden daha telaşlı bir hâl alırken büyük kız kardeşler aniden giysilerini alıp uzaklaştılar. Geri dönüp küçük kardeşlerini çağırırsalar da o tuzağa düşmüş, kanatları çalınmıştı. Ablaları göğe yükseldiği sırada oturup ağlamaya başladı.

O âna dek sanatçılar ağızlarını bile açmamıştı. Duyguları yalnızca müzikle anlatılmıştı. Ancak şimdi, genç sanatçı hıçkırıklara boğuldu; ağlayışı sessizliğe bürünmüş tiyatronun yüreğini sarsıyordu.

Sunho'nun baş ağrısı şiddetlendi ve kafatasının arkasında zonklayıp duran bir sızıya dönüştü.

Bakışlarını Öğretmen'e çevirdi. Adam elini cebine atmış, bir şey çıkarıyordu.

Bunu görür görmez perdenin arkasından fırladı. Aynı anda Jaeil da harekete geçti ve Öğretmen'in bileğini yakalayıp bük-tü. Adamın elinden bir şırınga düştü. Yüzbaşı onu ezip parça-ladı.

Seyircilerin arasında kaygılı mırıldanmalar yükseldi. Biraz sonra elektrik cızırdadı ve salon birden aydınlandı.

Prens, koltuğundan fırladı. "Bu da ne demek oluyor? He-men bırakın danışmanımı!"

Jaeil gürledi: "Bu adam Sarenialı bir hain!"

Yerde yatan Öğretmen'in omuzları titremeye başladı ama korkudan değil, gülüyordu. Sunho'nun içini büyük bir korku kapladı. Hemen seyircilere döndü, çoğu ayağa kalkmıştı.

Tiyatro salonunu saran bir çılgılık yükseldi. Hemen ardından kemiklerin yeniden şekillenmesini andıran çatırdama ses-leri duyuldu. Volmar delegelerinden bir kadın dönüşüyordu. Sırtı sıra dışı biçimde gerildi; parmakları pençelere, dişleriyle keskin azılara dönüştü.

Sahneyi bir anda panik kapladı. Sarenialılar da Volmarlı-lar da aniden kaçmaya başladı. Sunho iblise doğru gitmek iste-se de kalabalıktan ilerleyemedi.

Delikanlı sahneye atladı. Oyuncuların çoğu kaçmıştı. Devrilmiş sahne ağaçlarından birinin içinde yatan aktörse ha-reketsizdi. Onların üzerinden atlayıp geçerken, yeni dönüşmüş iblisin soylu bir kadına saldırdığını gördü. Koşarak hızlandı ve aniden yere inip zeminde kaydı. Kazandığı ivmeyle kendini havaya fırlattı. Ardından kılıcı iblisin göğsüne saplanmış hâlde yere indi.

Bu sırada ikinci kattan çılgınlıkla yükseldi, biri daha dönüşmüştü.

Kaç tane vardı? Bu, nasıl oluyordu? Sunho'nun bakışları, ilk kadının dönüşüm geçirdiği yerdeki şırıngaya kaydı.

Kendine enjeksiyon yapmıştı.

Arkasında bir hareket hissetti. Dönüp bakınca bir iblisin sahneyi hızla geçip Ren'e doğru koştuğunu gördü. İblis pençelerini savurarak ona doğru atıldı.

Hwani mızrağıyla iblisi delip geçti. Hemen arkasında prens kılıcını çekmiş, dehşet içinde olup biteni izliyordu.

Sunho anlayamıyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede prensin yanına sızabilmişti? Bir şey eksikti. Sunho, herkesin gözden kaçırdığı bir şey olduğunu hissediyordu.

Öğretmen nerede?

Sunho, Jaeil'in başka bir iblisle dövüştüğünü gördü. İblis, Jaeil'in yüzünü ısırmaya çalışırken yüzbaşı onu kılıcıyla uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir ok, balkonda çömelmiş olan Wook'un olduğu yerden havada tiz bir sesle ilerledi ve iblisin boynunu delip geçti.

Orada! Neredeyse ana girişe ulaşmıştı. Sunho İblis'e uzandı ve gücünü çağırdı. Sahneyi bir hamlede geçip Öğretmen'i yere serdi.

"Bu muydu planın?" diye hırladı.

"Ah Sunho!" dedi Öğretmen, acır gibi bir sesle. "Öğrenmen gereken çok şey var."

Sunho'nun kafatasını akıllalmaz bir acı sardı. Bir elini başına götürüp parmaklarını şakaklarına saplanırcasına bastırdı. Dayanılmaz bir basınç hissediyordu, sanki kafasını mengeneyle sıkıştırmışlar gibiydi. Birden, herkesin kaçmayı bıraktığını fark etti. Tiyatro salonuna derin bir sessizlik çökmüştü.

Girişte siyah pelerinli bir silüet dikiliyordu.

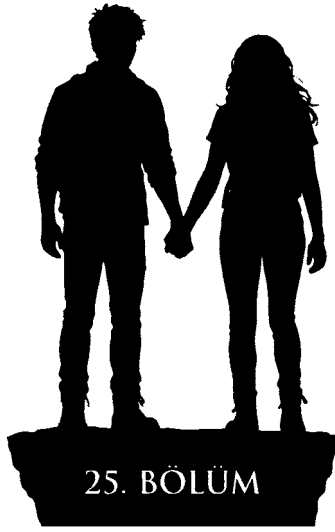
Yüzü dehşet vericiydi. Geniş, kocaman bir ağzı ve eğri boynuzları vardı.

Fakat Rohoon'un, dönüşmüş hâlini gizlemek için bir cübbe giydiğini hatırlamıyordu. Bu iblisin eldivenlerinin içinde yuvarlak, insana benzeyen parmaklar var gibiydi. Bedeni de insana benziyordu. Sadece yüzü korkunçtu.

Adam yavaşça elini kaldırıp maskesini çıkardı.

Sunho Öğretmen'i yavaşça bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi.

Abisinin yüzüne baktı. "Seni öldürmüştüm."

REN

Yeraltı Dünyası

Sekizinci Bölge, Merkez, Kumwhan Opera Binası

Dağlardaki laboratuvarlarda bulunan iblis maskeli adam, Sunho'nun abisi Junho'ydu. Benzerlikleri yadsınamazdı. Abisi daha zayıf ve uzundu. Saçlarıysa düzdü ama ten renkleriyle gözleri aynıydı. İrisleri koyu renkliydi, yalnızca içinde bir tutam mavi ışık barındırıyordu.

Sunho sendeleyip bir adım geri attı ve dizinin üstüne çöktü.

Ren öne atılınca Hwani hemen seslendi: “Güvenli değil, prenses!” Koruması kılıcının kabzasını sıkıca tutuyordu ve yüzü kasvetli bir ifadeyle gerilmişti.

Ren bakışlarını tiyatronun üzerinde gezdirdi. Juwon'u durdurmayı başarsalar da zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Sahneyi çevreleyen gölgelerden acı dolu çığlıklar yükseliyordu. En az üç Volmarlı, iblise dönüşmüştü. Bu saldırıda kim bilir kaç masum yaralanmış ya da ölmüştü!

Lord Muyeol de dâhil olmak üzere Sareniyalı soyluların yarısı arka kapıdan kaçmıştı. Ren, ikinci katta Wook'u gördü. Muhafızlar yaralıları taşıırken talimatlar yağdırıyordu. Teyzesi ise yere düşmüş yaşlı bir kadınla ilgileniyordu.

Ren sertçe prene döndü. "Bu olanlarda senin de parmağın var mı?"

Prens haykırarak yanıtladı: "Hayır! Neler olup bittiğini ben de anlamıyorum."

Ren kaşlarını çatı. Dehşete kapılmış hâli gerçek görünüyordu. Hem kendi halkı da bu katliamın ortasında kalmıştı. "Juwon'u kendi danışmanın olarak tanıttın!"

"Juwon mu?" Başını iki yana salladı. "Ben Hannabi'yi çocukluğumdan beri tanırım. Benden önce annemin de danışmanı oydu. Hatta gençliğinde İmparatoriçe bile onu dostu olarak anardı. Benim içinse bir büyükbaba gibidir."

Ren'in gözleri yere serilmiş olan Öğretmen'e kayarken başının arkası zonklamaya başladı. Bu mümkün değildi. Juwon annesiyle yaşıttı hatta daha gençti. Yoksa, bir illüzyonla prensi kandırıp ona bambaşka biri gibi mi görünmüştü? İyi de nasıl? Kimsenin böyle bir gücü olamazdı. Bunu mithril bile sağlayamazdı. Sunho, *Mithril, insanda zaten var olanı güçlendirir. Büyüsü olmayan birine bunu kazandıramaz*, diye açıklamıştı onlara.

Ya *bir başkası* Öğretmen'in üzerine bir illüzyon perdesi indirdiyse...

Bir anlığına görüntü bulanıklaştı ve tuhaf, düşü andıran bir his tüm bedenini sardı. Birinin yaklaştığını hissetti. Görüş alanına mor şakayıklarla süslü siyah bir ipek elbise girdi.

Bakan Go mırıldandı: "Benimle gel, tatlım. Burası güvenli değil."

Onu kürsüden aşağı yönlendirirken Ren'in başındaki ağrı daha da şiddetlendi. Büyük bir gayretle Hwani'ye döndü ama koruması kıpırdamadan duruyordu. Bakışları donuktu ve gözleri bir noktaya odaklanmıştı. Bakan Go, prensesi basamaklardan indirip sahneye kadar çıkarsa da Hwani en ufak bir tepki bile vermedi.

Kadın büyüleyici görünüyordu. Onun bu güzelliğini nasıl oldu da daha önce fark etmemişti. Zarif topuzu dağılmış, kara saçları geceyi andıran bukleler hâlinde omuzlarına dökülmüştü.

Ren ona baktıkça yüzü değişiyordu; hatları gençleşiyor, yanakları dolgunlaşıyor ve dudakları kırmızıya dönüyordu. Sanki boyu uzamıştı, daha dik duruyordu. Ren, kadının tırnakları omzuna gömülüp teninde hilal biçiminde izler bırakmaya başlayınca irkildi.

Kalbi, göğsünde hapsolmuş bir kuş gibi çırpınsa da neden böyle olduğunu anlayamıyordu. Bakan Go ona yardım ediyordu... değil mi?

Jaeil'in kendine seslendiğini duydu. Sanki çok uzaktan bağıırıyor gibiydi.

"Ren!" Sunho'yu duydu. Sesi panikle titriyordu.

Başını kaldırdı. Bakan Go büyüleyici derecede güzeldi. *Annem gibi* diye düşündü Ren. Fakat Aria'da hiç böyle bir yüz ifadesi görmemişti. Bakanın dudaklarının kıvrımında bir şey vardı... Zalimce bir şey.

Sahnenin ahşap döşemeleri titremeye başladı.

Ren sendeleyip düşerken Jaeil, kılıcını Bakan Go'ya doğru savurdu. Bakan, yılan gibi tıslayarak geriye sıçradı. Ren'in mümkün olabileceğini hayal bile edemeyeceği kadar hızlıydı. Sonra bir anda Sunho belirdi ve o da vahşice, kılıcını kadının boynuna doğru savurdu. Bakan, kılıcın altından süzülüp, kayarak kaçmayı başardı.

Ren, düştüğü yerden onlara bakakaldı. Jaeil ve Sunho, bakana amansızca saldırıyor, onu *öldürmeye* çalışıyorlardı. Şimdiye kadar ne Sunho'yu bu kadar ölüm arzusuyla dolu görmüştü ne de Jaeil'in gözlerinde böylesine bir ölümcül bakışa tanık olmuştu. Birbirleriyle uyum içinde hareket ediyor, sırayla saldırıp durmaksızın hamle yapıyorlardı. Jaeil, Bakan Go'nun üstüne atıldı. Bakan son anda kaçmayı başarırken Sunho, sıçrayıp kılıcını yukarıdan aşağıya savurdu. Kadın, çığlık atarak geriye sıçradı; Sunho'nun kılıcı elbisesinin arka kısmına gelmiş ve kuşağı yırtıp geçmişti. Cesaretle onun iki yanından eş zamanlı bir saldırı için harekete geçtiler.

Bakan ellerini kaldırdı. Avuçlarından yayılan bir rüzgâr patlamasıyla Sunho'yla Jaeil geriye savrulurken Ren, çığlık attı. Bakan, doğrudan kıza baktı. Şimdi kinini gizlemeye bile çalışmıyordu. Prenses sendeleyerek ayağa kalktı.

Bu sırada tiyatronun dört bir yanında bir kükreme yankılandı: Bu Sunho'ydu. Dönüşüyordu, yüz hatları uzarken sırtından kanatlar fırladı. Ardından öfke dolu bir haykırıyla bakanın üstüne sıçradı.

Dişleri sıyrılmış ve pençeleri ortaya çıkmıştı. Tam ulaşacağı sırada devasa bir şey ona çarptı. *Başka bir iblis*. Kayarak sahnenin üstüne savruldu. Pençeleri ve dişleriyle mücadele ediyorlardı.

Diğer iblis, Sunho'dan daha güçlü ve büyüktü. Sunho'yu yere bastırdı. Yüzünden tüyler dökülmeye başladı ve Junho'nun yüzü ortaya çıktı.

"Direnme, kardeşim." Junho'nun sesi soğuktu, içinde en ufak bir duygu bile barındırmıyordu.

Ren, sahtekârla tekrar yüz yüze geldi ve zihnini kaplayan sis bir anda dağıldı.

“Kimsin sen?” diye sordu sert bir sesle. Sahnede ikisi dışında sadece ağaç kostümü içindeki bayılmış sanatçı kalmıştı.

Kadın, Bakan Go’ya ait tüm izlerini üstünden atmıştı. Ren onu daha önce hiç görmemişti. Boynunun kuğu gibi zarif kıvrımı, oval yüzü, düzgün kaşları... Çok güzeldi ama gözleri korkunçtu. Simsiyahtı, dipsiz bir gece gölünü andırıyordu.

“Ben Sareniya’yım. Bu dünyada, bu adı taşıyan ilk kişi.”

Ren, “Anlamıyorum,” diye fısıldadı ama aslında bunun gerçek olmasından korkuyordu. O hayalet en başından beri, Juwon’un diğer deneylerinden farklıydı. *Büyü yapabiliyordu*. Buna rağmen Ren’in annesine çok benzediğinden, doğruyu söylüyor gibi hissediyordu.

“En sevdiğim şeyi benden çalanları yok etmek için döndüm. Seni bile sevgili kızım... Soyumdan gelen son kişi olsan da.”

O, ilk göksel periydi. Juwon, mithril kullanarak bir şekilde onu geri getirmeyi başarmıştı. *Mithril ve benim kanım.* Dehşete kapıldı. Juwon, laboratuvarlarda kanı, Sareniya’yı diriltmek amacıyla almıştı. Yine de kadın bütün gücünü geri kazanamamıştı. Bu yüzden Ren’i uçuruma çekmişti, tüm gücüne kavuşabilmesi için Ren’in Işık’ına ihtiyacı vardı.

Prenses içgüdüyle harekete geçti ve Işık’ını çağırıp Sareniya’yı göğsünden vurdu.

Başta Işık onu sarmış gibi görünse de kadın bir hamlede içinden süzülüp geçti ve Ren’in boğazına sarıldı. Etraflarında Işık’tan bir kalkan belirdi ama bu, Ren’inkinden farklıydı. Başka bir âlemden gelen sıra dışı bir mavi ışıltıydı. Sahnenin en uç noktalarına kadar yayıldı.

Sareniya, Ren’in büyüsünü çekmeye başlayınca prenses acıyla haykırdı. Göğsü sıkışıyor ve bedeni güçsüz düşmeye başlamıştı. Ren, onun bileğini yakaladı ve yakabilmek umuduyla Işık’ını oraya yönlendirdi.

Sareniya yatıştırıcı bir sesle konuştu: “Direnme, yakında bitecek.”

Ren, arkadan Sunho’nun kükreyişlerini duyabiliyordu. Oklar yağmur gibi yağsa da hiçbirisi Sareniya’nın Işık kalkanını geçemedi.

“Tek çıkar yol bu.” Sareniya, elini Ren’in yanağına koydu. “Ne kadar küçüksün, ne kadar genç, ne kadar zayıfsın... Bana o kadar çok benziyorsun ki. Sevgim elimden alınmadan önceki hâlime. Sana minnettarım, küçüğüm. Büyün sayesinde eski gücüme kavuşacağım. Bu Işık benim hakkım çünkü sen de bu gücü benden miras aldın. Sonuçta sen ve ben bir aileyiz.”

“Hayır!” diye bağırdı Ren. “Ailem bana asla zarar vermezdi. Sen benim ailem değil, bir *yaratıksın*.”

Sareniya’nın gözleri parladı. Işık’ı öncekinden çok daha güçlü şekilde çekmeye başlayınca prenses acı içinde çığlık attı. Kalbinin hızla çarptığını hisseden Ren’in gözlerinin önü karar-
dı. Sareniya yalnız Işık’ını değil, *canını* da alıyordu.

Göksel peri birden haykırdı.

Ren, Sareniya’nın omzunun arkasına saplanmış bir bıçak gördü.

Yerde hareketsiz yatan oyuncu, üzerindeki ağaç kostümünü bir kenara atıp bıçağı fırlatmıştı.

Güçlü ve tanıdık bir ses bağırdı: “*Yeğenime* zarar vermeye nasıl cüret edersin?”

Ren’in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Teyze!”

Sareniya ona doğru Işık’tan bir mızrak savurdu ama Teyze çevikti. Hızla yana kaçtı ve hemen geri dönüp saldırdı. Ren’i kolundan yakalayıp tek hamlede göksel perinin pençesinden kurtardı. Birlikte sendeleyerek sahneden indiler. Muhafızlar hemen Ren’in etrafını sararken perinin etkisinden kurtulan Hwani de kılıcını kaldırıp savunma pozisyonu aldı. Jaeil, başı

kanamasına rağmen okçulara sahneyi kuşatmalarını ve oklarını fırlatmalarını emretti.

Sareniya, acı içinde bağıarak bıçağı sırtından çekip çıkardı. Ardından üstüne doğru gelen okları savurup yok etmek amacıyla bir rüzgâr oluşturdu. Vücudu Işık'la dolmuştu, sırtından devasa kanatlar çıkarken yükselmeye başladı. Kanatlar, gümüş ve gök mavisi renkleriyle ışıldıyordu.

Sareniya, Ren'in Işık'ını tamamen çekmeden önce Teyze onu kurtarsa da bunun önemi kalmamıştı. Çünkü uçuşunda başlattığı dönüşümü tamamlamasına yetecek kadarını çoktan almıştı.

Artık eski hâline dönmüştü, gelmiş geçmiş tüm perilerin en güçlüsüydü.

Bir Işık akımı oluşturdu ve operanın tavanını yerle bir etti. Soylular çılgınlık içinde kalırken üzerlerine ahşap kirişler yağdı. Kanatlarını aşağı savurarak havaya fırladı. Bu hareketle yine müthiş bir rüzgâr oluşturmuş ve üzerine gelen bir başka ok yağmurunu daha engellemişti. Tavanda oluşturduğu boşluktan geçip Yeraltı Dünyası'nın karanlık göğünde kayboldu.

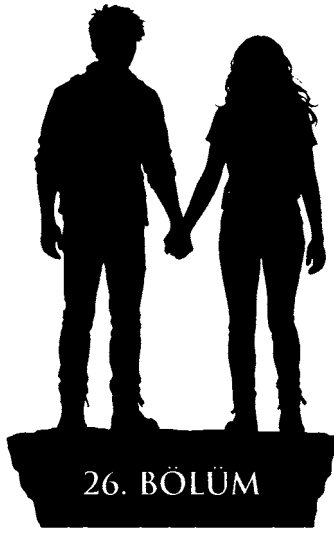
Junho, Sunho'yu bıraktı. Kanat çırparak süzüldü ve pençeleriyle Öğretmen'i yakaladı. O da tavandan dışarı uçup gitti. Sunho insan biçimine geri dönmüş, ayağa kalkmıştı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzündeki acı, Ren'in yüreğinde hissettiği yıkımdan farksızdı.

Bir gecede her şey değişmişti. Ren'in hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve karanlık yeni bir düşman ortaya çıkmıştı. Eğer Ren, onu yenebilecek gücü ve cesareti hemen toplayamazsa bu düşman, sevdiği herkesi ve her şeyi yok edecekti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

GÖKSEL PERİ

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Hagye Askerî Üssü, İç Avlu

Sunho, Hagye Askerî Üssü'nün iç avlusunda, askerlerin sabah talimi yaptığı alanı tepeden gören yüksekçe bir platformda tek başına oturuyordu. Avlu bomboştu. Üste görevli olan askerler, gece boyunca süren yağma hareketlerini ve ayaklanmaları bastırmaları için dokuz bölgeye gönderilmişti. Şehirde kaos hâkimdi. Birçok kişi Sareniya'nın opera binasından yükselişine tanık olmuştu. Çünkü hemen kaçıp gitmemiş, şehrin çevresinde daireler çizip durmuştu.

Yeraltı halkı peşindeki iblisi görmese onu bir tanrıça gibi hayranlık ve saygıyla karşılayabilirdi. İblis, simsiyah bir boşluk gibi karanlık gökyüzünde onun arkasından süzülüyordu.

Bir iblis. Bir yaratık. *Sunho'nun abisi.*

Junho hayattaydı.

Gözlerini kapadı. Opera binasında abisini gördüğü ânı yeniden gözünde canlandırdı.

Gördüklerinin gerçekliğini kavrayamamış, olduğu yerde donup kalmıştı. Öylesine derin bir sarsıntı içindeydi ki bir düşman onu kalbinden bıçaklasa bile hissetmezdi.

Abisinin nasıl hayatta kaldığını anlamıyordu. Sunho, eliyle onun göğsünü parçalamıştı.

Tabii bundan hemen önce Öğretmen'in serumu abisine enjekte ettiğini biliyordu. Demek ki etkili olmuş, mithril, ölümcül yarayı iyileştirmişti.

Sunho, avucunu alnına bastırarak abisi uzaklaşsa da dinmeyen ağrıyı hafifletmeye çalıştı. Junho da önce insandı. Rohoon ya da kanalizasyonlardaki büyük iblis gibi değildi. Yani Sunho gibiydi, iblise ve sonra yeniden insana dönme gücüne sahipti.

O zaman neden kardeşini aramamıştı? İki yıldan daha uzun süredir Sunho'nun onu öldürdüğüne inanmasına izin vermişti.

“Sunho.”

Başını kaldırdı ve Tag'in avludan ona doğru geldiğini gördü. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, gümüş saçlarından bir tutam dağılıp yukarı dikilmişti.

“Jaeil seni burada bulabileceğimi söyledi.”

Sunho, platformda yer açmak için biraz kenara kaydı. Jaeil, Lord Muyeol kaçtığı yerden dönüp yakalanmasını emretmeden önce Sunho'yu Hagye'ye göndermişti. Artık ne olduğunu gizlemesi imkânsızdı.

Sunho ayrılmadan önce Ren'le konuşmuştu. O da Jaeil'la aynı fikirdeydi. Herhangi bir adım atmadan önce, gece yaşananların yatışmasını beklemeleri gerekecekti. Sunho, en azından Ren'i büyüten Teyze'nin orada olmasından dolayı bir nebze rahatlamıştı. Tiyatrodan ayrılırken Ren'i onun kollarında görmüştü.

Sunho başını çevirip Tag'e baktı. "Al." Tag, ona bir parşömen uzatıyordu. "Yurhee bunu sana vermemi istedi."

Sunho ipi çözüp parşömeni dikkatle açtı.

Abini bulduğun için tebrikler. Çok benziyorsunuz.

Yanında duran Tag inleyip elini yüzüne kapattı. Yazanları muhtemelen Sunho'nun omzunun üstünden okumuştı. "Anlamlı bir şeyler yazacağına söz vermişti!"

Sunho'nun dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Parşömeni dikkatlice sarıp ceketinin cebine yerleştirdi. "Öyle yapmış zaten."

Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı ve Sunho sonunda derin bir iç çekerek geriye yaslandı. "Volmar'daki o laboratuvarı gördüğümüz kişi abimdi."

"Biliyorum, aynı maskeyi takmıştı." Tag duraksadı. "O gece kaçmamıza izin verdi. Bizi görse de kimseye haber vermedi."

Sunho gözlerini kapadı; fırtınanın ortasında uçarken hissettiği karmaşayı ve özlemi, yakalanıp sakinleştirici yapıldığı sıradaki öfkesini hatırlamaya çalıştı.

Sonra, sanki zihninin üstünden bir perde kalkmış gibi abisinin sesini işitti.

Sevdiğimiz kişileri ararız ama bir iblisin yüreğindeki sevgi, nefretten farksızdır. İşte bu yüzden, en çok sevdiklerimizi yok etmeye çalışırız.

"O gece benimle konuştu," dedi Sunho ve abisinin sözlerini tekrarlardı.

“Sen de böyle düşünüyordun, değil mi?” Tag’ın sesi alçaktı. “Ren’i İblis’ten korumak istediğin için ondan uzak durdun. Ya abin de *sana* zarar vermekten korktuğu için senden uzak durduysa?”

Bunu Sunho da düşünmüştü. “Öyleyse neden Öğretmen’e yardım ediyor? Bizi bu hâle getiren o.” Oysa Sunho, Öğretmen’i yaptıklarından dolayı paramparça etmek istiyordu. Nasıl olur da Junho aynı hisleri paylaşmazdı?

“Onun peşine düşecek misin? Tanıştığımız ilk günler abini bulmayı her şeyden çok istiyordun. Şimdi yaşadığını biliyorsun.”

Evet, gerçekten de Sunho’nun istediği şey *buydu*. İki yıldır aldığı her kararın ardında bu neden yatıyordu ama o kırmızı şemsiyenin altında uyandığı gün, sazlıkların arasındaki tarlada her şey değişmişti.

Junho konusunda ne hissettiğini bilmese de bir şeyden emindi.

“Ren’i bırakıp gitmem.”

Tag, bu yanıtı zaten bekliyormuş gibi başını salladı.

“Biliyor musun? Yurhee, Bakan Go’nun kılığına giren sahtekârı fark edemediğinden dolayı hayal kırıklığına uğradı.”

“Kendini suçlamamalı. O yaratık gerçekten de ilk göksel periyse, bilmediğimiz daha birçok gücü olabilir.”

“Onu alt etmek zor olacak,” dedi Tag sert bir sesle. “Fakat bunu yapabilecek biri var.”

Göksel perinin ortaya çıkmasıyla başlayan korkusu, yeniden ve eskisinden daha güçlü biçimde geri döndü. İblisleri anlayabilirdi. Ren’i korumak uğruna binlercesiyle savaşabilirdi ama göksel peri çok başkaydı. Ren’i ondan nasıl koruyacağını bilmiyordu ve bu çaresizlik onu dehşete düşürüyordu.

Sunho, birden fazla ayak sesinin yaklaşmasıyla birden başını kaldırdı. Kraliyet muhafızları armasını taşıyan bir grup asker avluya hücum ediyordu.

Kısa sürede Sunho ve Tag'ın etrafını sardılar. Sunho direnip direnmeme konusunda kısa bir tereddüt yaşasa da sonra ellerinin arkadan bağlanmasına izin verdi.

Hem sayıca çok üstünlerdi hem de Sareniyalılar onun düşmanı sayılmazdı. Gerçi onların aynı fikirde olmadığı ortadaydı.

Sunho'yla Tag, avludan çıkarılıp tören alanına götürüldü. Orada Lord Muyeol'ün, muhafızlarıyla çevrili hâlde kendilerini beklediğini gördüler.

Jaeil da oradaydı. Yüzü öfkeyle gerilmiş ve gözleri kısılmış olsa da şimdilik kendini tutuyor gibiydi.

Biri Sunho'yu sertçe omzundan itti ve dizleri toprağa gömüldü.

Lord Muyeol'ün tutuklanmasını emredeceğini tahmin ediyordu ama bu kadar çabuk olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Adamın kararlılığını ya da nefretini hafife almıştı.

Lord Mueol, elindeki parşömende yazanları okumaya başladı: "Elimdeki kayıtlara göre, Yeraltı Dünyası'ndan bir çocuk sekiz yaşında orduya katılmış. Altı yıl keşif birliğinde hizmet ettikten sonra Kırk Dördüncü Birlik'e dâhil olmuş." Parşömeni tiksinerken yeniden sardı. "Seninle yeğenimin nasıl tanıştığını merak ediyorum, nasıl oldu da sana bu kadar... yakınlık duydu? Annesi de aynı zaafıtan muzdaripti. Bir Yeraltı Dünyalı ve bir Sareniyalı! Hatta o sadece bir Sareniyalı da değil *Sareniya*'nın kendisi.

"Bir kraliçe, bir imparatoriçe, bir tanrıça... *Kraliçen, imparatoriçen, tanrıçan...* O yüce olan ve gerçek bir yıldız. Sen ise hep karanlığa aittin..."

"Yeterince dinledim," dedi Sunho.

Jaeil, arkadaşının yanına geçti ve soylunun karşısına dikildi.

“Yüzen Dünya’da kanun dışı tutuklamalar yapacak kadar güçlü olabilirsiniz fakat Yeraltı Dünyası’ndayız ve Hagye Askerî Üssü *benim* sorumluluğum altında.”

“Senin de ondan geri kalır yanın yok,” diye alayla homurdandı Lord Muyeol. “Sadece ailen sayesinde bu, servet ve ünvanın gölgesinde kalıyor. Senin ataların da Yeraltı Dünyası’ndan-
dı.”

Jaeil, hiç istifini bozmadan karşılık verdi: “Prenses beni askerî danışman olarak seçti. Bana karşı gelmek, ona ihanet etmek anlamına gelir.”

“O bir çocuk ve terbiyesiz, dizginlenmesi gerek,” diye haykırdı Lord Muyeol. “Yetimlere,” Bakışları Tag’e kaydı ve dudakları küçümseyici bir edayla kıvrıldı. “Hainlere,” Gözlerini Jaeil’a çevirdi. “Ve yaratıklara bel bağlıyor.” Sunho irkildi. “Hepimizin sonunu getirecek.”

“Belki de hepimizi kurtarabilecek tek kişidir!” diye gürledi bir ses.

Muhafızlar yaşlı bir adamın geçmesine izin vermek için yol açtı.

“Komutan Su.” Jaeil başını eğdi. “Zamanlamanız her zamanki gibi kusursuz.”

“Beni, müttefik olman gereken insanları öfkeliendirmek konusunda yeteneğinle hiç yanıltmıyorsun.” Komutan Su’nun sesinde inkâr edilemez bir şefkat vardı.

Komutan, yanında duran askerlerden birine döndü. “Lütfen Lord Muyeol’e uçağına kadar eşlik edin. Prenses döner dönmez, eylemlerinin cezası kendisine bildirilecek.”

Lord Muyeol götürülürken, “Bunun hesabını ödeyeceksiniz!” diye bağırmaya devam ediyordu.

“Böyle bir *müttefik*i karşımıza almak akıllıca mıydı?” diye sordu Jaeil, yumuşak bir sesle.

“Bilemeyiz ama şimdi uğraşmamız gereken daha büyük bir sorunumuz var gibi görünüyor.”

Jaeil’in yüzündeki hafif tebessüm birden silindi. Sunho, Tag’i ayağa kaldırdı ve birlikte Komutan Su’nun konuşmasını beklediler.

“Kuzeyde, Volmar sınırının ötesinde iblislerin görüldüğüne dair haberler var. Yeni bir savaş yaklaşıyor. Eğer hazırlıksız yakalanırsak, hem Yüzen Dünya’yı hem de Yeraltı Dünyası’nı yok edecek bir savaş.”

REN

Yüzen Dünya

Tanrıça Tapınağı

Ren gözlerini açtığı anda yine çayırdıydı. İnleyerek yumuşak çimenlerin üstüne sırtüstü uzandı. Tapınakta havuza indiğinde, Saya'nın yaşadığı zamanda ya da büyüsü olan bir perinin yaşadığı bir devirde uyanacağını hayal etmişti. Anlaşılan havuz aynı fikirde değildi.

Gözlerini çevirip parlak, bulutsuz gökyüzüne baktı. Bir saksâğan tepesinde süzülürken Ren, göz ucuyla mavi bir kıvılcım yakaladı. Biraz ileride konduğu yere kadar kuşu takip etti, zıplıyor ve bir gün zelkova ağacının kök salacağı toprağı eşeliyordu. Acaba ağacın tohumu böyle, bir saksâğanın gagasında çalınmış bir hazine gibi taşınarak mı gelecekti?

İç çekti, zamanını Sareniya'yı durdurmanın yollarını düşünmek yerine bir ağacın nasıl büyüyeceğine kafa yorarak geçiriyordu. Dün gece, güvenlik sorunu yüzünden hemen opera binasından ve Yeraltı Dünyası'dan ayrılmıştı. Bu sabahsa Yüzen

Konsey’le savaş hazırlıklarına dair görüşmesi gerekmesine rağmen buraya gelmişti. Yüzüstü dönüp kendini rahat hissedemeyince yeniden yuvarlandı.

“Kes şunu, çiçekleri eziyorsun!”

Büyükanne yine göletin yanındaki kayada oturuyordu ve elinde ahşap bir olta vardı.

Ren iç çekerek yanına gitti, çimenlerin üstüne oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

Kırmızı şamandıra suya gömülse de balık yemi yutmadı ve yeniden suyun yüzeyine çıkıp hafifçe dalgalanarak sallanmaya devam etti.

Bir kez daha büyükanne ve Rina’nın hangi devirde yaşadığını, onlar bahçelerinde dolaşırken Yüzen Dünya’nın nasıl görüldüğünü düşündü. Büyükanne hiç büyü olan bir göksel periyle tanışmış mıydı? Atalarının büyülerini ne zaman kaybetmeye başladığını merak etti.

Çayır sıcak olsa da Ren’in içi ürperdi. Kanatlarını yitirmek, ruhunun bir parçasını kaybetmeye eş değer olurdu.

Bu düşüncenin üzerinde fazla durmak istemeyip başını kaldırdı ve etrafa göz attı. “Rina nerede?”

Büyükanne kıkırdadı. “Ziyaretinden sonra talim yapmaya başladı. Sanırım onu teşvik ettin.”

Ren burada değilken zamanın akmadığını sanıyordu. Saya da bu dünyanın böyle işlediğini söylemişti ama belki de Büyükanne’yle Rina için durum farklıydı. Ren, onlardan ne öğrenmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

“Ne kaynatıyorsunuz bakalım?” Rina çayırın kenarındaki ağaçların arasında belirdi. “Şu anda talim yapıyor olması gerekmiyor muydu?”

“Haklısın.” Ren ayağa kalktı. “Ne tür çalışmalar yapıyorsunuz, sana eşlik edebilir miyim?”

Rina burnunu çekti. “Madem bu kadar nazikçe sordun...”

Ormanda bir engel parkuru kurmuştu. Parkur, Ren’in sırtında bir yığın dal parçasıyla tepeye koşmasını ve yuvarlanan kütüklerin üstünden atlamasını da içeriyordu. Saatler sonra kan ter içinde kendilerini gölete bıraktılar. Tam o sırada büyükanne nerdeyse bir balık yakalıyordu. Birden ortalık karışıp balığı kaçırınca öfkeyle haykırdı. Ren, Rina’ya su attı, Rina da bunun üzerine büyükanneyi ıslattı. Sonunda üçü de sıırıslıklam olmuş ve prenses gülmekten nefes nefese kalmıştı.

Opera binasında yaşananlardan sonra, yapması gerekenleri bildiği hâlde gülmek... Bir isyan gibi hissettirmişti.

Güneş gökyüzünden çekilirken tapınağa dönmek istemediğini fark etti.

“İhtiyaç duyduğun şeyleri öğretemediğim için çok üzgünüm,” dedi büyükanne.

Rina burun kıvırdı. “Büyüye bu kadar anlam yüklememeli. Çoğu insanın büyüü yok. Bence büyü olmadan güçlü düşmanlara göğüs germek çok daha cesurca.”

Ren, Teyze’yi düşünerek gülümsedi. “Belki de...” Derin bir iç çekti. “Ama bu düşman ne bu dünyaya ait ne de sadece güçlü. O bizim atamız, ilk göksel peri.”

Ren onlara, Sareniya’nın onu kayalıklara çektiğini, annesinin kılığına bürünerek kendisini kandırmaya çalıştığını, Işık’ını çekmeye çalıştığı sırada durdurulmasını fakat yarım kalan işini opera binasında tamamlayıp gücünü geri kazandığını... Yani her şeyi bir bir anlattı.

“Ondan çalınanların intikamını almak, Yüzen Dünya’yı yok etmek istiyor.”

“Galiba haklısın.” Rina oldukça ciddiydi. “Bugünkü gibi talimler yapmak yeterli olmayacaktır.”

Büyükanne başını salladı. “Onu yenmenin bir yolu olmalı.”

Rina, “Peki nasıl geri döndü?” diye sorarken Ren, Juwon ve deneylerini de anlattı.

“Ona ait bir şey keşfetmiş olmalı.” Ren, annesinin günlüğünde okuduğu satırları hatırladı. *Juwon’un zindanlarda bir şey bulduğunu söyledi.* “Odalardan birinde, havuzda yıkanan göksel perilerin çizili olduğu bir halı gördüm. Altında boş bir sandık vardı. Eğer içinde ona ait bir şey bulmuşsa periyi geri getirmek için kullanmış olabilir.” Ren’in kanı ve mithrille birleştirerek tabii...

Büyükanne ciddiyetle konuşmaya başladı: “Şunu unutma: İster Sareniya’nın reenkarnasyonu olsun isterse de bir hortlak, o gerçek bir göksel peri değil. Yalnızca, mithril kullanılarak dünyaya getirilmiş bir yaratık. Kabul etse de etmese de derinlerde bu gerçeği biliyor. Son kişi *sensin*. Bir tek senin onu durdurabilecek gücün var.”

Ren derin bir nefes alırken içini bir korku kapladı. Sareniya’nın kanatlanıp gökyüzüne yükseldiğini gördüğünde, onunla kendisinin yüzleşmek zorunda kalacağını zaten anlamıştı.

“Bu yüzden annenin suretine bürünmüştü, değil mi? Sana zarar vermek, seni zayıf düşürmek için,” diye mırıldandı büyükanne.

Rina kaşlarını çattı. “Annemi görmek seni niye zayıf düşürsün ki?”

Ren, içindeki korkunun derinleştiğini hissetti.

“Yanılıyor muyum?” diye sordu büyükanne daha yumuşak bir sesle.

Ren fısıldadı: “Onun suçu değildi, annemin zor bir hayatı vardı. Galiba ona, kendisinden çalınanları hatırlatıyordum.”

Büyükanne yargılamamaya özen göstererek, “Hımm...” diye mırıldandı.

Rina ise dümdüz lafa atıldı: “Korkunç birine benziyor!”

“Hayır.” Ren birden karşı çıksa da kendi tarafını tutan birinin varlığı ilginç şekilde rahatlamasını sağlamıştı.

Büyükanne çayıra dikkatle göz gezdirdi; gökyüzü karar-mış, ağaçlar hafifçe başlarını eğmişti. “Artık yavaş yavaş gitmelisin.”

“Hemen mi?” diye atıldı Rina.

Ren bir kez daha iç çekti. “Zaten dönmem gerekiyor. Bugün taç giyme törenim var.”

Yüzen Dünya’ya dönerken Leydi Maya’yla yaptığı konuşmayı hatırladı.

Teyzesiyle imparatorluk hava gemisinin güvertesindeydiler. Sora’yı izliyorlardı; şafak, şehrin üstüne anka kuşunun kanatları gibi yayılıyordu. Teyzesi şöyle söylemişti: “Böyle güçlü düşmanlarla karşı karşıya olduğumuz zamanlarda Yüzen Dünya’yı, Yeraltı Dünyası’nı ve Dış Bölgeleri bir araya getirecek güçlü bir hükümdara ihtiyaç duyarız.”

Ardından, “Tahta çıktıktan sonra babam artık karşında durmayacak,” diye eklemişti.

O sırada aldıkları habere göre Lord Muyeol, Sunho’yu tutuklamaya kalkmış, Komutan Su’nun geri dönmesiyle bu durumun önüne geçilebilmişti.

“Bu sorumluluğu üstlenecek misin?”

Ren, göksel peri olmanın sorumluluğunu omuzlarına hissetmişti. “Evet.”

“Bugün taç giyme törenin var ve sen buraya mı geldin?” diye sordu Rina inanamıyormuş gibi.

“Hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama şimdi kendimi hazır hissediyorum.” Duyduğu korkuyu belli etmemeye özen

gösterdi. “İkinize de teşekkür ederim.” Doğrudan onlara baktı. “Buna ihtiyacım vardı.”

Rina aceleyle konuştu: “Arayı çok açma, sana nasıl yardım edebileceğimizi düşüneceğim.”

O zaman çok geç olabilirdi.

Ren, çayırın içinden bir akıntı gibi çekilip giderken Rina’nın sesini duydu: “Kendine dikkat et!”

Odasına döner dönmez tapınak giysilerini çıkarıp taç giyme törenine uygun bir kıyafet giydi. Ardından daha önce sakladığı yiyecek çantasına uzandı ve içindekilere göz attı. Sonra hem çantayı hem de cephanelikten aldığı kılıcı paravanın arkasına, gözden uzak bir yere koydu.

Hizmetkârları kapıları açtığı sırada Başhizmetçi Eun’un son hazırlıklarında ona yardım etmek üzere orada bulunduğunu gördü ama içeri Teyze girdi.

Opera binasındaki buluşmadan önce onu neredeyse iki ay hiç görmemişti. O dönemde Küçük Dayı kanındaki mithrilin etkisine yenik düşmek üzereydi ve Ren, ona haber vermeden çıkacağı yolculuğa hazırlanıyordu.

Bir anlık hüznle, bunu bir kez daha yapmak üzere olduğunun farkına vardı.

“Çok güzel olmuşsun,” diye mırıldandı ve Ren, Teyze’nin saplarından tuttuğu sandığı fark etti. “Ama küçük bir eksik var.”

Sandığı yere bırakıp içinden kırmızı cübbeyi çıkardı.

Ren yakından bakınca üzerine yeni motifler işlendiğini gördü. Bir bambu flüt, bir kâğıt yelpaze ve kırmızı bir şemsiye. Cübbe annesinin sanmıştı ancak şimdi yanıldığını anlıyordu.

En başından beri kendisi için hazırlanıyordu.

Teyze önce sağ, sonra da sol kolunu geçirmesine yardım ederken, “Beni kurtardığın zaman kim olduğumu biliyor muydun?” diye sordu Ren.

“Hayır ama kim olacağını *biliyordum*.” Teyze’nin sesinde hafif alaycı ve tatlı bir ton vardı. “Benim yeğenim.”

Ren, Teyze’nin sözleriyle gülümsese de mutluluğu hızla geri soldu. “Ben olmasaydım bambaşka bir hayatın olurdu.”

Hiçbir şeyden haberi olmadan Yüzen Dünya’dan ayrılıp kocasının ve kardeşinin yanına dönecekti. Teyze güvende olacaktı, *hepsi* güvende olacaktı.

Teyze hafifçe burnunu buruşturdu. “Doğru, daha az beyaz saçım olurdu.”

“Saçlarını hep sevdim.” Ren’e hep ağaç kabuklarının sıcak tonlarını hatırlatıyordu.

Teyze elini uzatıp cübbenin yakasını düzeltti. “Aslında kim olduğunu *biliyordum*. Ormanda generalle askerlerinin seni aradığını görmüştüm.”

Ren bunun ne kadar ürkütücü olduğunu düşündü. Muhtemelen ihanete varan bir suça tanıklık etmişti ve buna rağmen onu kurtararak çok büyük bir cesaret göstermişti.

“Seni Yüzen Dünya’dan alıp götürdüğümde, uzun zaman önce yıldızlara örülmüş kader ağlarını karıştırıyordum. Yazgıyla oynamanın zorluklarını bilmem gerekirdi. Yine de kaderi az da olsa değiştirebildiğimi düşünmeyi seviyorum.”

Ren güldü. “Bence de değiştirdin.”

“Belki bir iki ağ da ben ekleyip durumu biraz daha karıştırmışımdır.”

“Özellikle Küçük Dayı oldukça iri bir ağdı.”

Teyze göz kırptı. “Ah, bunu duysa gücenirdi, değil mi?” Cübbeyi düzeltmeyi bitirince bir iki adım geri çekildi. “Yıllarca

seni korumaya çalıştım. Belki kimi zaman büyüünü kullanmanı yasaklayarak sana engel de oldum...”

Ren kararlılıkla, “Hayır,” dedi. Bir an bile Teyze’nin ona zarar verdiğini düşünmesini istemiyordu.

“Korkuyordum. Sadece ortaya çıkarsan başına geleceklerden değil, seni kaybetmekten de korkuyordum.” Teyze’nin yüzünde yumuşak bir ifade vardı. “Biz gösteri sanatçılarıyız; tarihin kıyısında dururuz, onu değiştirenler arasında değil. Oysa sen, en başından beri bir gösteri sanatçısı değildin, öyle değil mi?”

Ren hiddetle atıldı: “Ben her zaman sizin gibi gösteri sanatçısıydım.”

“Seni kimliğinden dolayı ya da benim için başka bir karaktere dönüş diye kurtarmadım.” Teyze’nin gözleri ışıldarken Ren, boğazında düğümlenen bir hıçkırığı bastırdı. “Ama bütün dünyam olacağını nereden bilebilirdim ki?”

Büyük taht salonunun kapıları gıcırdarak açıldı ve Ren, ardından sürüklenen kırmızı cübbesiyle koridor boyunca yürüdü.

Bu sırada habercinin sesi geniş salon boyunca yankılandı: “Majesteleri, Sareniya prensesi!”

Ren, tören için verilmiş kristal asayı sımsıkı tutuyordu. Salon, generalin yargılandığı günden bile daha kalabalıktı. Yalnızca konsey üyeleri değil, aileleri ve Sora’dan gelen diğer soylular da vardı. Volmar Prensi, tüm suçlamalardan aklanmış olan Leydi Go ve ailesinin yanında ayakta duruyordu. Başrahibe bile buradaydı, yanında birkaç hizmetkârını da getirmişti. Yine de Ren’in dikkatini asıl çeken şey, koyu kıyafetler giymiş solgun yüzlü Yeraltı Halkı oldu.

Başını dimdik tutarak gözlerini yeniden tahta çevirdi. Vaktiyle Lord Muyeol'un işgal ettiği kürsünün sağ tarafında, Komutan Su duruyordu.

Derin bir saygıyla eğilerek, "Kraliçem," dedi.

Ren içten bir sesle karşılık verdi: "Komutan." Onun yaranmamış ve yüzündeki saygın çizgilere eklenmiş birkaç çizik dışında değişmemiş olduğunu görünce rahatladı.

Leydi Maya basamakların dibinde duruyor, eldivenli ellerinde tacı tutuyordu. Taç kristalden yapılmıştı ve âdeta bir şatonun sivri kuleleri gibi yükseliyordu. Ren başını eğdi ve Leydi Maya tacı başına yerleştirdi.

Ardından kürsüye çıktı ve yüzünü kalabalığa döndü.

Ren, midesinde rahatsız edici bir kıpırtı hissetti. Daha önce hiç sahne korkusu yaşamamıştı ancak burada çok fazla insan, tanımadığı yüzler ve daha önce hiç karşılaşmadığı bakışlar vardı. Sonra Teyze'yi ve yanındaki Küçük Dayı'yı gördü. Teyze çok ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı fakat Wook her zamanki gibi ona gülümsemeyi ihmal etmemişti.

Jaeil, komutanın yanındaki yerini almıştı, varlığı sarsılmaz bir dayanak gibiydi. Çocukken hep Ren'i kollardı. Görünüşe göre dostu ona ihtiyaç duyduğu sürece de buna devam edecekti.

Sonunda gözleri salonun arkasında, Yurhee'yle Tag'in arasında duran Sunho'ya kaydı. Sunho daha önce ona bakmışsa bile Ren, onun düşüncelere daldığı ânı yakalamıştı. Abisini, onun hayatta olduğunu ve üstelik Juwon'la birlikte hareket ettiğini düşündüğünü biliyordu.

Ren, Sunho'nun yanına gitmek, onu teselli ederken kendi korkusunu da hafifletmek istedi. Ancak onun gözlerinin içine baktığı anda yüreğinde sakladığı gerçekliği tüm çıplaklığıyla göreceğini biliyordu.

Gözleri, gözlerine değer değmez suçlulukla başka yöne baktı.

Bu sırada Leydi Maya'nın yükselen sesi salon boyunca yankılandı: "Yüzen Dünya'nın Kraliçesi Sareniya'ya selam olsun!"

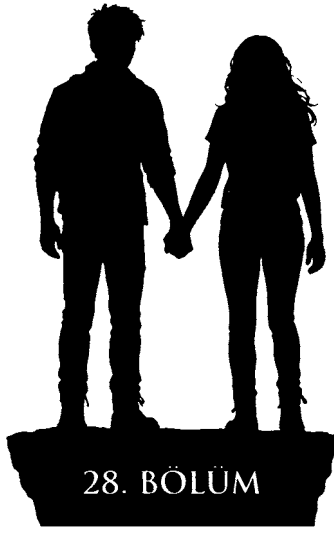
O akşam ilerleyen saatlerde Ren, hizmetkârlarına güven veren bir gülümsemeyle baktı. "Çok yorucu bir gündü, Baş-hizmetçi Eun'a rahatsız edilmek istemediğimi iletir misiniz?"

"Elbette, majesteleri," diye mırıldanan hizmetkârlar, geri çekilip kapısını kapattı.

Hizmetkârlar salondaki fenerlerin çoğunu söndürene kadar bekledi. Sonra sessizce cübbeyi omuzlarından sıyırdı çünkü onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Önceden hazırladığı çantasını ve kılıcı aldı.

En zor kısım Hwani'ye görünmeden çıkmaktı ancak muhafızın odağı, saraydan çıkmaya çalışan birinden ziyade *içeri girmeye* çalışanlardaydı. Zaten Ren'in çatıya ulaşması yetecekti. Her zamanki çevikliğiyle tırmandı ve sessiz adımlarla kavisli çatı kiremitlerinin üstüne çıktı.

Ay, bulutların ardında gizlenene kadar bekledi ve sonra kanatlarını açıp kendini gökyüzüne bıraktı.

JAEIL

Yüzen Dünya

Göksel Saray, Kraliyet Misafirhanesi

Opera binasındaki saldırıdan bir gece sonra Jaeil, kendini en dayanılmaz görevle karşı karşıya buldu: Babasını ziyaret etmek zorundaydı.

İljin generalken üç komutanı vardı. Bunlardan biri Su'ydu. Diğer iki komutan Habin ve Naksol, henüz Ren'in saflarında yer alacaklarını açıklamamışlardı. İkisi de Yeraltı Dünyası'ndan gelen gururlu ve sadık askerlerdi. Bunlar, bir müttefikte hayranlık uyandıracak nitelikler olsa da şimdi Jaeil'in onlarla iş birliği yapması gerekirken son derece can sıkıcıydı. Düşmanları geri dönmeden, ordunun sağ ve sol kanatlarını yöneten iki komutanı Ren'in saflarında savaşmaya ikna etmeliydi. Tabii bunun için önce babasının onları yeminlerinden azat etmesi gerekiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu ama yine de... İçinden gelmiyordu. Bir yandan on beş yaş ve altındaki çocukların orduya

alınmasını yasaklayan raporları, diğer yandan da Sana'nın doktorundan gelen yazışmaları inceliyordu. Doktor, Sana'nın profesyonel ve hayli övülen görüşlerine aldırış etmemesinden yankınıyordu.

Doktora anlayış dolu bir cevap yazarken Sana'ya ise sevgi dolu bir azarlama kaleme aldı. Tamamen iyileşip yanına dönmesini ne kadar istediğini söylüyordu. Sinir bozucu derecede yorucu biri olsa da teğmenini özlüyordu.

Farkına bile varmadan kendini kraliyet misafir odalarının yakınında buldu. Bunlar, saraya geldiklerinde kraliçenin saygı-değer aile üyelerinin ve konuklarının ağırlandığı yerlerdi. Zindanların girişinin tam karşı tarafında yer alıyordu.

Avluda dolaşıyor, hayranlıkla bahçıvanların çiçek düzenindeki seçkin zevkini inceliyordu. Bu sırada bir kapı kayarak açıldı ve Wook odasından çıktı.

Onu görür görmez, "J... Jaeil, yani yüzbaşı," diye seslendi. "Senin burada... Şey, burada ne yapıyorsun?"

Jaeil, delikanlıya şöyle bir baktı. Acelecî bir hâli vardı. Saçları, başındaki bandın altından sarkıyordu. Tuhaf olansa yanında silahlar taşıyor olmasıydı ama hiçbirinin ucu yoktu. Elindekiler yalnızca kılıç kabzaları ve ahşap sopalardan ibaretti.

Jaeil, sorusunu cevaplamak yerine, "Onlarla ne yapacaksınız?" diye sordu.

Wook sanki taşıdığını unutmuş gibi silahlara baktı. "Ren'in, atalarının ruhlarını ziyarete gittiğini biliyorsun, değil mi? Onlardan biri, göksel perilerin eskiden mithrilden yapılmış silahlar kullandığını söylemiş. Ona, Işık'ını yönlendirmesine yardımcı olacak bir silah yapabileceğimi düşündüm."

"Bu harika bir fikir."

Wook'un yanaklarına pembe bir renk yayıldı.

Onu memnun etmiş olmanın verdiği tatmin duygusuyla Jaeil'in az da olsa içi rahatladı.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Wook. "Şey, şu anda burada kalan tek kişi benim de."

Jaeil başta, "Hayır," dese de Wook'un açıklama beklediğini görünce itiraf etti: "Babamla görüşmem gerekiyor."

Wook'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seninle gelirim."

Bunu duyunca Jaeil'in omuzlarındaki gerginlik çözüldü.

Yüzbaşı, yarım yamalak duran silah yığınının işaret etti. "İşin yok mu?"

"Hayır, yani... Sorun değil." Silah yığınının dikkatle yere bıraktı. "Biraz vaktim var, sana eşlik edebilirim."

Jaeil, içten içe misafirhaneye gelmesinin tesadüf olmadığını kabullendi. "Tamam o zaman."

Wook, zindanlara giderken yol boyunca durmadan konuştu: "Mithrilin Ren'in üzerinde insanlarda olduğu kadar etkili olmadığını fark ettik. O hastalıktan sonra *beni de* etkilemiyor. Sunho'da da durumun aynı olduğunu tahmin ediyorum." Sesinin yatıştırıcı bir yanı vardı. "Mithril, demirden de çelikten de güçlü. Sunho'nun bu kuvvetiyle çok daha güçlü bir silaha, *en güçlüsüne* ihtiyacı olduğu çok açık. Ren'e de Işık'ının gücünü taşıyabilecek bir şey lazım ama kılıç ona göre değil. Çok hantal..."

"Üzgünüm." Wook gülerken elini mahcup bir edayla ense sine götürdü. "Çok gevezelik ediyorum. Ben... Demir dövmeyi hep severdim. Eğer gösteri sanatçısı olmasaydım, belki de bir silah ustası olurum."

"Özür dilemene gerek yok. Bu silahları görmeyi gerçekten çok isterim. Umarım bir tane de bana yaparsın. Tabii benimkinde mithril olmasa iyi olur. Sonuçta hâlâ insanım."

Sözleri, amaçladığının tam tersi bir etkiye yol açtı. Wook bir anda tamamen sessizliğe gömüldü. Neyse ki o sırada zindanların girişine varmışlardı.

Kapıda geçen sefer Ren'le geldiklerinde nöbet tutan askerler vardı. Jaeil'a bir fener uzattılar. Nemli ve soğuk zindanlar maden ocaklarını andırıyordu. Tabii mithril olmadığından oraya göre çok daha karanlıktı.

Bir zamanlar, yargılama süresi boyunca Jaeil da burada tutulmuştu. O tatsız anıları hatırlayınca ürperdi. Babası, koridorun sonundaki hücredeydi.

Wook'a geride durmasını işaret ederek parmaklıklara yaklaştı.

Hücrede bir yatak ve masa dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Jaeil'a, Juwon'un mithril madenlerindeki odasını hatırlattı. Masaya bir fener bırakılmıştı ancak içindeki alev neredeyse bitmişti.

Babası, yatağın üstünde oturuyor ve çizmeleri taş zemine basıyordu. Yaklaşırken başını kaldırıp oğluna bakmadı.

"Beni ziyaret edecek kadar alçalır mısın diye merak ediyordum." Generalin soğuk ve derin sesi, hücrelerin gölgelerine bile işliyordu.

Başka biri olsa Jaeil cevabı yapıştırırdı fakat babasına karşı gelmenin bedelini uzun zaman önce öğrenmişti. Daha şimdi den üstüne yorgunluk çökmüştü. Sareniya'nın, Ren'in Işık'ını çektiği ânı düşündü. Acaba onun hissettiği acının küçücük bir kırıntısını mı hissediyorum diye merak etti.

Jaeil, ceketinin cebinden bir parşömen çıkardı. "Bunu imzalaman gerekiyor, mührünü de getirdim."

Çocukluğu boyunca bu mührü, babasının o büyük meşe masasının üstünde görmüştü. Gövdesine, hanedanlarının arması olan siyah zemin üstünde duran beyaz at işlenmişti.

Babası yerinden kalkıp parşömenle mührü aldı. Jaeil kâğıtları yavaşça açıp koyu ve belirgin mürekkeple bizzat kaleme aldığı belgeyi okurken onu izledi.

Ben, Sareniya ordusunun eski generali Iljin. Tüm fiak iddialarımdan vazgeçiyor ve komutanlarımın yeminlerini feshediyorum.

“Kendini o kadına hizmet edecek kadar küçük düşürmüş-ken, beni ziyarete gelmek o kadar da zor gelmemiş olmalı.”

“Ren’le benim aramdaki fark şu,” dedi Jaeil sakın bir sesle. “O, benim hatırım için senin hayatını bağışlar ama ben, ondan böyle bir şeyi asla istemem.”

Babasının yüzü bir an öfkeyle dolsa da bunu çabucak bastırmayı başardı. “Hayatım boyunca beni, senden daha çok hayal kırıklığına uğratan hiçbir şey olmadı. Her şeyden vazgeçtiğinden, sahip olduğun tüm potansiyeli heba ediyorsun. Yüzen Dünya benim mirasım olarak *sana* kalacaktı. Bu, benim sana hediyeimdi ama tutup çöpe attın.”

“Bana verdiğin hediye savaş ve kandan ibaretti.” Jaeil, bu konuşmayı bir ay önce yapsalar sesindeki acıyı gizlemeye çalışırdı ama şimdi böyle bir uğraşa girmedi. “Ren ise bana huzuru hediye etti.” Çayırda, o yumuşak ve herkesten uzak anda bunu tatmıştı. “Bazen basit bir iyilikle bile birini kurtarabilirsin ve sen, beni bir kez bile kurtarmadın.”

General, belgeyi mühürledikten sonra ikisini birden parmaklıkların ardına attı. Mühür taşların üstünde takırdayarak yuvarlandı ve karşı duvara çarptı. Jaeil parşömeni almak üzere eğildi. Nesilden nesile, babadan oğula yadigâr kalan mührüyse olduğu yerde bıraktı.

General, Jaeil uzaklaşırken seslendi: “Zayıfsın ve benim oğlum değilsin.” Sesi uzun koridorda yankılandı.

Jaeil, parşömeni sımsıkı tutarak Wook'la birlikte zindanlardan çıktı.

Gözlerini kapadı. Şimdi tek yapması gereken komutanlarla konuşmaktı ancak birden aciliyet duygusunu yitirdiğini fark etti. Babasıyla daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bu gergin karşılaşmanın ardından bir duygu fırtınası yaşamayı beklese de zihni sakindi. Sadece belli belirsiz eli titriyordu.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Wook. Jaeil omzunda hafif bir baskı hissetti, Wook'un eliydi. Aklına babasıyla konuşurken söyledikleri geldi. *Bazen basit bir iyilikle bile birini kurtarabilirsin.*

“Hayır” diye mırıldandı yüzbaşı. Gözleri hâlâ kapalıyken başını göğe kaldırdı. Şu anda Wook'la birlikte güneşin altında dururken huzur doluydu. “Bu kadarı yeterli.”

Wook'la misafirhaneye doğru yürürken muhafızların ana saraya koştuklarını gördü. Onları takip ederek kraliyet muhafızları ve askerlerle dolup taşan avluya vardılar. Yüzbaşı kendine yol açarak ilerledi ve bakışları Komutan Su'nun yanında ayakta dikilen Hwani'yi buldu.

“Hwani, burada ne yapıyorsun, kraliçe nerede?” diye sordu Jaeil huzursuz bir sesle.

Muhafızın sarsıldığı çok açıktı. “Kraliçe kayıp. Bu sabah-tan, belki de daha önceden beri yok.”

Jaeil'in zihni olasılıklarla dolup taşıtı. “Zorla içeri girildiğine dair bir iz var mı?”

“Kaçırılmadı.” Herkes Ren'i evlat edinen Teyze'ye dönerken o, sert bir ifadeyle devam etti: “Sareniya'nın peşine düştü, onunla tek başına yüzleşecek.”

“Bunu tahmin etmeliydim,” dedi Wook, kendine sinirlenerek. “Beni kurtarmak uğruna da Gorye Köyü'nden tek başına

ayrılmıştı. Taç giyme töreninden sonra yanında kalmalıyım. Ben...”

“Bu senin hatan değil,” dedi yüzbaşı onu sakinleştirmek istercesine. “Kendini suçlama.”

Arkasındaki hareketlilik dikkatini çekti ve dönünce kalabalığı yarararak ilerleyen Sunho’yu gördü. Askerler alelacele önünden çekiliyordu.

Jaeil sakinleşmiş olan Wook’tan uzaklaşıp Sunho’nun omzundan tuttu. Onu kendine doğru çevirmek isterken gölgeler Sunho’nun üzerinden fırladı ve Jaeil geriye doğru sendeledi.

“Onun yanına gidiyorum.” Sunho dönüşmeye başlamıştı sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Jaeil başını iki yana salladı. “Sana burada ihtiyacımız var.” Kaçınılmaz olarak Sareniya’yla karşılaştıkları zaman Junho da orada olacaktı. Jaeil kılıç kullanmakta iyi olsa da Junho iblis formundayken ona karşı koyamazdı. Onu durdurabilmelerinin tek yolu Sunho’ydu.

“Bana ihtiyacı var!” diye haykırdı Sunho. Delikanlının yüzündeki korkuyu ve çaresizliği görünce Jaeil’in yüzü yumuşadı.

“Akıllıca hareket etmeliyiz,” diye sakince cevap verdi. “Nereye gittiğini bile bilmiyoruz.”

“İblis onu hissedebiliyor. Dönüşünce *ben de* hissedebiliyorum.”

Jaeil nefesini tuttu. Sunho’nun gölgesi büyüyor, içindeki İblis’in şeklini alıyordu.

“Onu kontrol edebilecek misin?” Yüzbaşı keskin bir ses tonuyla devam etti: “Ren’e zarar vermeyeceğinden, onu düşmanlarından ayırt edebileceğinden emin misin?”

Sunho gözlerini kapattı, kaşları çatılmıştı. Sanki şimdi bile İblis’i kontrol etmekte zorlanıyordu.

Bu sırada başka bir ses duyuldu: “Gittiği yeri tahmin edebilirim.” Kalabalık, Yurhee’yle Tag’in yolundan çekildi ve kız hızlıca anlatmaya başladı: “Volmarlıların hava saldırısı sırasında kargaşadan yararlanan bir hava gemisi Sunho’yu ele geçirmişti. Ren ve Tag’le birlikte onu, Haebaek Dağları’nın Volmar tarafında bulunan gizli bir laboratuvara kadar takip ettik. Orada şemalar ve çizimlerle kaplanmış büyük bir pano vardı. Özellikle biri Ren’in dikkatini çekmişe benziyordu. Bir tüy çizimiydi, tıpkı buna benziyordu.”

Cebinden kenarları mithrille ışıldayan bir tüy çıkardı.

“Peri, Sarenia ya da her neyse bunu, o gece opera binasında düşürdü. Ren kesin oraya gitmiştir diyemem ama ben olsam ilk oraya bakardım.”

“Bu beni ikna etmeye yeter,” dedi Komutan Su ve hızla emirler yağdırmaya başladı. Askerler hemen harekete geçti. Jaeil’a döndü. “Büyük bir kuvvet toplamaya yetecek kadar vakitimiz yok. En hızlı üç gemiyi alalım. Vadiye inince erzak tazeleyip asker alacağız.”

Vadi. Jaeil göğsüne ağır bir darbe almış gibi hissetti.

Komutan Su, Jaeil’ın içinde kopan fırtınayı fark edemedi. Sunho’nun omzundan tuttu. “Sabırlı ol.” Ardından diğerlerine döndü. “Emirleri duydunuz, bir saat içinde ayrılıyoruz!”

Sunho, Yurhee ve Tag’le birlikte Hwani de komutanın arkasına takılırken Jaeil ve Wook avluda yalnız kaldı.

Yükseliş ve Düşüş Vadisi. Haebaek Dağları’nın içindeki tek yol olan Gaya Geçidi’nde bulunuyordu. Sarenia’dan Volmar’a açılan sayılı geçitlerden biri olduğundan stratejik bir önemi vardı. Bu yüzden savaş boyunca en aktif cephelerden biri hâline gelmişti.

Jaeil, doğuda o ışık belirmeden, Sunho’yu Ren’in izini sürmek için göndermeden ve iblislerin farkına varmadan önce o

vadide bir savaş vermişti. Bu, yalnızca iki ay önceydi. O cephe-
de, yalnızca bir mucize ve Sana'nın yardımıyla hayatta kalmayı
başarmıştı.

Bir yanı, geri dönmenin kaderi olup olmadığını düşündü;
pençesinden bir kez sıyrılmış olması sanki yazgıyı öfkelen-
dirmiş, yeniden onun peşine düşmüştü.

Yanında duran Wook'a döndü. Delikanlının dudakları ha-
fifçe titriyor, bir çocuğa ait denebilecek kadar genç görünen
gözleri korkuyla bakıyordu. Neredeyse fısıltı sayılabilecek bir
sesle, "Onu sağ salim geri getir," diye yalvardı Jaeil'a.

Jaeil'in az önce hissettiği acı dağılıp gitti ve yerini kaderin
de yerli yerine oturduğu bir hisse, doğruluk duygusuna bıraktı.
Geçmişteki onca hatasına ve *generalin oğlu olmasına rağmen*
Ren'i kurtarmak her zaman alnında yazılıydı.

"Onu geri getireceğim." Jaeil, öylesine bir söz söyler gibi
değil, yemin edercesine konuştu. "Ne pahasına olursa olsun."

Wook'un gözleri korkuyla açıldı. "Jaeil..."

Ancak yüzbaşı çoktan yola koyulmuş, gözlerini geleceğe
çevirmişti. Belki de hâlâ geçmişi izliyordu. Zira ikisini ayırt
edemez olmuştu.

REN

Haebaek Dağları

İşgal Altındaki Topraklar

Ren çantasını ve kılıcını göğsüne sıkıca bastırmış, kanatlarının izin verdiği ölçüde hızlı uçuyordu. Kuzeydoğuya, Volmar sınırına gidiyordu ve Haebaek Dağları'nın bir yerinde Juwon'un gizli bir laboratuvarının bulunduğunu biliyordu.

Kaybolduğunun kısa süre sonra anlaşılacağıнын farkındaydı. Yalnızca Jaeil'in, Sunho'yu peşine düşmemeye ikna edebilmesini umuyordu.

Sareniya o kadar güçlüydü ki Sunho'yla Jaeil'i âdeta bir saman çöpü gibi kenara fırlatmıştı.

Sareniya'nın kendisiyle bire bir yüzleşecek kadar kibirli olduğunu düşünüyordu. Buna rağmen eğer Sunho yanında gelmiş olsaydı, o zaman Junho muhakkak efendisini korurdu.

Ren, Sunho'yu abisiyle savaşmaya asla zorlamazdı.

Hayır, Sareniya'yı kendi mağlup etmeliydi. Bunu Sareniya opera binasının tavanından kaçtığı gece, hatta belki daha önce fark etmişti.

Göğü yırtarcasına bir gök gürültüsü duyuldu. Hemen ardından havayı yarıp geçen bir şimşek çakınca Ren kontrolünü kaybedip savruldu. Gök yarıldı, üzerine buz gibi bir sağanak boşaldı. Büyük bir çabayla toparlanmayı başardı ve dengesini buldu. Gözünü karartıp sağanağın içinden hızla uçmaya devam etti. Sanki bir okyanus fırtınasında yüzüyor, dalgalar gibi kabaran rüzgâr yüzüne çarpıyordu. İleride, büyük ve ürkütücü görünen Haebaek Dağları yükseliyordu. Temkinli bir hamleyle o tarafa doğru yönelerek ilerledi.

Yeryüzü çok aşağıda kalmıştı. Ren, yere inip sığınak ararsa yeniden yükselmek için yeterli gücü bulamayacağını biliyordu. Bu yüzden bir çıkıntı aramaya koyuldu. Dağın yüzeyinden dışarı doğru uzanan bir çam ağacının altındaki kayalığı fark etti. Oraya doğru uçup dar çıkıntıya sert bir iniş yaptı. Altındaki kayalar ufalanıp dökülürken Ren, nefesini tutarak göğsünü kayalığa dayadı. Çıkıntı tamamen yıkılmayınca dizlerinin üstüne çöktü.

Sonra hemen kendini duvar gibi yükselen yüzeye yasladı. Dizlerini karnına doğru çekti ve kanatlarını kendine sardı.

Büyük olasılıkla şimdi paniğe kapılmış olan Sunho'yu düşündü. Onu rahatlatılabilmeyi öyle çok istiyordu ki. *Biraz daha sabret. Sareniya'yı yenip sana geri döneceğim ve birlikte eve döneceğiz.*

İyi de ev neresiydi? Artık ne tertemiz salonlarıyla Yüzen Dünya'ya ne de vadiye ev diyebiliyordu. Gözlerini kapattığında bile vadiyi hayal edemiyor, görüntüler ağır ağır kaybolan birer anı gibi bulanıklaşıp soluyordu.

Nasıl uyuyabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Hırpalanmış, yorgun düşmüştü ve çam ağacı onu neredeyse hiç koruyamıyordu. Yine de kendini bir anda karanlığın içine sürüklenirken buldu.

Uzaklarda yankılanan gök gürültüsünün sesiyle çayırda uyandı.

“Ren? Neyin var, iyi misin?” Soruyu, salınan otların arasındayken oturan büyükanne sormuştu ve yanında da Rina duruyordu.

Rina’nın gözleri kısıldı. “Neredesin sen?” diye sordu gergin bir sesle.

Ren, kız soruyu sorduktan sonra farkına varabildi. Çayırda yağmur yağmıyordu ama sıırıslıkladı. “Haebaek Dağları’ndayım, Volmar sınırına yakın bir yerde.

“Ne işin var orada...” diye atıldı büyükanne.

Rina araya girdi: “*Onun* peşinden gidiyorsun, değil mi?”

Sözlerinin sertliği Ren’in irkilmesine neden oldu ve yalvarırcasına büyükanneye döndü. “Sen öyle demedin mi? Onu yalnızca benim durdurabileceğimi.”

Rina öfkeyle bir nefes verip sert adımlarla uzaklaştı.

Büyükanne, Ren’in ellerini tuttu. “Bu doğru. O senin gibi gerçek bir göksel peri değil. Ondan daha güçlüsün, bunu unutma Ren.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü sen, benim... *Hepimizin soyundan* geliyorsun.”

Büyükanneye sarılıp veda ettikten sonra Rina’yı aramaya başladı. Biraz sonra toprağın üstünde, tam da bir gün zelkova ağacının yükseleceği yerde çömelmiş hâlde buldu.

Elindeki çubukla toprağı eşeliyordu. “Hâlâ geç değil, Yüzen Dünya’ya, seni önemseyen insanların yanına dönebilirsin.”

“Yapamam, çok yaklaştım.” Bir an tereddüt etti. “Hem büyükanne bana güveniyor.”

Rina, çubuğu fırlatıp ona döndü. Ren, onun surat astığına da huzursuz hâllerine de şahit olmuştu ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. “O ne dediğini bilmiyor! Kanında sihir olduğuna inanmak istiyor, sana aktarılacak kadar güçlü bir sihir olduğuna. Belki bizim damarlarımızda da o sihirden bir parça olduğuna.” Kollarıyla gözyaşlarını sildi. “Ben de buna inanmayı çok istiyorum ama senin hayatını riske atamayız.”

“Eğer onu yenebilirsem... Eğer başarabilirsem...” Ren yutkundu. “Onu öldürebilirsem her şey sona erecek.”

“Aptalca davranıyorsun! Onunla savaşmaya hazır değilsin, burada ne öğrendin? Tepelere çalı çırpı taşımayı mı? Onun *büyüsü* seninkinden daha güçlü, bunu kendin söyledin.”

“Denemek zorundayım,” diye fısıldadı Ren.

Rina yeniden arkasını döndü ve yine toprağın üstüne çömeldi.

“Rina...” Ren böyle ayrılmak istemiyordu.

“Ölürsen bir daha bizi ziyarete gelemeyeceksin,” diye fısıldadı Rina.

“Söz veriyorum, ölmeyeceğim.”

“Böyle bir söz veremezsin.” Rina’nın sesi o kadar kısık geliyordu ki Ren dikkat kesilmek zorunda kaldı. “Kimse böyle bir söz veremez.”

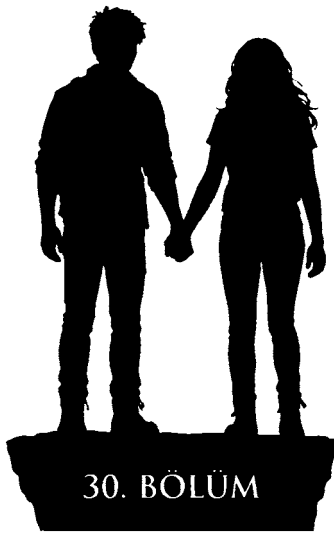

Uyandığında, soğuk ve acımasız fırtına hâlâ devam ediyordu. İnleyerek ayağa kalktı, kanatlarını açtı ve eşyalarını alıp yenden gökyüzüne süzüldü.

Rina'nın sözleri zihninde yankılandı, genç kızın onun adına kaygılandığını bilse de bunların hepsi *kendi hatasıydı*. Bir şeylerin ters gittiğini fark edip daha önce birilerine söylemiş olsa Sareniya'nın tüm gücünü kazanması belki de engellenebilirdi. Buna rağmen sırf o hayaletin annesi olduğuna inanmak istediğinden hiçbir şey yapmamıştı. Sareniya, Ren'in gösterdiği zayıflık yüzünden geri dönebilmişti.

Büyükannenin sözlerine odaklandı ve güçlü kelimelerinin ruhuna dokunmasına izin verdi. Ren, son göksel periydi. Duyduğu suçluluktan ve öfkesinden güç alıp o sahtekârı yok edecekti. Vicdanını sızlatan Rina'nın uyarılarınıysa zihninin en derinlerine hapsetti.

Bu sırada, çok yakınında çakan bir şimşegin etkisiyle gökyüzünde savruldu.

JAEIL

Haebaek Dağları

Gaya Geçidi, Yükseliş ve Düşüş Vadisi

Jaeil rüyasında vadideydi. Atından düşürülmüş ve çizmeleri Jeyer kemerine takılınca çamurda sürüklenmişti. Kırılmış kolunu tutuyordu. Sana, onu kurtarmış ve sağlam kolunu omzuna atarak kale surlarının ardına kadar götürmüştü.

Oraya geri dönmemeliydi. Vadi bir ölüm tuzağıydı, bir mezardı, *onun mezarı...*

Alnı ter içinde, göğsü hızla inip kalkarken birden uyandı. Fırtına dinmiş olsa da hâlâ karanlıktı. Hemen ceketine uzanıp giyindi.

Yüzen Dünya'dan yola çıkan üç gemi sadece birkaç saat önce gelmişti. Komutan onları aşağıdaki ovada bırakmış, küçük bir grupsa iki dik yokuştan ilkinin olduğu Düşüş Yokuşu'na doğru tırmanmıştı. Bu yokuş, küçük bir vadideki garnizon kalesine gelindiğinde düzleşiyor ancak sonra eğim yeniden başlıyor

hatta öncekinden daha dik hâle geliyordu. Sarenialılar buraya Yükseliş Yokuşu diyordu. Diğer tarafsa Volmar topraklarıydı.

O akşam, şafakta Volmar topraklarına girmek üzere garinzondaki askerleri gemilere aktarmaya başladılar. Volmar Prens'i de yanlarındaydı ve halkına seslenmek, İmparatoriçe'yi Juwon'la peri tehdidine karşı uyarmak konusunda sabırsızlanıyordu. Prens diğer yandan Volmar'ın hırçın ve sayıca üstün ordusuna karşı da bir güvenceydi. Ordunun komutanı, prensin acımasız ve kana susamış bir kadın olan teyzesiydi.

Ne var ki asker toplamalarının sebebi onlarla savaşmak değil, sayılarını *artırmaktı*. Çünkü Juwon'un yerleşkesinde ne tür düşmanlarla karşı karşıya kalacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Jaeil, yerleşkenin düzenini Yurhee ve Tag'le ayrıntılı şekilde gözden geçirmişti. Hatta Yurhee, ona taslak olarak tuhaf çizimler de içeren bir harita bile çıkarmıştı.

Jaeil'in içini kemiren iki nokta vardı. Birincisi, Yurhee'nin anlattığına göre yerleşkede çok fazla asker yok gibi görünmüyordu. Sarenia güçlüydü ancak sonuçta tek başınaydı. Dönüştürülmüş insanlarla desteklense bile Sarenia ordusuna karşı koyması imkânsızdı. İkincisi, Dokuzuncu Bölge'deki mithril fabrikasından gelen raporlara göre Juwon'un elindeki mithril sınırlıydı. Opera binasındakileri dönüştürdükten sonra elinde daha fazla serum kalmamış olmalıydı.

Bunlara rağmen Jaeil, artık Juwon'u hafife almaması gerektiğini anlamıştı. Öğretmen'in bir planı vardı ama *ne olduğunu* bir türlü çözemiyordu.

Kaledeki odasından çıkar çıkmaz keskin rüzgâr yüzüne vurdu. Kuzeyde havanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Düşüş Yokuşu'nun altındaki ovalara baktı, onlarca kamp ateşi Mavi Kaplumbağa'yı ve diğer iki hava gemisini çevreliyordu. Jaeil, Sunho, Yurhee ve Tag geceyi kalede geçirmeye karar vermişlerdi. Komutan Su ise Prens Jinpyeong ve Ren

dönene kadar onu korumakta ısrar eden Hwani'yle birlikte Mavi Kaplumbağa'ya geri dönmüştü.

Jaeil bir kez daha gökyüzüne baktı ve Ren'den bir iz aradı. Onu hâlâ görememiş olmaları sinirini bozuyordu. Hâlbuki çoktan yetişmiş olmaları gerekirdi, Ren kanatlarıyla yol alıyor, kendileriye gemilerin pervaneleriyle ilerliyordu. Yüzen Dünya'dan dağları aşmanın en kolay yolu Gaya Geçidi'ydi ama ya fırtınadan geçemediyse...

Taş merdivenlerden kalenin surlarına çıktı ve nöbet tutan askerlere doğru ilerledi.

Nöbetçi elini alnına götürüp selam verdi. "Yüzbaşı."

"Uyarı ateşlerinde durum ne, asker?" Jaeil vadinin ötesinde, dağların eteklerindeki alçak sırtlara yerleştirilen meşalelerin bulunduğu Yükseliş Yokuşu'na baktı.

"Fırtınaya rağmen gece boyunca bir değişiklik olmadı, efendim."

Jaeil kaşlarını çattı ve ellerini surların soğuk taşına bastırdı. Sinyal ateşlerinin başında duran askerler bir terslik olursa onları söndürürdü ama... Jaeil uyandığından beri yaşadığı huzursuzluğu bir türlü üstünden atamıyordu. Bunu, o lanetli yere geri döndüğü kâbusa bağladı.

"Meşalelerin başındaki askerlere haber gönder."

Asker, geniş ve düz bir kalkanı kaldırıp sinyal ateşinin önüne indirdi. Uzaklardan bakıldığından ateş sönmüş gibi görünecek, sonra yeniden yanacaktı.

Nöbetçilerin geri sinyal göndermesini beklediler. Bir dakika... Sonra üç... Beş...

İki tarafta da ateşler yanmaya devam ediyordu.

"Tekrarla." Jaeil'in emriyle asker aynı hareketi yinelese de karşılarındaki alevler en parlak hâliyle yanmaya devam etti.

“Sinyal göndermeye devam et.” Emri verdikten sonra taş basamaklardan avluya hareketlendi.

Birileri sonraki hamlesini sezmiş ve bir at getirmişti. Jaeil dizginlere uzanıp tek hamlede ata bindi.

Kapıda nöbet tutan askerlere, “Kale komutanını uyandırın,” diye emir verdi. Askerler, ağır ahşap kapıları açmaya başladı. “Sinyal ateşlerini kontrol etmeye gittiğimi haber verin.”

Bir kişneme duyunca başka bir ata eyer vurulduğunu anladı. Başını çevirdiğinde Sunho’nun beyaz bir iğdişin üstünde oturduğunu gördü.

“Bana ihtiyacın olabilir.” Jaeil, onun gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark etti. Ren konusunda kendisi bile bu kadar endişeliyse Sunho büsbütün diken üstünde olmalıydı.

“Gidelim.”

Kamptan hızla ayrıldılar ve Yükseliş Yokuşu’na doğru çıkmaya başladılar.

On beş dakikadan kısa bir süre sonra mevkiye ulaşmışlardı. Nöbetçilerin atları yerindeydi, Jaeil’la Sunho kendi atlarını onların yanına bağladı ve yola yürüyerek devam ettiler. Kimseye görünmemek adına sırtın üstündeki alevleri görene kadar dolambaçlı bir patikadan ilerlediler.

Sunho, gözleri karanlık bir parıltıyla ışıldarken, “Nöbetçilerden iz yok,” dedi.

Nöbetçiler öldürülmüşse, katilin hâlâ buralarda olabileceğini düşündü Jaeil. “Bir iki dakika bekleyelim.”

Herhangi bir işaret göremeyince Sunho’ya harekete geçmesi için işaret verdi. “Ben sol taraftan gideceğim.”

İkisi de karanlığın içinden çıkıp son birkaç adımı koşarak ateşin yanına ulaştı. Jaeil işaret meşalesinin etrafında dolaştı ve karşı taraftan gelen Sunho’yla buluştu.

“Hiçbir şey yok,” dedi Jaeil. “Sende?”

Sunho’nun yüzü kasvetliydi. “Nöbetçileri buldum.”

Jaeil bir küfür savurdu.

Uçurumun öte yanında, sırtın yarısında iki askerin parçalanmış bedenleri yatıyordu.

“Anlamıyorum. Patikadan düşman gelse muhakkak görürlerdi.” Jaeil başını iki yana salladı. “Çabuk, bunu bildirmemiz lazım.”

Ağaç kütüklerini yerinde tutan mandalı kaldırıp sırttan aşağı yuvarlanmalarını sağladı ve ateşi söndürdü. Uzaktan davul sesleri geldi. Bu bir saldırı uyarısıydı. Kaledekiler verdikleri işareti görmüştü.

“*Jaeil.*”

Yüzbaşı, Sunho’nun sesindeki gerginliği fark edince olduğu yerde donakaldı. Yavaşça döndü ve onun sırtın en ucunda olduğunu gördü. Yükseliş Yokuşu, Volmar ovalarına bakıyordu.

Yanına doğru yürürken kalbi kulaklarında acı bir gürültüyle yankılanmaya başladı.

İlk bakışta, boğuk haykırışlar ve çatırtıyla açılan çenelerin rahatsız edici seslerine rağmen hareket eden o dalgalı kütleye anlam veremedi. Ardından, yaratıklardan birinin yırtılmış, lime lime olmuş üniformasındaki kaplan amblemini gördü. Gözlerinin önünde duran şey, bir zamanların Volmar ordusuydu!

Ve dönüşüm geçirmişlerdi.

Jaeil ve Sunho, nöbetçi askerlerin atlarını da yanlarında getirerek kendi atlarının sırtında kaleden içeri daldı.

Kalenin komutanı onları avluda bekliyordu. Bu kadın, Jaeil’dan çok daha fazla savaştan sağ çıkmış, saçlarına aklar

düşmüş biriydi. Çevresini saran meşaleler keskin bir ışık saçıyor ve diğer iki yüz garnizon askerinin yüzlerini aydınlatıyordu.

Komutan, “Ne gördünüz?” diye sordu.

“Volmar ordusu Yükseliş Yokuşu’nun hemen dışında. Dönüşmüşler.” Jaeil yüzünü buruşturdu. “Hepsi.”

Kadının gözleri kısıldı. “Kaç kişi?”

“*Binlerce.*” Jaeil nasıl bu kadar *çoğalabildiklerine* anlam veremiyordu. Çünkü bunu yapabilmesi için Juwon’a tonla mithril gerekirdi.

Uçuş teçhizatını kuşanmış olan Yurhee, “Kaleyi savunabiliriz,” dedi. “En ağır saldırıyı surlarda karşılarız.”

“Çok kalabalıklar, kısa sürede bizi ezip geçerler,” diye yanıtladı Jaeil.

Komutan araya girdi: “Hayır, kız haklı! Burada mevzilenip ovadakiler hava gemilerini hazırlayana dek surları savunacağız. Zaten çoktan Komutan Su’ya haber gönderdim.” Kadın bir başka askere işaret etti. Asker hemen bir ata atlayıp son haberleri iletmek üzere yola düştü.

“Surları geçmeyi başarırlarsa geçidi tutar, oradan gemilere yönelip geri çekiliriz. Kaleyi kaybedecek gibi duruyoruz ama şu an çok daha önemli sorunlarımız olduğu aşikâr.”

Komutan diğer subaylara emir verirken Jaeil, Yurhee’yi kenara çekti. “Senden bir ricam var.”

Kısa süre sonra Tag’le birlikte Sunho’nun yanına çıktı ve garnizondaki askerlerle omuz omuza durdular. İki yüz kişiye karşı on bin! Bir katliam yaklaşıyordu.

Güneş, Yükseliş Yokuşu’nun üstünden doğdu, ışınları vadiyi birer mızrak gibi delip geçti. Jaeil elini kaldırıp gözlerini kısarak parlak ışıktaki zirveyi görmeye çalıştı. Sağ tarafındaki Tag, sadaktan bir ok çekerken Sunho da kılıcını kınından çıkardı.

Yükselen bir uğultu vadiyi sardı, Yükseliş Yokuşu'nun üzerinden bir iblis ordusu geliyordu. O kadar kalabalıklardı ki üzerlerine kan, ölüm ve onları boğmakla tehdit eden dev bir dalga çökecekmiş gibi duruyordu.

Jaeil, gittikçe yükselen uğultuyu bastırmaya çalışarak bağırdı: "İblis olsalar da *öldürülebilirler*. Kalplerine veya boyunlarına nişan alın!"

İlk dalga kale surlarına ulaşırken Tag ilk oku fırlattı. Ok, bir iblisin iki kaşının arasına saplanınca çığlık atarak yere devrildi. Ardından surdan oklar yağdı, yaratıkların kafataslarını ve göğüslerini delip geçiyorlardı. Bir yaratık düşüyor yerini hemen üst üste tırmanan üç iblis alıyordu. Tırnaklarını geçirerek surlardan yukarı tırmanmaya başladılar ve sıçradılar. Askerler korkuyla geriye doğru sendelerken Jaeil, yere düşmüş bir askerın üzerinden sıçrayıp bir iblisin göğsünü deldi. Boğuk bir ölüm hırıltısı duydu, arkasını dönünce başka bir iblisin askeri surun kenarına doğru sürüklediğini gördü. *Kahretsin!* Çok kalabalıklardı, askerlerin onları durdurmaları şöyle dursun, Komutan Su'yla ordunun geri kalanının kaçması için gerekli zamanı kazandırmaları bile mümkün değildi.

Bu sırada Sunho, sur boyunca bir fırtına gibi akmaya başladı. Karşısına çıkan iblisler biçilen otlar gibi bir yere seriliyordu.

Saldırısı askerlere yeniden güç verdi. Savaş naraları atıp iblislere bambaşka bir vahşetle saldırmaya başladılar.

Kalenin dışından kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu. Kalabalık sürünün içinde daha büyük bir iblis belirmişti. Devasa bir yaban domuzunu andıran bu yaratığın dişleri koca ağzından dışarı fırlamıştı. Olağanüstü bir hızla kaleye doğru saldırıya geçti.

Jaeil hızla arkasını dönüp bağırdı: "Geri çekilin! Surdan..."

Kale, sanki büyük bir patlama olmuşçasına uğursuz bir gürültüyle sarsıldı. Ayaklarının altındaki taşlar parçalanırken yüzbaşı düştü.

Birkaç saniye sonra kendine geldiğinde dört bir tarafı kırık taşlarla çevrelenmişti. Sırtüstü yatıyordu ve kulakları çınlıyordu. Bulanık görüşü netleştikçe surda açılan geçitten akın akın içeri giren iblisleri gördü.

Sendelese de kılıcından destek alarak ayağa kalkmayı başardı. Büyük iblis başını sağa sola sallıyor, devasa dişlerinin menziline giren askerleri boynuzlarıyla öldürüp paramparça ediyordu.

Jaeil, “Hey!” diye seslendi.

Kanalizasyonlarda gördüğü o iblisten sonra, dönüşmüş olsalar da insani yetilerinin bir kısmını koruduklarını biliyordu. Bu yüzden Jaeil, herhangi bir rakibinin dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi onu kışkırtıp damarına basmayı denedi.

Yırtık üniformasına ilştirilmiş armayı fark etti. “Bir zamanlar Volmarlı bir komutandın, değil mi? Kokun daha da beter olmuş ama hiç değilse tipin biraz düzelmiş.”

İblis kükreyerek üstüne atılsa da Jaeil hazırlıklıydı. Geriye doğru kayarken bir eliyle sıkıca kılıcını tutup diğer eliyle hançerine uzandı ve iblisin gözüne fırlattı. Hançer isabet edince iblis bir çığlık attı. Jaeil hızla öne atıldı ve kılıcının kabzasını iki eliyle sımsıkı tutup iblisin göğsüne sapladı.

Kan, yüzbaşının boynuna ve yüzüne sıçrarken tıpkı kanalizasyondaki gibi iblis yeniden insan hâline döndü. Jaeil’in babasından çok da büyük biri değildi.

Volmar komutanı, ağzından kan dökülürken, “Onların suçu yok,” dedi.

Jaeil hışımla, “Ne oldu, nasıl bu hâle geldiniz?” diye sordu.

“O yaptı.”

“Kim?”

“Gökte belirdi, kanatları vardı. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey görmemiştim. *Güzelliği* eşsizdi ama sonra kanatları parlamaya başladı. Göz kamaştıran kör edici bir *mavi ışık* vardı. Her şey bittiğinde geriye sadece acı ve karanlık kaldı.”

“Ne demek istiyorsun?” Jaeil adamın yakasından tuttu. “Peri, insanları dönüştürebiliyor mu?” Yüzbaşı cevap veremeden aldığı yaralara yenik düştü ve öne doğru yığılıp kaldı.

Jaeil bir küfür savurup onu bıraktı ve avluya döndü.

Birkaç adım atmıştı ki başı dönmeye başladı ve yalpaladı. Başının arkasına bastırıldığı eli kıpkırmızıydı.

Kale komutanı, “Düşüş Yokuşu’na çekilin!” dediğı sırada bir iblis sürüsünün altında kaldı.

Etrafındaki askerler bir bir düşüyordu. Düşüş Yokuşu’ndan aşağı doğru kaçıyorlar, her geçen an Yükseliş Yokuşu’ndan daha fazla iblis belirliyordu.

Bitmek bilmeyen bir ölüm selinin içinde kalmıştı.

Kalenin merkezinden büyük bir çığlık koptu.

Sunho dönüşüyordu. Bedeni büyüdü, önceki seferlerin iki katına ulaştı. Daha önce bir karga gibiye şimdi tam bir yırtıcıydı. Pençeleriyle ve dişleriyle iblislere saldırıyor; kocaman, bıçaklı kanatlarıyla onları savurup paramparça ediyordu.

İblisler akın akın *Sunho*’ya saldırırken askerler geri çekilmeye fırsat buldu.

Jaeil, binicisini yitirmiş bir atın dizginlerini tutup üstüne atladı. Kaçmak üzere döndü ama bir an için arkasına baktı.

Sunho savaşmaya devam etse de iblisler çok kalabalıktı. Delikanlının aralarında kaldığını görünce bir an duraksadı. *Sunho* oradan çıkamadı.

Küfrederek geri döndü ve ona yaklaşırken yaratıkları sağı sola savurup biçti. *Sunho*’nun bilincini yitirdiğı o ânı gördü,

yeniden normal hâline dönüyordu. Bir hamlede atılıp yere düşmeden onu yakaladı ve ata çekmeyi başardı.

“Şimdi pes edemezsin.” Jaeil dişlerini sıktı. İblislerin arasından hızla at sürmeye başladı. Onlara fazla yaklaşan her iblisi öfkeyle kesiyor, biçiyor ve tekmeliyordu.

Sürüyü yarıp geçtikten sonra dağ yamacından hızla inmeye başladılar.

“Jaeil!” Tag, Düşüş Yokuşu’nun yarısında onları bekliyordu.

Yüzbaşı dizginleri çekti ve homurdanarak Sunho’yu Tag’in atına bindirdi.

“Sen ne yapacaksın?” diye bağırdı Tag.

“Geçidi kapatmam gerek!” Jaeil yeniden gelen baş dönmesiyle mücadele ediyordu. Şimdi pes edemezdi, henüz değil.

Tag, onun ne yapmaya çalıştığını anlamış olmalıydı, kasvetle başını salladı. “Bol şans.” Hızla dönüp dağın yamacından aşağı doğru at sürdü.

Yüzbaşı ters yöne hareket etti ve kısa bir patikaya saparak ilerledi.

Biraz ileride aradığını buldu. Yurhee’ye, ricasını kırmadığı için sessiz bir teşekkür gönderdi. Bir çıkıntının üstünde küçük bir keşif helikopteri duruyordu.

Atı, Tag’in kaçtığı tarafa doğru yollarken helikoptere tırmanıp kapısını açtı. Havalanır havalanmaz dağa yöneldi ve pervaneleri en yüksek hıza ayarlayıp kumandaları öne itti. Çarpışma yeterince güçlü olursa bir çığ başlatabilirdi.

Volmar ordusunu gördüğü anda tek seçeneğin bu olduğunu anlamıştı. Böylece hayatta kalan herkesin oradan çıkmasını sağlayacak ve Ren’e verdiği sözü tutacaktı. Sunho güvende olacaktı. Ne yazık ki Wook’a verdiği sözü tutamayacaktı fakat diğerlerine, Ren’i bulup onu eve götürmeleri için bir fırsat sunduğuna inanmak zorundaydı. Dağa yaklaşırken kumandaların üzerine eğildi, görüşü titredi ve dünyayı çevreleyen dar

halkanın kenarları yavaşça siyaha döndü. Çarpışmadan önce bayılıp bayılmayacağını düşündü.

En başından beri alın yazısı buydu, hikâyesi çoktan yazılmıştı. Bir zorbanın oğlu olarak, ona düşen miras karanlık ve acımasızdı.

Wook'u ve onun yanında duyduğu huzuru hatırladı, ömrü boyunca peşinden koştuğu işte bu duyguydu. O âna sımsıkı tutunmadığına pişman oldu.

Kalbi garip bir biçimde sarsıldı ve gözleri doldu. Madem bu son kaderiydi, öyleyse neden yanlışı geliyordu? Neden başka bir yol aramak, bu yazgıyı kırıp *yaşamak* istiyordu?

Bu sırada bir şey helikoptere çarpıp rotasından çıkardı. Hızla arkasına dönüp bakınca başka bir helikopter gördü. Kumandada saçları darmadağın, tek gözünde bant olan bir kadın vardı. *Sana.*

Üzerine koca bir gölge düştü, devasa kütleli bir şey üstünden geçerken uçağı sarsıldı.

Bu Mavi Kaplumbağa'ydı ve doğruca dağa gidiyordu.

Devasa hava gemisi dağın yamacına çarparken Jaeil haykırdı: "Komutan!"

Geçit büyük bir patlamayla sarsıldı ve taşlar kopup Düşüş Yokuşu'na doğru çağlayan gibi akmaya başladı. Taşların altına gömülen iblislerin çığlıkları bir anda kesildi.

Komutan Su, geçidi kapatmış, canını ortaya koyup imkânsız başarılmış ve hepsini kurtarmıştı. *Jaeil'i kurtarmıştı...*

Jaeil'in helikopteri kayıp bir çıkıntıya saplandı. İçeride sıkışmış, hareket edemiyordu. Etrafına taşlar yağarken bile kıpırdıyamadı. Kendinden geçerken Sana'nın sesini duyar gibi oldu.

Teğmeni yakındaydı, artık dinlenebilirdi. Kendini karanlığa bıraktı.

SUNHO

Haebaek Dağları

Gaya Geçidi, Yükseliş ve Düşüş Vadisi

Sunho zeminin sarsılmasıyla birden uyandı. Düşüş Yokuşu boyunca hızla aşağı koşan bir atın sırtına atılmıştı. Eyer çantasına bir kemerle tutturulmuş kılıcı almaya çalışırken düştü ve toprağın üzerinde yuvarlandı. Ayağa kalkmakta zorlanınca elini karnına bastırdı, pençe darbesiyle oluşan yarası kanıyordu.

Tag'in dizginleri çektiğini ve atın kayarak durduğunu gördü ama onu beklemedi. Kanatları açığa çıktı, ardından genişçe açıldılar ve yükselmeye başladı. Onları süpürür gibi darbelerle aşağı indiriyordu.

Hemen vadiye doğru uçtu, Mavi Kaplumbağa dağın yamacına saplanmıştı. Hava gemisinin çarpmasıyla yerinden kopan devasa kaya kütleleri yamaçtan aşağı yuvarlanıyordu.

Çığ, geçidi tamamen kapatmıştı ve iblisler kayaların üzerinden tırmanmaya çalışıp başaramadıkça çığlık atıyordu.

Vadideki kaleyi işgal etmişlerdi, avlu darmadağındı. Kaledeki askerleri ve Volmarlıları gördü. Öldükten sonra dönüşmüşlerdi ve gözleri dehşet içindeydi.

Titreyerek başka yöne baktı ve güneşin güçlü ışıklarına karşı gözlerini kısıp dağın yamacını taradı.

Junho buradaydı, onu İblis hâlindeyken daha önce de hissetmişti.

Kara cübbeli bir figür uçurumun kenarında duruyor, pele-rini rüzgârda savruluyordu.

Birkaç adım ötedeki kayalığa indi ve abisiyle yüzleşirken kılıcını kavradı.

Önceki karşılaşmalarında, Junho'nun birden çıkagelmesine o kadar şaşırılmıştı ki iki yılın onu ne kadar değiştirdiğinin bile farkına varamamıştı. Uzun saçları, omuzlarına cansız biçimde dökülüyordu ve maviyle çevrelenmiş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yüzü çökmüştü, yirmi yaşından çok daha büyük görünüyordu.

“Seninle dövüşmek istemiyorum, kardeşim.” Ses tonu bile değişmiş, eski neşesi kaybolmuştu.

Sunho'nun içinde kaynayıp duran öfke bir anda patladı.

“Bunu neden yapıyorsun, niye ona yardım ediyorsun? Yıllardır onun yanındasın, değil mi?” Kırk Dördüncü Birlik'in askerlerine deneyin son aşamasını başlatan enjeksiyon, yani saf, işlenmemiş mithril enjekte edildiği gece Sunho laboratuvara döndüğünde Junho oradaydı. Bilim adamlarıyla aynı siyah cübbeyi giyyordu. “Onlara ne zaman katıldın?”

“Sizden ayrıldıktan neredeyse altı ay sonra.”

Sunho bunu aşağı yukarı tahmin etmişti ama yine de acısını yüreğine inen bir darbe gibi hissetti.

Junho ısrarcı bir sesle konuşmasını sürdürdü: “Öğretmen'in amacı savaşa, Sarenia'nın hükmüne son vermektir. Ona da

projesine de inandım. Bizim gibilerin savaşmak zorunda kalmayacağı bir dünyanın kurulmasına yardım etmek istedim. Geleceğin iyiliği adına birkaç kişinin hayatına son verilmesi gerekse bile..." Sanki sözlerinin geri kalanı canını yakıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden açınca Sunho, ağabeyinin irislerinin içinde kıpırdayan mithrili gördü. Junho konuşmaya devam etti: "Yardım edersem seni projenin dışında tutacaklarına dair söz verdiler. Seni o gece laboratuvarda gördüğümde dehşete kapıldım. Orada olmamalıydın, seni bu işten uzak tutmalıydılar."

Sunho'nun yüreği paramparça olurken, "Ya Rohoon'la Heetae?" diye sordu.

Junho irkildi. "Yaşadıklarından dolayı kendimi asla affetmeyeceğim."

Hâlâ öfkeli ve kafası karmakarışık olsa da abisinin o seçimleri neden yaptığını biliyordu. Onu hep korumuş, daha çocukken bu rolü üstlenmişti. Yetimhanede yiyecek yetmezse Junho kendi payını ona verirdi. Orduda ceza alırsa hepsini kendi üstlenirdi. Aslına bakılırsa, Sunho'nun çocukluğunun yalnızca umutsuzluk ve acı içinde geçmiş olması gerekirdi ama öyle değildi. Abisi sayesinde umutlu hatta neşeli ve mutluluk dolu anları bile olmuştu. Onun sayesinde hayatta kalmıştı.

"Hâlâ buna bir son verebiliriz, geç değil..." diye fısıldadı Sunho.

"Artık yanına dönemem kardeşim, ellerim çoktan kana bulandı."

Sunho derin bir nefes aldı. "Yani her şeye rağmen Öğretmen'i korumaya devam edeceksin. Yaptıklarının doğru olduğuna hâlâ inanıyor musun? Bir iblis ordusu yarattı, intikam almadan durmayacak bir tanrıçayı diriltti."

"Orduyu o değil, *tanrıça* yarattı."

Sunho, “Anlamıyorum...” diye söze başlasa da Öğretmen’in bu kadar çok iblisi dönüştürmesinin mümkün olmadığını fark etti.

“Peri çok güçlü. Sadece insanları iblise dönüştürmüyor, iblisleri *eski hâllerine* de dönüştürebiliyor. Bizi iyileştirebilir, *seni de* iyileştirebilir Sunho.”

Demek bu yüzden Öğretmen’e yardım ediyordu. Perinin kendisini iyileştireceğine inanıyordu.

“Ne kadar acı çektiğini biliyorum. İblisin bedenini, dürtülerini kontrol etmeni ne kadar zorlaştırdığını, sevdiklerini incitmeni sağlamaya çalıştığını biliyorum.”

Sunho başını eğdi. Junho’nun söyledikleri, kendi kendine düşündüklerinden çok da farklı değildi.

Yine de... Abisinin söylediği her şey doğru olsa da Sareniya’ya güvenmiyordu. Yüzen Dünya’yı ve Yeraltı Dünyası’nı yok ettikten sonra yapabilecek olsa bile onları asla yeniden insana dönüştürmezdi. Ordusunu Dış Bölgeler ve Volmar’ı da yok etmek amacıyla kullanır, *her şeyi* yerle bir ederdi.

Hayır, bir kez yaratığa dönüştün mü artık geri dönüşü yoktu.

Sunho kılıcını kaldırdı. “Tedaviye ihtiyacım yok. Ben tedavinin kendisiyim.”

Hızla ileri atıldı.

Junho pelerinini geriye savurup altından gümüş bir kılıç çıkardı ve Sunho’nun saldırısını karşıladı. Uçurumun kenarına doğru geri çekilirken omuzlarının arkasında kanatları belirdi.

Sunho peşine düştü, birlikte bir girdabın içinde sürüklendikleri sırada kılıçlarının çarpışması gök gürültüsünü andırıyordu.

Sunho’nun damarlarındaki mithril kükredi, kanatları uzadı ve tüyleri birer mithril parçasına dönüştü. Abisinden daha hızlıydı; kanatları onu büyük bir güçle itiyor, havada ileri

savuruyordu. Daha güçlü, saldırıları daha yırtıcıydı. Amansız hücumuyla abisi her an biraz daha zayıflıyordu. Öldürmek zorunda kalsa bile onu kurtaracaktı.

Bu düşünce acımasızcaydı ve İblis'e aitti ama... Kontrol Sunho'daydı. İblis, *onun* çağrısına cevap vermişti.

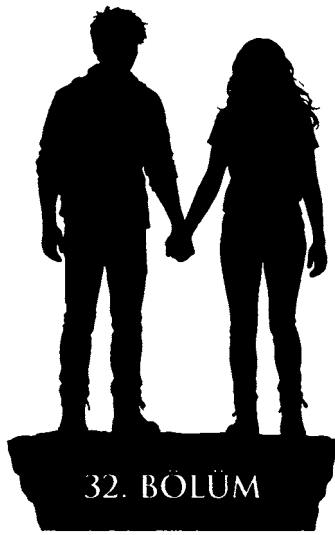
O an içinde, sanki durgun bir suya taş düşmüş gibi bir his uyandı.

Junho'nun üstüne atıldı, kılıcını öldürücü bir darbe için kaldırmıştı.

Abisi silahını bırakıp gözlerini kapattı.

Vadi, bir anda üzerine vuran Işık'la aydınlandı. Sunho, Işık hüzmesi gökten bir mızrak gibi inerken son anda kendini diğer tarafa atarak kurtuldu. Aşağıdaki iblisleri vuran Işık, onları kavururken çığlıklar atıyorlardı.

Kanatları mithrille ışıldayan göksel peri, vadinin üzerinde süzülüyordu.

REN

Haebaek Dağları

Gaya Geçidi, Yükseliş ve Düşüş Vadisi

Sareniya buradaydı. Kanatlarını genişçe açmış, vadinin üzerinde süzülüyordu. Tüyleri uzun ve pürüzsüz, kanatlarının uçlarıysa yıldızlar kadar parlaktı. Ren ise püsküllü kanatlarını indiği kayalık çıkıntıda kendine sarmıştı.

Yıldırım çarpınca gökten düşmüş, saatler sonra bir ağacın dallarına dolanmış hâlde kendine gelmişti. Her yanı çizik ve yara bere dolu olsa da perinin solgun varlığını hissedince kuzeye doğru yol almıştı. Düşerken çantasını kaybetmişti ancak kılıcını göğsüne sımsıkı bastırarak elinde tutmayı başarmıştı.

Altında uzanan vadi iblislerle doluydu, çığla meydana gelmiş dev kayalardan oluşan duvarı aşmaya çalışırken çığlıklar atıyorlardı.

Mavi Kaplumbağa'nın çarptığı yamaçtan hâlâ kaya parçaları yuvarlanıyordu. Hava gemisinin ön kısmı yerle bir olmuş, en büyük fedakârlığı geminin pilotu yapmıştı. Ren o

kahramanın kim olduğunu biliyordu, Mavi Kaplumbağa'nın yalnızca bir komutanı vardı.

Peri sıra dışı bir çığlık attı; sesi, cam kırılmasını andırıyordu. Ren, kayalık çıkıntıdan atlayarak onun peşine düştü.

Sareniya, kalede görevli son askerlerin kalan iki hava gemisine binmeye çalıştığı düzlüğe indi.

Elini kaldırdı ve parmaklarını açtı.

Ren, "Hayır!" diye haykırırken Sareniya'nın avucundan fışkıran Işık, askerlerin arasından geçip en yakın hava gemisinin yan tarafını yarıp geçti. Ren'in içi acıyla parçalandı, hemen bir rüzgâr girdabına uzanıp Sareniya'ya doğru savurdu. Saldırısı, perinin sırtına isabet etmiş ve onu sersemletmişti. Çığlık atarak dönüp bir ışık hüzmesi daha fırlattı, hedefi bu kez Ren'di.

Ren, kanatlarını açarak yana sıçradı, tam o anda Sareniya'nın Işık'ı havayı kavurup geçerken toprağın üzerinde yanık izleri bıraktı. Alevler sönüp dağıldığı sırada Ren, Sareniya'nın Işık'ına ve maviye çalan yanık izlerine baktı. O anda büyükannenin sözleri kulaklarında yankılandı:

Şunu unutma: İster Sareniya'nın reenkarnasyonu olsun isterse de bir hortlak, o gerçek bir göksel peri değil. Yalnızca, mithril kullanılarak dünyaya getirilmiş bir yaratık. Bir tek senin onu durdurabilecek gücün var.

Sareniya ne kadar güçlü olursa olsun Ren onu alt edebilirdi.

Onun büyüü de Ren'inki gibi sınırlı olmalıydı. Zaten şimdi bile zayıfladığını görebiliyordu. Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp vermesi gittikçe sığılaşıyordu. Ona bir kez olsun yeterince sert vurabilirse sonsuza dek yok edebilirdi.

Biraz daha yaklaşması gerekiyordu, sadece bir şansı olacaktı.

Sareniya, Ren üstüne doğru koşarken Işık'ından yarattığı mızrakları fırlattı. Ren onlardan kaçmak amacıyla eğilip

sıçrayarak ilerliyordu. İşte tam da bu sebeple büyükanne ve Rina'yla, hatta onlardan da önce Teyze, Büyük Dayı ve Wook'la pek çok idman yapmıştı.

Işık, içinde kaynayan bir fırtınaya dönüştüğü sırada Ren, Saya'nın öğrettiklerine odaklandı. Gücünü hâlâ elinde tuttuğu kılıca aktardı, parmakları silahı mengene gibi sıkı kavramıştı. Böyle bir silaha alışkın değildi, hantal ve ağır geliyordu. Yine de sımsıkı tuttu, yalnızca bir hamle, tek bir kılıç darbesi yeterli olacaktı.

“Ren.”

Ren sendeledi, nefesi göğsünde sıkışmıştı. Annesi karşısında duruyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Aria. Güzel sesi şaşkın ve acı doluydu. Ren'in yüreği sızladı. “Birlikte olabilelim diye sana geri döndüm. Senin de bunu istediğini sanmıştım.”

“Sen gerçek değilsin,” diye mırıldandı Ren. Kılıcı, Işık'ıyla parlıyordu.

“Asıl gerçek olmayan o sözde *peri*,” diye üsteledi Aria. “Benimi ele geçirdi ama ben hâlâ buradayım. *Ruhum* hâlâ burada.”

Ren'in yüzünden bir damla ter süzülüp aktı. Bu mümkündü. Zindandaki odadan göksel periye ait olan eşyayı Juwon'un aldığını sanmıştı ama belki de onu alan kişi annesiydi.

Buna inanmak istese de imkânsız olduğunu biliyordu.

“Bu kadar oyun yeter,” diye fısıldadı Ren.

Aria'nın yüzü buruştu. “Seni asla istemedim!” diye bağırdı. “Başkasını sevmiştim fakat onu gözlerimin önünde öldürüp beni evlenmeye zorladılar. Sende hep bu lanetli soyun devamını gördüm.”

Aria, Ren'e doğru eğilerek, "Gerçeği duymak ister misin?" diye sordu. O kadar yakındı ki Ren, onun soğuk nefesini hissedebiliyordu. "Seni hiç sevmedim."

Ren, göz ucuyla Aria'nın yavaşça elini kaldırdığını gördü, avucunda mavi bir Işık toplanıyordu.

Ren'in çok uzun zamandır tek istediği annesinin sevgisiydi. Yıllar önce bulduğu beyaz tüyü hatırladı, onu tıpkı dört yapraklı yonca ya da sayısız tılsım gibi annesinin kalbini açacak bir anahtar sanmıştı.

Bunu *hâlâ* istediği inkâr edilemezdi ama yine de...

İçten içe ne yapması gerektiğini biliyordu, artık annesini azat etmeliydi. Onun hayaletini, hayalini... Ren'i sevdiği, onun da annesini affettiği o hayali geride bırakmalıydı.

Aria yalnızca o zaman özgür olabilirdi.

Ren ancak o zaman özgür olabilirdi.

Kılıcının kabzasını daha da sıkı kavradı.

Aldanmayacaktı, Sarenिया ona doğru yaklaşırken o da periye doğru ilerlemişti.

Ağırlığına direnerek kılıcını kaldırdı. Sarenिया'ya doğru savururken içinden zaferin sesi yankılandı. Kılıç, Işık'la parlayarak savulurken görünmez bir güç tarafından durduruldu. Ren karşı koymaya çalışsa da kollarını hareket ettiremedi. Sanki bedeni artık ona ait değildi.

"*Gerçekten beni yenebileceğini mi sandın?*" Duyduğu sürün-genimsi ve karanlık sesle irkildi. Sarenिया'nın sesi zihninin derinlerinden geliyordu. "*Ne kadar genç ve budalasın. En ufak bir şansın yoktu. Neden, biliyor musun? Çünkü kanın seyreleşmiş, sen fazla insansın.*"

Sarenिया onunla âdeta oyun oynuyordu. Ren, onu yenebileceğine nasıl inanmıştı ki? Büyükanne yanılmıştı; gerçek peri, yıldızlardan doğan, en güçlü ve en kudretli olan Sarenिया'ydı.

Ren ise sonuncuydu; en genç ve en eğitimsiz olandı, yapayalnızdı.

Sareniya elini üstüne koyunca Ren'in kılıcı binlerce parçaya ayrılarak paramparça oldu.

Göksel peri karşısında dikilirken Ren dizlerinin üstüne çöktü.

O anda dağlardan yankılanan bir kükreme duyuldu.

Sunho. Ren o tarafa döndü, İblis biçimine bürünmüş hâliyle devasaydı. Onu, ilk defa bu kadar büyük görüyordu. Dişleri kıvrılmış bıçaklar gibiydi ve gövdesinden pençeli ayaklarına kadar mavi siyah tüylerle kaplıydı.

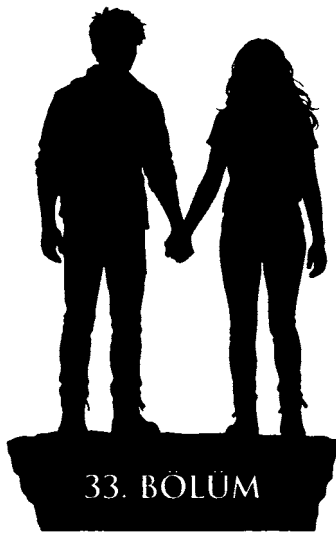
Sareniya geriye süzülüp kanatlarını açarken Sunho, Ren'in önüne indi.

Sunho bir kez daha kükredi, göksel periye saldıracaktı.

"Sunho dur!" diye haykırdı Ren.

O anda Sunho, Sareniya'nın üstüne atıldı.

Peri, göğsünü delip geçen bir Işık hüzmeleriyle Sunho'yu vurdu.

SUNHO

Haebaek Dağları

Gaya Geçidi, Kuzey Düzlükleri

Sunho, öne doğru savrulurken insan formuna dönmeye başladı. Nasıl olduysa hâlâ hayattaydı, perinin Işık'ı yaşamsal organlarının hiçbirine isabet etmemişti. Mithrilin onu yeniden bir araya getirdiğini hissedebiliyordu; derisini örüyor, kemiklerini kaynaştırıyordu. Ancak nefes almak bir işkenceye dönüşmüştü, aldığı her solukta ciğerlerine cam batıyor gibi hissediyordu.

Bunun son olduğunu biliyordu, yüreğini yıkıcı bir keder kaplamıştı. Sareniya, kanatlarını açtı ve bir Işık parıltısı yayarak Sunho'ya doğru yaklaştı.

Sunho'nun son düşüncesi Ren'di, şelalenin altında bulunan kayalardaki hâlini anımsadı. Karanlık yalnızca onun görebildiği o manzarayı, sevdiğinin yüzünü, o paha biçilmez görüntüyü ortaya çıkarıyordu.

Işık, Sunho'ya ulaşmamıştı.

Junho son anda önüne atılmış ve kanatlarını açarak Işığ'a karşı kendini siper etmişti.

"Junho!" diye haykırdı Sunho.

Işığ, abisinin bedenini delip geçti.

Sunho, Ren'in öfkeyle bağırdığını duydu ve hemen ardından gümüş renkli bir Işığ patlaması belirdi. Ren'in Işığ'ıydı. Peri kenara kaçmaya çalışsa da yeterince hızlı değildi. Işığ, göğsünün yanını kavurdu ve koyu mavi kan fışkırmaya başladı. Çığlıklar içinde göğsü sıçradı ve kanat çırparak Düşüş Yokuşu'na doğru yükselmeye başladı.

Junho sendeleyip bir dizinin üstüne çöktü. Öne doğru düşerken insana dönüştü ve çimenlerin üstüne kapaklandı.

"Junho!" Sunho, sürünerek abisine doğru ilerledi. "*Junho!*"

Abisini kollarına alıp göğsüne bastırdı. Yaşıyor, nefes alıyordu ancak bedeni yanıklarla kaplıydı. Sırtının sağ tarafı baştan aşağı et yığınınına dönmüştü.

"Sunho!" Tag ve Yurhee onlara doğru koşuyordu. Sunho dönüp Ren'e baktı, Hwani hava gemisinden atlayıp kraliçesine yardıma koşmuştu. Tag, Sunho'nun kolunu çekiştirirken telaşlıydı. "Hemen gitmemiz lazım, o kayalıklar fazla dayanmaz!"

Sunho kendini toplayıp ayağa kalktı. Ardından Yurhee ve Tag abisini aralarına alırken onlara yardım etti. Üçü birlikte sendeleyerek kalan son hava gemisine doğru yürüdü.

İblisler kayalıkları aşmaya çalışırken, arkalarında çığlıklar ve haykırıışlar yankılandı.

Junho'yu rampadan yukarı taşıyıp gemiye binmeyi başardılar. Sunho, gemidekilerin arasında Jaeil'i görünce hem şaşırdı hem de rahatladı. Yüzbaşı baygındı ve yardımcısı Sana onun taşınmasına yardım ediyordu.

Gemi inledi, üç yüz kişilik aracın yüzlerce kişiyle birlikte havalanıp havalanmayacağı belirsizdi ama sonra mithril

çekirdeği devreye girdi. Gemi yerden yükselirken iblisler korkunç bir dalga hâlinde düzlüğe yayıldı.

Sunho kan kaybından dolayı sendeledi. Sanki bedeni, sevdiklerinin güvende olduğunu anladığı anda kendini bırakmaya hazırlanıyor gibiydi. Çok dayanamadı ve bilincini kaybederek yere yığıldı.

Sunho, hava gemisinin uğultusuyla kendine gelebildi. Odasının kapısı açıldı ve Tag içeri girdi. Elinde su dolu bir kâse, kenarında düzgünce katlanmış beyaz bir bez vardı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Sunho doğrulmaya çalıştı. “Ren nerede?”

Tag, kâseyi masaya bırakıp doğrulması için ona yardım etti. Oturur hâle gelince yanıtladı: “Güvende, Yurhee’yle Hwani yanında.”

“Ya abim?”

Tag bakışlarını yana çevirdi ve Sunho dönüp arkasına baktı. Junho, küçük odadaki diğer yatakta yatıyordu.

“Hayatta olmanız mucize, hele de onun. Ren’in büyüünden ayrı olarak, çoğu insanı rahatlıkla öldürebilecek yaraları kendi kendine iyileştirmeyi başardı. Gerçi Yurhee dikiş atmayı denedi ama...” Tag, sanki o ânı hatırlamak bile rahatsız ediciymiş gibi yüzünü buruşturdu.

Sunho’nun içini garip bir his sardı, uzuvlarında sıcak bir karıncalanma dolaşmaya başladı. İblis biçimini lanet sanmıştı ama hayatta olmasını ona borçluydu. Hem kendisini hem de abisini kurtarmıştı.

Tag gitmek üzere arkasını döndü. “Sizi baş başa bırakayım.”

“Tag...”

Arkadaşı geri dönüp ona baktı. Sağ gözünün altındaki bir sıyrıktan başka herhangi bir yara görünmüyordu. Sunho şükredecek çok şeyi olduğunu düşündü, bu gece çok daha ağır kayıplar yaşayabilirdi. Tag'in ilk sorusuna cevap vermediğini fark etti. "Gayet iyi hissediyorum."

Tag'in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ren'e uyandığını söylerim." Odadan çıkıp kapıyı sessizce kapattı.

Sunho ayaklarını yere indirirken yatak gıcırdadı. Duvara dayalı olan tabureye uzandı ve tabureyi Junho'nun yatağının yanına çekti.

Abisi huzurlu görünüyordu. Uzun kirpikleri gözlerinin altındaki koyu halkaları örtüyordu. Uyurken, verdiği kararların altında ezilmemiş bu hâliyle, daha kendi yaşında görünüyordu.

Sunho, Junho'ya bakarken gözlerinin önüne birden Heetae ve Rohoon'la geçirdikleri çocukluk günleri geldi. Her anısında Junho, kendini onların koruyucusu ilan etmiş hâliyle üçünden ayrı duruyordu. Onun kendi yaşıtı arkadaşları olduğunu hiç hatırlamıyordu. İçini dökebileceği, zor zamanlarında güvenebileceği kimsesi yoktu. Şimdiye kadar abisinin yaşamının ne kadar yalnız geçmiş olabileceğini hiç düşünmemişti.

Koyu saç telleri Junho'nun alnına yapışmıştı. Sunho, Tag'in masaya bıraktığı kâseye uzandı. Bezi suya batırıp biraz sıktı ve abisinin alnına bastırdı.

Junho kıpırdandı. "Sunho!" Sesi boğuktu, gözlerini açarken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Buradayım."

Junho gözlerini kapattı ve rahatladı. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bana hayatını anlat, biz ayrıldıktan sonra neler oldu?"

Sunho iyi bir hikâye anlatıcısı sayılmazdı ancak Ren'in yanında bir şeyler öğrenmişti. Abisini bir yolculuğa çıkarmışçasına,

hayatını bir hikâye gibi anlattı. Heetae ve Rohoon'la çıktıkları görevlerden, genelde kendisiyle Heetae'nin başlarını nasıl belaya soktuklarından ve Rohoon'un onları kurtarmak için ne tür yollara başvurduğundan bahsetti. Junho bu hikâyeleri dinlerken gülümsüyor, eski dostlarını sevgiyle anıyordu.

Sunho projeden söz ettiğinde Junho elleriyle yüzünü kapattı.

O da abisinin kederini paylaşıyordu. “Sonra hafızamı kaybetmiş hâlde Yeraltı Dünyası'nda uyandım. İki yıl boyunca kılıç ustası olarak çalıştım. O sıralarda isyankâr olan Yurhee ve Tag'le tanıştım.”

Junho, onu dikkatle dinlemeye devam etti ve Yurhee'yle Tag'in yaramazlıklarına güldü. Özellikle de Yurhee'den hoşlanmış gibiydi.

Sonunda Ren'le tanışmalarından ve birlikte çıktıkları yolculuktan bahsetti. İblis'e dönüştükten sonra Ren'in onu nasıl geri getirdiğini, kendini kaybedip zarar vermekten korktuğundan dolayı uzun süre ondan uzak durduğunu anlattı. Hiçbir şeyi gizlemedi çünkü abisinin, Ren'in onun için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordu. Junho'nun bunu anlaması onun için özellikle önemliydi.

Sunho sözlerini bitirdiğinde sesi, uzun süre konuşmaktan kısılmıştı.

“Bir yuva bulmuşsun, senin adına sevindim,” dedi Junho. Sunho, abisinin bunu söylerken bir yerden değil, insandan söz ettiğini biliyordu.

“Ne pahasına olursa olsun o yuvayı korumak istiyorum,” diye cevapladı onu Sunho.

Junho, “İzin ver, sana yardım edeyim,” diye yalvardı. “Yaptıklarımın hesabını ödememin mümkün olmadığını biliyorum ama nefes aldığım müddetçe deneyeceğim. Yine de...” Acı bir

gölümsemeyle sözlerini sürdürdü. "...ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Artık kanadımın olmadığını hissedebiliyorum."

Ren'in Işık'ı ve abisinin içindeki İblis onu hayatta tutmuş olsa da iyileşmesi mümkün olmayan bazı yaralar vardı.

"Buna üzülmiyorum, seni kurtarmak uğruna çok daha fazlasını feda ederdim."

"Peki, neden gelmedin?"

"Başta senden uzak durdum çünkü İblis'i kontrol edemeyeceğimi düşünüyordum. Perinin beni iyileştirebileceğini sanmıştım. Sana zarar vermekten ölesiye korkuyordum ama sonra sen... Beni mağlup ettin." Hafifçe güldü. "Daha önce beni hiç yenememiştin."

"Ben her zaman daha zayıftım," diye kabullendi Sunho.

"Artık değilsin ve gücün bana güven veriyor. Bu kez ben sana güveneceğim." Abisi biraz duraksadıktan sonra usulca devam etti: "Teşekkür ederim, Sunho. Güçlü olduğun için."

Sanki bu kadarı bile ona ağır gelmiş gibi Junho'nun göz kapakları yavaşça titreşip kapandı.

Sunho, tıpkı çocukken abisinin onu koruduğu gibi onu korudu ve sabaha kadar Junho'nun başında nöbet tuttu.

REN

Yüzen Dünya

Sareniya'nın Başkenti, Sora, Kanatlı Zephyr Gemisi

Sabahın ilerleyen saatlerinde Yüzen Dünya'ya vardılar. Ren, Sareniya'nın son savaş gemisi olan *Kanatlı Zephyr*'in güvertesinde dururken yarım düzine güvercin içeri süzülüp çevresinde daireler çizmeye başladı. Kuşların oyunlarına gülerek döndü ve bu garip ânı Sunho'yla paylaşmak istedi ancak güvertenin bu kısmında birkaç adım arkasında duran Hwani'den başka kimse yoktu.

İç çekip yeniden gökyüzüne baktı. Sunho dönüş yolculuğu boyunca güvertenin altında, abisinin başında beklemişti. Kendi kendine sabırlı olması gerektiğini söyledi, nasılsa yakında konuşacaklardı.

Aşağıdan, gözetleme kulelerinden birinden güçlü bir borazan sesi yükseldi. Kanatlı Zephyr, bir bulutun arasından sıyrıldı. Aşağıda Sora, güneş ışığıyla bembeyaz ışıltıyor; kentin üzerinde kalan sarayın kristal duvarları mücevher gibi parlıyordu.

Hava gemisinden inen Ren'i, elinde kırmızı bir şemsiye olan Teyze karşıladı. Şemsiyeyi havaya kaldırdı ve Ren hemen altına girdi.

"Önce kaçak bir prenses," diye azarlamaya başladı Teyze onu. "Şimdi de kaçak bir kraliçe."

Ren muzipçe yanıtladı: "İlk seferinde yardım almıştım, bir suç ortağım vardı." Teyze'nin yüzü bu sözlerle yumuşadı.

"Artık kaçmıyorum."

Teyze kolunu Ren'in omzuna doladı ve şemsiyeyi biraz daha indirip ikisini de korumasını sağladı. "Biliyorum."

Korksa da periyle son kez yüzleşecek ve muhtemelen bu son olacaktı. Sareniya, Ren'den ne kadar güçlü olduğunu çoktan kanıtlanmıştı. Ren'in onu yenebileceğine dair en ufak bir ümidi yoktu.

Genç kız iç çekerek başını kaldırdı. "Öyle ayrıldığım için özür dilerim. Seni endişelendirdim, değil mi?"

"Sanırım bu huyunu benden almışsın," diyen Teyze, hafifçe gülümsedi. "Gözü kara yanını yani."

Ren kararlılıkla yanıtladı: "Evet, kesinlikle senden aldım."

Teyze bir adım geri çekilse de şemsiyeyi aralarında tutmaya özen gösterdi. "Hazır buradayken seninle konuşmak isteyen biri var. Hadi, gelir gelmez seni ona götüreceğime söz vermiştim."

Ren, Leydi Maya'yla Lord Muyeol'ün salonda onu beklediğini biliyordu. Juwon ve perinin iblis ordusunun yarattığı tehdidi görüşmek üzere Yüzen Konsey'in toplanması gerekcekti. Yine de itiraz etmeden Teyze'yle yürüdü.

Saray basamaklarından inip ana yola çıktılar. Çok geçmeden Teyze'nin onu Tanrıça Tapınağı'na götürdüğünü anladı.

Başrahibe onları giriş salonunda karşıladı. Ren, onunla bahçede tanıştığı günden sonra bir daha hiç konuşmamıştı.

“Majesteleri.” Başrahibe derin bir reveransla eğildi. “Sağ salim döndüğünüzü gördüğüme çok sevindim.”

“Kayıplar yaşadık.” Ren’in sesi alçaktı. Henüz tam olarak Komutan Su’nun yasını tutamamışlardı. Onun kahramanca hamlesi iblis ordusunu yavaşlatmış, kaçmaları için zaman kazandırmış ve sayısız hayat kurtarmıştı.

“Kendinizi suçlamamalısınız,” dedi başrahibe. Ren başını sallasa da Komutan Su’nun kaybını, yani Yükseliş ve Düşüş Vadisi’nde yitip gidenleri uzun süre yüreğinde taşıyacağını biliyordu.

Ren derin bir nefes aldı. “Benimle konuşmak isteyen siz miydiniz?”

Başrahibe başını salladı ve ciddi bir ifade takındı. “Yeraltı Dünyası’nda olanları, Juwon adında bir ölümlünün tanrıçamızı diriltmiş olduğunu duyunca huzursuz hissettim.” Başrahibenin gözleri öfkeyle parladı. “Tanrıçayı tanınmayacak kadar kirletmiş. Buraya ait değil, onu geri göndermelisiniz.”

Ren’in göğsü umutla çarpmaya başladı. “Nasıl yenebileceğimi biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum ama...” Cübbesinin cebinden ince bir parşömen çıkardı. “...tarikatımızın en yaşlı üyesi olan rahibeye yazmıştım. Yanıtı, elime bu sabah ulaştı. Uygun vakit bulur bulmaz kendisini ziyaret etmenizi istiyor.”

“Nerede?” diye sordu Ren ama aslında cevabını zaten biliyordu.

“Ay Işığı Tapınağı’nda.”

Ren saraya geldiğinde konsey toplantısının çoktan başlamış olmasına şaşırmadı. Lord Muyeol kürsüde ağzından tükürükler

saçarak konuşuyordu: “Cevap açık, Yüzen Dünya’da kalacağız. O yaratıklar uçamaz, burada kaldığımız sürece güvende olacağız.”

“Peki ya Yeraltı Dünyası’ndaki insanlar? Yaklaşan sürüden onları kurtarmalıyız,” diye haykırdı bir konsey üyesi.

Lord Muyeol umursamazca yanıtladı: “Onların Duvar’ı var.”

“Öyleyse şehri savunmak üzere hazırlıklara hemen başlamalı ve yeni bir general atamalıyız,” dedi Leydi Go.

Lord Muyeol karşı çıktı: “Hayır, ordu Yüzen Dünya’da konuşlanacak. *Hem de hepsi*, bu şehrin ve halkının güvenliği her şeyin üzerindedir.”

Ren salona doğru yürüdü. Konsey üyeleri onu görür görmez önünde eğildiler fakat büyük dayısının dik duruşunu bozmadığını fark etti.

“Bu planı kabul etmiyorum,” diye araya girdi Ren. “Askerlerimizden çoğu Yeraltı Dünyası’yla İşgal Altındaki Topraklar’dan geliyor ve onların halkını Duvar’ın ardında güvende tutmak boynumuzun borcu. Askerler ailelerini, sevdiklerini korumak isteyecekler ve ben hiçbirinden, kendi evleri dışında bir yer için savaşmalarını talep etmeyeceğim.”

Lord Muyeol artık küçümsemesini gizleme gereği duymadan konuşmasına devam etti: “Zaten en başından beri *bu* dünyanın yurttaşları dışında herkesin iyiliğini düşündün. Belki de gerçekten de tanrıçanın yeniden doğmuş hâliyse periyi kabul lenmeliyiz. O zaman en azından gerçek bir *kraliçemiz* olur.”

Lord Muyeol’ün sözlerinin ardından salonda derin bir sessizlik oluştu.

Daha fazla zehir saçamadan Hwani kavisli hançerini Lord Muyeol’ün boğazına dayadı. “Kraliçeyi tehdit etmek vatana ihanet anlamına gelir.”

Adam kımıldamaya yeltense de Hwani hançeri tenine biraz daha bastırdı ve boğazı kanamaya başladı.

Lord Muyeol, “Bu ne cüret?” diye hırladı. “Annen damadımın klanından, bana bağlı olmalısın!”

“Bu mantıkla düşünersek, *bana* sadık olmalı.” Araya giren Leydi Maya’ydı. O âna kadar koridorun sağından olan biteni sessizce izlemişti. Ren şaşıp kaldı, teyzesi ilk kez gelip onun yanında durdu. “Akrabalık ilişkilerine bağlı sadakat son bulmalı. Gördüğümüz gibi Hwani’nin kendi aklı var ve seçimini yapmış.”

Hwani iki askere işaret etti. Onlar da Lord Muyeol’ün ellerini bağladı ve adam küfürler savururken onu dışarı götürdüler.

Salona sükûnet hâkim olunca Leydi Maya boğazını temizledi. Duygularını sadece ellerinin hafifçe titremesi ele veriyordu. Ren, ona doğru yaklaştı ve kadının bakışlarıyla karşılaşınca hafifçe başını salladı. Leydi Maya, yavaşça derin bir nefes alarak konsey üyelerine döndü. “Belki babam... Önerilerinde çıkarıcı davranıyor ama bir konuda haklı olduğunu kabul etmeliyiz. Yüzen Dünya’yı savunmasız bırakamayız. En azından onların planını öğrenene...”

Bir ses araya girdi: “Planları Yüzen Dünya’yı yok etmek!”

Taht salonunun arka tarafından seslenen Junho’ydu. Artık omuzlarında tarikatın siyah cübbesi değil, yıpranmış bir gömlek ve pantolon vardı. Kestiği saçları, omuzlarının çevresine serbestçe dökülüyordu.

Onun arkasından içeri giren Sunho’yu görünce Ren’in içi kıpır kıpır oldu fakat delikanlı dalgın görünüyordu. Junho’nun salona girişi büyük bir yankı uyandırdı çünkü konsey üyelerinin çoğu, o gece opera binasındaydı.

Leydi Maya sert bir sesle, “Sen, Juwon’la birlikteydin. Sana neden güvenelim?” diye sordu.

“Juwon’a hizmet ettim ama asla sadık olmadım. Tek istediğim kardeşimi korumaktı.”

Leydi Go, “Yüzen Dünya’yı *yok etmekle* ne kastediyorsun?” diye sordu. “Bütün bir kara parçasını yok edecek kadar güçlü değil ya!”

Sareniya, opera salonunda niyetini ilk belli ettiğinde Ren de aynı soruya cevap aramıştı. Mithrille güçlendirilmiş Işık’ı iblis ordusuyla ortalığı *kırıp geçirebilecek* güçteydi fakat bütün bir dünyayı yok etmek...

Bu imkânsızdı, değil mi?

“Hayır, onun böyle bir gücü yok,” diye cevapladı Junho. Ren bunu duyunca derin bir nefes verdi. “Hedefleri mithril madenlerini yok edip dünyayı dağıtmak. Mithril kalmazsa Yüzen Dünya çöker.”

Ren taht salonundan çıkar çıkmaz eşyalarını toplamak üzere Kraliçe Sarayı’na koştu. Muhafızı bundan hoşnut olmasa da Hwani’yi geride bırakmıştı. Yine de yokluğunda burada emirlerinin yerine getirilmesini sağlayarak daha büyük fayda sağlayabilirdi. Konsey toplantısında üzerinde olan kıyafetleri bir kenara atıp pantolonunu giydi ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

Dışarıda, gökyüzü kararmaya başlamıştı. Konsey toplantısı, Sunho’yla abisi salondan ayrıldıktan sonra bile saatlerce devam etmişti. Halkın Yeraltı Dünyası’na tahliye edilmesi kararı duyurulmak için Yüzen Dünya’nın köy ve kasabalarına haberciler gönderilmişti.

Daha uzağa kaçmaya yetecek zaman ya da gemi yoktu.

Askerî gemiler, nakliye gemileri ve Sareniya gezi gemileri de dâhil olmak üzere tüm hava araçları; Volmar’la Yeraltı Dünyası

arasında kalan kasaba ve şehirlerdeki tahliye çalışmalarına yardım amacıyla gönderilmişti. Şimdiden, Seorawon'ın ele geçirildiğine dair haberler geliyordu. Bir zamanlar güzel olan şehrin harabeye döndüğünü, saat kulesinin yıkıldığını ve nehrin cesetlerle dolup taşıdığını düşünmek Ren'in yüreğini sızlattı.

Yeraltı Dünyası'na gelince, yaklaşan tehlikeye karşı en büyük avantaj Duvar'dı. Perinin tehdidine rağmen sığınılacak en güvenli liman orasıydı.

Ren'in tek yapabileceği, Sareniya madenleri yok etmeden önce onu durdurmaktı.

Sunho'yu, abisiyle derin bir sohbete dalmış hâlde batıdaki eğitim alanlarında buldu.

Terli avuçlarını pantolonuna sildi. Junho bir iblisti. Juwon ve Sareniya'yla ittifak kurmuş, Sunho'yla hem Kumwhan Opera Binası'nda hem de Yükseliş ve Düşüş Vadisi'nde savaşmıştı. Yine de genç kız onun onayını istiyordu.

Ren'i ilk fark eden Sunho oldu. Junho'yu dikkatle dinlese de Ren gelince bir şey söyledi ve Junho dönüp kıza baktı.

Ren onlara yaklaştığında, "Sen Ren olmasın, sana teşekkür etmek istiyorum," dedi Junho.

Kız hafifçe gülümsedi, neye teşekkür ettiğini tam olarak anlayamamıştı.

"Sunho'yu sazlıkta kurtardığın için."

Ren göz ucuyla Sunho'ya baktı. "Bunu sana anlattı mı?"

"Diğer pek çok şeyle birlikte," diye yanıtladı Junho.

Sunho kaşlarını çattı. "Bir yere mi gidiyorsun?" Bakışları omzuna asılı çantadan gözlerine doğru kaydı.

"Ben..." diye söze başladı Ren. Ardından bir an duraksayıp yeniden konuşmaya başladı: "Güneydeki bir dağ tapınağı olan, Ay Işığı Tapınağı'na gidiyorum. Orada, Sareniya'nın nasıl

mağlup edilebileceğini bilen biri olabilir. Benimle gelir misin diye sormak istedim.”

Onları birlikte görünce böyle bir istekte bulunmanın ben-cilce olduğunu düşündü. Sunho, abisine daha yeni kavuşmuştu. Onun yakınında kalmak isteyecekti, özellikle de çoğu kişinin Junho’yu hâlâ düşman sandığı Yüzen Dünya’da.

“Tabii eğer abinin yanında kalmak istersen...”

“Elbette gelirim.”

Junho onları izlerken gülümsemesini gizleme gereği bile duymadı.

Ren, nedenini anlamadığı bir sebepten dolayı utandı. “Ne zaman hazır olursun?”

“Hemen,” diye atıldı Sunho.

Ren yavaşça göz kırptı. “Erzaka ihtiyacın olacak. Yedek giysiye, yiyeceğe...” Kız, onu sazlıkta yatarken bulduğu ânı hatırladı. Ne yiyeceği ne de giysisi vardı, derin bir iç çekti.

Junho gülmemek için elini ağzına götürüp bastırmaya çalışsa da Ren fark etti. “Çok güvenilir olsa da plan yapmak konusunda berbat, değil mi?”

Ren’in omuzları gevşedi ve yüreği hafifledi. “Kesinlikle.”

“Sunho’nun eşyalarını ben hazırlarım, on beş dakika sonra burada buluşalım,” dedi Junho.

Mutfaktan yiyecek alıp Sunho’ya çantasını teslim ettikten sonra aceleyle limana doğru yola koyuldular.

Yurhee ve Tag, Serçe’nin gövdesine yaslanmış, bekliyorlardı.

Yurhee gülümseyerek seslendi: “Bir pilota ihtiyacınız olabileceğini düşündük.”

“Köyleri uyarmak üzere yola çıkacak ekiplere gönüllü yazıldık,” diye açıkladı Tag. “Sizi Ay Işığı Tağınağı’na bırakıp oradan batı kıyısındaki yerleşimlere gideceğiz.”

“Teşekkür ederiz,” diye sevinçle yanıtladı onları Ren.

Yolculuk oldukça kısa sürdü ve akşam Ay Işığı Tağınağı’na vardılar. Rahibeler, ellerinde fenerlerle Ren ve beraberindekileri tapınağın kapısında karşıladı. Onları şöminede ateşin parladığı büyük bir kabul salonuna götürdüler. Ateşin yakınında yaşlı bir kadın oturuyordu. Yüzü o kadar buruşuktu ki Ren hayatı boyunca herhangi bir insanda bu kadar çok kırışıklık görmemişti. Yurhee aval aval bakarken Tag dirseğiyle onu dürtmek zorunda kaldı.

Ren, yaşlı rahibeye tahliye planlarını anlatınca yanında oturan genç rahibe yanıt verdi: “Biz kalacağız, Yüzen Dünya bizim yuvamız.”

Duvar boyunca oturmuş olan diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar.

“Rahibe...” diye başladı söze Ren. Çok yaşlı birine hitap ettiğinin farkındaydı. Bu yüzden olabildiğince saygılı konuşmalıydı, bir yandan da istemsizce acele ediyordu. “Sora’daki başrahibe benimle konuşmak istediğinizi ve periyi yenmenin bir yolunu biliyor olabileceğinizi söyledi.”

Rahibe o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda konuşup da sesi salonda yankılanınca uyuklayan Yurhee bir anda sıçrayıverdi.

“Senden önce, tanrıçanın büyüünü miras almamış nice periler gelip geçti. Sareniya’yla boy ölçüşebileceği düşünülen, kayıt altına alınmış son peri, beş yüz yıl önce yaşamış olan Saya adında savaştı bir kraliçeydi.”

Beş yüz yıl... Ren, Saya'nın çok eski atalarından biri olduğunu tahmin etmişti ancak *beş yüz yıl* geriye uzandığını hiç düşünmemişti.

“Bu yüzden şimdi sana bahsedeceğim yer, çok uzun zaman önce hafızalardan silindi.”

Ren öne eğildi, rahibenin söyleyeceklerinin hayati önem taşıdığının farkındaydı.

“Dün gece atalarımdan biri rüyama girdi. İnanılması güç gelebilir fakat...”

“Ben inanıyorum.” Ren’in sesi son derece kararlı çıktı. Atalar Âlemi onun için gerçekse başkaları için de öyle olmalıydı.

“Bu soydan gelen kadınların danışacak birine ihtiyaç duyduğunda gittikleri, dağların derinliklerinde bir yerden söz etti. Bu yere Cennet Kızlarının Göleti deniyormuş. Orada bir sınavla girmelisin, başarısız olursan tüm güçlerini kaybedersin ancak başarırısan tanrıçadan bile güçlü olursun,” diye açıkladı Rahibe.

Ertesi sabah Ren ve Sunho, dağlara doğru yola çıkmadan önce Yurhee'yle Tag'e veda ettiler. Rahibe dün gece, sisle ve karla çevrili dar bir patika olan girişi onlara göstermişti.

Tıpkı Seorawon'a yaptıkları o ilk yolculuk gibiydi. Sunho önden ilerliyor, botlarıyla Ren'e karın içinde yol açıyordu. Kendini bir an onun düzgün sırt çizgisine ve geniş omuzlarına hayranlıkla bakarken buldu.

Bu sırada Sunho'nun ortaya çıkardığı bir ağaç köküne takılıp sendeledi. Sunho, onu ayağa kaldırırken, “Bir şey mi oldu?” diye sordu. Dizlerindeki karı silkeledi. “Dalgın gibisin.”

Ren, yanaklarındaki kızarıklığı fark etmemesini dileyerek başını salladı. “Karşıma çıkacak sınavlarda benimle gelebileceğinden emin değilim. Beni beklemen gerekecek ve ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Ne kadar gerekirse o kadar beklerim.” Sunho gülümseyip devam etti: “Yanımda bir sürü yiyecek var.”

Ren gözlerini devirse de bu sözler yüreğinde hafif bir kıpırtı uyandırmıştı.

O öğleden sonra dinlenmek üzere durdular ve ateşin üstüne yerleştirdikleri kapta erzaklarından birazını pişirmeye başladılar. “Sana haber vermeden gittiğim için bana kızgın değilmisin?”

Sunho bir süre sessiz kaldı ama sonunda yanıtladı: “Hayır, neden yaptığını anladım. Ben de seni korumak uğruna aynısını yapardım ama çayırda birbirimize bir söz vermiştik. Birlikte hareket edeceğimize, birbirimizin hayatına değer vereceğimize söz vermiştik. İkimiz de tutamadık.”

Ren, Sunho’nun İblis’le verdiği mücadeleyi düşündüğünün farkındaydı ve ciddi bir ifadeyle başını salladı. Yine de çayır-dan bahsedince yüzü kızardı.

Yola devam etmeden önce yalnızca birkaç saat uyudular. Fazla zamanları yoktu, her geçen dakika iblis ordusu Yeraltı Dünyası’na biraz daha yaklaşıyordu.

Tüm bunlara rağmen Ren, bu yolculuktan ve Sunho’yla baş başa olmaktan keyif aldığını fark etti.

Sunho, kılıcını ve eşyalarını başının üstünde tutarak bir nehirden geçerken Ren ise taşların üzerinden sıçrayarak ilerledi.

Sunho, “Gösteriş meraklısı,” diye takıldı ona.

Birbirlerine ayak uydurarak güneşli çayırlardan ve loş ormanlardan geçtiler. Sunho karanlıkta Ren'e rehber olurken kız da ona ışıktaki yol gösterdi.

Âdeta bir bütünün iki yarısıydılar. Ren, bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Sunho davranışlarıyla ona ne kadar değer verdiğini göstermiş, onu iki kez öpmüştü. O hâlde Ren neden hâlâ emin olamıyordu?

Sunho şimdi onun yanında idi, mutlu olmalıydı fakat Ren onu sevdiğini söylemişti. O zaman İblis hâlinde olsa da yine de Sunho'ydu...

Ve şey... *Sunho*, bu sözlere karşılık vermemişti.

Bir şelalenin gürültüsünü duyduklarında akşam olmuştu. Sesin peşinden, sarmaşık misali dolanan mor salkımların arasından ilerlediler.

Ren, rahibenin söz ettiği gölete vardıklarını hemen anladı. Burada hava daha sıcak ve yumuşaktı.

Gür ağaçlarla kaplı bir alan, yoğun buhar bulutlarıyla sarılmış bir göleti çevreliyordu. Uzaktaki küçük şelale inci gibi parlayan suya dalgalar gönderiyor, su usulca kıyıdaki kayalara vuruyordu. Ren, bu arzu sanki ruhuna işlemiş gibi botlarını çıkarıp suya dalmak istedi.

"Ah, merhaba," diye bir ses geldi o an.

Ren neredeyse üzerinde durduğu kayadan kayıp düşecekti. Sunho kılıcını çekip sesin geldiği yöne doğrulttu.

Kendileriyle yaşıt genç bir kadın, göletin kenarındaki bir kayada oturuyordu. Ren, oraya geldiklerinde kimsenin olmadığından emindi.

Ren, genç kızı dikkatle süzdü, beline kadar uzanan simsiyah saçları ve bir yıldızdan süzülüp gelmiş gibi parlayan teniyle

atalarından biri olduğunu tahmin ediyordu. Yine de uyanıkken ve Sunho da yanındayken nasıl karşısına çıkabildiğine anlam veremiyordu.

“Buraya sınav için geldin, değil mi? Öyleyse gölete girmen gerek.”

Burada gerçekleşecek bir sınavın gölete girmesini gerektirmesi mantıklıydı. Dikkatle kayaların üstünden geçip kıyıya doğru yürüdü.

“Dur! Önce büyüünü arkada bırakmalısın,” diye seslendi diğer genç kız. Suya uzanan bir çam dalını gösterdi. “Tabiri caizse, kanatlarını çıkarıp o dala asmalısın.”

Ren yönünü değiştirdi ve o tarafa doğru yürüdü. Ağacın altında soyundu, pantolonunu ve ceketini çıkardı. Giysilerini alıp dala doğru attı, üzerinde sadece iç çamaşırları kalmıştı. O anda içini tuhaf bir his sardı ve nefesi kesildi. Olduğu yerde iki büklüm olmuştu. Sanki içinden bir rüzgâr esmiş de geriye kupkuru bir kabuk bırakmıştı.

Sunho’nun, “Ren!” diye bağırdığını duydu.

Atası yüksek sesle Sunho’yu uyardı: “Sen karışamazsın! Müdahale edersen daha başlamadan yenilmiş sayılır.”

Ren derin bir nefes alıp doğrulduktan sonra Işık’ına uzandı ancak hiçbir şey hissetmedi.

Ren gölete girip de beline kadar suya daldığı sırada atası onu teşvik edercesine başını salladı. Sıcak su, kızın bileklerinden akıp geçiyordu. Ayağının altında hissettiği düzgün çakılların üzerinde yürürken göletin ne kadar derin olduğunu düşündü.

Biraz daha ilerledi ve yüzeyin altına daldı.

SUNHO

Yüzen Dünya

Cennet Kızlarının Göleti

Sunho, Ren'in gölete girmesini izledi. Önce beline, sonra göğsüne ve boynuna kadar daldı. Sonunda suyun içinde kayboldu.

Bir dakika boyunca nefesini tuttu, sonra bir dakika daha... Ren suyun yüzeyine çıkmayınca göle doğru bir adım attı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Genç kadın hâlâ büyük kayanın üzerindeydi. "Gölete girmemelisin, sınav bitene kadar kıyıda kalmalısın."

Sunho içi içini yese de geri çekildi. Gölün yüzü çok sakin-di, Ren'in suyun altında olduğunu gösteren en ufak bir işaret dahi yoktu.

Genç kadın, "Eğer sınavı bitirmek istersen tek yapman gereken daldaki giysileri alıp gitmek," diye açıkladı.

Sunho bu düşünceyle irkildi. Ren'in suya girmeden önce büyüsunü bıraktığını biliyordu. Tıpkı Oduncu ile Göksel Peri

hikâyesinde olduğu gibi onun giysileri de büyüüne bağlıydı. Ren'in kanatlarını *asla* almazdı. Niyetini genç kadına belli etmek kaygısıyla inatla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kadın yalnızca bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Gidersen sadece onun göksel peri güçleri elinden alınmayacak, aynı zamanda..." Bakışları soğuk ve güçlüydü. "...*seninkiler de* alınacak."

Sunho olduğu yerde donup kaldı. "İblis'ten mi söz ediyorsun?"

Genç kadın başını sallayıp, "İkinizin taşıdığı yük de ortadan kalkacak ve artık doyasıya insanlar gibi yaşayabileceksiniz," dedi ve kayanın üstünden kalktı. "Sınav bitene kadar kararını vermiş olmalısın."

Ardından kayadan atlayıp birden ortadan kayboldu. Sanki havada oluşan bir boşluktan süzülüp gitmişti. En başta yoktan var olmamış olsa Sunho belki de daha çok şaşırırdı.

Sunho kendini geriye doğru bıraktı ve başı arkasındaki kayaya çarpınca dönüp baktı. Ardından kayaya tırmandı ve bağdaş kurup ortasına oturdu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve ağır ağır geri verdi. İçi, elinde olmadan bir anlığına sarsıldı. İblis'ten kurtulmak... Bunun mümkün olabileceğini bir an bile düşünmemiş, hayal etmeye dahi cesaret edememişti. O olmasa en sevdiği insanlara zarar verme korkusuyla yaşamak zorunda kalmazdı. O olmasa sanki ikinci bir bedeni, ikinci bir ruhu varmış gibi hissetmezdi ve Ren...

Güçleri olmazsa Sareniya'ya karşı koyması beklenemezdi. Ren'in güçleri, hiçbir zaman parçası olmak istemediği bir mirasa bağlıydı. Güçleri olmasa gidebilirdi. Bir hava gemisine atlayıp birlikte uzaklara gidebilirlerdi. *Birlikte*.

Büyüsünü çalmaya kendisini hiçbir şey ikna edemez sanmıştı ancak bunu yaparak onu *kurtarabileceği* daha önce hiç aklına gelmemişti.

Havayı dalgalandıran hafif bir esinti hissetti ve gözlerini açtı. Gölün yanındaki iki kişiyi görünce donup kaldı.

“Uzun zaman oldu, Sunho,” dedi Heetae. Rahatça kayalara yaslanmıştı ve bir ayağı göletin içindeydi. Siyah baş bandının altından asi saç telleri dışarı sarkmıştı.

Arkadaşı, tıpkı onu son gördüğü zamanki gibiydi. Yaşasaydı olacağı yaşta değil öldüğü yaşta, yani on altısındaydı.

“Sen bir ruh musun?” diye sordu Sunho.

Heetae yüksek sesli bir kahkaha atınca Sunho’nun yüreği sıkıştı. Bu sesi bir daha duyabileceğini hayal bile edemezdi; öylesine içten, öylesine sıcaktı. Heetae’nin gözlerinin kenarı kırıştı. “Ne saçmalıyorsun? Sonsuza dek burada kalacak değildim ya! Bir daha düşün bakalım.”

Rohoon, “Biz sadece misafiriz,” dedi. Heetae’nin sesini duyunca yüreği sıkışmıştı ancak Rohoon’un sesini işittiğinde kalbi paramparça oldu. Rohoon, Heetae’den bir yaş daha büyüktü. Sunho, onun bu yaştaki yüzünü iblise dönüştüğü anda, sadece kısacık bir an görmüştü. O anda kanlar içinde, ölümün eşiğindeydi. Şimdiyse bir kayanın üstünde dimdik oturuyordu, sağlıklıydı ve yüzü yeniden canlanmıştı. Sunho’ya baktı, gözleri sevgi doluydu.

“Bir keresinde böyle bir göle gitmiştik,” diye araya girdi Heetae, Sunho’nun dikkatini kendine çekerek. “Hatırlıyor musun? İlk keşif görevimizden hemen sonraydı. Ben düşmüştüm ve yüzme bilmiyordum, boğulacağımı sanmıştım.”

“Hatırlıyorum, ben de senin arkandan atlamıştım,” dedi Sunho. “Hâlbuki ben de çok iyi yüzemiyordum. İkimiz de suyun yüzeyinde kalabilmek adına çırpınmaya başlamıştık.”

“Doğru, sonra Rohoon da suya atlamış ve bize bağırıp çağırmaya başlamıştı. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamamıştık,

ta ki ayakta durduğumuzu anlayana kadar.” Su yalnızca bir buçuk metre derinliğindeydi.

Heetae neredeyse gülmekten kayadan düşecekti. Rohoon uzanıp yakaladı ve onu dengede tuttu. Başta Sunho da onunla birlikte gülüyordu ancak hemen sonra göğsüne bir taş oturdu ve gözleri yaşlarla doldu.

Heetae telaşla, “Ne oldu, neden ağlıyorsun?” diye sordu.

“Özür dilerim,” dedi Sunho. “Çok özür dilerim.”

Rohoon kaşlarını çattı. “Niye özür diliyorsun ki?”

“Çünkü ben olmasaydım ikiniz de hayatta olacaktınız. Mithril programına katılmaya benim yüzümden gönüllü oldunuz. Sırf ben orduyu bırakıp Junho’yu bulmak istiyorum diye.”

“Bu senin hatan değildi.” Rohoon’un sesi kararlıydı. “O serumu almayı biz seçtik.”

Heetae de başını sallayarak onu onayladı.

Sunho ağlamaya devam edince Heetae’nin yüz ifadesi yumuşadı.

“Bu yükü kendin üstlenince farkında olmasan da bizim kararlarımızı hiçe saymış olduğunu biliyor musun?” Heetae yumuşak bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü: “Hayatlarımız üzerinde pek de söz hakkımız yoktu, değil mi? Buna rağmen bazı seçimler yaptık, birlikte kalmayı, birbirimizi korumayı seçtik. Ben bununla, yaşadığım hayatla gurur duyuyorum.”

Gülümseyen Rohoon’un gözleri kısılmıştı. “Bu kadar bilge olduğumu bilmiyordum, Heetae.”

“Sorma, ben bile kendime şaşıyorum.”

Sunho burnunu çekti.

Rohoon, “Gözlerini kapat, Sunho,” diye seslendi.

Sunho, onun sözünü dinledi. Yanağında hissettiği bir parmak, nazikçe gözyaşlarını sildi. Sonra etrafına kollar sarıldı,

önce Heetae'nin ince kollarını, ardından Rohoon'un güçlü sarılışını hissetti.

Bir şekilde, gözlerini açtığı anda yok olacaklarını biliyordu. Bu yüzden sımsıkı kapalı tuttu, olabildiğince sıkı...

“Yakında gitmemiz gerekecek,” dedi Heetae. “Buraya sadece bu yerin büyüü sayesinde gelebildik.”

“Zaten ağır bir yük taşıyorsun, bizi de buna dâhil etme. Biliyorsun, bunu asla istemezdim,” diye ekledi Ruhoon.

Sunho'nun onlara söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Karanlık çocukluğunda ona ışık olmuşlardı, mutluluğu onlar sayesinde tatmıştı. Hiçbirinin annesi babası yoktu. Bu yüzden birbirlerine göz kulak olmuşlardı. Küçükken ruhlarını minik birer alev topu gibi hayal ederlerdi. Heetae'ninki sarı, Rohoon'un ki yeşil ve Sunho'nunki maviydi. Bu alevleri sırayla korumuş, sönmelerine asla izin vermemişlerdi.

Sunho ruhunun bu sayede hâlâ sağlam ve iyi olduğunu biliyordu.

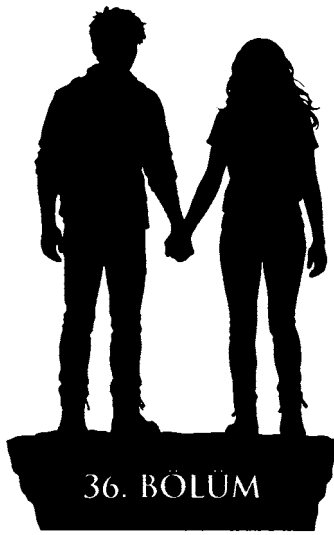
“Teşekkür ederim. Benim arkadaşım olduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Arkadaşlarının kollarının yumuşak dokunuşunu bir kez daha hissetti ve sonra... Yok oldular. Gözlerini açtığında yalnızdı.

Kalkıp son derece dikkatle Ren'in giysilerini daldan çekti. Ceketiyile pantolonu gümüşü bir cübbeye dönüşüp, yıldız ışığından bir nehir gibi dökülerek Sunho'nun kollarına akmaya başladı. Ren'in büyüünü, kanatlarını, Işık'ını ve ruhunu ellerinde tutuyordu. Cübbeyi alıp giderse Ren güvende olacak ve Heetae'yle Rohoon gibi acı çekmek zorunda kalmayacaktı. Diğer taraftan kendi kararını verme hakkını da elinden almış olacaktı.

Ruhunu, o sönmeyen mavi alevi düşündü, *mıthril mavisini...*

Ve Sunho, kararını verdi.

REN

Yüzen Dünya

Cennet Kızlarının Göleti

Ren göle girerken vücudunu gevşemiş ve sıcacık hissetti. Korkmuyordu, tapınağa yaptığı ziyaretler buna hazırlanmasını sağlamıştı. Gözlerini kapatıp ayakları çamurlu zemine dokunana kadar dibe doğru indi ve sonra gözlerini açtı.

Sanki hiç suya girmemiş gibi, kendini yeniden göletin kenarında buldu. Büyük bir kayanın üstünde sırtüstü uzanmıştı. Birden irkilip doğruldu ve göle yeni geldiğinde gördüğü genç kadının az ileride, kayaların üstünde oturduğunu gördü.

Atalar Âlemi'nde olduklarını hemen anladı. İlk olarak Sunho ortalıkta yoktu, bu gerçeğin farkına varmak yüreğinin sızlamasına sebep oldu. Aynı yerde olmalarına rağmen büyüyle birbirlerinden ayrılmış olmaları yüzünden huzursuz hissediyordu. Bir de ışık değişmişti, ay hâlâ gökyüzünde olsa da daha solgundu. Göletin çevresindeki şelale, ağaçlar, kayalar...

Hiçbiri eskisi kadar canlı değildi. Sanki dünyayı bir rüyanın içinden görüyordu. Hatta bir bakıma gerçekten de öyleydi.

“Eskiden buraya annemle gelirdim,” dedi genç kadın. Dizlerini göğsüne çekmişti. Bu hareket Ren’e tanıdık geldi. Rina’nın da böyle oturduğunu görmüştü. Kendisi de aynı pozisyonda sayısız kez huzur bulmuştu.

“Sareniya senin annen mi?” diye sordu Ren yumuşak bir sesle.

“Ondan ayırmak için bana Nia derlerdi. O güzeldi, güçlüydü, ben doğana kadar kendi türünün bu dünyadaki ilk temsilcisiydi.”

Nia kayanın üstünde doğrulup Ren’e baktı. “Niye geldiğini biliyorum. Soyumuzdan gelen diğerlerinin aksine ben, neler olup bittiğinin farkındayım. Annemin ruhunun geri döndüğünü ve dünyanın sonunu getirmek istediğini biliyorum.”

Ren, Nia’nın gözlerinin içine baktı. “Evet ama onu durduracağım.”

Nia, sanki onun böyle söyleyeceğini biliyormuş gibi başını salladı. “Ona karşı kendini savunmana yardım edeceğim.”

Elini uzattı ve parmaklarını Ren’in alnına bastırdı. Parmak uçlarından yayılan Işık, Ren’in alnının etrafına yerleşen bir taç gibi halka oluşturdu. Ren’in tenine sıcak bir his yayıldı ancak birkaç saniye sonra dağılıp geriye sadece hafif bir karıncalanma hissi bıraktı.

Nia elini geri çekince Ren alnının terlediğini fark etti. “Zihninin etrafına bir kalkan yerleştirdim. Artık seni kontrol edemeyecek, bu sana ufak da olsa bir avantaj sağlayacaktır.”

Ren elini şakağına götürüp, “Teşekkür ederim,” dedi. Sonra derin bir nefes aldı. “Sanırım artık hazırım.”

Nia gözlerini kırptırdı. “Hazır mısınız?”

“Evet, sınava hazırım.”

“Onunla savaşmak için gerekli her şey sende mevcut. Bu gölet iyileştiricidir ve onunla savaşırken kaybettiğin güç sana geri verildi.”

Ren başını salladı. “Anlamıyorum, tapınaktaki rahibe atalarımın buraya geldiğini ve sınavı geçersen büyük bir güç kazanacağımı söylemişti. Sen de sınava başlamam için gölete girmem gerektiğini söyledin.”

“Ah,” dedi Nia. “Sınava giren *sen* değilsin, o delikanlı.” Ren birden ayağa fırladı. “Sunho’ya ne yapıyorsun?” Öfkelenmişti. “Ona zarar mı veriyorsun?” Ren, onun acısını bir anlığına bile dindirebileceğini bilseydi hiç tereddüt etmeden gölete atlayıp hemen uyanırdı.

“Elbette hayır.” Nia burnunu buruşturdu. “Aslında oldukça basit bir sınav. Oduncunun sınavıyla aynı. Ya ağaca astığın kıyafetleri dalında bırakır ve böylece birlikte Yüzen Dünya’ya dönüp periyle yüzleşirsiniz ya da kıyafetlerini alıp gider.”

Ren olduğu yerde donup kaldı. “Giysilerimi alırsa ne olur?”

“İkiniz de güçlerinizi yitirir ve özgür olursunuz. İster vadiye döner istersen de daha uzağa gidersin. Bu diyarın ötesinde başka topraklar da var.”

Sunho gücünü yitirirdi, tabii içindeki İblis’i de. Roller tersine dönse ve onu kurtarabileceğini bilseydi Ren neyi seçerdi?

“Görmek ister misin?” Nia başını yana eğdi. “Oduncunun ne yapacağını?”

“O oduncu değil, o...”

Önündeki manzarayla dikkati dağıldı. Göletin kenarında bir erkek ve kız belirmişti. Kız sudan çıktı, damlalar omuzlarından aşağı süzülüyordu. Siyah saçları omzuna ve sırtına yapışmıştı.

O kız *kendisiydi* ama bu doğru olamazdı. Çünkü asıl Ren, şu anda kayanın üstünde oturuyordu.

“Sunho!” diye haykırdı Ren. “Sakın aldanma, o ben değilim.” Elbette Sunho onu duyamazdı çünkü Ren bambaşka bir âlemde, apayrı bir dünyadaydı.

Gözlerini hemen ağaca çevirdi, dal boştu. Sunho, Ren’in kıyafetlerini alıp gizlemişti. Suyun içindeki Ren’e yaklaştı ve pelerinini çıkarıp kızın omuzlarına bıraktı. Kız ona baktı, kırıpkirpiklerinden su damlıyordu. Sunho bir süre donup kaldı, sonra dudakları aralandı ve yavaşça kıza doğru eğildi.

Ren daha fazla izlemek istemediğinden başını çevirdi. Diğer Ren’i öpüşünü görmek istemiyordu.

“Görünüşe göre sınavı geçemedi.” Nia’nın sesinde en ufak bir yargı yoktu.

“Hayır, o yapmaz,” dedi Ren bakışlarını kaldırarak. “Bu Sunho değil. O, kıyafetlerimi asla almaz çünkü onun büyümü ve *kanatlarımı* taşıdığını biliyor. Kanatlarımı *asla* çalmaz.”

Ren, inatla ve meydan okur gibi başını kaldırdı. “Sunho beni tanıyor, bana saygı duyuyor ve beni...”

Seviyor.

“O oduncu değil...” Doğru tanımlayacak sözcükleri seçmekte zorlanınca aklına ilk geleni söyledi: “Sunho, bir kılıç dansçısı.”

Nia uzunca bir süre ona baktı ve ardından başını geriye atıp kahkaha atmaya başladı. Ren’in yüzünün utançtan kızardığı bir dakikanın ardından gözlerini silerken, “Uzun zamandır böyle gülmemiştim,” dedi. “Senden hoşlandım galiba, büyük büyük büyük -ne demek istediğimi anlamışsındır- canım torunum.”

Ren’in dikkatini yeniden gölete yönlendirerek, “Bak,” dedi.

İlüzyon dağılmıştı ve gölde Sunho’yla Ren değil, başka bir delikanlıyla kız vardı. Delikanlı, kızı sūdan çıkarıyordu.

Yanlarından geçtikleri sırada Ren onu tanıdı, Sareniya'ydı. Çok gençti, daha on sekizini bile geçmemişti.

Gözleri yaşlı olsa da çocuğa bakışlarında bir merak ve hayranlıkla dolu bir ışıltı vardı.

“Oduncu ile Göksel Peri,” dedi Nia. “Annemle babam.”

“Gerçekten de böyle miydi? Mutlu görünüyorlar.”

“Ben böyle olduğuna inanmayı seçiyorum ve bazen önemli olan yalnızca budur.”

Ren bunu düşündü, belki de sayısız hikâye anlatıcısının dilinden dökülen Oduncu ile Göksel Peri hikâyesinin yüzlerce farklı versiyonu da böyleydi. Hepsi doğru olabilir ya da hiçbiri gerçek olmayabilirdi.

“Yürüdüğün yol çok zor ama şunu bilmelisin,” dedi Nia. “Annem kesinlikle kötü biri değildi. Hiçbir zaman intikam arzusuyla hareket etmedi. Tek istediği evine dönmek ve özgürlüğüne kavuşmaktı.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Ren. “Teşekkür ederim, Nia.”

Ren, sudan Sareniya kadar zarif çıkamadı. Karaya vurmuş sazan balığı gibi sıçramıştı.

İlk bakışta göleti çevreleyen kayalar bomboştı. Gözlerini dala çevirdi, giysileri yoktu. Buna rağmen kalbine en ufak bir şüphe dahi düşmedi.

“Sunho?” diye seslendi usulca.

Delikanlı, çam ağacının arkasından göründü. Ren'in giysileri ellerindeydi ancak tek bir kıyafete dönüşmüştü. Güzel, gümüş bir cübbeydi ve Sunho onu, büyük bir özen ve saygıyla tutuyordu.

Ren kıyıya doğru yürümeye başladı, o anda çıplak olduğunun farkına vardı. Suda geçirdiği sürede iç çamaşırları yok olmuştu.

“Dur, ben geliyorum!” diye seslendi hızla Sunho.

Suya adım atıp yavaşça kıza doğru yürüdü.

Delikanlı ona yaklaşırken Ren’in zihninde oduncunun Sarenia’ya doğru gittiği sahne belirse de bunu zihninden hemen uzaklaştırdı. O Sarenia ile Oduncu’nun hikâyesiydi... Bu ise onların hikâyesi.

Sunho, yanına varınca cübbeyi onun omuzlarına bıraktı.

Ren, omuzlarındaki cübbenin kanatlara dönüştüğünü hissetti. Kanatlar arkasında, suyun yüzeyine gümüş gibi parlayarak açıldı. Onların Sunho’nun gözlerindeki yansımasını görebiliyordu. O mithril mavisii gözlerde, yalnızca güçlü duygulara kapıldığında beliren ışıltı vardı. Artık en çok kendisi için parlıyordu.

“Kanatlarımı çalmadın, İblis’ten kurtulmayı seçmedin,” diye mırıldandı Ren.

“Işık nasıl senin parçansa İblis de benim parçam.”

Bunları duymak Ren’in yüreğine su serpti. “İblis bana her zaman güzel görünmüştü. Sessiz, sakin... Yıldızların altındaki duru bir gölü andırıyordu.”

Sunho’nun karanlığının yükseldiğini ve kendine sarıldığını hissetti. Acaba Sunho için de durum aynı mıydı? Işık’ı onun çevresini sarıp tenine dokunurken parlıyor muydu?

Sunho, çenesinden tutup Ren’in başını yukarı kaldırarak yüzünü ve boynunu okşadı.

“Seni seviyorum, Ren.”

Ren’in Işık’ı, içinden neşeyle taşıp suyu yıldız ışığıyla sardı, şelaleyi ve ağaçları gümüş bir parıltıyla boyadı. Gölet

aydınlanmıştı. Ren ışık kaynağı gibiydi ve Sunho da onun gibi parlıyordu. Ancak onunki girdap gibi dönen bir gölgeden ibaretti. Ren, kendini hiç onun karanlığının kollarında olduğu kadar güvende hissetmemişti.

Dudaklarını dudaklarına götürdü, Sunho da ona karşılık verdi. Delikanlının dudakları yumuşak ama tutkuluydu. Sunho elini cübbenin altına kaydırınca Ren ürperdi. Parmakları onun çıplak teninde, karnında ve göğsünde geziniyordu. Ren, elini onun gür saçlarının arasına daldırdı. Öpüşmelerine kısa bir ara verip şakaklarına ve yanağına tüy gibi hafif dokunuşlarla öpücükler kondurdu. Sonra Sunho onu yeniden kendine doğru çekti ve öncekinden çok daha derin bir öpücükle yeniden buluştular.

Ren, onları nelerin beklediğini bilmesede en ufak bir korku duymuyordu. Çünkü Sunho orada olacak, yanında savaşıacaktı. Kendini başka kimsenin yanında, onun yanında olduğu kadar cesur ve güçlü hissetmiyordu. Sunho'ya inanıyor ve onu seviyordu.

Her bir öpücüğünü Işık'ıyla ve sevgisiyle doldurdu. Sunho'nun sevgisi de ona ulaşıyordu. Karanlığı, mavi kıvılcımlarla örülmüştü ve etrafında dönerken Ren'in nefesi kesiliyordu. Bu, hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Tıpkı Işık'ının gümüşü parıltısının kendi sevgisini ifade ettiği gibi, mithrilin de onun sevgisi olduğunu anlıyordu. Gittikçe daha fazla parlayan ışıltıları yıldızlarla yarışıyor.

DÖRDÜNCÜ KISIM

MİTHRİL GÖĞÜNE DOĞRU

JAEIL

Yeraltı Dünyası'nın Dışı,

Duvar'ın Kuzeyindeki Revir, Yongin Askerî Üssü

Jaeil çevresi netleşmeye başladıkça bilincini yeniden kazandı. Yongin Askerî Üssü'nde revirdeydi. Bunu, alkolün keskin kokusundan ve tam karşısında asılı duran yüz seksen dereceden daha az bir açıyla eğilmiş, çirkin hava gemisi tablosundan anlamıştı. Etrafını sarmış askerlerinin yüzünde sanki ölüm döşeyindeymiş gibi bir ifade vardı. Belki de gerçekten öyleydi.

Göğsünde yalnızca rahatsızlıkla açıklanabilecek bir kıpırtı hissetti. Hepsinin bu odada olması görevlerini ihmal ettikleri anlamına gelirdi.

Yattığı yatakta doğruldu.

Yumi birden, “Yüzbaşı!” diye bağırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yaşlarla ıslanmıştı. “Uyandınız!”

Bir başka askerse üstün bir zekâ gösterisiyle, “Yaşıyorsunuz!” diye haykırdı.

Son üç haftadır Yongin'de görev alan teğmenlerden biri olan Zeno, "Hareket etmemelisiniz," diye uyardı.

Jaeil, "Wook nerede?" dedi. Bilincinin gidip geldiği o anlarda, onun sesini duyduğu zamanlar olmuştu. Ona hikâyeler anlatmış, Jaeil'in rüyalarına yön veren imgeler yaratmıştı.

Zeno kaşlarını çatarak baktı. "Kim?"

Hepsi yüzbaşıya boş boş bakıyordu. Öyle ki bir anlığına Jaeil, kafasını çok şiddetli çarpıp yaraladığından tüm bunları yalnızca hayal ettiğini düşündü.

Kapıdan, "Onu dışarı gönderdim," diyen bir ses duyuldu. Jaeil başını çevirince kollarını göğsünde birleştirmiş, kapının köşesine yaslanan Sana'yı gördü. "Bu haydutlar onu korkutuyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Buna rağmen sen getirildiğinden beri baş ucundan hiç ayrılmamıştı."

Jaeil bu son sözlerle tepki vermedi. Battaniyeyi kenara itip soğuk zemine bastı ve omzunu yoklayarak hareket ettirdi.

Kolunun kırılmamış olduğunu anlayınca rahatladı.

Eliyle yan tarafına dokunduğunda ürperdi, dikiş atılmıştı. Sargılarla kaplı göğsünün üstünde beyaz bir pamuklu gömlek ve altında da pantolon vardı. Bunun, mahkûmken giydiği kıyafetin aynısı olduğunu düşündü. Askılıktan paltosunu kapıldığı gibi kapıya yönelse de tavuklar gibi oyalandan askerler tarafından önü kapanmıştı.

Sertçe kaşlarını çattı. "Bir işe yaramak istiyorsanız çekilin önümden."

Hep bir ağızdan, "Emredersiniz, yüzbaşı!" diye bağırdılar. Huysuzluğuna sevindikleri çok açıktı.

Sana, yanından geçip giderken birkaç hızlı adımla Jaeil'a yetişti.

Tatlı bir sesle, "Az kalsın seni öldürecek olan yaralarla nereye gittiğini sorabilir miyim?" dedi.

“Savaş odasına, Duvar’ın savunmasını kontrol etmem gerek.” Kim bilir ne zamandır baygındı? İki, belki de üç gün! Hesaplarında yanılmıyorsa iblis ordusu en geç iki gün içinde Duvar’ın önünde olacaktı.

Sana umursamaz bir hareketle ona yol gösterdi. “Elbette, devam et lütfen.”

Yüzbaşı dönüp ona dikkatle baktı. “Sen nasılsın?” Sol gözündeki bir bandaj dışında aynı görünüyordu.

“Senden iyiyim,” diye neşeyle yanıtladı Sana.

“Teşekkür ederim, şey...”

Sana, gülümseyerek, “Hayatını kurtardığım için mi?” diye sordu.

“Evet, o yüzden” diye homurdandı yüzbaşı. “Planımı nasıl anladın? Ne işin vardı *orada*?”

Kız gevşek bir sesle, “Senin budala hareketlerine karşı altıncı hissim var,” diye yanıtladı. Daha ciddi bir sesle devam etti: “O tanrıların bile unuttuğu geçide gideceğini öğrenince bir uçak çalıp peşine düştüm. Askerlerin o vadiden çıkmasının imkânsız olduğunu görünce ne yapacağını tahmin etmek çok da zor olmadı. Soylu bir tarafın var ve açık konuşmak gerekirse bu oldukça sinir bozucu.”

Soylu bir taraf ha...

Komutan Su’yu düşününce yüreği kederle doldu. Çoğunluk geri dönebildiyse bunu, ona borçluydular.

“Az daha yetişemiyordum. Seni kaybetsem kahrımdan ölürdüm.”

Jaeil, kıza dönüp kaşını kaldırdı. Yoksa... Sana duygusallaşmış mıydı?

Sana, “Başka kim maaş belgelerimi imzalar sanıyorsun?” diye alaycı bir sesle konuştu. “İyileşmene sevindim.”

Yongin Askerî Üssü'nün savaş odası merkeze yakın büyük bir çadırdı. İçeri girince babasının eski komutanları Habin ve Naksol'le karşılaştı.

İkisi de Yeraltı Dünyası ve çevresindeki bölgelerin maketi- nin serili olduğu geniş bir masanın etrafında duruyordu. Yan- larında Sunho'nun abisi Junho'yu ve Volmar Prensi Jinpyeong'u da görmek onu şaşırttı. Şehrin nasıl savunulabileceğini tartışı- yorlardı.

“Duvar, sürüye karşı elimizdeki en büyük savunma,” di- yordu Habin. Üç komutandan en genci o idi. Sağ kanadın, yani ana ordudan sonraki en büyük birliğin komutası ondaydı. “Kapılarsa en savunmasız olduğumuz noktalar.”

Küçük ama yaman olan sol kanadın komutanı Naksol ise ek bilgi verdi: “Kanalizasyonları, nehir kapılarını ve tren tüne- lini güçlendirmek amacıyla ekipleri çoktan gönderdim.”

“Yalnızca Seorawon değil, Haein de ele geçirilmiş,” dedi subaylardan biri. “Mültecilerin anlattığına göre iblislerin sayısı iki katına çıkmış.”

Naksol, “Böyle bir şey nasıl olabilir?” diye söylendi.

Jaeil, Volmarlı yüzbaşının ölmeden hemen evvel dile getir- diklerini hatırladı: *Her şey bittiğinde geriye sadece acı ve karanlık kaldı.*

Jaeil, dönüp Junho'ya, “Sareniya insanları iblise dönüştüre- biliyor, değil mi?” diye sordu.

“Ona kan örtüsü diyorlar.” Junho'nun sesine kasvet hâkimdi. “Bunu yaptığını yalnızca bir kez gördüm.” O kor- kunç ânı yeniden yaşıyormuşçasına gözlerini kapadı. “Sareni- ya kanatlarını açmış, Volmar ordusunun üzerinde belirmişti. Önce kanatları Işık'la parladı, sonra mavi ışıltılı tanecikler ya- yılmaya başladı. Âdeta birer kar tanesi gibi yere düşüyorlardı.

Cilde temas ettikleri anda dönüşüm başlıyordu. Volmarlılar ne olduğunu fark ettiklerindeyse artık çok geçti.”

Junho’nun gördüklerini anlatmasının ardından ortama kasvetli bir sessizlik çöktü.

“Haein’le Yeraltı Dünyası arasında en az otuz kasaba var ve her birinde yüzlerce hatta *binlerce* insan yaşıyor,” dedi Habin.

Bu, Sarenिया’nın ordusu için sayısız olası kurban anlamına geliyordu.

Prens Jinpyeong titrek bir sesle, “Geri dönüşmeleri mümkün mü?” diye sordu.

“Emin değilim,” dedi Junho. “Juwon’un deneklerinden böyle bir farkının olduğunu sanmıştım. Çünkü Sarenिया, dönüşümü kendi kanından yayılan parçacıklarla sağlıyordu. Onu ortadan kaldırmak üzerlerindeki hâkimiyete son vereceğinden, geri dönüşüme de olanak sağlayacaktır diye düşünüyorum.”

“Öyleyse ne pahasına olursa olsun onu yok etmeliyiz!” diye haykırdı Jinpyeong.

“Sarenिया’yı yenmemiz mümkün değil. Sadece kraliçe ona karşı koyabilir,” dedi Jaeil. Çok güçlüydü, yalnızca gücü ona eşit birinin şansı olabilirdi. “Bu yüzden Ren’in *onunla* savaşıma odaklanabilmesi için ordumuz iblislerin karşısına çıkmalı.”

“Yüzbaşı Jaeil haklı ama bu girişimin kaderini belirleyecek önemli bir noktayı gözden geçiriyoruz.” Naksol çelik gibi bakışlarını diğerlerinin üstünde gezdirdi. “Bize önderlik edecek bir generale ihtiyacımız var.”

Jaeil, diğerlerinin gözlerini üzerinde hissetti. Ne yaşça ne de diğer yönlerden en uygun aday kendisiydi ancak kraliçe, danışman olarak onu seçmişti. Yine de kısa süre önce babasına ait olan mevkiye geçme fikri onu huzursuz ediyordu. Komutan Su hayatta olsa bunu tartışmaya bile gerek kalmayacaktı.

Boğuk bağırışlar ve yükselen sesler dikkatlerini çadırın dışına çekti.

Habin sert bir sesle, “Ne oluyor orada?” diye sordu.

Askerlerden biri, çadırdan çıkıp kısa süre sonra hemen geri döndü. “Bir sivil içeri girmeye çalışıyor.”

Habin kaşlarını çattı. “Derhâl uzaklaştırın.”

“Jaeil!”

Yüzbaşının kalbi sıkıştı ve başını hızla girişe çevirdi. Çadırın örtüsünü kaldırıp dışarı adım attı.

Dışarıda, Naksol’ün askerlerinden biri Wook’u kolundan tutmuş, sürüklüyordu.

Jaeil bir an bile düşünmeden harekete geçti ve askerın omzundan tutup çekti. “Bırak onu!”

Asker, onu görür görmez irkildi ve hemen emre itaat etti. Eğilerek, “Özür dilerim, yüzbaşı,” dedi. “Subayların rahatsız edilmesini engellemem söylenmişti.”

Jaeil derin bir nefes alıp öfkesinin bedeninde yankılanmasına izin verdi. Bu, askerın suçu olmasa da ona ağır bir ceza vermemek adına kendini tutmakta zorlanıyordu.

“Jaeil.” Wook, yandan çekingen bir edayla seslendi. “Affedersin, araya girmeye çalışmamam gerekirdi.”

“Benim, gel,” dedi yüzbaşı ve ani bir hareketle dönüp subayların bulunduğu çadırdan uzak bir yöne doğru yürümeye başladı.

Wook ona yetişmeye çalışırken, “Nereye gidiyoruz, iyi misin?” diye sordu.

“Üzgünüm. Ya oradan ayrılacaktım ya da Komutan Naksol’e askerlerinden birini neden öldürdüğümü açıklamak zorunda kalacaktım.”

Wook soluk soluğa kalmış hâlde başını salladı. Üssün güneyine, bir kampın kurulduğu yere doğru yürüdüler. Duvar'ın dışındaki geniş ovalarda on binlerce çadır vardı. Dağıtılmış olan Kırk Dördüncü Birlik dışında kalan seksen sekiz birliğin tamamı burada toplanmıştı.

Yaklaşan çarpışma, Jaeil'in bugüne kadar katıldığı en büyük savaş olacaktı. İki taraf da ağır bedeller ödeyecekti.

Wook önündeki taşı tekmeledi. "Keşke dövüşmeyi doğru düzgün öğrenseydim..."

Yüzbaşı, taşın bir kısrağın toynağına çarpıp sekmesini izledi, ardından at taşı yere bastırdı.

"Sadece sahnede ok atabilmek bir marifet değil," diye devam etti Wook.

"Herkesin asker olması gerekmez."

"İyi de savaş kapımızda ve Ren, kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin olmalı. Ona fayda sağlamak istiyorum."

Jaeil'in aklına Wook'un silah yapma yeteneği geldi. "Sen de başka alanlarda yararlı olursun." Wook'un, gösterdiği silahları bitirip bitirmediğini düşündü.

"Doğru, bana baktıkça insanların içi açılıyor!"

Şaka yaptığı çok açık olsa da Jaeil hemen karşılık verince kulakları kıpkırmızı kesildi. "Şaka yaptım, demir dövme becerimden bahsettiğini anladım..."

"Motivasyon fayda sağlar," diye yavaşça açıkladı Jaeil. Bakışları Wook'un ince yapısında, kendine her zaman bir taraftan tedirgin diğer taraftan merakla ve hayranlıkla bakan gözlerinde gezindi. Daha önce kendine korkuyla, merakla, nefretle ve saygıyla bakıldığını görmüştü ama hayranlıkla bakıldığını ilk kez şahit oluyordu. Bu bakış, tuhaf bir hisse kapılmasına sebep oldu.

“Ren’in endişelenmesini istemiyorsan savaş meydanından uzak durmalısın.” Bir an duraksayıp ardından ekledi: “Bu bana da fayda sağlar, güvende olduğunu bilirim rahatlarım.”

Sözleri Wook’ta sanki bir şeyleri harekete geçirmişti. Birden, “Seni o hâlde gördüğümde, iblis saldırısından bile çok korktum. Uyanamayacaksın diye ödüm koptu.” Hızlıca sözlerine devam etti: “Üzgünüm ben... Ben neden bunları söylediğimi bilmiyorum.”

Yüzbaşı yumuşak bir sesle, “Özür dileme,” dedi ve gözlerini kapattı. “Sonunda, her şeyin bittiğini sandığım o anda...”

İçinde bulunduğu duruma değil, başkaları kaçsın diye kendini feda etmesine şaşırmıştı. Bu onun yazgısı ve kefaretiydi. Hayır, onu şaşırtan bu değildi. Jaeil’ı asıl şaşırtan, içini saran yaşama isteği ve hissettiği o duyguydu.

Gözlerini açıp doğruca Wook’a baktı. “Tek bir pişmanlığım vardı. O da seninle daha fazla zaman geçirememiş olmak.”

Wook sendeledi, hatta bir an düşecekmiş gibi oldu.

Sana, koşar adım yanlarına doğru gelirken, “Yüzbaşı!” diye seslendi. Keskin bakışları Wook’tan Jaeil’a kaydı ama Wook’un kızarmış yüzü ve ne kadar yakın durduklarına dair tek kelime etmedi.

Sesi net ve resmîydi. “Kraliçe döndü.”

Jaeil’ın, Ren’in gittiğinden bile haberi yoktu.

“Duvar’da, seni çağırıyor.”

Jaeil, Sana’nın *kraliçe Duvar’da, seni çağırıyor* sözlerinden, Ren’in Duvar’ın üstünde olduğunu tahmin etti. Kuzey kapısındaki asansöre bindi, yukarı çıktıkça hava inceliyordu. Asansör tepeye varınca gıcırdayarak durdu ve Jaeil dışarı çıkıp

taştan örülmüş Duvar'a adım attı. Dondurucu rüzgâra karşı kendini korumaya çalıştı. Yüzbaşı bu noktadan tüm kampı görebiliyordu. Kamp, Duvar'ın gölgesinden başlayıp kilometrelerce uzağa, dünyanın kıyısındaki Yongin Askerî Üssü'ne kadar uzanıyordu.

Güneş batarken Jaeil, aşağıda birer birer kamp ateşlerinin yakılmasını izledi. Her biri karanlığın içinde birer işaret feneri gibi parlıyordu.

“Jaeil.”

Önündeki manzaraya dalıp gittiğinden Ren'in yaklaştığını fark edememişti. Basit bir pantolon ve ceket giymiş olsa da asil bir havası vardı. Bunu ilk kez taç giyme töreninde fark etmiş, göğsü gurur ve hayranlıkla dolmuştu.

Çocukken bir gün devralacağı göksel peri makamından korkar, bu ünvanı almasının dostluklarını bitireceğini sanırdı. Şimdiyse bunun büyük bir yanılgıdan ibaret olduğunu görebiliyordu.

Ren artık Işık'ı kullanabilen, kanatları olan bir göksel periye dönüşmüştü. Öte yandan *Jaeil* da güvenebileceği biri hâline gelmişti, hâlâ onun dostuydu.

Yüzbaşı, kraliçenin önünde durup başını eğdi. “Majesteleri!”

“Benimle gel, sana sormak istediğim bir şey var,” dedi Ren.

Duvar'ın üstünde ilerlerken Ren'in o asil havası yavaş yavaş dağıldı ancak dikkatle bakmayan biri bunu asla anlayamazdı. Her zaman zarafetle yürüse de hareketlerinde doğallıktan gelen bir mizahı vardı. Kollarını gevşekçe iki yanında sallıyordu.

“Sunho nerede?” diye sordu Jaeil.

Delikanlının kraliçeden çok da uzaklaştırılamayacağını biliyordu.

Ren'in yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılınca Jaeil, Sunho'nun adının zihninde ne tür anıları canlandırdığını merak etti.

Ren, Duvar'ın ilerisini işaret etti, Sunho bacaklarını aşağı sarkıtmış, oturuyordu. Hwani de yanında olsa da Sunho, iki metrelik yükseklikten iki büyük adım kadar geride duruyordu. Kızgın kızgın konuşuyorlardı, Jaeil konuyu merak etti. Muhtemelen kılıç kullanmakta hangisinin daha iyi olduğunu tartışıyorlardı.

"Çok uzun bir süre boyunca çocukluğumu yüreğimin en derinlerine gömdüm." Jaeil, bu sözler üzerine yeniden Ren'e döndü.

"Çocukluğumun büyük bir bölümü hüznle doluydu, sadece sen yanımdayken üzgün hissetmiyordum." Bakışları Jaeil'inkilerle buluştuğunda yumuşamıştı. "O dönemlerde ne zaman bir sıkıntı yaşasam gözlerim seni, dostumu arardı. Ailenin ne olduğunu bile bilmediğim zamanlarda sen benim ailemdin."

Jaeil, onun ne demek istediğini anladı. Aile onun için hep hayal kırıklığının, acının ve korkunun simgesi olmuştu. Eğer aile bunun aksine huzur, sevinç ve aitlik demekse o zaman kendi gerçek ailesi de Ren'di.

"Sareniya ve Juwon oralarda bir yerdeler. Her geçen saniye bize biraz daha yaklaşıyorlar. Onunla yüzleşeceğim ama bunu tek başıma yapamam."

Yüzbaşı, Ren'in kendisiyle neden görüşmek istediğini şimdi anlamıştı.

"Affına sığınarak soruyorum: Sana daha fazla güvenebilir miyim?"

"Sor şunu," dedi Jaeil.

"Generalim olur musun?"

Ondan üstlenmesini istediği sorumluluk çok büyüktü. Bu, emri altına girecek on bin hayat, aldığı kararlarla yaşayacak veya

ölecek yüz binlerce insan demekti. Bu yükü omuzlarına almaya karar verdi. Neden daha deneyimli komutanlar varken kendisini seçtiğini sorarak Ren'i utandırmayacaktı. Ren bu kararı vermişse, elinden gelenin en iyisini yaparak ona hizmet edecekti.

Diz çöküp başını eğdi. "Generaliniz olarak size hizmet etmek benim için onurdur."

Ren, elini yavaşça Jaeil'in omzuna koydu. Işık'ın sıcaklığı Jaeil'in bedenini sardı, baş döndürücüydü. Güçlü bir dalga gibi içinden geçip yavaşça geri çekilirken duyularında ince bir titreşim bıraktı. Jaeil ayağa kalktığı anda Ren çoktan ovalara dalıp gitmişti.

Aşağıdan davul sesleri yankılanıyordu. Kampın ortasında yakılmış büyük ateşin alevleri karanlığa meydan okuyordu.

"Sanırım bir gösteri var, gidip izleyelim mi?" diye sordu Ren.

Jaeil daha yanıt bile veremedi Ren, Duvar'dan atladı ve kanatları ardında kocaman açıldı. Hemen ardından Sunho da atladı ve simsiyah kanatlarıyla aşağı süzülürken Ren'e katıldı. Jaeil, arkalarından hayranlıkla bakakaldı. Kanatları olan bir kız ve bir erkek... Görülmeye değer bir manzaraydı.

Dönünce Hwani'nin endişeli bakışlarıyla karşı karşıya geldi. İkili, derin bir iç çekip uzun yoldan inmeye başladı.

Sana, elindeki hançeri çevirip durarak kampın kenarında Jaeil'i bekliyordu.

Yüzünde hiç de pişman olmadığını gösteren bir ifadeyle, "Az önce aranızı girdiğim için kusura bakmayın, yüzbaşı!" diye seslendi. "Epey iyi görünüyordu."

"Ondan uzak dur," diye tersledi Jaeil. "Ayrıca artık bana *general* diyeceksin."

Sana, hızla diz çöktü. "Affedin beni, general."

Elini uzatınca Sana tutup ayağa kalktı. “Güçlü bir yüzbaşıya ihtiyacım olacak.” Yeni görevinde ordunun tamamından sorumlu olacağından, kendi birliğini yönetecek birine ihtiyaç olacaktı.

Sana yavaşça cevap verdi: “Anlıyorum ama senin için de uygunsa yanında kalmayı tercih ederim.”

Jaeil bu yanıtı beklediği için başını salladı. “Ben de yanımda başka biriyle savaşmak istemem.” Kampın ortasındaki büyük ateşe doğru yürürken ekledi: “Ama ciddiym, Wook’tan uzak dur.”

Ateşin yanında küçük bir kukla sahnesi kurulmuştu. Ren, Jaeil’i görür görmez hızla oraya doğru koştu. “Işık festivalinde kukla gösterilerini izlediğimiz günleri hatırlıyor musun?” Konuşurken ıslıl ıslıl parlıyor hatta kelimenin tam anlamıyla ışık saçıyordu.

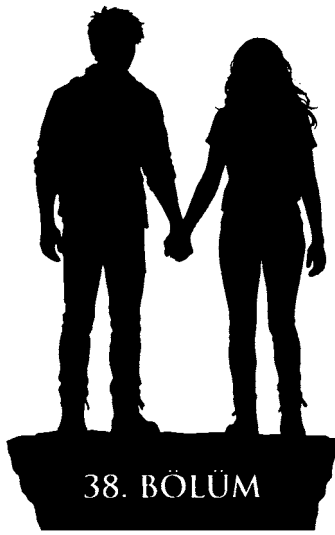
Jaeil, onu ve Sunho’yu toplanan kalabalığın en ön sırasına götürdü. Ardından kenarda daha rahat izleyebileceği ve etrafı kolaçan edebileceği bir yere geçti. Tam karşısında Junho’yu görünce gülümsedi; o da etrafı gözetliyor, bakışları çoğunlukla kardeşine kayıyordu.

Bakışlarını sahneye çeviren Jaeil şaşkına döndü. Kuklaları ustalıkla oynatan Wook’tan başkası değildi.

Gösteriye başlar başlamaz kalabalığın üstüne derin bir sessizlik çöktü. Kuklalarla, büyülmüş bir uykuda mahsur kalan çocuğu kurtarmaya giden bir kızı anlatıyordu. Bu apaçık, Ren’le Wook’un hikâyesinin masala bürünmüş hâliydi.

Seyirciler ağlayıp gülüyor, dikkatleri sahneden bir an bile kopmuyordu.

Jaeil ise kuklaları değil, onları oynatan Wook’u izliyordu. Çevik ve oyunbaz parmaklarıyla sanki sadece onun duyabileceği bir hikâye anlatıyordu.

REN

Yüzen Dünya

Tanrıça Tapınağı

Ren, Sora'nın geniş bulvarlarında ve taş döşemeli caddele-
rinde tek başına dolaşıyordu. Tabii onu uzaktan izleyen
Hwani'yi saymazsak. Boş çayevlerine şöyle bir göz attı, zarif
seladon fincanlar tepsilerde öylece bırakılmıştı. Büyük konak-
ların ardına kadar açık kapıları ve dağınık avlular apar topar
bir kaçışın izlerini taşıyordu. Tapınakta bile kimse kalmamıştı.
Başrahibe, diğer rahibeleri ve öğrencileri Sareniyalılardan geri
kalanlara eşlik etmeleri için Yeraltı Dünyası'na göndermişti.

Buna rağmen Sareniyalıların bazıları, Yeraltı Dünyası'na
kaçmayı seçmemişti. Birçoğu Lord Muyeol'un peşine takıla-
rak Yüzen Dünya'yı arkalarında bırakmıştı. Tehdit ortadan
kalkınca geri döneceklerini bildirmişlerdi. Gidenler, Kanat-
lı Zephyr de dâhil olmak üzere en büyük hava gemilerini de
yanlarına aldıklarından, Leydi Maya ve kalmayı tercih eden

konsey üyeleri kraliçeden araya girmesini istemiş ama Ren onları durdurmamıştı.

Gitmek isteyenleri zorla tutmayı reddetmişti. Üstelik zaten Yeraltı Dünyası'ndakileri tahliye etmeye yetecek kadar çok gemi olmadığından hava gemisine ihtiyaçları da yoktu.

Onlar da Ren de kendi seçimini yapmışlardı. Ren, kalıp sa-vaşacaktı. Leydi Maya da Jaeil ve daha niceleri gibi aynı kararı vermişti.

Şehrin meydanlarından birinde bir çeşmeye rastladı. Tıpkı Seorawon'daki çeşme gibi üç katmandan oluşuyordu. Duru su, durmaksızın bir hazneden diğerine akıyordu. Çeşmenin kenarına oturup çantasını kucağına aldı. İçinde kraliçe sarayından aldığı eşyalar vardı. Biri Kanatlı Zephyr'le giden Başhizmetçi Eun'dan kalan kitaptı. Ren ona zerre kadar kırgın değildi. Kadın, Ren'in doğası gereği uzak durduğu ünvan ve düzene büyük bir değer veriyordu. Çantadan eşyaları çıkarmaya devam etti. İlk konsey toplantısında taktığı gözyaşı şeklindeki altın kolyesiyle, bahçeden kopardığı kamelya da içindeydi.

Son olarak annesinin günlüğünü çıkardı.

Okumaya başladı ama bu kez Juwon'la ilgili kısımlara değil, Aria'nın gündelik hayatındaki küçük mutluluklara odaklandı.

Bir bahçıvanın kedisinin doğurduğu yavruyu yanına almış, küçük kedi ona öyle bağlanmış ki peşini bırakmaz olmuş.

Aria bahçeyle uğraşmayı severmiş. Bugün kamelya ağacı da dâhil olmak üzere yaşamaya devam eden pek çok bitkiyi elleriyle yetiştirmiş.

Hyun'la da bahçeyle ilgilenirken tanışmış. Bir gün artık yaramaz bir kediye dönüşen yavru, bir ağaca tırmanıp en yüksek dalda mahsur kalmış ve Hyun onu kurtarmış. Aria

onun için şöyle yazmış: **Dayanılmaz biri. Daha da kötüsü, hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuk!**

Ren ne kadar süredir çeşmenin yanında oturduğunu bilmiyordu. Annesinin satırları kimi zaman hüznle dalgalanıyor kimi zamansa neşeyle ışıldıyordu.

Güldü, ağladı... Sonra yine güldü. Sonunda günlüğün son satırlarına geldi.

O artık yok.

Benim için dünyadaki tüm ışıklar söndü.

Kitabı kapatmak için elini kaldırıncı arka kapağa yapıştırmaya çalışılmış kalın bir sayfanın ayrıldığını fark etti. Altındaki gizli bölmeden kenara taşmış bir kâğıt görünüyordu. Bu bir mektuptu ve Aria, *büyükanne* diye hitap ettiği birine yazmıştı.

Çayırda buluşalım. Sana göstermek istediğim bir şey var. Mektubun en altındaysa imzası vardı.

Atalar Âlemi'ni son ziyaterinde ufukta bir fırtına vardı. Gök-yüzü şimdi de bulutlarla kaplı olsa da havada yalnızca hafif bir esinti hissediliyordu.

Biraz ileride toprağın üzerine çömelmiş, sırtı kendine dönük Rina'yı gördü.

Ren yaklaşırken gözyaşları süzülüp yanaklarından çenesine doğru aktı.

Rina adımlarını duymuş olmalıydı ama dönüp bakmadı.

Rina... Bu, sadece büyükannesiyle *onun* paylaştığı özel bir isimdi.

Yanına varınca vücudunun arkasında gizlenen küçük zekova fidanını gördü.

“Büyüyecek,” dedi Rina. “Sence bir gün senin kadar kocaman olur mu?”

Ren, Aria’ya bakarken gözyaşları yanaklarından süzüldü. Annesine.

Bu, dokuz yaşındaki hâliydi. Kalbi kırılmadan çok önceydi, bunu nasıl fark edememişti? Ne kadar da güzeldi.

“Sa... Sana ne olacağını biliyorum.” Ren’in sesi titriyordu. Büyükannesi öldükten sonra annesi yalnızlık ve kimsesizlikle baş başa kalacaktı.

“Bana söyleme.”

Aria’nın yüz ifadesi ciddiydi, Ren’in dinmeyen gözyaşlarına baktı ve “Her şey hüznü değil, değil mi?” diye sordu.

Annesinin günlüğüne yazdığı o küçük mutlu anları, bir gün âşık olacağı o çocuğu düşünüp yavaşça başını iki yana salladı.

Aria sessizce, “Ben o anları yaşayacağım,” dedi. “Mutlu olanları da hüznü olanları da ve sonra... Bir gün seninle tanışacağım.”

Aria biliyordu. *Biliyordu!*

Ren hıçkırıklara boğulmuş, artık nefes alamıyordu.

“Ben...” diye hıçkırdı. “Ben seni hiç mutlu edemeyeceğim.”

Annesi ondan nefret etmiş, onu hiç istememişti. Ren, ondan çalınanların hatırasından başka bir şey değildi. Bir gün çok sevdiği annesine dönüşecek bu kıza, canından çok sevdiği bu kıza *çok* büyük acılar yaşatacaktı. Buna dayanamıyordu.

Yanaklarında Aria’nın minik ellerinin küçük dokunuşunu hissetti.

“Buna inanmıyorum, şimdi bile beni mutlu ediyorsun,” dedi Aria.

Ren dizlerinin üstüne çöktü, Aria ona sarıldı. Bu, yaşarken annesinden görmek istediği sevgi değildi ama yine de yeterliydi. Evet, yeterliydi...

Bir süre sonra Aria kollarını gevşetti.

Ren gözyaşlarını sildi. “Ben... Ben bir mektup buldum. Senin yazdığın bir mektup. Büyükanneye yazmış, burada onunla buluşmak istediğini söylemişsin. Ona göstermek istediğin bir şey varmış.”

“Ah, evet.” Aria’nın yanağı hafifçe kızardı. “Sanırım ne olduğunu biliyorum. Gelsene, bak.”

Aria, zekova fidanının önünde yeniden çömeldi. Ren, o avuçlarını uzatırken hayranlıkla izledi. Elllerinden kısa bir süre ışık kıvılcımı yayılıp bir an parladı ve ardından yavaş yavaş söndü. Fidan, hafifçe titreyip birkaç santim uzadı ve yemyeşil yapraklar açtı.

“Basit bir büyü.” Aria’nın yüzünde utangaç bir tebessüm belirdi, koluyla alındaki teri sildi. “Ne gösterişli ne de pek işe yarar bir şey.”

Ren içten bir coşkuyla, “Bu olağanüstü,” diye yanıtladı ve Aria da ona gülümsedi.

“Bu, beni son ziyaretin, değil mi?”

Ren yeniden ağlamaya başladı.

“Hayır, bence bu iyi bir şey.” Ren’e son kez sarıldı. “Keşke daha çok yardım edebilseydim.”

Ren başını salladı. “Senin ve büyükannenin sayesinde artık daha güçlüyüm.”

Birden içinde bir aydınlanma yaşadı ve gerçeği tüm çıplaklığıyla gördü. Mirası bir lanet değil, ailesindeki kadınların nesilden nesile aktardıkları bir armağandı. Ona güç vermek, daha da önemlisi mucizelere inanmasını sağlamak içindi.

Aria, Ren'i kendinden nazikçe uzaklaştırdı. "Yeter bu kadar ağladığın, en güzel ceketimi mahvediyorsun."

İşte Aria yeniden huysuz, aksi ve dokuz yaşında bir çocuk olan Rina'ya dönüşmüştü.

"Hadi, git ve dünyayı kurtar."

"Kurtaracağım," diye söz verdi Ren.

Ren, Yongin Askerî Üssü'nde uçaktan indiği sırada Küçük Dayı'yla Teyze onu bekliyordu. Gece boyunca askerler savaşa hazırlanırken kamp boşaltılmıştı.

Jaeil'in bir gün önce kazılmasını istediği geniş hendeğin sonuna gelinmişti. Kuzey surlarının neredeyse tamamı boyunca uzanıyordu.

Wook onun dikkatini çekerek, "Sana bir hediyem var," dedi. Elleri kumaşa sarılmış uzun bir paket vardı. Ren paketi alıp aceleyle açarken Wook açıkladı: "Taç giyme törenindeki asan. Anladığım kadarıyla senden önceki tüm ataların bunu yanından ayırmamış, annen bile. Işık'ını yönlendirmene yardımcı olacağını düşünerek, üstündeki kristali çıkarıp bir parça mithril ekledim. Hem Büyük Dayı'nın hediye ettiği şemsiyeyle aynı boy ve ağırlıkta. Bu yüzden ben de..."

Ren, asayı elinde tutarken Wook'a sarıldı. "Mükemmel, çok teşekkür ederim." Kılıcın ne kadar hantal olduğunu hatırladı, bu çok daha işlevseldi.

Ren, Küçük Dayı'yı bırakınca Teyze araya girdi: "Bir de bu var." Elinde bir kâğıt yelpaze tutuyordu. "Bunlar her zaman işe yarar."

"Kesinlikle" dedi Ren ve yelpazeyi kemerine ilaştirdi.

Üssün ana kapısından içeri girer girmez Sana'yı karşısında görünce şaşırdı. Kız eğilerek onu selamladı: "Majesteleri."

Ren, Sana'nın Wolryudang'da onu kaçırmaya çalıştıkları sıradaki korkunç hâlini hatırladı. Teğmen artık kendi

saflarında olsa da bu, onu daha az ürkütücü hâle getirmiyordu. Göz bandı zaten korsanı andıran görünümünü daha da belirgin hâle getirmişti.

Sana'nın arkasındaki hareketlilik Ren'in dikkatini çekti. Askerler, üssün içinde koşturup duruyordu.

"Neler oluyor?" Ren'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Savaş başladı mı?"

Sana, başını iki yana salladı. "Hayır, kuzey yolunda Dış Bölge'den gelen bir kabile görülmüş. Peşlerinde en az yarım düzine iblis olduğu söyleniyor. Onlara yardım etmek için general birkaç adamıyla önden gitti." Sana, duraksadı. "Benden de sizi bizzat bilgilendirmem istendi."

Ren emin olmasa da Sana'nın *surat astığını* düşündü.

"Sunho da yanlarında," diye ekledi Sana.

Ren, bunu duyunca devamını dinlemeyi beklemeden kanatlandı. Aşağıda askerler hayretle nefeslerini tutmuştu, bazıları kraliçeyi işaret etti.

Kuzey çıkışına doğru ilerleyen birliğin ortasında Tag'le Sunho'yu gördü. Sunho'nun sırtındaki kından mavi bir ışık parlıyordu. Bu, Wook'un bir başka armağanıydı. Sunho bağırışları duyunca birden döndü ve Ren'in kendisine doğru uçtuğunu gördü.

O hızla yaklaşırken Sunho'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiç tereddüt etmeden ellerini kaldırıp belinden yakaladı. Ren kanatlarını geri çekti ve bütün ağırlığı Sunho'nun göğsüne yüklenirken kollarını boynuna sardı.

"Nasıl yaparsın bunu?" diye bağırdı Ren.

"Üzgünüm" dedi Sunho ve Ren'in kalbi istemsizce bir sevinçle kıpırdadı. Delikanlı muhtemelen Ren'in neden öfkeli olduğunun bile bilmiyordu.

“Bana haber vermeden çekip gidecektin, değil mi?” Surat asma sırası bu kez Ren’deydi.

Askerlerin onlara baktığını biliyordu. Ren hem kraliçe hem de göksel periydi ama umurunda bile değildi. Sevdığı adam savaşa giderken ona *haber verme* gereği bile duymamıştı.

Sunho, bir kez daha, “Üzgünüm” dedi. Sesi yatıştırıcıydı.

Ren, ondan bir adım uzaklaşıp hiç düşünmeden, “Kanıtla öyleyse,” dedi.

Sunho’nun kaşları çatıldı ve sonra kararlı bir ifadeyle onu kendine çekip öptü. Ren, onun kollarında eriyip giderken etraflarında yükselen tezahüratlarla yer sarsıldı.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Yongin Askerî Üssü

Hwani, kraliçesinden yalnızca birkaç dakika sonra hızlı atlar ve arabadan oluşan bir ekiple Ren'i almaya geldi. Sunho araba gözden kaybolana kadar Tag ve diğerlerine katılmadı.

Birkaç adım yürüdükten sonra Tag dönüp, "Utaniyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sunho kızarmış yüzünü yakasının içine gizledi.

Aslında kalabalığın içinde Ren'i öpmek istememiş, sadece bir anlığına nerede olduklarını unutmuştu.

Yürürken kendine dönen bakışları fark etti. Muhtemelen keskin işitme duyusu olmasa bile fısıltıları duyabilirdi.

Kraliçenin gözdesi işte şu.

Sunho, Yüzen Dünya'daki ilk gününde Jinok'un söylediklerini hatırlayıp kendini hazırladı.

Ne yani, Volmar Prensi'yle evlenmeyecek mi?

O öpücükten sonra hiç sanmam.

İyi de... O bizden biri!

Askerlerin çoğunun Yeraltı Dünyası'ndan olduğunu unutmuştu.

Bu durumdan iğrenmemiş, tam tersine kraliçelerinin onlardan birini seçmesine hayran kalmışlardı.

Yine de bu ilgi, yüzünün utançtan kıpkırmızı olmasına sebep oldu.

“Sunho!”

Chulsoo, yanında Sareniya kraliyet muhafızlarının gümüş ve kırmızı üniformasını giymiş birkaç kişiyle koşarak ona doğru geldi. Soylu muhafızların çoğu Lord Muyeol ve diğer soylularla kaçmış olsa da hatırı sayılır bir kısmı Yeraltı Dünyası'nı savunmak üzere kalmıştı.

Sunho sınavdan beri Chulsoo'yu hiç görmemiş, o günden sonra sadece Jaeil'in askerleriyle eğitimlere katılmıştı.

Gözlerini on beş kişilik grubun üzerinde gezdirdi. “Hepiniz gönüllü mü oldunuz?”

Chulsoo gülümsedi. “Hwani'nin bütün övgüleri toplamasına izin veremezdik.”

Birlikte üssün kuzey ucunda bulunan çıkışta bekleyen kurtarma birliğine katıldılar.

Jaeil, çoktan alnında beyaz bir yıldız olan simsiyah atına binmişti. Önceki gecenin aksine rütbesine yakışır bir biçimde giyinmişti. Siyah zırhının üstünde kırmızı ve gümüş işlemeli bir pelerin vardı.

Sareniya'nın çift kanatlı armasını taşıyan bir sancaktar yanında duruyordu. Kanatlar, kusursuz bir küreyle alt kısımlarından birbirine bağlanmıştı. Bir zamanlar baskı ve zorbalığın

simgesiyken artık özgürlüğü temsil ediyordu. Artık kraliçenin, yani Ren'in simgesiydi.

“Zor durumdaki grupla buluşmak üzere yola çıkacağız,” dedi Jaeil. “Arabaları yaşlılar, yaralılar ve çocuklar için kullanacağız.” Her biri dört at tarafından çekilen arabaları işaret etti.

Sunho, kendine verilen ata binip Jaeil'in atının yanına sürdü.

“Bizimle gelmen doğru mu? Üste sana ihtiyaçları var.”

“Bu sabahtan beri hava aracımız da dâhil olmak üzere hiçbir gözcümüz geri dönmedi,” diye yanıtladı Jaeil.

Tag kaşlarını çattı. “Bir şeylerin yolunda gitmediğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum ama... Saatlerdir sadece bu mültecileri görebildik. Ne bildiklerini, nelere tanık olduklarını öğrenmemiz gerekiyor.”

“Öylse acele edip onları kurtaralım,” dedi Sunho.

Jaeil ona bakıp kaşını kaldırdı. “Kolaymış gibi bahsediyorsun.”

Sunho, “Benim için öyle,” dedi. Belki de Cennet Kızlarının Göleti'nde yaşadıkları, içindeki çatışmayı sonra erdirmişti. Artık içinde birbiriyle çatışan iki ruhun varlığını hissetmiyordu.

Jaeil bir keresinde, ona İblis'in gücüne tamamen erişebilse gücünün ne kadarını kullanabileceğini sormuştu. Artık o gücün tamamına erişebiliyordu ve *dönüşmeden* de onu çağırabiliyordu.

“O öpücük başını döndürmüş,” diye mırıldandı Jaeil.

Bu kez Jaeil'a dönüp bakan Sunho oldu ve yavaşça yanıtladı: “Yeni kılıcımı iblislerin üzerinde denemek istiyorum. Gördün mü? Wook onu *özel olarak* bana yaptı.”

“Belki de iblislerin kazanmasını desteklemeliyim,” diye homurdandı Jaeil.

Sunho gülümsedi.

Jaeil, Tag ve kurtarma birliğindeki diğerleriyle birlikte yola çıkarken abisinin, Duvar'ın tepesinden onları izlediğini hissedebiliyordu. Sunho'ya güveneceğini dile getirmiş olsa da hâlâ her an tetikte bir bekçi gibi gözleri üzerindeydi. Sunho, abisinin zamanında yaptığı yanlış seçimlerinin bedelini ödemek istediğini biliyordu. Yine de onun için endişelenmeden edemiyordu. Kendi ruhu kurtulmuştu, bir gün Junho'nun da aynı huzura ermesini umuyordu.

Kurtarma birliği, terk edilmiş kasabaların arasından gürültüyle geçti. İnsanların hepsi şehir merkezine sığınmıştı.

Daha pek uzaklaşmamışlardı ki gökyüzünde renkli bir duman yükseldi. Önce sarı duman görüldü, bu yardım çağrısı anlamına geliyordu. Ardından kırmızı duman yükselince Sunho hemen atını sürdü.

Mülteciler yol kıvrımından aşağı doğru koşuyordu, aralarında ebeveynlerinin sırtına sımsıkı yapışmış en az altı çocuk vardı.

Peşlerinden, onlardan en az iki kat kalabalık bir iblis sürüsü geliyordu.

Jaeil diğerlerine, "Mültecileri koruyun!" diye bağırdı. Kurtarma birliği, önce kaçan birliğin etrafında dağılsa da hemen ardından iblislere saldırmak üzere geri toplandılar.

Tag, arbaletiyle nişan alıp bir iblisi göğsünden vurdu.

"Sunho, şimdi!" diye haykırdı Jaeil.

Sunho, atının dizginlerini Tag'e doğru fırlatıp atladı ve toprağa düşerken hafifçe kaydı.

Wook'un kılıcını sırtındaki kından çekti.

Kılıçtaki mithril damarlarında akanla birlikte yankılanırken Sunho toprağın üstünden süzülüp geçti. Kılıç, âdeta kolunun bir uzantısı gibiydi. Yaratıkların arasından ustalıkla

geçiyor, önüne çıkan kusursuz darbelerle yere indiriyordu. Her birinin dönüşmüş bir insan olduğunu bildiğinden, içinde büyük bir vicdan azabıyla saldırıyordu.

Sunho tehlikenin bittiğini fark edince durdu, nefes nefese kalmıştı.

Başını kaldırıp mültecilere bakacağı sırada arkasındaki havanın değiştiğini fark etti.

Gözünden kaçan bir iblisti. Bir ok, tam arkasını dönerken iblisin boynuna saplandı.

Sunho, silahını indiren okçuyla göz göze geldi. Mültecilerden biriydi, yüzünün alt kısmını tozdan korumak amacıyla bir maskeyle örtmüştü.

Başını eğerek selam verince Sunho da aynı şekilde karşılık verdi.

Açık arazide oyalanmayıp hemen üsse döndüler.

Döndükleri sırada kalabalık bir grup tarafından karşılandılar. Junho, aralarından sıyrılıp kardeşine yaklaştı. Gözleri üzerinde gezinirken yara bere aradı. “İyi misin?”

Sunho onu yatıştırmak istercesine, “İyiyim” dedi.

Geride kalanlardan biri olan Yurhee, Tag’in omuzlarından tuttu. Tag onu uzaklaştırırken eli, kısa bir süre kızın yanağında kalmıştı.

“Sunho,” diyen birinin sesi duyuldu. “Sen olduğunu tahmin etmiştim.”

Okçu, maskesini indirirken Sunho olduğu yerde donup kaldı. Karşısında gururlu ve kendini beğenmiş yüzünü hemen tanıdığı biri vardı. Bu, Ren’le yolculukları sırasında onlara yardım eden kanun kaçaklarından Jinyoung’dü.

Binna grubun içinden öne çıktı. “Gerçekten sensin.” Sırtında küçük bir çocuk taşıyordu. Çocuk, başını kadının omzunun

üzerinden uzatıp merakla ve kocaman gözlerle ona baktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse bir kılıç dansçısına göre hiç de fena sayılmazsın.”

“Başka yalan da söylediniz mi?” diye çıkıştı Jinyoung. “Prensesle gerçekten sevgili miydiniz?”

Bir asker kıkırdayarak, “O yalan değil,” diye araya girdi. Sesinde alaycı değil keyifli bir hava vardı.

“Evet, galiba değildi,” diye isteksizce onayladı Jinyoung. “Zaten o tür bir bağlılığı taklit etmek imkânsız.”

“İyi ki sana yardım etmişiz,” dedi Binna. “Yoksa şimdi bizi kurtaramayacaktın.”

“Peki ya diğerleri nerede?” diye sordu Sunho merakla. Küçük kaçak grubunda Binna ve Jinyoung’un yanı sıra aşçıyla liderleri de vardı.

Jinyoung daha ciddi bir yüz ifadesi takındı. “O iblis tanrıça tarafından dönüştürüldüler.”

“O meseleye gelince...” Jaeil kalabalığın arasından çıkageldi. Jinyoung’la Binna, Jaeil’in yanındaki sancaktarı görünce eğildi.

“Yardımanız için minnettarız,” diye söze başladı okçu. “Ben Jinyoung, bu da Binna. Seorawon’ın dışında küçük bir köyden, Shima’dan geldik.”

“Shima...” diye mırıldandı Jaeil. “Orayı biliyorum. Seorawon’ın batısında bulunur. Oradan uzağa kaçmanız çok daha kolay olurdu fakat buraya geldiniz. Hem de iblislerin saldıracağını bile bile. Neden?”

Jinyoung göğsünü gere gere, “Çünkü biz kaçaklarız,” dedi. “On yıldır Sareniya ordusuna başkaldırıyoruz.”

Jaeil, iyi iş çıkardıklarını kabul edercesine, “Ve hâlâ hayattasınız,” dedi. “Demek ki nasıl hayatta kalacağınızı biliyorsunuz.”

“Kesinlikle. Gözden ırak yaşamak konusunda kimse elimize su dökemez. İblis ordusunu bir süredir izliyorum. Dün gece yüz bini aşkın askerleri vardı hatta belki daha da fazla. Bu sabahsa yalnızca dörtte biri kalmıştı.”

Sunho’nun içini bir huzursuzluk kapladı. Ordunun bir gecede yok olması mümkün olamazdı. Nereye gitmişlerdi?

Jinyoung sözlerini sürdürdü: “Bir terslik olduğunu anladığım için sizi uyarmak üzere yola düştüm. Aslında tek başıma gelecektim ama grubumuz fark edilince hep birlikte yola çıkmak zorunda kaldık.”

Jaeil gözlerini kapattı. Sunho, onun bu yeni bilgiyi gözden geçirerek bir sonraki adımı hesaplamaya çalıştığını biliyordu. Büyük ihtimalle ordunun ortadan kaybolma sebebinin hemen çözümü vardı. Sunho, Jaeil’a ne kadar çok güvendiğini fark edince şaşırdı. Kararı ne olursa olsun onun peşinden gidecekti.

“Ne demek istiyor?” Chulsoo’nun sesi tedirgindi. “Ne anlama geliyor bu?”

Jaeil, başını kaldırıp Duvar’a baktı. “Orduyu bölüyorlar. Sandığımız gibi kuzeyden saldırmayacaklar...”

Davulların sesi önce kuzeyden geldi, ardından doğudan, batıdan ve en son da güneyden.

Yeraltı Dünyası dört bir yandan kuşatılmıştı.

JAEIL

Yeraltı Dünyası

Yongin Askerî Üssü

Jaeil, bir an için böyle zamanlarda babasının ne yapacağını düşünse de bu hissi kafasından attı.

O, babası değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Sunho ve Tag'le birlikte Yongin'den güneye doğru yola çıktı. Mülteciler ana koldan ayrılıp kuzey kapısına yöneldi, çatışma süresince şehirde güvende olacaklardı.

Habin ve Naksol, Sareniya ordusunu Duvar'ın eteklerindeki ovalara toplamıştı. Seksen sekiz alayın tamamı Jaeil'in emri ni bekliyordu. Jaeil oraya vardığında, komutanları onu karşılamak üzere öne çıktı. Parlak zırhla donatılmış atları ona doğru yaklaşan gümüş ejderhaları andırıyordu.

Naksol dizginleri çekti. Kanatlı miğferinin altından kömürle çizilmiş gözleri parladı. "Kanalizasyon girişlerini, nehir kapılarını ve tren tünelini kapattık. Şehre girebilecekleri yalnızca iki nokta kaldı. O da kuzey ve güney kapıları." Yüzünü

buruşturdu ve ardından ekledi: “Güney kapısında sadece küçük bir garnizonumuz var.”

Jaeil, bunu öngöremediğinden dolayı kendine lanet etti. İblislerin düşüncesizce kuzeyden saldıracaklarını düşünmüştü. Sareniya’yı hafife almıştı. Hâlbuki iblisleri onun yönettiğı gün gibi ortadaydı.

“Komutan Habin,” diye seslendi Jaeil.

“Emrinizdeyim, general.”

“Ana ordunun komutasını devralıp düşmanı burada, kuzey kapısında karşıla. Ben sağ kanadın komutasını alıp doğuya yürüyeceğim.”

“Güçleri bölmek mi?” Naksol kaşlarını çattı. “Bu akıllıca mı?”

“Esas hedefimiz iblis ordusunu şehrin dışında tutmak ve kraliçeye, periyle karşılaşıp onu yenmesi için yeterli zamanı kazandırmak. Tüm kuvvetlerimizi burada tutarsak kuzey kapısını savunma ihtimalimiz artar ama güneyde Yeraltı Dünyası’nı kaybederiz.”

Aslında bu plandan kendisi de hoşnut değildi. Çünkü düşmanın sayısı bölünmüş hâliyle bile ürkütücüydü. Buna rağmen halkı olabildiğince uzun süre güvende tutabilmek için başka şansları yoktu.

“Anlaşıldı,” dedi Naksol. “Emirleriniz nedir, General?”

“Sol kanadı al ve Duvar boyunca batıya ilerleyip güney kapısında bana katıl. Direnişle karşılaşacaksın.” Jaeil bir an duraksadı. “Kolay olmayacak.”

Ondan neredeyse imkânsız başarımasını bekliyordu. Askerleri Duvar boyunca ilerlerken iblisler üzerlerine yığılacaktı.

Naksol pervasızca gülümsedi. “Başka türlüşü bana uymazdı zaten.”

Kadın, başka soru sormadan Jaeil'in yanından uzaklaşıp astlarını çağırdı.

"Komutan Naksol'le askerlerinin gözü karadır ancak sol kanat, sağ kanattan daha küçük. Oraya varabilmeleri imkânsız," dedi Habin.

Junho öne çıktı. "Onlarla gideceğim."

"Sen yaralısın," dedi Jaeil. Sareniya'nın Işık'ının onu nasıl yaktığını görmemiş olsa da kanatlarından birini kaybettiğini biliyordu.

Junho sağ kolunu uzattı. Göz açıp kapayınca kadar dev bir kanada dönüştü. Çıkan çelik tüylerle sanki elinde birden fazla kılıç tutuyor gibiydi. Kanadını savurunca yeniden etten kemikten bir kola dönüştü. Tabii kolundaki kumaş artık paramparçaydı.

"Artık tek kanadım var," dedi Junho omzunu çevirerek. "Ama bence bu bile çok etkili bir silah."

Jaeil yutkundu. "Elbette."

Junho, Naksol'e katılmak üzere at sürerken Habin de ana ordunun komutasını devralmak üzere yerinden ayrıldı.

Jaeil'in yanında Sunho, Tag ve Yurhee kalmıştı. Tuhaf bir müttefik topluluğu olsalar da onlardan başka canını emanet edebileceği kimse yoktu. Bu, daha bir ay önce aklının ucundan bile geçmezdi.

Atını sağ kanada yönlendirirken diğerlerinin önden gitmesine izin verdi.

"Jaeil!"

Arkasını dönünce Wook'un hızla yaklaştığını gördü. Kalbi sıkıştı, birazdan topyekûn bir saldırının ortasında kalacaklardı, Wook *ne düşünüyordu* böyle?

Tam zamanında atından inip onu omuzlarından tuttu.

“Wook,” dedi onu hafifçe sarsarak. “Burada ne işin var?”

Wook nefes nefese kalmıştı. “Sana bunu vermek istedim.”

Bu, ustalıkla dövülmüş bir kılıçtı. Sağlam bir kabzası ve keskin ağızlı bir bıçağı vardı.

“Sağ ol,” dedi Jaeil kılıcı alırken. “Ama buraya gelmemeliydin. Bu oldukça tehlikeli...”

“Bir de bunu.” Wook, parmak uçlarında yükselip Jaeil’in yanağına bir öpücük kondurdu.

Jaeil’in öyle kolay kolay nutku tutulmazdı ama şimdi konuşamaz hâle gelmişti.

“Lütfen sağ salim geri dön,” diye fısıldadı. “Seni bekleyeceğim.”

Ardından arkasını dönüp gitti.

Jaeil, onun şehir kapılarından içeri girdiğine emin olana kadar ardından baktı ve sonra yeniden atına bindi.

Kendi kılıcını kınından çıkarıp genç bir subaya uzattı. Onun yerine Wook’tan aldığı kılıcı kullanacak, bu silah ona savaş boyunca neden hayatta kalması gerektiğini hatırlatacaktı.

Jaeil yanlarına vardığında Sana, askerlerin en önündeydi. Wook’la konuştuklarını görmüş olsa da ağzını açıp tek bir kelime bile etmedi ancak gözleri uzun süre yeni kılıcın kabzasında kaldı.

“Artık bir yüzbaşı değilsin, burada kalıp ana orduya komuta etmelisin,” dedi Sana.

“Bilirsin, ben göze alamayacağım bir riske başkasının girmesini isteyemem.”

Sana hafifçe öksürerek homurdandı. “Tam bir kahramanlık kompleksi!”

Jaeil, atını çevirip askerlere döndü. “İblislerin dönüştürülmüş insanlardan meydana geldiğine dair söylentileri duymuş

olmalısınız!” Hem kişneyen atların sesini hem de artık duymaya başladıkları iblis uğultusunu bastırabilsin diye bağırarak konuşuyordu. “Bu doğru. Bu yüzden merhametle savaşın ama utançla değil. Güneye zamanında varıp bu sürüye karşı kapıyı savunmamız gerekiyor. Şimdi, sürün atlarınızı benimle!”

Jaeil haykırarak atını dörttnala sürmeye başladı. Sağında Sana’yla sancaktarı, solundaysa Sunho’yla Tag vardı. Yurhee, mancınıkların başında bekleyen askerlere iletilecek emirleri götüren habercilerle birlikte Duvar’a çıkmıştı.

Duvar’ı takip ederek güneydoğuya doğru atlarını sürmeye devam ettiler. Üç bin askerin nal sesleriyle âdeta yer sarsılıyordu.

İblis ordusu uzakta görüldü, ışıktan gölgeye karışarak Yüzen Dünya’nın eteklerindeki ovalara akın ediyorlardı.

Jaeil atını daha da hızlı sürmeye başladı ve iblisler Duvar’daki mancınıkların menziline girene kadar bekledi. Girdiklerinde sancaktarına işaret verdi ve o da bayrağını kaldırdı. Duvar’ın tepesinde davullar gümbürdedi, mancınıklar yığın hâlindeki taş parçalarını düşmana fırlatmaya başladı. İblisler çığlık atıp her darbeden sonra yavaşlaşa da yeniden öne atılıyorlardı.

Jaeil, ileride tren tünelinin girişini gördü. Mühendisler orayı kapatmak amacıyla girişin hemen yanında pek çok patlayıcıyı infilak ettirmişti. Habin’in iyi eğitilmiş birlikleri hızla savunma düzeni alıp kalkanlarını kaldırdı.

İblisler onlara ulaştı ve ön saflara şiddetle çarptılar. Onları tırmalıyor, askerlerin zırhlarını yırtmaya çalışıyorlardı. Askerlerse mevzilerini koruyup bıraktıkları aralıklardan mızraklarıyla yaratıkları delip geçiyordu. Sana, Jaeil’in yanında amansızca savaşıyor, iki elindeki kılıçları ustalıkla kullanıyordu. Tag’in okları havada hızla süzülüp hedefi bulurken Sunho’nun kılıcı bir yıldız gibi ışıldıyordu. İblisler korkuyla çığlık atarak geri çekildi. *Çok kalabalık* oldukları için Jaeil ve askerlerinin

ilerlemeleri neredeyse imkânsızdı. Daha fazlası geldikçe birbirlerini sıkıştırıp neredeyse dayanılmaz bir ağırlık oluşturdular. Böyle devam ederse Naksol ve askerlerinin yanına zamanında ulaşmaları imkânsız hâle gelecekti.

Jaeil, kalkan duvarını aşmayı başaran bir iblisi öldürürken, “Sunho, bana bir açıklık lazım!” diye bağırdı.

Sunho atından sıçrayıp kalabalığın içine daldı. Kanatlarını açtı ve iki yanındaki iblisleri biçerek ilerlemeye başladı.

Askerlerin geçebileceği kadar geniş bir yol açmayı başarmıştı. Onlar hızla boşluğa yönelirken arkalarında büyük bir gürültü duyuldu.

Jaeil hızla dönüp bakınca tüneli kapatan barikatın kalktığını gördü. İblisler yığınlar hâlinde delikten içeri doluyordu.

“Lanet olsun! Buradan şehre sızacaklar.”

“Ben hallederim!” diye bağırdı Sunho. Kendini göğe fırlatıp tünelin içine kondu. Birkaç saniye sonra tünelin derinliklerinde büyük bir kükreme yankılandı. Bu, dönüştüğünün işaretiydi.

Jaeil yoluna devam etti. Sunho’yu geride bırakmaya gönlü el vermese de başka seçeneği yoktu. Yolculuğun geri kalanı, buraya kadar geldiklerinden iki kat daha uzun sürdü. Etraflarında iblisler kaynıyor, hırlayıp dişlerini gıcırdatıyorlardı.

Sana, bir iblisin Jaeil’in boğazını koparmasına son anda engel olurken Tag, sonuncusu da bitene kadar peş peşe oklarını fırlattı. Sonunda o da kılıcını çekip sağa sola savurarak savaşmaya başladı.

Jaeil o anda, güney kapısında süren çatışmayı gördü. Nasıl olduysa oradaki küçük birlik iblisleri dışarıda tutmayı başarıyordu. Uzaktan borazanların sesleri yükseldi. Bu, diğer taraftan gelen Naksol’ün askerleriydi ve en önlerinde Junho vardı. Jaeil’in yüreği sızladı, Naksol aralarında değildi.

Sol kanadın askerleri Jaeil'in emrindekilerle birleştirdi ve birlikte savaşıarak kapıya ulaşır içeri daldılar. Herkes içeri girer girmez hızla kapıları kapattılar ve Jaeil kapıları sağlamlaştırmak adına emirler yağdırmaya başladı.

Hava bir kükreyle sarsıldı. Bir yaratık kapının üstünden uçup gelirken Jaeil geriye doğru sendeledi. Devasa, pullu kanatları olan, gövdesi zırhla kaplı bir yaratıktı. Göğsünün üstünde mithril damarları gibi uzanan çizgiler parlıyordu.

"Bunu biliyor muydun?" diye bağırdı Jaeil, Junho'ya. Junho'yla Junho dışında karşılaştıkları hiçbir iblise benzemiyordu. Onlar gibi üçüncü seviye bir iblisti.

"Başka yoktu," dedi Junho. "Öğretmen'in elinde sadece bir şişe serum kalmıştı..." Junho'nun sesi bir anda kesildi. "Bu o!"

Yaratık Juwon'du. Son serumu kendine enjekte etmiş, bu da dönüşümü tetiklemiş olmalıydı. Juwon kapının önüne inmedi, üzerlerinden uçarak şehrin içine daldı.

"Sunho'ya doğru gidiyor!" diye haykırdı Tag.

Jaeil bir küfür savurdu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü periyi bir tek Ren yenebilir ve Sunho'yu öldürürse kraliçe bunu asla kaldıramaz, bu ona büyük bir darbe olur."

Jaeil, ağır bir küfür daha savurdu. Sunho güçlü olsa da Juwon'un İblis hâli devasaydı. Bir de Sunho savaş esnasında yaralandıysa, Juwon'un onu öldürme ihtimali bile vardı.

"Sana, komuta sende."

Genç kadın bir an bile tereddüt etmedi. "Emredersiniz, General!" diye bağırdı ve ardından sancaktarı çağırırdı.

Jaeil, Tag ve Junho'yla birlikte güney kapısındaki platforma gitti ve asansör onları Duvar'ın tepesine çıkardı. Yurhee oradaydı, Serçe'yle onları takip etmişti.

"İyi bir pilota ihtiyacım var," dedi Jaeil lafı dolandırmadan.

Yurhee, “İyi sayılır mıyım, bilmem,” diye kaçamak bir yanıt verdi.

“Gözü kara biri de işimi görür.”

Yurhee sırtıttı. “Atlayın.”

Jaeil helikoptere tırmanınca uçaktan ağır bir inilti çıktı ve ânında bu kararından pişman oldu.

Junho, Tag’ın yanına çıktı. “Sizinle geliyorum.”

Jaeil kuşkuyla, “Bu şeyin hepimizi taşıyabileceğinden emin misiniz?” diye sordu.

Yurhee neşeli bir sesle, “Göreceğiz!” dedi.

Yurhee’nin *Serçe*’yi Duvar’ın kenarından aşağı bırakmasıyla Jaeil’in yüreği ağzına geldi.

Helikopter, mithril çekirdeği devreye girene kadar birkaç yürek durduran saniye boyunca aşağı doğru savruldu. Ardından hızla yükselip şehrin doğusuna doğru yol aldılar.

Önlerinde uçan Juwon’u gördüler. Yılanı andıran uzun gövdesi yer altının derinliklerinden gelmiş bir ejderhayı andırıyordu.

Jaeil, Juwon’un tünele uzanan tren raylarına doğru alçalmasını izlerken, “Sunho’yu öldürmeye çalışıyor,” dedi.

“Başaramayacak, buna asla izin vermem,” diye öfkeyle haykırdı Junho ve ardından kendini helikopterden aşağı attı.

Jaeil, “Siktir!” diye küfretti. Junho uçamazdı...

Dönüşüm geçiren Junho, dengesiz de olsa tek kanadıyla Juwon’un peşinden gitmeyi başarıyor, girişe doğru süzülüyordu.

“Şimdi ne yapacağız, geri mi dönelim?” diye bağırdı Yurhee.

Jaeil sertçe, “Hayır!” dedi. Artık geri dönüş yoktu, neredeyse sona varmışlardı. Juwon’un burada olması perinin de yakınlarda olduğu anlamına gelirdi.

SUNHO

Yeraltı Dünyası

Tünel

Sunho, tünelin içinde kanat çırparak ilerlerken iblisler onun altında tır tır titriyordu. Onun gözünde her biri mavi bir hareyle çevrenmiş kara gölgeler gibiydi. Görünümleri Junho'nun İblis hâinden çok farklıydı. Junho içten içe aydınlanmış gibi mithril ışııyla parlıyordu. Işık, kalbinden ruhuna kadar yayılıyordu. Sunho, kendinin de böyle olduğunu biliyordu. Bu da Sareniya'nın iblislerinin gerçek bir biyolojik değişim yaşamadıkları anlamına geliyordu. Onların dönüşümü geçiciydi, yeniden insana dönüşebilirlerdi.

Ağır ağır raylara doğru alçaldı ve boğuk sesiyle, kudretle kükredi. Tünelden ilerleyen iblisler sesi duyunca korkuyla geri çekildi.

Şehre biri bile ulaşamamıştı.

Yavaşça dönüşmeye başladı. İblis, bedeninden bir gölge pe-lerin gibi sıyrılıp karanlığın içine dağıldı. Ardından İblis formundayken bile kaybetmediği kılıcını eline aldı.

Öğretmen.

Onu karanlığın içinde net bir şekilde görebiliyordu. Yine de bir şey değişmişti. Artık içine kapanık, dünya her an ona bir şamar atacakmış gibi yürüyen o adam değildi. Dimdik duruyordu. Siyah cübbesi omuzlarında dalgalanıyordu ancak Sunho üzerinde yırtıklar olduğunu fark etti.

“Tuhaf, değil mi?” Öğretmen’in sesi, tünelde yankılandı. “Mithril geliştirme projesine alınan onca kişiden yalnızca iki kişi sağ kaldı. İki kardeş, belki de sır kanınızda ya da aranızdaki bağda saklıdır. Birbirinizi kurtarma isteğiniz seruma, hatta ölüme bile karşı koyacak kadar güçlü müydü?”

Sunho, kılıcını önünde tutarak adım adım ilerledi.

“Abim, bu dünyadaki her şeyimdi,” dedi Juwon. “Beni o büyüttü, onu benden aldıklarında kalbimi paramparça ettiler.”

Sunho’nun adımları sendeledi. “Benim için de öyleydi.” Sesi yumuşaktı. Juwon’un sözleri, yüreğinde taşıdığı acıda kendine karşılık bulmuştu. Kılıcını indirdi. “Çektiğin acıyı anlıyorum ama... Kalbin kırıldı diye neden ben bedel ödemek zorunda kaldım, ya da arkadaşlarım? Abini öldürdüklerinde yaşadığın dehşeti anlıyorum fakat sen de benim kalbimi paramparça ettin, hem de defalarca.”

“Haklısın, yaşadığım yasın içinde kendimi kaybetmiştim. Bu acı ve keder döngüsünü burada sonlandıralım.”

Juwon ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Omurgası uzadı ve sırtındaki deri yırtıldı. Altından siyah ve mavi pullar ortaya çıktı. Omuz kemiklerinden damarlarla kaplı kanatlar belirdi ve boğazından kara safra gibi patlayan bir çığlık yükseldi.

Sunho kılıcını kaldırırken geriye doğru kaydı.

Juwon'un dönüşmüş hâli bir ejderi andırıyordu ama çarpık bir hâli vardı. İçindeki İblis, öfkesini daha da belirgin hâle getiriyordu.

Sunho sıçrayarak onun kuyruk darbesinden kurtuldu. Juwon dişlerini birbirine vurarak tekrar saldırdı ve Sunho'nun arkadaki duvara çarpmasına sebep oldu. Darbenin şiddetiyle tünelin tavanından parçalar döküldü. Sunho hemen yana yuvarlanırken koca bir kaya parçalanıp gürültüyle az önce durduğu yere yığıldı.

Hemen toparlanıp ileri atıldı, mithril âdeta damarlarında şarkı söylüyordu.

Öğretmen'le savaşmak için İblis'e dönüşmesine gerek yoktu. Sunho, İblis'in *kendisiydi*.

Şimdiye dek hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek Juwon'un ön bacaklarını, derisini ve karnını yarıp geçti.

Tünel sarsılmaya, tavandan daha fazla kaya dökülmeye başladı. Sunho, düşen kayalardan birinin üstüne ve ardından havaya sıçradı. Aşağı doğru açılı duran kılıcını Juwon'un göğsüne sapladı ve geriye doğru iterken yeniden yere indi.

Juwon kükredi, yaralarından fışkıran kanla çılgına dönmüş gibi debeleniyordu.

Sunho'dan daha iri ve güçlü olsa da öfkesi Juwon'u sakarttırıyor, İblis'i kontrol edemez hâle getiriyordu. Sunho gibi değildi. O, İblis'i denetlemeye *çalışmıyor*, bir parçası olduğunu kabulleniyordu. Bu güç, korkularıyla birlikte umudunu da büyütüyordu.

İblis, Sunho'nun duygularını artırırken merhametini güçlendiriyordu. Juwon'a yaptıklarının bedelini ödetmek istese de çektiği onca acı ve yaşadığı kayıptan dolayı onun için yüreği sızlıyordu.

Buna rağmen bu acımasız döngüyü sonlandırması gerektiğinin farkındaydı.

Sunho kılıcını son darbeyi indirmek üzere kaldırırken Juwon geri çekildi.

Sunho yüksek bir *çatırtı* sesiyle duraksadı. Abisinin kanadı, Juwon'u arkadan delip geçmiş, sivri uçları göğsünü boydan boya yarmıştı.

Junho kanadını çekti ve Juwon yere düşerken dönüşmeye başladı. Sunho onu yakalayıp yavaşça dizlerinin üstüne çöktü.

Juwon'un gözleri Sunho'nunkilerle buluştuğunda donuktu, dudaklarının arasından kan sızıyordu. Hırıltılı bir sesle, "Abimi seviyordum," dedi. Söylediği her kelimede göğsü titriyordu. "Bu hayatta yanımda bir tek abim vardı. O, güneş gibiydi. Onu benden aldıklarında sanki tüm ışıklar sönmüştü. Sadece karanlığı görüyor, karanlığı *hissediyordum*. Yapayalnız kalmıştım."

Juwon, "Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" diye sorarken gözleri Sunho'dan yanına gelen abisine kaydı. "Biliyorsun... Doğru, biliyorsun... Özür dilerim."

Sunho, son nefesini veren Juwon'u yere bıraktı.

İblislerin yavaş yavaş yaklaşan tırmalayıcı seslerini duydu. Tünelin çökmesine aldırmandan geri dönüyorlardı fakat Sunho burada daha fazla kalamazdı. Çünkü Juwon buradaysa peri de...

"Ona git!" diye bağırdı Junho.

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yalnız olmayacağım." Junho başıyla tünelin aşağısını işaret etti. Jaeil onlara doğru koşuyor, Yurhee'yle Tag de onu takip ediyordu. "Tüneli savunacağız..." Sesini diğerlerinin de duyabileceği kadar yükseltti. "Fakat uzun süre dayanamayız, acele et."

Sunho, ona katılmak için koşan arkadaşlarının yanından hızla geçti. Kalbi, göğsünde acı verecek kadar hızlı çarpıyordu. Dünyası başına yıkıldığında Juwon, Sunho'yla aynı yaşıydı.

Ren olmasa kendisi de aynı kaderi paylaşabilir, kalbinde kinle yaşayıp tek amacı intikam almak olan birine dönüşebilirdi.

Ren, saklamaya çalıştığı karanlığa sarılmıştı ve Sunho da böylece yüzleşmekten kaçındığı yönünü onun sayesinde kabul lenmişti.

Ren onu kurtarmamış, kendini nasıl kurtarabileceğini göstermişti.

Dünya, kimi büyük kimi de küçük acılarla doluydu. Aklına yetimhanede ve okulda geçirdiği yıllar geldi. Mithril programında çektiği eziyetleri, Yeraltı Dünyası'nda geçirdiği iki yılı düşündü... Her şeye rağmen umutla doluydu. Ren sayesinde Sunho'nun dünyasında her zaman bir umut olacaktı.

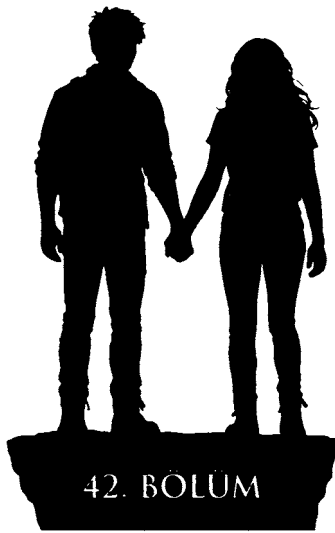
Ren, Sareniya'ya karşı koymak için bekliyordu ve yalnız olmayacaktı.

Sunho nefes aldıkça, kalbi attıkça Ren asla yalnız kalmayacaktı.

Kalbi onun için atıyordu.

Duygularına karşılık veren mithrili damarlarında hissetti. Tünelden dışarı fırlarken kanatları sırtında geriye doğru çekildi.

Mithril göğüne, Işık'a ve Ren'e doğru dönerek yükselmeye başladı.

REN

Yeraltı Dünyası

Duvar

Ren, şehrin üzerinden güneye doğru uçarak teyzelerinin Ronu beklediği Duvar'a yöneldi. Teyze'yle Leydi Maya'yı yan yana görmek tuhaftı. Bir saksaganla turna kadar farklı duruyorlardı.

Duvar'a indiğinde, "Neden buradasınız?" diye seslendi. "Diğerleriyle sığınaklara gitmeliydiniz." Geri kalan Sareniyalılar savaşın sonucunu beklerken Hagye Askerî Üssü'ne sığınmıştı.

"Ne yani yeğenimizi, tanrıçayla savaşırken yalnız mı bırakacaktık?" Leydi Maya burnunu buruşturdu. "Hiç sanmam, burada olmak benim sorumluluğum. Sonuçta o benim de atam."

"Burada olmanıza sevinsem de gitmeniz bana daha büyük fayda sağlayacak. Sizin için endişelenmezsem onunla dövüşmeye odaklanabilirim."

"Öyleyse o gelince gideriz," diye cevap verdi Teyze. "O zamana kadar burada, seninle bekleyeceğiz."

Ren itiraz etmek amacıyla ağzını açmıştı ki *iki* teyzesi birden sertçe bakınca mecburen sustu. Sayıca kendine üstün gelmiş olsalar da içten içe sevinmeden edemedi.

Bir elinde tuttuğu asasıyla Duvar'ın tepesinden savaşı izlemeye başladı. Şehrin çevresinden doğuya dönen Sunho'yla diğerleri gözden kaybolmuştu.

Jaeil'in, Yurhee'nin, Tag'in... Herkesin güvende olmasını diliyordu. Sunho iyi olacaktı, buna inanmak zorundaydı.

Havada bir hareketlenme oldu ve Ren'in çevresindeki atmosfer değişmiş gibi geldi.

"Geldi..." diye fısıldadı Ren. Teyzelerine döndü. "Lütfen."

"Güçlü ol, cesur kız." Leydi Maya boştaki elini tuttu, parmaklarını sıkıca kavradı ve sonra bıraktı. "Keşke sana daha önce inanmış olsaydım."

"Şimdi inanıyorsun ya, önemli olan bu."

Teyze'ye döndü, içi içine sığmıyordu. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu, ona ne kadar minnettar olduğunu, onu ne kadar sevip hayranlık duyduğunu dile getirecek söz bulamadı.

"Sen bu kanatlarla doğdun," dedi Teyze. "Şimdi uçma vakti."

Ren göğe yükseldi.

Sareniya hızla yaklaşıyor, kanatları ardında dalgalanıyordu.

Şehrin tam ortasındaki Merkez'in üzerinde durmak üzereydi. Gümüş kanatlarını açtığı anda masmavi bir Işık yansıdı. *Kan örtüsü*. Şehirdeki herkesi iblise dönüştürecekti.

Ren elini kaldırıp ona doğru bir Işık mızrağı fırlattı. Tanrıça son anda yön değiştirip, bir çığlık atarak Ren'e döndü.

Ren'in kafatasında sanki davullar çalıyormuş gibi ezici bir baskı zihnini sarsa da Nia'nın kalkanı dayandı.

“Demek yeni bir numara öğrendin,” diye alay etti Sareniya. “Ne yazık ki sana faydası olmayacak.”

Madenlere doğru yükselip Işık’ıyla kayalıkları vurdu.

Ren, şehrin üstüne devasa mithril parçaları yağarken, “Hayır!” diye haykırdı.

Ardından Sareniya’ya Işık’ıyla saldırırsa da peri çevik bir hamleyle kaçmayı başardı.

Sareniya bir kez daha çılgılık atarak bir Işık topu fırlattı ve Gökyüzü Kapısı’nı yerle bir etti. Birlikte açılan gedikten döne döne yükselerek yukarı çıktılar ve Yüzen Dünya’nın üstündeki göğe ulaştılar.

Sareniya, Ren’e ardı ardına Işık’la saldırmaya devam ediyordu. Ren havada çevik hareketlerle ilerledi ve saldırılardan kurtulmayı başardı.

Yanından geçen her bir Işık toprağı yarıyor, zeminde geniş oyuklar oluştuyordu.

Ren, esasını kaldırarak büyüsünü mithril parçalarına yönlendirdi ve Işık’ı, parçalar aracılığıyla Sareniya’ya doğru aktı. Sareniya hızla geri dönüp ona karşılık verdi. Işıkları çarpıştığında ortaya çıkan enerji dağları titretti.

Sareniya, çıkan gürültünün ardından, “Kısa sürede büyük mesafe katetmişsin. Nasıl oldu bu?” diye sordu.

“Atalarım öğretti,” diye gururla yanıtladı Ren. Büyükanneyi, Saya’yı ve Nia’yı düşündü... Bir de *Aria*’yı.

Öfkeyle haykıran Sareniya bir kez daha ışık mızraklarıyla saldırdı. Ren esasını kaldırarak hepsini bertaraf etti. Mızraklar aşağıdaki binaları delip geçti. Artık Sora’nın üzerindeydiler. Ren, bakınca dehşet içinde kaldı. Işık ana yola, tapınağa ve saraya çarpıyor, o güzel yapılar birer birer çökerken parçaları etrafa savruluyordu. “Yani ataların kendi güçlerini sana mı *verdi*?” diye sordu tanrıça.

“Çoğunun fazla gücü yoktu.”

Sareniya alay edercesine gülümseyerek baktı. “Yani zayıflardı.”

“Hayır!” diye sertçe karşılık verdi Ren. “Ben, onların *sayesinde* güçlüyüm.”

Kendinden önce gelen kadınların, kanlarının damarlarında aktığını bilmek onu güçlendiriyordu. Onlar göksel peri olduğundan değil, ailesi olduklarından.

Ren, onlara ve onu büyüten Teyze’ye inandığından dolayı kendine de inanıyordu.

“Hatta senin sayende. Evet, senin bile güçlü olmamda payın var.”

Nia’nın sözlerini hatırladı. *Şunu bilmelisin. Annem kesinlikle kötü biri değildi. Hiçbir zaman intikam arzusuyla hareket etmedi. Tek istediği evine dönmek ve özgürlüğüne kavuşmaktı.*

Juwon, Sareniya’yı Atalar Âlemi’nden koparmış ve ona kendi nefretiyle kötülüğünü aşılamıştı. “Bu yüzden seni geri göndereceğim. Sen buraya ait değilsin, burası senin evin değil.”

Sareniya bir çığlık attı ve içinden Işık fışkırdı. Ren de kendi Işık’ını çağırıp ona karşı koydu.

Çarpışan büyüleri göğü doldururken dev bir sütun oluştu. Altlarındaki zemin ve *dünya* altüst olmaya başladı.

Ren’in Işık’ı güçlendi ve Sareniya’nın gücünü bastırmaya başladı. Sonra onu tamamen yuttu. Öylesine parlaktı ki Ren gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Tekrar baktığındaysa Sareniya yoktu. Sadece yere doğru süzülen kızıl bir cübbe kalmıştı.

Oysa oluşan sütun olduğu yerde duruyor, güçlü görünüyor ve her şeyi içine çekiyordu. Gittikçe genişleyerek bir Işık kasırgasına dönüştü. Toprağı, dağları, ağaçları yerinden söküp savurdu. Binaların büyük parçaları girdabın içine sürüklendi, gözetleme kuleleri ve nehirdeki tekneler de akıma kapıldı.

O kadar güçlüydü ki Ren'i de kendine çekmeye başladı. Genç kız neredeyse tuzağın içine sürüklenecek ve dönen girdabın içinde savrulacaktı.

“Ren!”

Sunho sütunun çevresinden ortaya çıktı ve onu kucaklayıp göğsüne yükselmeye başladı.

Etraflarındaki kara parçası yarıyor, parçalara ayrılıyordu. Sunho onu bıraktı ve elinden tuttu. Birlikte savrulan kayaların ve enkaza dönen yıkıntıların arasından sıyrılıp sonunda bir çayıra savruldu.

Ren ayağa fırladığı gibi kenara koştu. Işık sütunu dağılmış, ardında tertemiz bir gökyüzü bırakmıştı.

“Sunho, şuna bak!” Yüzen Dünya parçalara ayrılmıştı. Küçük parçaların bir kısmı büyük olana bağlı olmadığından git-tikçe yükseliyordu.

Ren, onlarca yüzen ada saydı, belki daha da fazlalardı.

Aşağıda güneş ışığı ilk kez Yeraltı Dünyası'nın üzerine yayılıyordu.

Ren'in yanağına yumuşak ve soğuk bir şey dokundu. Bu *kardı*.

“İblisler...” Sunho kenara varmıştı ve sesi hayranlık doluydu. “Yeniden insana dönüyorlar.”

Ren gözlerini kısarak baksa da göremedi. “Anlat bana.”

“Sanki derin bir uykudan uyanıyorlar. Savaşmayı bırakmış, birbirlerine yardım ediyorlar. Ren, bu inanılmaz!”

Ren güldü ve sarılmak için Sunho'ya döndü. Sunho, onu kollarına alıp döndürerek kaldırdı.

“Bak, dağlardaki tapınak sağlam kalmış.” Ren geride kalan birinin ona karşılık verip vermediğini bilmese de uzaktaki,

küçük yüzen ada parçasının üstünde duran tapınağa doğru el salladı.

Göletin durup durmadığını, Nia'nın hayaletimsi köşesinden kendilerini izleyip izlemediğini merak etti. Ren, annesinin de ona katıldığını hayal etti. Bu dünyadan birlikte ayrılıp yıldızlara doğru yola çıkacaklardı.

“Şimdi ne olacak, artık Yüzen Dünya diye bir yer kalmadı.”

Ren titrek bir gülüşle, “Artık kraliçe değilim,” diye yanıtladı. “Pek de uzun sürmedi, değil mi?”

Sunho kaşlarını çatı. “Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?”

“Elbette hayır ama şimdi ne yapacağız? Vadideki hayatıma geri dönebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Ren'in geldiği yer çok uzaklarda kalmış ve genç kız fazlasıyla değişmişti.

“Şey...” dedi Sunho yavaşça. “Burada kalabiliriz.” İkisi de etraflarındaki çayıra baktı. Burası haftalar önce düştükleri, ilk kez öpüştükleri yerd. Yüzen Dünya'nın parçalarının en büyüğü değildi ama ikisine yeterdi. “Sazlıktaki kulübeyi buraya taşıyabiliriz ya da yeni bir yer inşa ederiz.”

“Yani...” dedi Ren utangaç bir sesle. “Burada benimle mi yaşamak istiyorsun?” Bunu düşünür düşünmez yanakları kızardı. Yalnızca ikisi... Bu düşünce içini hem özlem hem de sevinçle doldurdu. “Güneşe çok yakın olurduk.”

“Bir de yıldızlara,” diye ekledi Sunho.

“Öyleyse burada, bu yeni dünyanın üstünde kalalım. Bir iblisle bir göksel perinin birlikte yaşadığı diyar. Sence nasıl bir hayatımız olur?”

“Bilmiyorum,” dedi Sunho, gözleri sevgiyle parlarken. “Ama bu hayatı senden başkasıyla yaşamak istemiyorum.”

İki Hafta Sonra

Yumi, meclis salonunun dışındaki Jaeil'a doğru koşarken, "Yüzbaşı!" diye seslendi.

Yanına varınca başının arkasını kaşıyarak, "Özür dilerim," dedi. "Alışkanlık."

Sareniya ordusu haftalar önce dağıldığından beri Jaeil, ne yüzbaşıydı ne de general.

Sana, meclis salonundan ayrıлып yanlarına geldi. "Artık vali."

Jaeil iç çekti. Bu görevi geçici olarak üstlenmişti. Meclis kurulana kadar iş ona düşmüştü ama bu durumdan hiç de memnun değildi.

Sana, her zamanki gibi onun düşüncelerini okuyarak, "Bu görevi istemediğin için en uygun kişi sendin," dedi.

Artık Sareniya yoktu ve Yüzen Dünya yok edilmişti. Onun yerine bazıları çoktan gözden kaybolmuş olan onlarca yüzen ada vardı. Jaeil son iki haftadır, Yeraltı Dünyası'nda düzeni yeniden sağlamak ve göç etmek zorunda kalmış olan Sareniyalıların uyum sağlamasına yardım etmek için yerel yönetimle birlikte çalışıyordu.

Yumi, gözleri Jaeil'la Sana arasında gidip gelirken yüzünde bir gülümsemeyle, "Sayın vali," dedi. Bir süre sabırla beklemişti. "Avluda sizi bekleyen biri var."

Wook yuvarlak havuzun yanında gökyüzünü izliyordu. Güneş ışığı, saçındaki altın rengi telleri ortaya çıkarıyordu. Jaeil, *Wook, güneş ışığı için yaratılmış*, diye geçirdi içinden.

"Ah!" diye bağırdı Wook, onun geldiğini fark edince. "Ne zaman geldin?"

"Şimdi," diye yanıtladı Jaeil sakince. "Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Ablam gidiyor." Wook gergin bir hareketle gömleğini çekti. "Vadiye geri dönecekmiş."

"Anlıyorum."

"Ben... O, benim de gelmek isteyip istemediğimi sordu."

Jaeil, Wook'un sözleri onu üzse de sesini özenle duygulardan arındırmaya çalıştı. "Peki sen ona ne dedin?"

"Henüz cevap vermedim. Önce... Şey, seninle konuşmak istedim."

Jaeil başını yana eğdi. "Gitmek istiyor musun?"

"Hayır," diye haykırdı Wook. "Yani, ablamı elbette çok seviyorum ve vadideki insanları özlüyorum ama ben... Ben kalmak istiyorum."

"Kal öyleyse."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Burada ne yapacağım ki? İşim yok, ablam gidince ailem de kalmayacak. Kalacak yerim bile yok."

"Benim bir evim var." Gerçi bir yıldır içinde doğru düzgün kalan olmamıştı. "Öyle şaşıla bir yer değil ancak istersen kalabilirsin."

“Senin evinde mi yaşayayım?” Wook şaşkına dönmüştü. “Tek başıma mı?”

“Hayır,” dedi Jaeil yavaşça. “Benimle.” Malikâneyi yenilemek amacıyla marangozlar tutması gerekecekti. Orası Wook için çok karanlıktı. Ayrıca demirciliğe uygun bir bahçeye ve kulübeye de ihtiyacı olacaktı.

“Burada ne iş yapacağına gelince,” diye devam etti Jaeil. “Bir yolunu bulursun. Beceriklisin. Yeraltı Dünyası’nda senin gibilere ihtiyaç var. İyi ve vicdanlı insanlara.” Kısa bir süre duraksadıktan sonra dudağı hafifçe kıvrıldı. “Benim gibileri dengelemek için.”

“Sen iyi birisin.” Wook hararetle ona doğru bir adım attı. “Hem de çok iyi.”

Jaeil, “Şaka yapıyorum,” dedi. “Bazen bunu başarabiliyorum, biliyorsun.”

Wook’un yüzü kızardı. “Biliyorum.”

“Seninle tanışana kadar iyi biri olabileceğimi düşünmüyordum.” Jaeil eldivenlerini çıkarıp elini ona doğru uzattı ve Wook elini tutunca parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. “Benimle kal, Wook, daha iyi bir dünya kurmama yardım et.”

Wook başını Jaeil’in omzuna dayadı. “Elbette.”

Wolryudang’ın avlusu karla kaplanmıştı. Sunho elini kaldırdı ve avucuna bir kar tanesi düştü. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi; bulutlar, yüzen adaların arasında süzülüyordu.

Mithril bulutlarını zihninde hâlâ hayal edebilse de artık yoklardı. Fabrikalar sonsuza dek kapatılmıştı.

Ayak sesleri duyunca döndü. Abisi omzunda bir torbayla çayevinin merdivenlerinden iniyordu.

Yurhee'nin onun için getirdiği kıyafetleri giymişti, farklı görünüyordu. Kırmızı gömlek ve pantolonunun üstüne sarı bir palto vardı. Yurhee'nin zevki... Oldukça karışıktı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Sunho.

"Bilmiyorum, ne yapmak istediğimi hatta kim olduğumu anlamak için zamana ihtiyacım var." Uzun zamandır Sunho'nun koruyuculuğunu üstlenmişti. Hatta Juwon'a hizmet ederken bile esas amacı hep bu olmuştu.

"Dışarıda başka iblisler de var," diye devam etti Junho. "Bizim gibi olanlar, Sareniya'nın değil, Juwon'un dönüştürdükleri. Onları bulmak, elimden gelirse yardım etmek istiyorum."

Sunho, hayal kırıklığını gizlemekte zorlandı. "Peki." Daha yeni kavuşmuş olsalar da yanında kalmasını istemek bencillik olurdu. Junho'nun kendi yolunu bulması gerekiyordu. "Seni bekleyeceğim."

"Geleceğim." Junho usulca gülümsedi. "Sana her zaman geri döneceğim, kardeşim."

Junho gidişinden sonraki gün Wolryudang'ın ana odasında Teyze, Ren'e gideceğini söyledi. Bir gezgin çantası takmıştı ve belinde de gösterilerde kullandığı maske asılıydı.

"Bu kadar çabuk mu?" Ren ayağa kalkarken sandalyesini geriye doğru itti. "Ya Wook?"

"Akıllı bir karış havada olan kardeşim mi?" diye homurdandı Teyze. "Kalmaya karar vermiş! Kendince âşık olmuş. Aslında onaylamamam gerekirdi ama beni ne zaman dinledi ki?"

"Jaeil çok iyi biri," diye karşı çıktı Ren.

Teyze yumuşakça gülümsedi. “Biliyorum. Peki ya sen ne-reye gideceksin? Şu yüzen adalar bir yerde duracak gibi görün-müyor.”

“Umarım durmazlar, dünyada daha fazla yeri görmek istiyorum.”

Sunho’yla sazlıkların içindeki kulübeyi olduğu yerde bırakmaya karar vermişlerdi. Junho geri döndüğünde onun için güzel bir ev olabilir. Bunun yerine kendilerine yeni bir ev yapıyorlardı. Yurhee’yle Tag onlara malzeme taşıyarak yardım ediyordu. Eski Birinci Bölge’deki mithril fabrikasının bulunduğu yerde tapınağını yeniden inşa eden başrahibeyse bahçesinden aldığı tohumların bir kısmını Ren’e vermişti.

Yine de acele etmeleri gerekiyordu çünkü bulundukları ada batıya doğru kaymaya başlamıştı.

“Tabii sen onun yanında olacaksın,” dedi Teyze.

Ren’in yüzü kızardı. “Evet.”

Teyze telaşsız ve net bir tavırla, “Öyleyse bu bir veda,” dedi. “En azından şimdilik.”

Ren kollarına atıldı. “Hwi’ye onu özlediğimi, yakında görmeye geleceğimi ve...”

“Bunu ona kendin söylersin.”

“Seni seviyorum.”

Teyze nefesi hâlâ Ren’in saçlarına değerken, “Seni ne kadar sevdiğimi unutma,” diye fısıldadı.

Altı ay sonra

Sunho’yla Ren, günlük işleri bitirdikten sonra tembellik ederek kulübelerinin dışındaki çayırda uzanmıştı. Sunho başını kızın kucağına bırakmış, Ren ise şemsiyesini ikisinin üstünde tutuyordu. Sunho, güneşin ensesini yakmaya başladığını

hissedince, “Şemsiyeyi biraz daha yukarı kaldırır mısın?” diye homurdandı.

“Bugün de pek nazlısın,” diye takıldı Ren ancak şemsiyeyi onu tamamen gölgede bırakacak şekilde kaydırdı.

Ren, Sunho doğrulmadan önce güldüğünü sarsılan omuzlarının vücuduna değen noktalarında hissetti.

Şemsiyeyi onun elinden alıp çimlere savuran Sunho, “Biraz güneşe dayanabilirim,” diye mırıldandı.

Sunho onu kucağına doğru çekince Ren kahkahalara boğuldu. Hemen sonra Sunho onu öpmeye başlayıp da yumuşak dudakları dudaklarına değdiğinde derin bir nefes verdi.

Sunho ikinci bir öpücük için ona doğru eğilirken pervane sesleri duyular.

Rüzgârda sallanarak adanın kenarından beliren Serçe’yi görünce hemen ayağa kalktılar.

Yurhee, coşkuyla el sallarken kumandayı tamamen bırakmıştı. Tag ise helikopterin kenarına sıkıca tutunmuş, yüzünde dehşetle kabullenişin tuhaf bir karışımı belirmişti.

Ren gülerek, “Zavallı Tag,” dedi.

Sunho sırtarak, “Gidip onu kurtarmaya ne dersin?” diye sordu.

El ele tutuşup arkadaşlarına doğru koştular.

Editörüm Emily'ye teşekkür ederim. Neşeli ve sıcacık notların her zaman yüzümü güldürüyor. Patricia, on yıllık rehberliğin ve dostluğun için teşekkür ederim. Temsilcim olmandan büyük minnettarlık duyuyorum.

Feiweel and Friends'teki harika ekibe verdikleri emekler için teşekkür ederim. Yayıncı Jean Feiweel'e; tasarımcılar Rich Deas, Beste Dogan ve Maria W. Jenson'a, ayrıca bir kez daha bu göz alıcı kitabı hayata geçiren illüstratör Guweiz'e; metin editörü Starr Baer'e; düzeltisini yapan Jessica White ve Jaime Herbeck'e; üretim sorumlusu Allene Cassagnol'e; perde arkasındaki büyülü çalışması için yayın koordinatörü Kelly Markus'a ve elbette *Macmillan*'la *Fierce Reads*'in pazarlama ve tanıtım ekiplerine. Özellikle de sevgili halkla ilişkiler sorumlusu Chantal Gersch'la harika Teresa Ferraiolo'ya teşekkür ederim.

Hodderscape'e ve ekibine: Molly Powell, Jo Dickinson, Sophie Judge, Kate Keehan ve diğer herkese... Kitaplarıma Birleşik Krallık'ta en iyi yuvalardan birini sunduğunuz için minnettarım. Ayrıca o göz alıcı kapak tasarımından dolayı Natalie Chen ve Taylor Yinshi'ye teşekkür ederim.

Anissa ve FairyLoot ekibi, kitaplarıma verdiğiniz destek hayatımı değıştirdi, teşekkür ederim.

Yüzen Dünya için ön tanıtım yazıları hazırlayan, zarafeti ve yetenekleriyle bana ilham veren Sue Lynn Tan ve Judy I. Lin'e teşekkür ederim.

En destekleyici ve en sevgi dolu arkadaş grubu olduklarından dolayı eleştiri grubuma teşekkür ederim: Janella Angeles, Ashley Burdin, Alexis Castellanos, Kat Cho, Madeleine Colis, Mara Fitzgerald, Amanda Foody, Amanda Haas, C.L. Herman, Katy Rose Pool, Akshaya Raman, Meg RK, Tara Sim ve Melody Simpson. Bunun yanında diğer arkadaşlarıma da çok teşekkür ederim, her biriniz benim için çok kıymetlisiniz: Nafıza Azad, Hannah Bahn, Veeda Bybee, Lauren Hennessy, Ashley Kim, Michelle Kim, Erin Rose Kim, Lyla Lee, Susan Lee, Cynthia Mun, Ellen Oh, Cindy Pon, Karuna Riazi ve Sarah Suk. Elbette en yakın dostlarıma, yavru köpeklerim Toro ve Leila'ya da teşekkürlerimi sunarım.

Ön sipariş kampanyalarında benimle çalışan inanılmaz sanatçılar olan Califlair, ZSJUN ve younyounsama'ya özellikle teşekkür ederim. *The Girl Who Fell Beneath the Sea*, *Yüzen Dünya* ve *İblis ve Işığ*'ın özel baskılarına katkı sunan tüm sanatçılara minnettarım.

Son olarak aileme teşekkür ederim. Halalarıma, amcalarıma, kuzenlerime, yeğenlerime ve elbette halmeoni'ye, anneme, babama, Camille'e ve Jason'a... Hepinizi çokook seviyorum!

AXIE OH, Yüzen Dünya ikilemesi, Aşk & Seul (XOXO ve ASAP) serisi, *The Girl Who Fell Beneath the Sea ve Rebel Seoul* kitaplarının New York Times çok satan yazarıdır. New York'ta doğmuş ve New Jersey'de büyümüş birinci nesil bir Koreli Amerikan'dır. California San Diego Üniversitesinde lisans öğrencisi olarak Kore Tarihi ve Yaratıcı Yazarlık okumuş, Lesley Üniversitesinde Gençler İçin Yazarlık alanında yüksek lisans yapmıştır. Tutkuları arasında K-pop, anime, kırtasiye malzemeleri ve sütlü çay bulunmaktadır. Şu an Las Vegas, Nevada'da köpekleri Toro ve Leila ile yaşamaktadır.

AXIEOH.COM